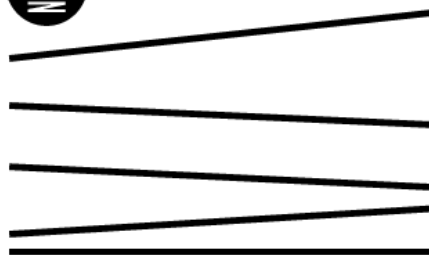

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rosenhoff, Claudius.

Den sidste Solstraale : Fortælling.

Kjøbenhavn : S. Trier, 1866

373 s.

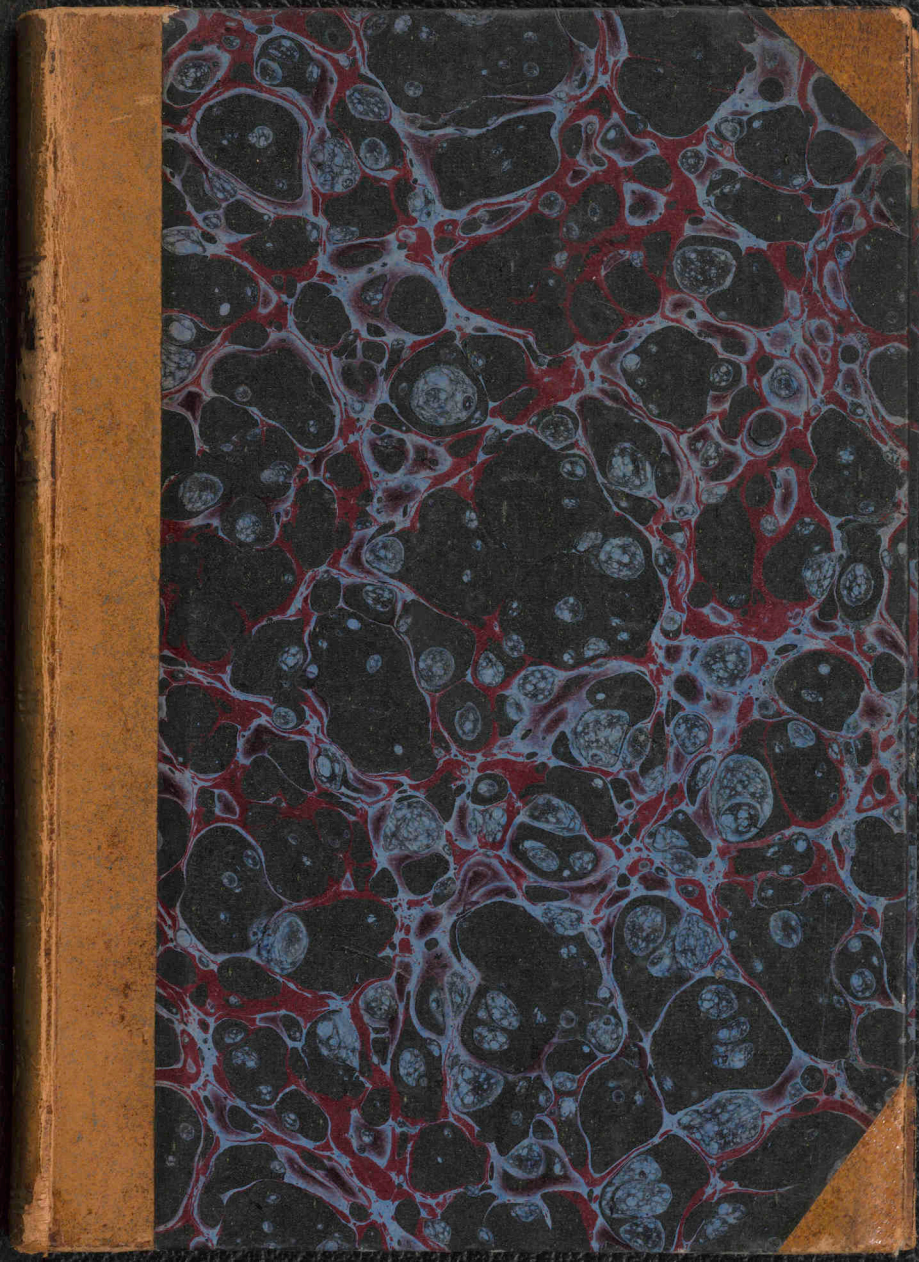
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

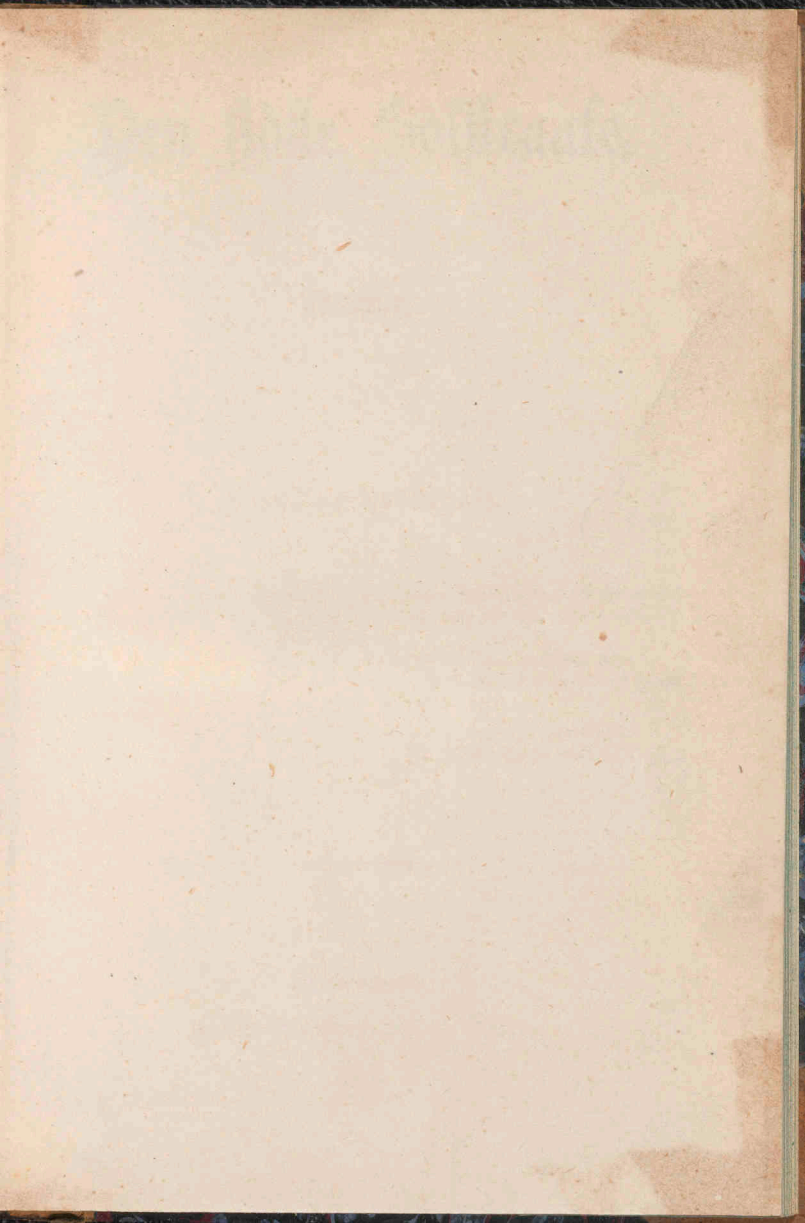
57. - 249.

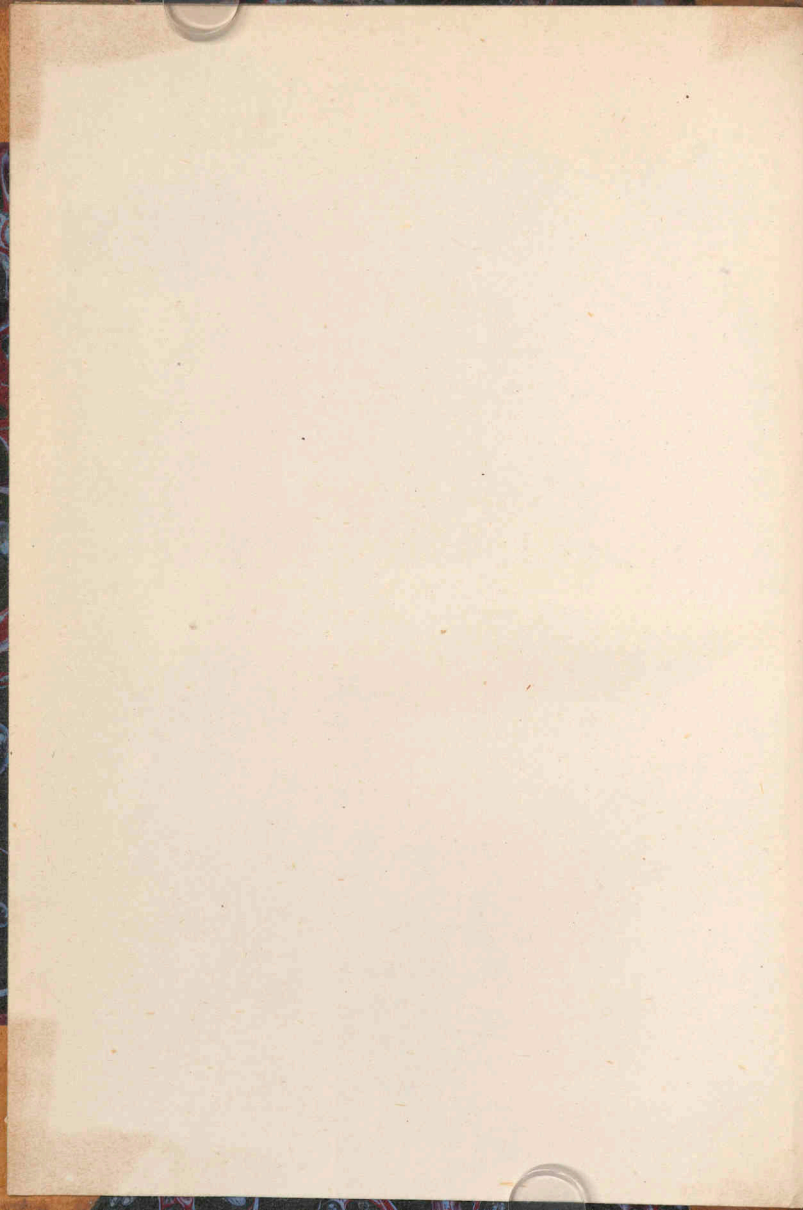
Det Kgl. Bibliotek

130025487061

Den sidste Golsstraase.

Fortælling

af

Claudius Rosenhoff.

„Es ist mir lieb, Vetter, daß Euch auch die Sonne das Herz einmal warm gemacht hat; mit dem Mond habt Ihr genug geliebäugelt.

Weiß nicht, ob's 'n Geschicht oder 'n Gedicht ist.

Das aber ist eben das Unglück, daß einer bey so viel Geschick und Gaben so schwach seyn kann.“

Matthias Claudius.

(„Wandsbeker Botzen.“)

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1866.

Der hohe Hofmeister

Fortsetzung

10

Claußing Hofmeister

Es ist mir sehr lieb, daß Sie mich so sehr
mit Ihrem neuen Buche aus; und wenn Sie
auch etwas davon schreiben, so ist es
auch sehr zu wünschen, daß Sie es
auch in der Handlung, daß man es
auch in der Handlung, daß man es

Wiederholungs-
(Wiederholungs-)

Wiederholung

Fortsetzung in der Handlung, daß man es

10

Den sidste Solstraale.

Den höfste Solbrunn

„Fire Stemmer for Strandveien og fire Stemmer for „Nahvile“; det er Dem, Otto, der skal gjøre Udslaget. Hvad stemmer De for?“

Denne Opfordring lød fra en ikke ganske ung Dame, idet hun med en vis barnlig Overgivenhed slyngede Hatten med de otte Stemmesedler hid og did som en Kastegynge; og den Otto, til hvem hun henvendte Spørgsmaalet, var en meget ung og meget bleg Mand, som i halv siddende Stilling laa henstrakt i en magelig Kullerovgn.

Han tillukkede Bogen, hvori han ivrig havde læst, strøg det smukke sorte Haar bort fra den høithvælvede Marmorpande, og stirrede et Dieblis paa Talerstuen, som om han ikke ret klart havde opfattet, hvorom Talen var. Men uden at oppebie nærmere Forklaring, kom han dog strax til Besindelse, smilede mildt og sagde:

„Maa jeg først spørge, hvem af Familien stemmer for Øst og hvem for Vest; derefter vil jeg afgive mit, som jeg med Forsærdelse hører, saa skjæbnsvangre Botum.“

„Nei“, bemærkede hun med en vigtig Mine, „det kan paa ingen Maade tillades. De Voterende have fun at rette sig efter deres egen Overbeviisning om de respective

Sommerleiligheders Behageligheder eller Ulemper, og skulle ikke see til Høire eller Venstre, saafremt vi ønske en upartist og ubildet Meningsstilkjendegivelse."

"Guldkommen rigtigt!" indrømmede Otto. "Saa vil jeg da, uden Brud paa det parlamentariske Reglement, stemme saaledes, som De, Frøken Zette, har stemt."

"Ja det er rigtignok for „Aahvile“, undslap hende med glad Haast. „Men jeg veed dog ikke“, tilføiede hun betænksom, „hvorvidt at saadanne personlige Sympathier — for hvilke jeg forøvrigt takker forbindtligst — tør være Rettesnor for et virkeligt frit Valg."

"Ikke desto mindre stemmer jeg alligevel for „Aahvile“, forsikrede han.

"Unegtelig er det mig fjært", tilstod Zette. "Men hvad vil de Andre sige, naar de høre dette Resultat?"

"Naar der er Meningsulighed tilstede, vil dog altid ved den endelige Afgjørelse det seirende Parti triumfere lidt, hemmelig eller aabenbar, og det overvundne beklage sig over Misligheder, Uretfærdigheder og deslige," sagde den unge Mand og gjorde Mine til at gribe den henlagte Bog, for at afbryde en Samtale, hvis Hensigt han meente at være opnaaet.

Men hun syntes ikke at have hentet tilstrækkelig Beroligelse af hans trøstende Ord, og begyndte derfor paany: „Kunde De dog ikke moderere — eller, hvad jeg vilde sige, motivere Deres Stemmegivning med en eller anden sandsynligere Grund, end, end — —"

"End at jeg helst vil være, hvor De er", afbrød han

hende supplerende, da hun søgte et passende Ord, for at omskrive „Godhed“, „Venskab“, „Interesse“ eller andet saadant intimt Udtryk.

„Jo, dermed kan jeg gjerne tjene Dem“, vedblev han. „Paa Strandveien er jeg udsat for min usorsonligste Fjendes, de skarpe Østenvindes Angreb, uden Ly og Værn, og De veed, at disse her saa hyppige Vinde ere mig under mine nærværende Omstændigheder uførlige. „Aahvile“ har derimod i sin herlige Poppel-Allee og de øvrige skyggesfulde Træer et sandt Skjærmbærde imod Gurus og Vulturus med deres Vindsække.“

„Øpperligt! En plausibel Grund!“ udbrød hun jublende. „Det er dog nærmest Deres Befindende, der bør tages Hensyn til.“ Med sit venligste Anix anbefalede hun sig, og idet hun aabnede Døren til Familiens Værelse, raabte hun ind: „Sagen er afgjort, Hr. Otto stemmer for „Aahvile!“

„Overtalelser!“ lød en Stemme indefra. „Det er ikke gaaet ærligt til“, indvendte en Anden. „Strandveien er dog nok meget sundere for Otto“, meente en Tredie.

„Nyt, min Pige! hvor vil Du hen? Den raae Søluft, den bidende Boreas, de giftige Tanguddunstninger, er ubehageligt nok for enhver Lidende, men for et saa sensibelt Menneſke, som Otto, vilde det være Død og Fordærvelse. Jeg begriber ikke, hvorledes man overhovedet er falden paa den Idee, at bringe Strandveien i Forslag. Den nøgne, kjedelige Strandbred, med sine røde nikkende

Balmueblomster — uf! man kan jo blive søvntig alene af at see paa dem — —"

Mere hørte den unge Mand ikke af Jettes hyperboliske Udmaling af den af ham henfastede „Grund“. Døren lukkedes, og medens han atter gav sig ifærd med sin Læsning, hvori han snart fordybede sig, holdt Familien Raad om hvilke Anstalter, der maatte træffes, for snarest muligt at tage ud til nævnte Landsted; thi det var henimod Midten af Mai, og Aaret udmærkede sig ved et usædvanligt mildt og stadigt smukt Veir.

Den omhandlede Familie bestod af Kammerraad Birk, en pensioneret Embedsmand, med Frue, tvende Døttre, og tvende Sønner, hvoraf den ene studerede Medicin og den anden havde bestemt sig for den militaire Løbebane, samt en Cousine og en gammel Tante, foruden det behørige Tyende. Kammerraaden eiede ingen Formue, og hans Pension strakte langt fra til det standsmæssige Huus, der dog blev anseet for en uafviselig Nødvendighed at føre. Men Fru Birk var en determineret Dame, der udfoldede en stor Virksomhed. Hun fandt altid paa Raad, for at vedligeholde Familiens Anseelse. Man leiede en forholdsvis stor og elegant Etage, holdt Vogerende, Kostgjængere og Pensionairer, og hun havde temmelig Held med sig. Saaledes var nu ogsaa Otto bleven indlemmet i Familien. Hans Moder var tidlig død, og snart derefter borttryffedes ogsaa hans Faderovre i Amerika. Denne havde efterladt Otto, som eneste Arving, en ikke ubetydelig Formue, — det vil da sige efter Formodning; thi et indviklet Compagnisskabs-

forhold havde truffet Opgjørelsen af Efterladenskaberne i Langdrag, saa at der endnu var lange Udsigter til endelig Afslutning. Imidlertid lod vedkommende Formynder Arvingen rundelig tilflyde de fornødne Summer, hvorved han ikke blot sattes istand til at studere uden at være trykket af nogensomhelst Næringsförg, eller plaget af de mangehaande Forlegenheder, som kun altfor ofte hæmme de unge Bingers Flugt i Aanderne's Rige; men hvorved han tillige var sikret et omhyggeligt og behageligt Hjem i Virks Familie, da naturligviis Enhver i denne bestræbte sig for at fastholde en saa fordeelagtig og tillige saa fordringsløs Kostgjænger.

Det synes at være en Naturdrift hos Qvinden at skulle vise Omhed, og saavidt muligt stedsø at have Nogen at kjæle for. Bliver Manden gammel og derhos gnaven, spores total Egegylldighed hos ham imod enhver mindre eller større Opmærksomhed fra den qvindelige Side, da vender Omheden sig gjerne udelukkende mod Børnene, og ere disse heller ikke længer modtagelige for samme, fordi de maaskee ikke behøve den mere, da bliver det den Vogerende, hvis saadan holdes, der kommer til at nyde Godt af denne Kjærlighedstrang og kaares til Gjenstand for hendes Omhu. Bistnok kommer Interessens her med i Spillet — man vil ikke gjerne miste en god Vogerende; en Ugtemand derimod resifterer man ikke just at tabe formedelst Mangel af pligtstyldig Opmærksomhed eller en lille Forsømmelse. Det kan derfor være nok saa behageligt, under visse Eventuali-

teter, at leve paa en løs Opfigelse af Logiet, som paa en fast Vielsesattest.

At Otto under disse Omstændigheder i høj Grad maatte blive forvænt, syntes saare rimeligt. Alle kappedes om at knytte ham fastere til Huset, ved ligesom at gjætte hans Tanker, opspore hans Ønsker og rette sig efter hans Luner. Men skjøndt han saaledes var Familiens erklærede Mignon, havde dog denne forskjælende Omgang, denne Baagen over at imødekomme hans mindste Bink, fortsagt den hele, næsten blødagtige, Behandling, der blev ham til Deel, ingen væsentlig Indflydelse paa hans Charakteres Udvikling, ligesaa lidt som den var til Skade for den Glid og Alvor, hvormed han fortsatte sine Studier. Med Udmærkelse havde han bestaaet sin første Examen, og fastede sig nu, da han ikke havde taget Beslutning om noget bestemt Fag, med Iver over Videnskaberne i Almindelighed. Hvad hans Helbredsforfatning angaaer, da led han af en eiendommelig Læmhed, hvilken Lægerne først tilskrev Overanstrengelse, senere kaldte en skjult Nervefeber og tilsidst endog frygtede for at være en Rygmarvsygdom. Men Otto selv nærede aldeles ingen Betyrning i saa Henseende. „Det er et noget usædvanligt Arvetilsælde, som Doktorerne endnu ikke have saaet indlemmet i deres Sygdoms-Nomenclatur“, sagde han halv skjæmtende. „Min Bedstefader led ogsaa deraf i sin Ungdom, har man fortalt mig, men han blev siden en stærk Mand og opnaaede en høj Alder. Min Fader har ligeledes havt en saadan Overgangsperiode, og var en Tidlang, som Prindsen i Even-

tyret, Menneſſe foroven og Steen forneden; dog ſeirede den gode Natur: han udviklede ſig til en kraftig bredſkuldet Yankee, og vilde ſikkert ikke ſaa ſnart have gjort mig faderløs, hvis der ikke havde exiſteret guul Feber eller andre ſaadanne lumſke climatiske Mordengle. For Diebliffet er det rigtignok en bedrøvelig Tilſtand, der oveniſjøbet let leder til Magelighed, at undvære det enefte Par Fodder, man har; men taber jeg kun ikke Taalmodigheden og min Aands Friſthed, ved idelig at være den rullende Gjenſtand for medlidende Sjæles Ynk og Beflagelſe — og det haaber jeg ikke at gjøre, — ſaa indfinder ſig nok en afgjørende Criſe, og jeg vil derefter, trods hele det mediciniſke Facultets Tvivl, ſtige ſund og ſtyrket op af Gjenfødelſeshadet, ligeſom til et nyt og bedre Liv. Denne Følelſe har jeg ſtedſe næret i denne min lidende Tilſtand, og den er efterhaanden bleven til faſt Overbeviisning“.

Kammerraad Birk med Familie var udflyttet til det nævnte Landſted. Tæt ved Aaen havde Otto udſkaaret ſig en Yndlingsplads, hvortil han daglig, naar Veiret tillod det, lod ſig føre hen, og hvor han da tilbragte to eller tre Timer tidlig paa Eſtermiddagen. Det var en Art Doſſering, hvortil dog kun Gaardens Beboere havde Adgang. Hiſt og her hang en gammel, forkrøblet Pil ludende ud over Aaen, ſom for at ſpeile ſit mere ærverdige end juſt ſjønne Hoved i Vandet, medens enkelte Tjørnebuſſe og vilde Roſer iſtedetfor et tætſluttet levende Gjerde dannede

spredte Forter, som afgav alt Andet end Beskyttelse. Naar Solen brændte, rullede han sig selv ved at dreie paa Bognens colossale Hjul hen under en stor Hylts aromatiske Skygge, men ellers foretrak han et Indhug i den tynde Beplantning, der gav ham en tilstræffelig fri Udsigt til den smukke landlige Egn hiinsides Aaen, hvor han gjerne lod Blikket dvæle, naar han sølte sig træt af at læse.

Han havde i nogle Dage bemærket en halvvoksen vever Pige, der stod paa den anden Aabred, og med en smækker Medestangs Vistand nu og da behændigt fangede Smaaflis. Hun havde et noget fremmedagtigt Udseende, en klædelig Solhat omgav det smilende, men for hendes unge Alder maaskee lidt for ovale Ansigt, og mørkebrune næsten sorte Lokker, der frit slagrede for Vinden, bragte ofte den lille Fod til at stampe af Utaalmødighed, naar hun maatte bortrykke dem, for bedre at kunne see til Snoren og — mulig til den læsende Herre ligeoverfor. Hendes Klæde- dragt var forøvrigt høist tarvelig, men reenlig og havde et vist phantastisk Præg, saavel i Snit som i Farve.

Med Velbehag dvælede Otto ved denne sin nette, anglende Gjenboerke. Hendes Bevægelser vare saa yndige og tillige saa naturlige, at han begyndte at gjøre længere Pauser i sine Klassikere, end sædvanlig, for at fortabe sig i Beskuelsen af dette livsglade Bæsen, der var en lige saa skøn som interessant Figur i hans idylliske Omgivelser. Snart udspandt sig et telegraphisk Bekendtskabsforhold mellem Parret. Han hilste over, naar deres Dine tilfældigvis mødtes, og hun nikkede igjen med ufordulgt og

ufunflet Venlighed. Temmelig regelmæssig indfandt hun sig hver Dag; men udeblev hun en sjelden Gang, blev han forstemt, og læste formodentlig endnu mindre end ellers.

En Dag, da han satte Rullebognen i Bevægelse, for at flytte sig fra Hylde træet til Udsigten, kom han til at give det ene Hjul en feil Retning, Bognen gled ned af Skrænten, og kun ved en hurtig Sidedreining lykkedes det ham at standse dens Fart paa Straaplanen. Men Situationen var ikke destomindre mislig nok. Uden fremmed Hjælp var det ikke tænkeligt at komme til sikkert Fæste, og ved den mindste Anstrengelse, for at bevirke Tilbagerykning, vilde Tyngdepunktet forandres saaledes, at Bognen fik Overvægt og kunde rulle ud med ham i Aaen, der vel ikke var dyb, men dog altid farlig under hans ubehjælpssomme Omstændigheder. Den lille Fisserpige var imidlertid paa Pletten, og neppe blev hun hans Vaande vaer, førend hun kastede Fiskestangen og løb med en ængstet Hinds Fart et Stykke op ad Aaveien, hvor der fandtes en Flydebro, som brugtes af de Folk, som i Morgentimerne rensede Aaen for Siv og Soplanker. Den var rigtignok for-
tøiet paa den modsatte Side; men hun stod ikke længe raadvild. Afstanden imellem Flaaden og Landjorden var ikke større, end at man ved et dristigt Spring kunde komme derover. Hun tog Tiløb og vovede uden Betænkning dette Spring. Faa Sekunder derefter var hun ved Ottos Side og greb om Bognen.

„Stig nu kun rask ud, jeg skal nok holde igjen!“
sagde hun leende.

„Kunde jeg det, saa kjørte jeg neppe saaledes“, sagde han med et let Suk.

„De har jo dog vel Been“, meente hun, betragtende ham med en Blanding af Forundring og Deeltagelse.

„Men de kunne for Diebliffet ikke bære mig“, lod Svaret.

„Al, er det saaledes fat — ja saa maae vi tænke paa andet Raad. Vi lidt — kan De sidde stille, ganske stille et lille Dieblif?“

Da han bejaede dette, fløi hun tilbage til Flydebroen, tog en derliggende Skovl og slæbte den jublende efter sig. Dette plumpe Redskab, behørigt anbragt paatvers under Hjulene, dannede en forsvarlig Hæmsko, saa at Vognen ikke retvel kunde trille ud i Vandet, hvis et Forsøg paa at trække den tilbage maatte overstige Pigens Kræfter.

„Gjør Dem nu let og søg smukt at hjælpe lidt efter, naar jeg dreier Hjulene,“ commanderede hun. „En, To, Tre! Hurra! det gaaer“, skreg hun muntert, og rendte ellersild et godt Stykke Bei med Vognen, da den først heldigt var baget op paa jevnt Terrain.

Da han nu vilde takke den Lille, for den gode og betimelige Hjælp, hun havde ydet ham, hørte hun med temmelig Eiegyldighed paa hans varme Udgydelser, idet hun paa bedste Maade søgte at ordne sit Toilette, der var kommet i betydelig Uorden ved den anstrengende Manoeuvre. Hatten hang ned ad Raffen, det lille Halstørflade slagrede som en Vinge, hvis Hensigt var at vifte Kjøling til de

runde Skuldre, og Baandene, der bandt Skoene som Sandaler, vare sprungne. Saalænge hun havde en Naal i Munden, lod hun hans Veltalenhed have frit Løb og ytrede blot i afbrudte Sætninger, at det slet ikke var Noget at takke for, det faldt ligesom af sig selv, at den Ene skulde hjælpe den Anden i Nød og Forlegenhed; men neppe var hun færdig med sin beskedne Pynt, førend hun rast afbrød ham med det Spørgsmaal, om det var en morsom Bog, han læste i, og om den havde mange smukke Billeder.

Paa den halve Deel af Spørgsmaalet svarede han smilende, at Bogen ikke just var meget underholdende, men derimod desto mere belærende, og hvad Billederne angik, da havde den kun et eneste, nemlig Titelskobberet, som han viste hende, og hvilket hun betragtede med en barnlig Nysgjerrighed, der morede ham. „Da det lader til, at De holder meget af Billeder“, sagde han, „saa vil det være mig en stor Fornøielse at kunne tage en Bog med imorgen til Dem, heelt fuld af saadanne.“

„O, det var rart!“ udbrød hun med usfrømtet Glæde, og klappede i Hænderne. „Er det Deres ramme Alvor?“

Bed denne Ytring af Tvivl saae hun ham prøvende stift i Dinene. De to straalende Stjerner nødte ham til at sænke Blikket, og han fremstammede Noget, der skulde udtrykke, at Mdelsen af en slig Bagatel, som en stakkels Bog, kun var et saare ringe Beviis paa den Erkjendtlighed, han var hende skyldig, og paa ingen Maade maatte betragtes som Bederlag.

„Hvad! Vil De virkelig give mig den; jeg maa og=

saa beholde den? Nei, De er altfor god!" Ved dette Udbud dandsede hun omkring, saa at Skobaandene paany sprang, men pludselig standsede hun og spurgte med bedrovet Mine, om Skriften i Bogen var dansk eller tydsk.

Da han ikke vidste, hvor hun vilde hen med dette Spørgsmaal, søgte han tildeels at undvige det ved at sige, at hun selv kunde vælge Sproget; han var i det heldige Tilfælde at have Bøger med Billeder i de fleste bekjendte Sprog.

"Ja saa lad den være paa Tydsk", bad hun; "jeg læser daarlig nok Tydsk, men Dansk kan jeg slet ikke stave mig igjennem, og Fader er lige saa flog."

"Ikke læse Dansk! og hvor gammel er De da?" spurgte han med synlig Overraskelse.

"Jeg er fyldt fjorten Aar og skulde confirmeres til næste Foraar, hvis det vil lykkes", svarede hun ugenert.

"Formodentlig ogsaa paa Tydsk?" gjættede Otto.

"Det ønsker Fader rigtignok; men den tydske Pastor skal være streng og fordrer maaskee flere Kundskaber, end jeg kan byde ham. Saa maae vi see at finde en skikkeligere Præst, der ikke tager det slet saa nøie med Lærdommen", bemærkede hun med et polidt Smil.

"Men hvor har De da gaaet i Skole?" vedblev Otto frittende.

"I Skole? Jeg har aldrig gaaet i nogen Skole", fristede hun ærligt. "Det lidt, jeg kan, har Fader lært mig, naar han var oplagt dertil; men, som jeg nylig sagde, der er Maade med det, han selv kan. Paa Skriv-

ning har han slet ikke indladt sig, og det er høist troligt, at han ikke kan skrive sit eget Navn."

"Men sig mig dog, fjære — — ja hvad hedder De egentlig?"

"Bertha!" lød det, raft henkastet.

"Ja sig mig dog Bertha — men tag mig ikke min ligesfremme Bemærkning ilde op — hvor kan De med saadanne Mangler spille den kostbare Ungdomstid paa det kjedelige Arbejde at fiske, for i Ny og Næ at trække en lille Fisk op, der ikke er Dem til den ringeste Nytte? Jeg tilstaaer oprigtig, at jeg gjerne seer Dem derovre, og at jeg vilde savne Dem, hvis De blev borte med Deres svingende Stang; men jeg fristes dog ligesuldt til at spørge Dem — bliv blot ikke vred! — om det ei var bedre, at anvende disse ørfæsløse Timer til at øve Dem i Læsning og Skrivning."

Bertha blev som Purpur. Om det var af Undseelse, eller fordi hun solte sig krænket, var ikke let at afgjøre. Hun slog Dinene ned, og to store Taarer stjal sig langsomt frem. Men snart blev hun Herre over den Sindsbewægelse, der trueede med at overvælde hende. Kjeft slog hun Raffen tilbage, afviftede Taarerne med de uregerlige Loffer og sagde med fast Stemme: "De er haard, meget haard, og De seer dog saa god ud. Vist vil jeg grumme gjerne lære baade at læse og at skrive; men hvem skal vise mig til Rette dermed? Har De ikke hørt det, eller vil De ikke forstaae det, at min Fader ikke kan det med sin bedste Willie, og jeg har jo ellers ingen Anden at støtte

mig til. De mener, det er syndigt at fiske; men De har selv større Synd, af at misunde mig den Smule Frihed og Fornøielse, den eneste, jeg har, efter hele den øvrige lange Dag at have hjulpet Fader og passet Husets Gjerning — —"

"Om Forladelse! jeg sagde just ikke, at det var syndigt, men meente kun, at det maatte være en kjedelig Bestjæftigelse for en ung Pige," bemærkede Otto, forbausset over den Energi, hvormed hun talte.

"Vigemeget! Syndigt eller kjedeligt, det kommer ud paa Et", vedblev hun usfortrødent. "Er det kjedeligt at staae i Guds frie Natur, med den store Himmel over sig, Blomsterne rundt omkring sig og lystig Fugleqvadder fra alle Busse? Maaskee er det syndigt at trække de stakkels muntre Smaafisk ud af Vandet, hvor de dog helst ville være, det tænker jeg undertiden og lod dem gjerne gaae igjen; men naar jeg saa har haft lidt Held med Fangsten og har kunnet fiske Fader en Bid lækker Frokost af frisk Fisk, og han kalder mig en sød Pige for det, saa slaaer jeg de Tanker om Synd af Hovedet — seer De det!"

Skjøndt intet af Pigens Ord undslap Otto, kunde han dog under denne hendes Hjerteudgydelse dele sin Opmærksomhed saaledes, at han, medens hun talte, havde lagt en Plan, der, da hun holdt inde, var modnet til Beslutning.

Han greb hendes Hænder. "Frigiv mig, gode Bertha!" bad han med sin bløde Stemmes hele Indtrængenhed. "Mine Hentydninger vare uoverlagte og maaskee ufsaaansomme, uagtet de vare velmeente. Jeg havde ingen Grund til at

gjøre Dem Bebreidelser, og endnu mindre har jeg Ret til at opkaste mig som Dommer over, hvorledes De anvender Deres Tid. Glem mine Ord, eller tænk idetmindste paa dem uden Bitterhed imod mig! De sagde, at De gjerne vilde lære at læse og skrive. Lad mig være Deres Lærer! Naar De hver Dag, vi ere her, vil komme en Time tid herover, har jeg det Haab at kunne bibringe Dem i Sommerens Løb idetmindste en Grundvold, hvorpaa De selv kan bygge videre. Flid og en fast Villie erstatte ofte i en modnere Alder Mangel af regelmæssig Skoleunderviisning i en tidligere Tid. Ikke sandt, Bertha! De vil være min kjære, flinke Elev?"

"Hvor De gør mig lykkelig i Dag!" udbrød hun fornøiet. "Det er et Ord! Her har De min Haand! Skal vi begynde imorgen? — Naa, Fader vil rigtig glæde sig —"

Et Instinct sagde Otto, at det dog nok var bedst at holde denne noget usædvanlige Underviisning hemmelig fordetsforste. Han tilføiede derfor: "Tilvisse er der intet Urigtigt i at lære Andre og af Andre at læres nyttige Kundskaber, saa at vi ikke behøve at skjule vor lille Overeenskomst. Men ligesom jeg fra min Side skal drage Om-sorg for, at ingen af „Uahviles" Beboere nærmer sig os forstyrrende i Underviisningstiden, saaledes anseer jeg det for rettest, at Deres Fader, hvis Anskuelser om Lærdom jeg desuden ikke kjender, heller Intet erfarer derom, forend at De har gjort nogen Fremgang og kan ligesom overraske ham med Deres Blisdom. Synes De ikke?"

"Jo," bekræftede hun. "Og jeg kan ret godt medens

han sovør liste mig til at læse over paa det, De giver mig for, dersom De ellers ikke er en altfor streng Skolemester."

Leende lovede han ikke at overanstrengende hende, men at gaae frem efter den mildeste Methode, og sluttede med den Forsikring, at han vilde bede St. Peder, eller hvem der var Helgen for lykkelig Fiskefangst, om daglig at forunde hende et godt Dræt til Erstatning for den Tid, hun nu i et høiere Diemeds Interesse maatte unddrage Fiskeriet.

Efter behørig Aftale for den næste Dag, skiltes man. Hun ilede til den modsatte Abred med samme Held som hun før var kommen over, og sammenpakkede omhyggeligt sine Fiskeredskaber. Han vinkede Karlen paa Gaarden hid, for igjennem Poppelalleen og Haven at rulle sig hen til Bygningen.

Bertha havde ikke blot Lust til at ville lære, men ogsaa Evne til at kunne det, forbundet med ualmindelig Nemme. Ottos dristigste Forventninger bleve snart overtrufne. Den ellers flygtige Pige lyttede med stille Alvor, der nærmede sig Andagt, til hans Forklaringer, og det varede ikke længe, førend hun havde gjort saa gode Fremskridt, at den til Underviisning bestemte Time ikke kunde udfyldes ved Vibringelsen af de først bestemte tarvelige Elementairgjenstande. Da fortalte han hende Et og Andet af Historien, Naturlæren o. s. v., og ikke sjældent overraskede hun ham næste Sammenkomst ved sunde Bemærkninger, der vidnede om, at hun estertænkte og prøvede hvad der

var sagt hende. Han søgte overhovedet at vække hendes Sands for Selvstudium, og gav hende saadanne Bøger, der kunde anspore hendes Videlyst og aabne hendes Blik for Livets høiere, ædlere Nydelser. Men endte Læretimen, var hun det samme muntre, overgivne Naturbarn, som tilforn. Hun bandt Krandsje, greb efter Sommerfugle, knaldede med Blade og skar Rorsløiter, ganske som hidtil. Det morede Otto, ja smittede ham næsten; men han havde dog en Følelse af, at et saadant Væsen ikke stemmede med almindelig Samfundsorden, og at hvad der manglede Bertha, men hvad han ikke kunde give, var qvindeligt Tilsyn og Exempel. Nodig havde han seet sig overrasket af Jette eller et andet Lem af Familien Virk, naar Bertha sprang gjækkende omkring ham og snart holdt ham Hænderne for Dinene, for at han skulde gjætte, hvem det var, snart pynkede ham med Blomster og paasatte ham Burrer som Epauletter, eller naar hun drillende holdt en Brændenælde hen for ham med den høire Haand, for strax derefter med den venstre at række ham en smuk Alakande, som hun ikke uden Fare havde plukket til ham ude i Aaen. Ofte foresatte han sig at antyde, hvad der laa ham paa Sinde; men naar hun saa i det samme kom med en Haandsfuld Kløver, fastede sig ved hans Side og opfordrede ham til at suge „Sukkerbrød“ i Fællesskab med hende, da glemte han sit gode Forsæt og standsede midt i sin Formaningstales Indledning. Desuden havde han i levende Grindring, hvor uheldigt han var sluppen fra sin første Trettesættelse; han overlod derfor denne formodede manglende Deel af

god Opdragelse til Tiden, og trøstede sig med, at naar hun først kom til at gaae til Præsten, vilde Barndomspuppen nok falde af sig selv og en bly, ærbar Pige svinge sig frem af Hylsteret.

Saaledes henrandt, deelt imellem alvorlig Underviisning og uskyldig, sig selv ubevidst Kjærlighed, den smukke Sommer, og et lige saa smukt og varmt Efteraar begyndte. Kun sjelden udeblev Otto, det maatte da være særdeles slet Veir; Bertha indfandt sig altid paa sædvanlig Tid og Sted, og ved det første Vink fra Lærerens Side var hun i hans Nærhed, hun syntes endog at være dobbelt lystig og oplagt i Regn og Blæst, naar de nu og da uventet overraskedes deraf.

En Dag i Begyndelsen af September kom han ikke. Hvad kunde Marsagen være dertil? Bertha blev utaalmelig, urolig — hun greb Fiskestangen, plumrede med den i Aaen og kastede den atter langt fra sig. Saa fangede hun den „flyvende Sommer“ og pustede afblomsirede Mælkebøtter fra Stilkene, og saa aspillede hun de hvide Kronblomster Blad for Blad, tællende: „Han kommer, han kommer ikke.“ Veiret kunde da ikke afholde ham, meente hun: det var tørt og varmt, lidt dijset Lust med Hede-taage. Rigtignok blæste det noget; men hvor ofte havde han ikke været der, naar det lustedes ganske anderledes, og befundet sig vel. Hun lagde ikke Mærke til, at det blæste hult fra Øst, maaskee vidste hun heller ikke, at hans særegne Constitution stod i sjendtlig Rapport til denne Vind. Dette var dog Marsagen til Udeblivelsen. Frosken Jette,

som havde paataget sig det særlige Hverv at underrette ham om Vind og Veir, og troede at have bemærket nogle nerveuse Trækninger, som gjerne indfandt sig hos ham med østlige Vinde, overdrev sin Beretning, da hun havde overbevist sig om, at det virkelig blæste fra den Kant; hun døbte den friske Kuling om til en frygtelig Orkan, i hvilken han paa ingen Maade maatte vove sig ud. Vel gjorde han Indsigelser mod dette Forbud og forsikrede, at hans gamle, rødsafte Hylde træ kunde trodse de mægtigste Storme; men hun forblev ubøielig og vidste at forskaffe sig Medhold. Da Brødrene kom fra Byen, gav hun dem et hemmeligt Bink, og de bekræftede hendes Udsagn om Vindens rasende Beskaffenhed, med saa megen Troværdighed, at han omsider lod sig overtale til at blive oppe og tilbringe Dagen i Familiens Selskab, skjøndt han sagde dem med Forord, at de ikke vilde faae megen Fornøielse af hans Underholdning, da det altid bragte ham i slet Humeur, naar han ikke kunde foretage sin sædvanlige Tour i det Frie.

Bertha havde imidlertid med nogen Resignation paanytaget Giskestangen og søgte ved at efterligne Fuglenes Fløiten at forjage den Stemning, hvori Skuffelsen havde sat hende. Med eet forstummede hun, lyttede, lagde Stangen lydløst fra sig, tog lige saa forsigtig Hatten af og listede sig paa Træerne hen til en lille Gruppe Elletræer, hvor en Bogfinke med disse vakre Fugles eiendommelige Kjekhed udsendte sine bedste Loffetoner, uden at gjøre Mine til at flyve bort. Netop var hun den frygtløse Sanger saa nær, at hun fandt, det nu var Tid til at vove det af-

gjørende Kast med Hatten, med Udsigt til en lykkelig Fangst, da en plump Trampen skræmmede Fuglen og hende; Hatten blev snappet fra hende, og det Udbrud: „Lad kun den Fugl flyve, mit Barn!“ lod mellem Hoste og Latter.

Fortredelig dreiede hun sig omkring og havde gjerne givet Forstyrteren et Slag paa Dret, dersom ikke hans Alder og Anseelse havde imponeret hende noget og forvandlet Handlingsfriftelsen til en Strøm af knubbede Ord.

Det var hvad man kalder en pæn gammel Mand, hvis hele pyntelige Fremtræden vidnede om Stand, Rang og respektabel Samfundsstilling. Hans Klædedragt var pedantisk negligent og valgt saaledes, at den gjorde ham betydelig yngre af Udseende, uden dog just ved moderne Lapseri at skade Bærdigheden. I den brune Overkjole viste sig et lille Ordensbaand med couquet Bæstedenhed, og han bar hverken Brillen eller Stof.

„Har Du nu snart udtømt Din Beltalenheds Kilde, for at jeg ogsaa kan faae et lille Ord indført?“ sagde han, efter en Stund at have med synlig Velbehag betragtet den harmblussende Pige.

„Aa, jeg vil hverken høre Deres smaa eller store Ord,“ afbrød hun ham og stødte mut med Albuen hans Haand tilside, som han hjærtegnende holdt under hendes Hage. „Giv mig min Hat, og gaae saa Deres Vej!“

„Ei, ei! hvor Du er kolt for Hovedet. Hvorfor saa heftig. Skjøndt det klæder dig nydeligt?“ vedblev han. „Det var jo i den bedste Mening — —“

„At de kom travende som en Elefant og brølte op som en Oxe, saa at jeg gik glip af den deilige Bogfinke?“

„Du havde ikke saaet den alligevel,“ paastod han, „om jeg saa havde nærmet mig som en Zephyrvind og hvisket som Alferne under Rosenblade. Men jeg vil give Dig fuld Erstatning, mit smukke Barn! Hvad siger Du for Exempel om en lille Dompap?“

„En Dompap!“ gjentog hun opmærksom og kjendelig formildet.

„Ja netop en Dompap. En saadan sjelden Fugl har jeg heldigviis, og naar Du vil see lidt mildt, og bede mig kjønt om Forladelse for Dine mindre velvalgte Udtryk: Elefant og Oxe, saa skal jeg forære Dig den.“

„Hvor har De den da?“

„Naturligviis hjemme. Men jeg boer ikke ret langt herfra.“

„Saa hent den!“

„Fy! det havde jeg rigtignok ikke ventet af en smuk lille Pige. Kan Du forlange, at jeg, som en aldrende Mand, naar jeg vil give Dig en saa kostbar Fugl, ovenifjebet skal gaae frem og tilbage, for at opvarte Dig som om Du var en Prindsesse. Du maa selv hente den, hvis Du vil have den; Du har unge og lette Fødder.“

„Synger den?“ spurgte hun med stigende Interesse.

„Om den synger! ja det kan Du lide paa. Desuden er den tam, saa kjælen som Du selv, og saa lærvillig, at Du kan lære den at synge Viser.“

„Det var jo herligt! Og den vil De give bort?“

„Hvad jeg har lovet, det pleier jeg at holde. Følg Du kun med.“

„Hvor boer De da?“

„Som jeg har sagt, ikke langt herfra. Naar Du staaer paa Tærne, kan Du see Skorstenene af mit Sted; det ligger lavt dernede.“

„Men det er dog paa den anden Side af Broen?“

„Ja ganske rigtig, vi skal først over den; men saa ere vi der ogsaa strax.“

„Det gaaer ikke an. Fader har forbudt mig at gaae længer herfra end til Broen. — Hør! De kunde gjerne selv gaa det lille Stykke Vej fra Deres Huus til Broen, saa skulde jeg staa paa denne Side af Aaen ved Broen og vente Dem.“

„Hvor Du er stridig! Nei, jeg indlader mig ikke paa nogen Betingelse. Det bliver, som jeg har sagt: vil Du følge med, skal Du have Dompappen; hvis ikke, steger jeg den skønne Fugl til Frokost imorgen.“

„Gudbevares! saa grusom kunde De dog vist ikke være. Den stakkels lille Fugl — — det er dog ingen Fisk. Ak! hvad vilde Fader sige, naar han fik at høre, at jeg var gaaet over Broen.“

„Men behøver han da at vide det, Du lille Nar! Seer han den prægtige Fugl, glemmer han nok at spørge, om den er hentet fra denne eller hiin Side Broen.“

Fristelsen var for stor. Hun fastede endnu engang et Blik over til Ottos Bred, gjemte Medestangen i Sivet og udbød: „Kom da, saa vil jeg følge Dem.“

Længselen efter jo før jo hellere at komme i Besiddelse af Dompappen, gav Berthas altid svævende Gang Binger; men i samme Forhold syntes den gamle statlige Herre at tendere til det Slags Fremstriden, som man i Exerceersproget kalder at marchere paa Stedet. Undervejs meddelte hun ham, paa given Anledning, i kort Begreb en Skizze af de Livsforhold, hvorunder hun levede, men hvilken hun idelig afbrød ved pudserlige Opmuntringer til ham om at forcere Tempo. Standsede han stundom, for ligesom at give en eller anden Bemærkning større Eftertryk, trak hun ham frem i Knaphullet, sigende, at han havde pustet længe nok, og man maatte beundre hendes Selvbeherskelse, dersom man vidste, hvad det kostede hende at tilbageholde en „Oxe“ eller „Elefant“, hvergang hun ærgrede sig over hans langsomme og gravitetiske Gang.

Han erfarede saaledes blandt Andet, at hendes Fader var fra Sachsen, Böhmen eller andet saadant Land, og at han var reist hertil med Kone og Barn, for at være behjælpelig ved Anlægget af et nyt Glasværk. Da man havde benyttet hans praktiske Erfaring, maatte han vige Plads for en theoretisk dannet Bestyrer og nøies med en simpel Arbeiders bestedne Lod. Moderen var død kort Tid efter deres Ankomst hertil, og efter hendes Død var det stadig gaaet ned ad Bakke. Grunden hertil undveg Bertha at omtale, skjøndt hun syntes retvel at kjende den. Efter faa Aars Forløb, var Glaspufteren bleven kjed af sin underordnede og anstrengende Stilling, han forlod Værket og kjøbte for sine faa sammensparede Skillinger et lille

Huus ikke langt fra Aaen, navnlig vel fordi Eggen deromkring var rig paa Piletræer. Han havde nemlig ogsaa lært at flette Matter og Bidiekurve, hvilken Beshjæftigelse, hvorved Bertha troligen hjalp ham, til Nød kunde ernære den lille Familie.

Endelig naaede de Stedet. Det var et smukt, ikke stort Lyststed, kun indrettet til kortvarig Sommerbrug for en eenlig gammel Cavaleer. Den største Deel af Aaret stod det ubeboet, med Døre og Vinduer tilstængede og tilfældede. Eierens Embedsforretninger fordrede stadigt Ophold i Hovedstaden, kun enkelte Dage kunde han slaa sig løs og tilbringe herude, hvor han da, forsaavidt han ikke havde tilfældigt Besøg, nød sit Otium i landlig Ensomhed, uden at være generet af Familie eller fast Vende.

Neppe havde Bertha betraadt den noget lave og ved indeluffet Blomsterduft temmelig beklumrede Havestue, før end hun ivrig udbød:

„Hvor er saa Fuglen, jeg skal have?“

Hendes ledsager kastede sig udmattet og stakaandet i den bløde Vænestol, sigende: „Giv Tid, Domsfru Hastværk! Først maae vi hvile os lidt og i al Benskelighed nyde en lille Forfriskning.“ Med synlig Anstrengelse trak han en Gyngestol hen og vinkede hende til at tage Plads.

Hun smed sig vriden i Stolen og rokkede utaalsmodig frem og tilbage, gjentagende sit Spørgsmaal.

„Et Glas Vin vil ikke smage ilde efter denne Tour, det skal Du drikke med mig,“ vedblev han. „Desværre er det omtrent Alt hvad jeg kan byde Dig, da jeg selv maa være Rokkepige og Kjeldermester.“

„Jeg trænger ikke til Noget,” svarede hun. „Giv mig blot Dompappen!”

„Taalmodighed, Taalmodighed, mit Barn! See her er Binen.” Hun skjænkede et større og et mindre Glas til sig og hende. „Kom nu og lad os klink og drikke!” opfordrede han. „Binen er lige saa sød, som Du selv kunde være, den varmer Hjertet og gaaer ikke til Hovedet. Naa, nippe til den, tør Du da sagtens. Velgaaende!”

Han stødte sit Glas mod hendes og vilde til at drikke, men saa faldt det ham ind, at her var en passende Leilighed til at gjøre Indtryk ved en lille Tale. Forættat iværksatte han idet han ytrede: „Det skal være Skjønhedens og Din Skaal! Udfolder den lovende Knop sig til en lige saa smuk Rose, da vil Du faae saa mange Beilere, som Glasset her har Draaber.”

Bertha hørte ikke paa hans Snak; thi hun havde faaet Die paa en Fugl, der hang halvskjult under Loftet i Binduesfordybningen, omgiven af Bedbend og Slyngeplanter, men nu urolig flagrede i sit Buur, skræmmet ved den nikfende Bevægelse, hendes Hat gjorde, naar den vippede forbi, hvergang hun gynge med Stolen. Da hun havde forviiset sig om, at det maatte være den belovede Dompap, sprang hun op og vilde nærme sig Buret, for at tage den i Diesyn.

„Rast først Hatten, ellers forkrækker Du Fuglen og den kan faae Krampe,” advarede han, idet han med en Behændighed, der vidnede om lang Ovelse, opløste Sløisen og skjød Hatten fra de glindsende Loffer.

„Det er rigtignok en allerfjæreste Fugl!“ udbrød hun glædestraalende. „Men hvori skal jeg bære den hjem?“

„Selvfølgelig i Buret,“ svarede han og flappede hendes Kind.

„De vil dog vel ikke baade stjæle mig den yndige Dompap og det kostbare Buur?“ spurgte hun, vaklende mellem Frygt og Haab.

„Buur og Fugl følges ad; det kommer kun an paa, hvor artig Du er.“

„Hvad mener De med at være artig?“

„Alt Du giver mig et pænt lille Jomfrukys, og saa flyver bort med Din Fugl.“

„Nei! saa behold selv begge Dele,“ sagde hun afgjørende, snappede sin Hat og sprang til Døren.

„Stivnakke! hvor kan Du være saa barnagtig?“ gjemte mælede han. „Jeg har kun en eneste Fugl, og den overlader jeg Dig med Buur og Alt, uden at Du i grunden har bedet mig derom; og Din lille Mund eier mange, mange Tusinder Kys, men Du kan ikke miste eet deraf, skjøndt jeg beder Dig derom — er det smukt og billigt handlet mod en gammel Mand, der gjerne kunde være Din Bedstefader?“

Bertha slap Dørgrebet og syntes overrasket af hans underfundige Følgeslutning.

Han benyttede Brechen til at forsøge et Angreb paa Fæstningen fra en mulig endnu svagere Side.

„Egentlig fortryder jeg halvt om halvt —“ sagde han henkastet — „at have berøvet mig en delikat Frokost.

Hvad er et Kys imod en saadan Lækkerbid? Farvel, min Pige! nu vil jeg strax skære Hovedet af Dompappen."

"O, De er en grum, blodtørstig Tiger!" udbrød hun heftig og knyttede Haanden, som om hun vilde angribe ham.

Han lo. "Saa, nu har jeg været baade Elefant, Dyr og Tiger! Gud veed, hvad jeg endnu Alt kan blive til. Dersom Du, mit Barn, var lige saa stiv i Din A. B. C., som Du lader til at være velbevandret i Naturhistorien, saa vilde Du med langt større Grund have sammenlignet mig med en godmodig Kameel, hvorefter skrevet staaer: „Kamelerne ret skabte ere til store Byrder langt at bære;" thi jeg bærer med ubegribelig Langmodighed hvad Du behager at læsse paa mig. Men Du skal see, hvor ædelmodig jeg alligevel er. Jeg vil lomme Ondt med Godt; — naar jeg nu har qvalt den lille Dompap og plukket den, vil jeg forære Dig de skønne Fjedre til Grindring."

Han gif hen til Buret og udstrakte Armen, som for at gribe den Dødsdomte.

"For Guds Skyld!" skreg hun angst og holdt paa hans Haand. "Vær barmhjertig og skaan den lille Stakkel! Jeg vil fange dem en nydelig Ret Fisk istedet. Har De da slet intet Hjerte?"

"Det er Dig, som er hjerteløs," paastrød han og lod sine Negle glide hen over Burets Staaltraad, hvorved Fuglen blev forstrækket og bragtes til at udstøde flynkende Toner, der skar den medlidende Pige i Sjælen. — Hun var besejret.

„De er det forreste, affskyeligste Uhyre i hele Verden! Men jeg vil alligevel kysse Dem!“ udbrød hun med qvalt Graad, og skjælvende af Angst og Forbitrelse.

„Det kalder jeg at komme til Fornuft. Saa kom da!“ sagde han med et fiint Smil og greb hende om Livet.

Smidig som en Al sled hun sig løs. „Gaa bort fra mig, sæt dem stille der i Stolen,“ befalede hun stolt; og som om han nu stod under en høiere magnetisk Indflydelse adlød han taus og mekanisk.

„Hold Deres Hænder paa Ryggen og luk Dinene“ kommanderede hun i samme Tone, „saa vil jeg give Dem et Kys, da De dog er saa forlegen for det og det ikke kan være anderledes.“

„Nei Tak, lille Skjelm! saa bider Du mig maaskee. See Dig, vil jeg dog nok, hvor bister Du end gjør Dig Umage for at see ud,“ bemærkede han.

Hun traadte et Skridt nærmere — hun fastede et deeltagende Blik til Fuglen, ligesom for at hente Mod til at overvinde en ganske naturlig Afsky — hun spidsede allerede Munden, for saa let og saa flygtigt som muligt at yde den uundgaaelige Kjøbesum, — da soer hun med et gennemtrængende Forfærdelsesstrøg tilbage og vilde styrte ud. Men det var kun saa Sekunder, øieblikkelig fattede hun sig, og hendes fulde Aandsnærverelse og Snarraadighed vendte tilbage.

Unegtelig var det et rædsomt Syn, der frembød sig, som nok kunde jage et langt ældre og stærkere Væsen, end Bertha, paa Flugt. Den ellers ret kraftige Mand sad der

med et frygteligt forstyrret Udseende. Dinene stode stive og ligesom halvbrustne i Hovedet, den tykke Tunge rullede lallende i den vidtaabne Mund, og Armene nedhang slappe og livløse.

Hun bøjede sig lyttende over ham, afrev hans stive hvide Halsbind, greb det Glas Viin, der var tiltænkt hende, og heldte langsomt Indholdet i ham. Betyrret spejdede hendes Blik omkring i Bærelset, for ogsaa at finde en Draabe Vand. Hendes hurtige Omløb hjalp hende snart ud af Forlegenheden; hun aabnede Fugleburet, uden at bryde sig om Fuglen, snappede dens Drifteglaas og stænkte den afsmægtige Mand i Ansigtet med det kolde Vand, hvorhos hun stødte et Vindue op. Den friske Luft strømmede velgjørende ind — Dompappen fløi rigtignok sin Vej; men hvad ændjede hun det nu: den gamle Herre kom jo tillive!

Da hans Bevidsthed saa nogenlunde var vendt tilbage, var det øiensynligt, at han strax indsaae, hvilken vigtig Tjeneste Bertha havde ydet ham under et saa farligt Anfald, og han forsøgte derfor at tilsmile hende med et taknemmeligt Blik, men hvilket Forsøg kun gav hans guulblege fortrukne Ansigt et endnu forfærdeligere Udtryk. Hun havde gjerne tiltraabt Fremmede; men hvor skulde Nogen høre hende i denne eensomme Omegn, hvor den ene Eiendom laa fjernt fra den anden og hvor ingen Alfarvei fandtes i Nærheden? Anviiist til egne Hjælpemidler, søgte hun da først og fremmest ved Stolesæder, Puder og Skamler at forskaffe ham en beqvem og sikker Stilling i Vænestolen, hvorpaa hun gjorde ham adskillige Spørgsmaal,

hvilke han dog ikke formaaede at besvare, da han endnu var berøvet Brugen af Mælet. Omfider lykkedes det ham ved Tegn at gjøre sig forstaaelig og tilkjendegive sine Onsker. Han gjorde en skrivende Bevægelse; hun forstod den. „Ja, prøv om De kan skrive, jeg kan nok læse det,“ sagde hun rask og opmuntrende. Han bekræftede med et svagt Nis, at han troede at kunne det, og heldigviis fandt hun paa et lille Skrivebord Blyant og Papir. Med rystende Haand og synlig Anstrengelse fradsede han det Spørgsmaal: „Veed Du hvor Aahvile ligger?“ Hun bejaede det og tilføiede: „Gaarden ligger paa denne Side af Aaen, det første Sted, naar man kommer forbi Broen, ligeoverfor den Plet, hvor jeg pleier at fiske og hvor De traf mig.“ — Atter skrev han: „Løb derhen og fortæl Folkene, hvorledes jeg har det fat“. — Hun læste det høit, for at godtgjøre, at hun havde forstaaet Meningen, og vilde begive sig bort; men efter et Dieblis Betænkning, standsede hun og sagde: „Var det dog ikke bedst, hvis De var istand til at skrive et Par Ord og fly mig dem, for at jeg kunde have Noget at vise frem.“ — Paany frampagtige Trækninger, der skulde tilkjendegive et velvilligt Smil. Han samlede efter et Blad ubeskrevet Papir, samlede alle Kræfter og skrev: „Estatsraad Kjærsgaard anmoder Hr. Kammeraad Birk om snarest tilsendt Hjælp. Overbringeren veed det Nærmere.“

Efterat have heldt lidt Viin i Glasjet og stillet dette tæt op til ham, for at han i Nødsfald kunde have en Lædsfædrif vedhaanden, samt efterat have spurgt, om der

var Noget, han troede hun endnu efter Omstændighederne kunde udrette her, ilede hun bort med Sedlen, uden at give sig Tid til at tænke paa Bynt eller ændse Hovedbedækning. — Udenfor traf hun en Karl. Paa en bydende Maade og i en bestemt Tone, der forbløffede Mennesket, sagde hun: „Bliv her, til jeg kommer tilbage, det skal ikke vare længe. Vig ikke fra Pletten, ellers er Du ulykkelig, og pas paa, at Ingen gaaer ind i Huset førend jeg kommer!“

„„Bene qvi latuit, bene vixit,““ d. e. „„Den levede bedst, der levede ubemærket,““ sagde Kammeraad Birk, citerende med Salvelse. „Seer J. Børn! det staaer paa det ældste Gravmonument histovre paa Assistentkirkegaarden, tilligemed Bogstaverne J. S. A., der betyde Johan Samuel Augustin, hvis Valgsprog det var. Han var den første Mand af nogen Anseelse og ophøiet Stilling i Staten, der lod sig jorde udenfor Portene; „thi“ — hedder det i hans Testamente — „da jeg, saavidt jeg veed, ingenjinde i mit Liv forsætlig eller med mit Vidende har fornærmet Nogen, saa vil jeg heller ikke, at mit afdøde Legeme skal tilføie Nogen den mindste Skade, og vælger derfor denne sjerne Plads til Hvilested“. Jeg er af den salig Hensøvedes Mening og tilføier, at den Huusmoder, der, stille røgtende sit Kald, mindst omtales, og den Stat, der, skjottende sig selv, holder sig mest fjern fra politiske Forviklinger, staaer sig bedst.“

„Ja saalænge stærkere Naboer behage,“ indvendte den

yngste Søn og vordende Lieutenant. „Hift og her gives
 der vel grønne Pletter, hyggelige Daser i den store Verdens-
 ørk, hvor en idyllisk Fred har opslaaet sit Paulun uden at
 ændse revolutionaire Rystelser rundt omkring, f. Ex. Minia-
 turrepublikken St. Marino i Italien, for ikke at tale om
 vort uskyldige Rauenborg; men selv om det end var af-
 gjort, at man der virkelig er lykkeligere end andre vegne,
 saa er dog denne Rolighed kun en Undtagelse fra det al-
 mindelige Livsøre, og derhos en Naadesact, en Barm-
 hjertigheds Tilværelse, ganske afhængig af Andres Forgodt-
 befindende; thi saadanne udeeltagende, blot et egoistisk indre
 Liv levende Smaaaster eksistere kun som en Caprice af de
 Mægtige. Men skulde hiin Sætning: „den levede bedst,
 der levede ubemærket“, forfølges til yderste Consequents,
 saa maatte jo den, der slet ikke var født, siges at have
 levet allerbedst.“

„Jeg holder med Biggo,“ saldt Margrethe, den
 yngste af Dotrene ind, „uden dog just at billige hans
 Consequentsmageri —“

„Som her leder til en bestemt Paradox,“ anmærkede
 Otto henkastet.

„Livet bør være virksomt, livligt, straalende, ikke hen-
 vugges ubemærket,“ vedblev Margrethe. „Hvor tidt har
 jeg ikke ærgret mig over de gamle trivielle Nytaarsvers og
 Stambogsblade, hvis høieste Dnsse gif ud paa, at Livet
 skulde glide jævnt og sagte hen, som Væffen, der risler
 igjennem Blomster, og det var mig som en frisk Lustning
 paa en lummer Dag, da jeg endelig engang i en Bryllups-

sang læste det dristigere Spring, Forsatteren havde vovet, idet han ønskede Parret et Liv med Indhold. Jeg synger med Digteren:

„En lang, en sygelig Drømmervei,
Derom, Alfader, jeg beder Dig ei;
Lad Skibet seile saa kort, Du vil,
Naar Fartøiet løber blot muntert til.“

Tante Sara korsjede sig over slige ugudelige Tanker. At leve længe paa Jorden, meente hun; maatte dog nok være en Himlens Belsignelse, saasom det i de ti Guds Bud udtaltes forjettende som en Belønning for at elske sine Forældre.

„Nei, med Din Tilladelse, Tante! for at ære dem er det ganske bestemt,“ berigtigede Margrethe: „Vorherre siger ikke Du skal elske. Forresten indseer jeg ikke, til hvad Nytte en lang Levetid er, naar den henslentre og bortvegeteres, naar den ene Dag gaaer som den anden: man staaer op, klæder sig paa, spiser, drikker, gaber og saa sover igjen. Hvad Lykke og Belsignelse er der i at gaae i Barndom, at see sig omtalt i Aviserne, blot fordi man har den tvivlsomme Fortjeneste at have opnaaet en urimelig høi Alder, hvori man hverken kan huske eller haabe mere?“

Den rolige Kammerraad blev næsten urolig ved at høre en saadan Lovpriisning af et bevæget Liv, fuldt af Storme og Rampe. Han var ingen Partimand og holdt sig gjerne neutral eller, rettere sagt, forblev indifferent, hvor Talen var om politiske Strids spørgsmål, om Refor-

mer og Omvæltninger. Gandt han sig end ret tilfreds ved den Forandring af Regeringsform, han havde maattet opleve, da var det vel nærmest fordi den var foregaaet uden Rystelser, ligesom det Væsentligste, han havde imod det nye Regime, var den ikke let undgaaelige Omstændighed, at der saa hyppigt skiftedes Ministre, hvorved den jevne, faste Gang i Statsmaskineriet maatte lide, — en Udsættelse, han isvrigt delte med sin mangeaarige Ven, Statsraad Kjærsgaard, der dog havde meget Andet at indvende imod Tingenes nye Orden overhovedet og den repræsentative Forsatning i Særdeleshed. Dybt sukkende over, at hans yngre Børn saa mærkeligt vanslågtede fra ham, der ansaae Rolighed som Livets høieste Lykke, vendte han sig med et næsten bedende Blik om Undsætning til den ældre Søn Ludvig, der ogsaa strax var rede til at tage Faderens Parti.

„Din nysudtalte Livsanskuelse, lille Margrethe,“ sagde han, „stemmer vistnok med Dit lykkelige Temperament; men den er neppe ubetinget rigtig i sin Almindelighed. Derjom Menneskeslægten hverken havde Fortid eller Fremtid, men kun bestod af en eneste Generation, den vi leve i altjaa, da vilde Din Tanke være ret smuk, og saa kunde jeg selv fristes til at ønske en kort og munter Seilads, eller hvad det er Din Digter synger. Men Verdensformaalet er sandsynligviis et noget andet og større. Vor Tilværelse har en vis Bestemmelse som Led i en evig Generationskæde. Man bedroves ved at see Blomsterne falme og falde; men hvad Grund er der til Klage, naar man betænker, at det maa skee, for at der kan komme Frugt,

samt Frø og Spire til en ny Blomsterflor? Maaskee skyldes dette Veemod, denne Melancholi i Lovfald, denne Sangvinitet i Lovspring for en stor Deel Digterne, der fra først af ere gaaede ud fra en feilagtig Naturbetragtning, og senere uden Selvtænkning have seilet i de ældre Poeters Kjølvand. Goethe synes at sigte hertil, naar han siger, at det først og fremmest ere Poeterne, der fordærve Naturen. Dog lad os gaae lidt udenfor vort eget lille Jeg: Tænk Dig en Fader som Familieforsørger, tænk Dig en Moder med mange Smaa, skulde han eller hun ikke have Aarsag til at ønske at leve med og for deres Børn? Skulde de kjedes og væmmes ved Livet, eller vel endog selv affaste Broen, fordi det henglider stille, ubemærket og ensformigt — ?

„Jeg sagde med Digteren „„er lang, en sygelig Drømmervei,““ afbrød Margrethe ham. „Imidlertid er Du formeget Bart i Sagen til at kunne dømme uhildet, saasom det er Dit Fremtidsformaal at virke hen til Livets Forlængelse, om det end skal skee ved at tulle bitter Mixture i sig, istedetfor Jordbærliqueur og Hindbærlimonade; ligesom det er Biggos Kald, til given Tid og Leilighed, med Dødsforagt at hjælpe til Livets Forkortelse.“

„Aha! er det Grunden til Din Lovprisning af et concentreret Liv, med behørig Orkaner? Ja det er sandt, Du sværmer jo for Officierer,“ gjenmælede Ludvig leende.

„Til Tjeneste, min spydige Herre! Mere end for Studenter, veed De det,“ svarede Margrethe med et Knix.

„Den Animositet kunne vi da takke Dehlenschläger

for," bemærkede Otto fra sit Reie, og dreiede Hovedet udfordrende imod Studenterantagonisten.

"Hvorledes det?" spurgte Cousine Christine og tabte en heel Bind Mæster af Forbauselse. Hun kunde ikke fatte, hvilken causal Forbindelse, der fandt Sted imellem Dehlenschläger og Margrethes Fordom imod Studenter. Hun anede allerede, at der maatte have været en lille Amourette paa Tapetet, hvori en eller anden svensk eller norsk Student havde spillet Hovedrollen, og følte sig høist indigneret over, at Familien ikke havde indviet hende i Hemmeligheden. Ved slige formeentlige Tilfidesættelser pleiede hun gjerne at ytre, at hun jo ikke af Naade og Barmhjertighed var her i Huset, men „betalte for sig."

Stødt gjentog hun derfor Opfordringen om nærmere Forklaring.

Margrethe belavede sig ogsaa paa at give den. Hun vilde oplyse, at hun som en dansk Pige elskede og agtede den uaffatte og uaffættelige danske Digterkonge Adam Dehlenschläger, der havde fremdraget de gamle Guder, hævdet dem deres gode Ret og endog med digterisk Mod vovet at irettesætte den store Thorvaldsen, fordi han havde fordybet sig i den græske og romerske Mythologi, uden at værdige den nordiske et eneste Meiselslag. Hun vilde fremdeles anføre, at de yngre Studenter (efter hendes Mening) ikke omtalte nævnte Digter med behørig Anerkjendelse, ligesom det i høi Grad oprørte hende, at de endnu kunde fremdrage den sentimentale, affecterede, i alt Tydsk forgabede Baggensens

laade Ordfordreiningen og Vittigheds-spilsægteri, for at godtgjøre Dehlenschlægers Mangel paa digterisk Begavelse.

Derfor kunde hun ikke lide Studenterne, og enten det var en rigtig eller feilagtig Tanke, saa var hun nu engang af den Tro, og i saadan Tro ere unge Piger gjerne uroflige. At hun havde Sympathi for Officierer, var ingenlunde for „Uniformens Skyld“, men hidrørte vistnok ene derfra, at Viggo havde valgt Krigerstanden, og hun hang med Liv og Sjæl ved denne Broder.

Men Margrethe fik dennegang ikke Leilighed til at godtgjøre sit Studenterhads Berettigelse; thi den virksomme Fru Birk kom til og interPELLEREDE som Martha i Evangeliet. Huusvæsenet og dets mangehaande Belymringer havde Krav paa Datterens gode Medvirkning — hun maatte forlade Arenaen og opgive at dømme imellem Dehlenschlæger og Baggesen, imellem Studenter og Officierer.

Froken Jette forblev derimod paa Kamppladsen, dog uden just at optage Strids-handsten, eller at tilfredsstille Cousinens Bidebegjærighed. Hun havde særlig viet sig til Ottos Opvartning, og i Familiens Debatter tog hun sædvanligviis kun Deel som Partigænger, idet hun navnlig fandt en egen Fornøielse i at opægge Ludvig og Viggo mod hinanden, for, som hun sagde, at ikke Discussionerne skulde gaae istaa af lutter Enighed, men vel snarere fordi det morede hende at bringe dem i Hede.

Viggo gjorde just et løst Overslag over Hvormange han meente at kunne expedere med god Samvittighed til en bedre Verden, naar han blev Officier, og Landet, som for-

tiden havde Fred og ingen øieblikkelig Fare, erholdt den Krig, der ulmede som en Glød under Asken og kun ventede paa den første den bedste Leilighed til at bryde ud i lys Lue. Ludvig beregnede ligeledes, hvormange Saarede, han som Militairlæge vilde kunne fravriste vor evige og ubarmhjertige Arvesjende Døden, medens Otto ved afbrudte henkastede sarkastiske Bemærkninger spottede over Begges Bestræbelser i saa høist forskjellige Retninger, idet han dog strax tilføiede en Undskyldning for hvert mindre venligt Udtryk, der undslap ham, foranlediget ved hans Misstemning idag, der, som han allerede havde forberedt dem paa, var en Følge af Østenvinden og den fatale Omstændighed, at han ikke havde været i fri Luft. Kammerraaden søgte paa samme Tid at trøste Cousinen over Skuffelsen med Hensyn til de ønskede Oplysninger, ligesom han efter Evne bestræbte sig for at formilde Tanten, der ikke kunde glemme, at en saa ung og uerfaren Pige, som Margrethe, havde vovet at corrigere hende i Henseende til Catechismen og Lærebogen.

Saaledes var omtrent Situationen paa „Mahvile“, da Døren voldsomt blev stødt op, og Bertha, barhoved og aandeløs, styrtede ind, med Hofferne i vild Uorden og uden at hun ændseede Andet eller Andre i Salen, end den Gruppe, hvor Birk sad.

„De er vel Kammerraaden selv?“ spurgte hun ivrigt og gav ham Sedlen uden at oppebie Bekræftelsen. „Læs, og skynd Dem lidt!“

Den rolige Mand kom øieblikkelig ud af Concepterne;

han skød Brillerne op paa Panden og ned igjen, dreiede Bærskken fra Høire til Venstre og vidste hverken ud eller ind da han havde gjort sig bekendt med Depechen, hvilken han rakte til Ludvig, der var sprunget op, for at see, hvad der gav Anledning til Faderens Bestyrtelse.

„Du store Gud! hvad feiler da Etatsraaden, hvad er arriveret?“ udbrod Kammerraaden.

Ludvig læste Sedlen høit. Den gav ikke synderlig Forklaring.

„Saa kan jeg vel sige, at De kommer strax med Hjælp,“ sagde Bertha utaalmodig og aabnede Døren.

Ludvig holdt hende tilbage. „Han skriver, at Budet veed det Nærmere. Sig os først, Ville! hvorledes har Etatsraaden det egentlig, er han bleven pludselig syg?“

„Det er han rigtignok,“ svarede hun. „Jeg tænkte først, han var død. — Jeg skulde just til at kysse ham,“ vedblev hun med naiv Oprigtighed, „saa besvimede han, eller fik et Slag, hvad det nu var — han saae gruelig ud! Jeg maatte tage hvad der var nærmest ved Haanden, hældte det Glas Viin i ham, som jeg skulde have druffet med ham, stænkede ham med Vand, løste op for hans Hals og aabnede et Vindue, da man var færdig at kvæles derinde af Blomsterlugt. Det hjalp, han kom til sig selv; men da han ikke kunde tale et fornuftigt Ord, fik jeg ham til at skrive.“

„Godt, godt, Du er en flink Pige! Du har handlet med Conduite og burde ansættes ved den første Ambulance,“ sagde Ludvig, der med fagmæssig Interesse havde fulgt

hendes Beretning „Det er et af Kjærsgaards sædvanlige Anfald,“ bemærkede han, henvendende Taler til de Andre; „det har sagtens ikke stort at betyde, men den attraaede Hjælp maae vi sende ham.“

„Ja det er nok det Vigtigste,“ meente Bertha spydig, „især da jeg ikke kan blive der længere og der ellers ikke er en levende Sjæl i Huset.“ Hermed forlod hun Bærelset.

„Tag Din Hat, Biggo, og skynd Dig derhen!“ beordrede Ludvig. „Karlen skal komme strax efter, og ham maa Du da lade hente Kjærsgaards Huuslæge.“

„Det var dog vist bedre, at Du selv gif,“ ytrede Biggo. „Forstaaer jeg mig paa at behandle apoplexiske Tilfælde? Gaaer han endnu et Anfald, og jeg gjør en Bommert, vil jeg blive dømt som Quaksalver.“

„Men Du skal slet ikke gjøre Noget. Den første Fare er ved Pigebarnets hensigtsmæssige Foranstaltninger fjernet,“ forsikrede Ludvig, „og den Læge, der er vant til at behandle ham under deslige Omstændigheder, vil ogsaa nu, bedre end jeg, vide at gribe de rette Midler.“

„Jeg synes dog, Du hellere burde gaae end jeg, Du er ialtfald lægekyndig,“ vedblev Biggo paastaaelig. „Hvad kan Du have imod at gaae de Par Skridt?“

„Ikke Andet, end at min Nærværelse her lader til at blive langt nødvendigere. See!“ sagde han og pegede til Ottos Leie.

Alles Blik vendte sig mod den antydede Retning — Otto var falden i Asmagt.

Bestyrtelsen var stor. Ikke blot var det Egennyttens,

som her berørtes; men Otto var Alles Yndling, og en virkelig Deeltagelse fandt derfor Sted som overveiende Høielse. Hele Huset kom i Bevægelse; kun Ludvig forblev rolig midt i Forvirringen, paabød Stilhed og besørgede den Afmægtige varsomt transporteret til hans eget Bærelse.

Efterat Ludvig nøie havde undersøgt Ottos Puls, Hjerteslag og Aandedræt, sagde han til Familien: „Det synes næsten, som om den Krise, hvoraf vor lamme Ven lovede sig en afgjørende Bending, og i hvilken faste Overbeviisning han ofte afviste hver foreløbig Hjælp, Lægekunsten har at byde over, nu nærmer sig. Vi ville haabe en heldig Afgjørelse og et seirrigt Udslag af Naturens egne Bestræbelser. Kun begriber jeg ikke, hvad der egentlig har fremsthyndet Catastrophen, der endnu imorges lod til at være fjern; thi det forekommer mig, at den ydre Foranledning, f. Ex. en heftig Sindsbevægelse, hvorom Otto ogsaa stundom talte, ikke har fundet Sted.“

Man meente dog, at Etatsraadens pludselige Ildebefindende nok kunde have gjort et stærkt Indtryk paa et saa „nerveust“ Menneske, som Otto.

Dette kunde Ludvig ikke underskrive.

„Vel maatte det uventede Budskab om Kjærsgaards tilsyneladende farlige Anfald afficere ham noget“, sagde han; „dog neppe til en saadan Grad, og det saa meget mindre, som han slet ikke kan lide den gamle Gourmager og Abekat, hvem han jo i det Hele taget oversaae — —“

„Ludvig dog!“ afbrød Jette ham. „Hvorledes er det, Du omtaler Etatsraaden?“

„Ei hvad, jeg gjentager kun Ottos Benævnelser, hvilke jeg forresten gjerne vil gjøre til mine. Kjærsgaard kan maaskee være en dygtig Forretningsmand, det veed jeg ikke, men i Privatlivet er han en Hansqvast, og vi vide jo Alle, at han og Otto tilforn ikke kunde være fem Minuter sammen uden at Janustemplet var aabent, fordi Manden er lige saa løsagtig i sine politiske Anskuelser og Udtalelser, som i sine moralske. Det skulde derfor undre mig meget, hvis Efterretningen om den Enes Apoplexi virkelig havde givet Stødet til den Andens Helbredelse for Lamhed.“

Cousine Christine, hvem Statsraaden i et Overmaal af Galanteri engang havde viist en lille Opmærksomhed, fandt sig yderst indigneret over det af Ludvig brugte Udtryk „løsagtig“, der ogsaa havde saaret Tante Saras høvrisse Dren. Begge meente, at man retvel kunde være en Ven af Otto og en Ynder af hans blide, fordringsløse Bæsen (hvad de tilvisse vare saa godt som Rogen her i Huset), uden just derfor at skære Næse og Dren af Kjærsgaard; Hr. Statsraaden var dog en fin Verdensmand, en — rigtignok ikke ung — dannet Cavaleer med Anstand, Ridderlighed og mange selskabelige Dyder.

„Det har jeg ogsaa selv undertiden troet,“ indrømmede Ludvig; „men Otto aabnede mine Dine, og snart fandt jeg, at han skylder hele sin Overvægt i Selskaber kun en uægte Forgylldning. Hans Munterhed, Bittighed og Belevenhed er ikke Andet end Fripostighed, en vis Frækhed, hvormed han, under fæde Komplimenter og plumpe Smigrerier, som enhver sand dannet Mand vilde

væmmes ved at udtale og hver dannet Qvinde undsee sig ved at høre, bryder med alle sociale Anstændighedsformer og giver sig Skin af at hævde den gode Tone, idet han træder den under Fodder."

"Bistnok har han lidt vel lapsede Manerer for en decoreret og tituleret Person at være," ytrede Jette; "men man veed dog ikke noget egentligt Slet om ham."

"Derjom en Attest paa negativ Dyd var tilstrækkeligt Pas for at komme ind i Himlen, kunde St. Peder gjerne lade Porten staae aaben altid," svarede Broderen. "Men" — vedblev han — "hvad hans Skjodesynd angaaer, da have I et Slags Medhold i Ottos Tolerance, der dog mere gjælder Diemedet end Midlet, hvilket han strengt fordommer. Han bemærkede nemlig forleden, da vi omtalte Etatsraadens Libertinage, omtrent følgende: „Kjærsgaard er Don Juans sande Brængbillede. For mig maatte han gjerne gøre Cour til al Verdens Comtesser og Baronesser; jeg skal heller ikke kritisere hans Smag, naar, som det hedder:

En Dame høit paa Straa, en simpel Bondepige

Ham synes begge To høist uforlignelige —

som sagt, lad ham completere sine „mille e tre" til det 19de Aarhundredes indeværende Tal; dog lad der være nobel Methode i hans udskiende Galskab, lad ham erobre sine Skjonne ved Talenter, Vid og andre personlige Egenskaber; men han har kun eet Middel — det jammerligste af alle — hans Penge." —

Cousinen, som „betalte for sig", rynkede spodst paa

Næsen over, at de unge Menneſſer ſaa ugenert kaldte Penge for et jammerligt Forførelſesmiddel, da det, efter hendes Mening, noget nær burde være det eneſte, og Tan-ten fandt det under ſin Værdighed og Alder at tage en ſaa reputeerlig Embedsmand, ſom Etatsraaden, i Forſvar, fordi han tillod ſig lidt Blaiſanteri engang imellem. Forſaavidt beholdt Ludvig Balpladsen, hvad han da ogsaa ønskede, for uforſtyrret at overveie, hvorledes han bedſt ſkulde behandle en Patient med en ſaa eiendommelig Orga-niſation, ſom Ottos.

Hele Natten veeg han ikke fra den Syges Leie. Kun nu og da ſlog Otto Dinene op, men ſænkede ſtrag de trætte Dienlaage. Ved enhver ſaadan lille Kraſtanſtrengelſe, ſom for at give Tegn paa Bevidſthed, troede Ludvig at bemærke et flygtigt Smil, og beſluttede at gjøre et Forſøg paa en yderligere Vækkelſe af den lethargiſke Tilſtand. Han lod ham lugte til et ſtærkt, flygtigt Salt. Det gjorde ſin Virkning. „Kjender Du mig, Otto?“ ſpurgte han glad og hurtigt, ved at ſee ham aabne Dinene, der vare klare og livfulde. „Ønſker Du Noget?“ Den Adſpurgte nikkede venligt, trykkede med Ludvigs Haand, og ſvarede med ſvag Stemme: „Ja, fordi Du er hos mig og har været her hele Tiden, jeg veed det nok; men lad mig blot ligge ſtille hen!“ Han vinkede gjentagne Gange med Haanden, ſom til Afſked og ſaldt atter i en halv Dødsſøvn. Førſt den tredie Morgen ſyntes Havblik at ville forandre ſig til Storm. Han phantaſerede heſtigt; men derefter blev han roligere, ſtirrede længe hen for ſig,

som for at ordne sine Tanker, og brast derefter i en frampeagtig Graad. Ludvig var stadig hos ham, fulgte opmærksom hver Forandring i Sygdommens Forløber, og ansaae det sidste Udbrud af en dybere Sindsbevægelse, med lettende Taarer, for et gunstigt Tegn. „Hvad tænker Du paa?“ spurgte han med om Deeltagelse. „Er der Noget, som bedrøver Dig, og Du troer, jeg kan afhjælpe det, da har Du ganske at byde over mig; tael blot!“

„Jeg tænkte over de menneffelige Lidenstaber, kjære Ludvig! og jeg fandt, at Skinsyge er en af de værste. Som Sygdom betragtet ere dens Ytringer uberegnelige, og neppe har Eders hele Kunst noget Middel imod den. Fremdeles tænkte jeg, at det er tungt at opgive et sjønt Haab. Men jeg har dog opgivet det og vil betragte det som en Drøm. Ja, jeg drømte, jeg havde fundet en Pige, uskyldig og barnlig, med Hjertets Enfold forenede hun et muntert Blif paa Livet — det var en sund Markblomst, ingen forvansket Drivehuusplante — jeg opdrog hende for mig; hun blev mig Moder, Søster, Veninde, Alt hvad jeg har manglet af Qvinde her i Livet, — hun blev min Hustru, mit Livs ledsagerinde! Illusionen brast, det er forbi!“

Overvældet af den Anstrengelse, som disse lidenskabelige Udbrud under en saa svækket Tilstand nødvendigviis kostede, sank Otto tilbage, og Sønnen — denne „sidste Ven for hver Bedrøvet“ — tog ham paany i sin blide Favn. Men — og dette Syn rørte Ludvig dybt — selv fra de tillukkede Dine stjal sig store Taarer frem og trillede ned

over de hvide Rinder; Sjælen vedblev sine Functioner, og Tanterne ophørte ikke at arbejde i det villieløse henstrakte Legeme.

Genimod Aften veg Bleggheden for en stærk Feberhedes blussende Skarlagen. Da ogsaa denne Paroxysme var overstaaet, udbrod Otto med et Slags munter Resignation: „See saa, Doctor! tag nu fat; nu har Du med en reglementeret Nervefeber at gjøre. Den er nok, i og for sig, lettere at behandle systematisk, end jeg selv; thi jeg vil sagtens blive utaalsmodig indtil Utaalelighed og forvalde Eder megen Plage i denne kjedelige Sygdom. Men vær overbærende; slipper jeg heldig igjennem, er jeg vis paa, endnu at ville komme til at træde en Dands med Husets Damer. Mit deilige sorte Haar, hvoraf jeg (sagt under fire Dine!) ikke har været saa lidet stolt, vil gaa i Løbet; men det hedder jo: Frygter ikke, alle Eders Hovedhaar ere talte! Jeg er for Dieblisset ved godt Mod; men vi gaae tunge Tider imøde. Jeg har et Fremsyn, der i flere end een Henseende, ogsaa uden for min Ringhed, viser megen Nat og liden Sol.“

Otto lod til at kjende sin Natur og sit Nervesystems Eiendommeligheder, ligesom han havde hørt Tilstrækkeligt om denne Arvesygdoms særegne Gang, for ikke at tabe Modet. Alt gik, som han havde forudsagt. I flere kummerlige Uger var hans Tilværelse ligesom kun til Byrde for ham selv og Andre. Han sprang fra den ene Yderlighed til den anden. Stundom angreb den svageste Lyd hans Nerver paa det Omfindtligste, den mindste Berøring

bragte ham til at sammenpresse Læberne, for ikke at udstøde Smertensffrig, og stundom kunde han bede Husets Dotre hamre løs paa Claveret med fuld Pedal. Hvad han nød, var gjerne af den Bestaffenhed, at ethvert sundt Menneſſe vilde være blevet sygt deraf; men jo umodnere Frugten var, jo bedre syntes den at bekomme ham. De mest forunderlige og uforklarlige Idiosynkrasier fandt Sted, og bragte hans Omgivelse i Forvirring, for ikke at sige til Fortviølelse. Undertiden ønskede han Noget, der saa ganske ſtred imod de almindelige Begreber om Næringsstoffer, at man under et eller andet Paaskud troede at burde negte ham det. Da klagede han over voldsom Hovedpine, viste Spor af Trækninger og Convulsioner, og man nødtes til at gaae paa Accord. Da Ludvig ikke trostede sig til ene at behandle en saa ualmindelig Patient, var en anden, meget duelig og erfaren Læge tilkaldt. Hel- digviis havde denne gjort til sit Balgsprog: „Naturen er den bedste Veileder,“ og var derfor fuldkommen enig med Ludvig i at benytte dens Bink. Øtrede man derfor: „Men det gaaer dog vist paa ingen Maade an at give ham Hint eller Dette,“ lød Svaret: „Hvorfor ikke? Noget skal dog Menneſſet nyde, og synes han om det, saa lad ham i Guds Navn faae det.“ — Fraregnet saadanne Udbrud af „Egensind“, som man kaldte det, og som man tilskrev den Omstændighed, at han var et „forkjælet Barn“, der ikke havde været under streng moderlig Opſigt itide, var han fordetmeste stille, blid og taalmodig, uagtet han efter Ludvigs og den anden Læges Udſigende ſikkert led meget

under den Kamp, Naturen bestod for at hjælpe sig selv tilrette, da de sædvanlige Lindringsmidler alle forkastedes af ham, og virkelig ogsaa syntes at gjøre modsat Virkning paa Otto.

Endelig, i Begyndelsen af November, indtraf en Dag Forandring til det Bedre, og det paa en lige saa besynderlig Maade, som alt det Øvrige i Henseende til Sygdommen. Familien var taget til Byen igjen, uagtet Efterhøsten vedblev at være mild, som Foraaret og Sommeren havde været. Ludvig var ikke tilstede og Jette sad hos Otto. Med eet lyttede han. Hans Sandser, som altid havde været udmærkede, syntes ved Sygdommen end yderligere skærpede. Han hørte, man flirrede med Kopper, og opfangede Duften af Kaffe fra Familiens fjerne Bærelse.

„Kunde De ikke, Froken Jette, forskaffe mig en Kop rigtig stærk god Kaffe,“ bad han med sin bløde Stemmes hele Overtalelseskraft. „Men noget snart; De veed, at man har forvænt mig her, saa at jeg lever i den søde Indbildning, at jeg betjenes af Aander, der paa mit blotte Bink strax opfylde mit Ønske. Øysten kan let gaa over, og det var slemt.“

„Ja for saa blev De — — ja jeg skal nok sige Dem, naar De kommer Dem, hvad de under saadanne Omstændigheder pleier at blive,“ sagde Jette. „Men desværre er Ludvig ikke tilstede, og det gaaer dog paa ingen Maade an at give Dem en saa hidsende Drik, uden at spørge ham først.“

„Gaaer jeg ikke Kaffen, saa døer jeg,“ forsikrede Otto,

„og De vil dog ikke have paa Deres Samvittighed at slaae mig ihjel netop nu, da jeg er paa bedste Bei til at staae op og polkere med Tante Sara fordetsforste.“

Jette tænkte halvveis, at han phantasjerede. Gud hjælpe ham, for at staae op! Selv om han ikke var ellers syg, var han jo lam. Imidlertid vilde hun dog gjerne opfylde det urimelige Onske, naar hun blot kunde vælte Ansvarret over paa en Anden.

„De maa ikke betænke Dem forlænge. Duff paa, jeg troer mig i Besiddelse af den vidunderlige Lampe og har allerede gnedet dens Kobberrust! Jeg er halvdød af Vængsel — Liv og Død er i Deres Haand.“

Hun tog en Beslutning. „Jeg vil sige det til Margrethe. Hun kan bedre komme tilrette med Ludvig, end jeg, hvis der skulde følge Noget paa.“

„O ja, gjør det!“ udbød Otto oprømt. „Hun har et medfølelsende Hjerte. Lad hende være min Hebe!“

„Men maa det saa blive en Hemmelighed imellem os Tre,“ betingede Jette sig førend hun gif. „Jeg frygter dog, det gaaer galt.“

Otto smilede og lovede ubrødelig Tausshed. Lidt derefter bragte Margrethe med en lystig Opsang den arabiske Drik. Han gav sig ikke Tid til at betragte den blomstrende Pige, men greb med en Bønsesmægters Begjærighed Koppen, og tømte med synlig Velbehag øieblikkelig dens Indhold. Først nu tog han Overbringeressen i nærmere Diesyn. Margrethe var stedse takkelig, idag var hun endogsaa smuk.

„Hvad er paafærde idag? De straalers jo som en Fée, Lykken smiler Dem ud af Dinene. Har Biggo faaet Portéeréen?“ spurgte Otto.

Hun rødmede lidt. „Det lader til, at Sygdommen ikke har svækket deres Jagttagelsesgave,“ bemærkede hun med fjendelig Vyst til fortrolig Meddelelse. „De kan spore min Sindstemning, som jeg dog søger at skjule for Alle.“

„Maaskee er den Opmærksomhed, som De er saa god at kalde Jagttagelsesgave, virkelig bleven noget større ved min lange aandige Lediggang,“ svarede han. „Maa jeg saa erfare, hvilken glædelig Begivenhed, der har bragt Deres Blod til at strømme saa let fra Hjertet til Kinderne og i Sandhed forfødet mig min Kasse.“

„Jeg vil betro Dem det,“ sagde hun, bøiede sig hvissende over ham og saae sig forsigtig omkring: „Jeg har forlovet mig.“

Otto blev som forvandlet. Med den ene Haand gjorde han en frastødende Bevægelse, med den anden skyggede han for Dinene. Saaledes sad han nogle Minuter uden at tale.

„Min Gud! saaer De ondt?“ spurgte hun angst. Langsomt lod han Haanden synke fra Dinene og saae med ubestrikelig Omhed paa Margrethe, hvis Blik fløi uroligt spørgende fra ham og til den tomme Kop.

„Nei, vær uden Frygt! Kassen har ikke skadet mig, men tvertimod virket velgjørende, vil jeg haabe,“ tog han beroligende til orde. „Det var deres overraskende Forkyn-

delse, der greb mig noget; jeg er et egoistisk, iversygt Bæsen — intet godt Menneske."

"Tael dog ikke saaledes, Hr. Otto! var de ikke det, hvorledes var det da muligt, at vi Allesammen holde saa meget af Dem?"

"Ja det veed jeg ikke; det er vel fordi De ikke ret kjende mig, eller ogsaa ere for overbærende. Men lad mig skrifte for Dem, og sig saa, om De efter denne min oprigtige Tilstaaelse troer mig værdig til Absolution."

En Pige, som bliver forlovet, føler sig gjerne altid ældre, fornuftigere, solidere, end tidligere. Det Samme var Tilfældet med Margrethe. Men samtidig hermed ogsaa at blive en yndet, afholdt og agtet Mand's Fortrolige, maatte endnu i høiere Grad hæve hendes Selvfølelse. Margrethe kunde neppe skjule sin indre Fryd over denne for hende saa smigrende Situation, og paatog sig saa godt som muligt en værdig Skriftefaders hele Alvor og Anstand.

Otto rykkede frem med sin Selvbekjendelse: „Enten er jeg saa indbildsk," sagde han, „at jeg betragter mig som Eier af alle de unge og elskværdige Piger, jeg kjender, og derfor ærgrer mig over enhver Forlovelse, som om jeg derved tabte en Deel af min lovlige Ret, eller er jeg saa overbeviist om min egen Mangel paa Elskværdighed, at jeg ved hver saadan Byslen Ringe befrygter, at Antallet formindskes saaledes, at der Ingen bliver tilovers for mig engang, ligesom hiin Kongesøn, der græd over sin Faders Grobring."

„Na, nu fremter De, Otto! De er meget for fornuftig til ikke at indsee, at De dog umulig kan faae Alle.“

„Ganske rigtig; men det er just Ulykken, at være sig sin Bildfarelse, sin Galskab bevidst, og dog ikke kunne slippe den. Jeg bliver ilde stemt, forbitret, ja kan geraade i Raseri, naar jeg hører, at en Pige af min Bekjendtskabsfreds er bleven forlovet.“

„Hy! det er ikke smukt, og jeg kan næsten ikke tro det.“

„Det er alligevel saa. Dog er det kun et Dieblisk, men et sandt dæmonisk Dieblisk; jeg kunde knuse ham og hende — — —“

„Jh Gud bevares! De gjør mig ganske bange, Hr. Otto! Gid jeg dog blot ikke havde gjort Dem til Medvider af min Hemmelighed!“

„Vær De kun uden Frygt. De skal ikke komme til at angre Deres Lillid. Den onde Indskydelse har allerede tabt sin Magt over mig, og selv om De ikke kan forunde mig fuldkommen Syndsforladelse, ønsker jeg Dem dog nu af Hjertets Fylde til Lykke, især hvis De vilde udstrække Deres søsterlige Meddelelse til ogsaa at sige mig den heldige Beilers Navn.“

„Det maa jeg endnu fortie. Han er forresten Digter, og De kjender ham godt.“

„Deri tager De vist feil. Jeg har paa de senere Aar været optaget af Studeringer og Sygdom, saa at jeg ikke har faaet Leilighed til at søge vore yngre Forfatteres Bekjendtskab, og en ældre, s. Ex. Deres kjære Dehlenschläger, kan det nu dog ikke være.“

„Ei hvad, kjender De da ikke Orlif?“ slap det hende ud af Munden, og Hemmeligheden var robet.

Otto forsikrede, at han hverken havde den Gæde eller Fornøjelse at kjende den Nævnte.

„Da har De dog tidt omtalt hans Digte, ja endog roest enkelte af dem,“ bemærkede hun lidt stødt.

„Meget sandt; men ham selv kjender jeg aldeles ikke, og jeg antager dog, det er Manden, ikke blot Digteren, der har vundet Deres Hjerte. Hvad er han?“

„Hvad han er? Min Gud! det har jeg jo sagt Dem. Digter er han.“

„Men hvad er han forresten? Hans øvrige Stilling i Samsundet — —“

„Er det ikke Nok?“

Otto betragtede hende med et Blik fuldt af Tvivl og Betyrning. Modfalden sagde hun efter et Diebligs Betænkning: „De har dog kanskee Ret, Hr. Otto! derfor er det nok, at Forbindelsen skal være en dyb Hemmelighed, indtil det Haab, han har om noget Fast, bliver opfyldt. Imidlertid maa De ikke tro, det er den eneste Grund, han har til at ønske vort Bekjendtskab skjult. Han hader alle Familie-Præsentationer og Forlovelsesformaliteter.“

„Det er temmelig egoistisk af Hr. Orlif,“ meente Otto. „Han burde dog vist betænke, at det er en af unge Pigers faa Triumfer at blive anerkjendt og publiceret som Forlovet, til stor Uregelse for alle misundelige Slægtninger og Veninder. Fordi saadanne Besøg og Forestillinger kjede eller genere ham — hvilket forøvrigt er en reen Caprice, — skulde

han ikke negte Dem en saa uskyldig Glæde, — at han ikke kan bringe dette lille Offer, vidner, efter min For-
mening, om Arrogance og Anmaasselse."

"Egentlig har jeg slet ikke tænkt over det," svarede Margrethe, som ikke havde lagt Mærke til, at Otto blot ironiserede og maaskee vilde prøve hende. "Hvor stor min Glæde er," vedblev hun, "er den dog slet ikke større, end at jeg jo nok kan rumme den alene — —"

"Om Forladelse! De har dog allerede delt den med mig, — mig, der ovenikjobet i dette Dieblif gjør et Forsøg paa at spille Slangen i Paradiset. Dernæst er der Deres Forældre — —"

"De ahne det ikke, heller ikke Jette og Ludvig, endnu mindre Tante og Cousine Christine."

"Men Biggo da? Ham, Deres Diesteen, har De vel betroet Hemmeligheden?"

"Ham allermindst, det skal jeg vel vogte mig for." Otto drog tre dybe Suf.

"Hvad sukker De over?" spurgte hun.

"Over Kjærlighedens onde Magt," svarede han. "Kjærligheden forædler Hjerterne, paastaaer man; men tvertimod forhærder den dem ved sin Egoisme. Er det ikke sørgeligt, at De skjuler denne nye, denne forædlende Følelse for Deres Nærmeste, endog for en Broder, med hvem De ellers har Tanker, Ønsker, Ansættelser og Interesser fælles!"

"Nu er De dog vist lidt for streng Hr. Otto! Det er ganske sandt, at jeg holder inderlig meget af Biggo,

fordi han er en god og brav og munter Fyr, at jeg harmonerer med ham i næsten alt Muligt; men han har ogsaa sit Sværmeri, for hvilket han, om ikke just opofrer, saa dog tilfidesætter mig. Jeg mener hans Krigernykker. Siden han har sat sig Generalen i Hovedet, har han kun Sands for Colonner, Mussedonner og alt saadant Krammeri. Han er bleven saa uhyre distrait, at han glemmer Alt, naar det just ikke er Feltraabet eller Parolen. Jeg skal vel vogte mig for at betro ham Noget. Det kunde godt falde ham ind, pludselig at spørge mig, saa de Alle hørte derpaa: Naa, hvordan har saa Olrik det? Og hvis jeg saa gav ham et Bink, vilde han rimeligviis, istedetfor behændigt at dreie af, ganske skodesløs sige: Nu! det er sandt, jeg har jo lovet Dig, Margrethe, ikke at nævne Din Osrifs Navn, og Du skal erfare, at jeg er Mand for at holde Ord."

Skjøndt Otto retvel havde lagt Mærke til den Birk'ske Families eiendommelige Bane at tale i Hyperboler, kunde han dog ikke tilbageholde en hjertelig Patter over Margrethes Overdrivelse.

Hun vedblev: „Naar jeg betroer mig til Dem, Otto, saa er det fordi jeg har ubegrændset Tillid til Dem, fordi jeg veed, at De ikke vil forraade min Hemmelighed, og fordi jeg nærer den Fortrøstning, at De i paakommende Tilfælde vil staa os bi med Raad og Daad."

Otto tog hendes Haand imellem sine, lovede Tausched og enhver Understøttelse, der stod i hans Magt at yde. Saaledes halv bøiet over ham, i fortrolig og hjertelig Hvissen overraskedes de af Jette, hvem Tiden blev for lang.

og hvis Samvittighed begyndte at gøre hende Bebreidelser. Hun var just ikke nogen skarpsindig Jagttageresse, men dog ikke saa blind, at hun skulde have overseet, at et intimt Forhold maatte være indtraadt imellem Søsteren og den interessante syge Kostgjænger. Forsigtig traf hun sig tilbage, for at give de Paagjældende Tid til at indtage en mindre familiær Stilling, og aabnede derpaa med nogen større Bulder Døren, idet hun lovede ved sig selv, her-
 efterdags at have et vaagent Die med de To, for at op-
 dage Forholdets egentlige Natur og bemærke sig dets Frem-
 skridt, men dog indtilvidere at beholde den formeentlige
 Opdagelse skjult for Alle.

Paa hendes Spørgsmaal, hvorledes Kaffen havde smagt ham, viste han leende til den tomme Kop, og paa hendes yderligere Examination om Virkningen, svarede han muntert, at denne velsignede Drik havde fremskyndet Hel-
 bredelsens Ankomst og givet Sygdommens Afreise en me-
 get beleilig Slutningshastighed.

Jette meente, at man under disse Omstændigheder altsaa vel ikke behøvede saa strengt at dølge Diætsynden for Ludvig, der — hvad hun kunde høre — nu netop kom hjem.

„Det vilde være en Brøde mod den hele lidende Menneffeslægt at fortie det,“ forsikrede Otto. „Ludvig maa netop vide Alt, for at kunne notere i sine lægevidenskabelige Journaler: „„Efter langvarig Nervesfeber, forbunden med foregaaende Lamhed i Underextremiteterne og andre paralytiske Tilfælde, bør, under visse Eventualiteter, en god Kop Kaffe

(*Coffea arabica* hedder det nok paa Apothekerlatin) slutte Hovedcuren og passende forberede Reconvalescenssen.“

„Hvad Pokker er det, Du der dicterer?“ spurgte Ludvig, der var kommen ind under den sidste Sætning. Margrethe bortescamoterede meget behændigt Kopperne og forføiede sig ud af Bærelset, tilligemed Jette, for ikke at overvære den første Storm.

„Det er ikke smukt, at Du med barsk Doctormine triner herind og bortjager Dine yngre og — med Din Tilladelse! — langt elskværdigere Colleger,“ sagde Otto oprømt. „Pure Laugsnid, ikke Andet! Tag Blads, saa skal jeg fortælle Dig Alt. De gode Piger have, forunderligt nok! begge havt en Vision, en magnetisk Indskydelse eller deslige, ifølge hvilken Kasse skal indeholde et hidtil ubekjendt Stof, der formaaer at sætte slumrende Livsaander i Bevægelse. De barmhjertige Søstre paanødte mig derfor i bedste Hensigt en Kop — jeg vilde i Begyndelsen ikke til det, talte om Din Strengbed og min Lydighed; men — Du veed, hvad gamle Staffard siger: „„Alle Fruentimmer have gjerne nogle visse hellige Griller, der ere deres hemmelige Religion, som de ere fastere i, end i den, de lære af Præsten.““ Jeg blev overstemt og — fort at fortælle — jeg drak Giften paa deres An- og Tilsvær, og nu — —“

— „Er Du marode?“

„Det kan jeg dog ikke sige.“

— „Har Hjertebanken, befinder Dig ilde?“ —

„Ivertimod! yderst vel. Da Du kom saa høitidelig

herind, var jeg just isærd med at bønfaalde dem om at give Afkald paa Opdagelsesretten og lade Dig beholde Wren paa første Prioritet. Det vil gjøre Opsigt i den medicinske Verden og forskaffe Dig diverse Medailler."

"Ja lad os nu blot ikke spøge. Siig reentud, hvordan Du har det."

"Oprigtig talt, har jeg det brillant. Ryk nu kun frem med Chinaviin, Kraftsuppe og andre Styrkningsmidler; Naturen er særdig og Kunsten kan tage fat. Imorgen staaer jeg op."

"Ak, min Ven! Du kan jo ikke støtte paa Benene."

"Det vil vise sig. Jeg har allerede i nogen Tid øvet mig i at manøvrere med Fødderne som Trommestikker og næsten bragt det til at slaa Reveille; jeg er fuldkommen Herre over mine Bevægelser. Du tager mig under den ene Arm, Karlen under den anden, saa skal jeg snart lære at gaae alene."

Ludvig var, til stor Beroligelse for Jette og Margrethe, saare tilfreds med Patientens Befindende i det Hele taget. Virkelig forsøgte man den næste Dag paa at lede ham omkring paa den angivne Maade. "Man skulde ikke tro, det var saa vanskeligt at ombytte den horizontale Stilling med den lodrette, som det igrunden er," sagde Otto, efter nogle Gange at have vandret rundt i Bærelset med sine Ledslagere, idet han udmattet sank i Vænestolen. "Men — Taalmodighed! imorgen vil det allerede gaae bedre."

Lidt efter lidt gik det ogsaa bedre. Ved Hjælp af en Stok kunde han lifte omkring i Huset, ja endog vove sig

ud i fri Luft. Da sagde han en Dag: „Beed Du hvad, Ludvig, vi maae gribe Sagen alvorligere an; det varer mig for længe, at lide mig saaledes frem. Fødderne kunne godt bære mig, men jeg ligesom ængstes for at benytte dem. Jeg har nu en Idee om, hvorledes Urbefolkningen har havt det, da Jorden endnu var gloende. Forstjellen er kun, at jeg ikke træder paa Ild, men paa Is.“

„Et Flonels Bind —“ begyndte Ludvig, men blev strax afbrudt af Otto, der rask spurgte:

„Hvad synes Du om et Bad? Det har jeg umaadelig lyst til.“

„Na ja, et ikke altfor varmt — —“

„Nei, det skal være iiskoldt.“

„Iiskoldt! raser Du? Hush paa, vi ere i Slutningen af November.“

„Men hele Aaret har været mildt, og det er mildt nok endnu. Du maa ikke fraraade mig et Strømbad, for jeg tager det alligevel.“

Lægen lettede paa Skulderen. „Det er tungt at have med excentriske Patienter at bestille,“ sagde han sukkende. „Det kan Du ikke taale,“ vedblev han som et sidste Forsøg: „Du stær jo Ansigt, naar den mindste Trækvind berører Dit Hoved.“

„Det var dengang, jeg ingen Haar havde. Nu begynder det at spire, og ved Hjælp af et Par gode Dufferter i Saltvandet — —“

„Burrerød og Bjørnemarv befordre meget bedre Haarvæksten — —“

„Maaftee hos Brinds Absalon, men ikke hos Samson og Harald Haarfager. Desuden er det Fodderne, der skulle styrkes og beitses.“

„Gjør hvad Du vil; der er dog ingen Udkomme med Dig,“ knurrede Ludvig.

„Godt, saa har jeg altsaa Din Tilladelse. Har Du lyst til en lille Sætur, skal Du venligst være indbudt; Biggo vil jeg ikke have med, han styrer efter Krigskunstens Regler og det duer ikke paa det vaade Element.“

Otto tog en Baad. Han havde tidligere haft en stor Færdighed i at manøvrere med smaa Fartøier, den havde han ikke glemt endnu, og Ludvig forbausedes over den Lethed, hvormed han roede dem langt ud i Stranden, for at finde klar Badebund. Men endmere steg Forbauselsen, da han uden Sky sprang ud, og skjøndt den lave Temperatur med synlig Velbehag tumlede sig lystig omkring i det sortladne Hav. Paa Hjemveien nød han en kraftig Bouillon, og var fra nu af som gjensødt.

Revolution og Reaction synes at høre sammen som Lys og Skygge. Efter et langt Sygeleie, fornemmelig efter typhøje Febre, er det ligesom man har faaet et Overmaal af Livsluft i sig. Verden faaer et Rosenstjær, det er saa sødt at leve. Menneſket optager Noget af Fuglenes lyffelige Natur i sig, det attraaer mere end nogensinde at kunne flyve, og selv et ellers tungblodigt Temperament flaaer over i det sangvinſke. Men efter Spændingen indfinder Slappelse sig. Fortidens Skuffelser, Fremtidens Belymringer og Nutidens Trivialiteter afkaſte efterhaanden deres

brogede Iklædning, og man seer den somoftest graae Virkelighed. Livet betragtes ikke længer igjennem et farvet Glas — man begynder atter at reflectere istedetfor at nyde.

Saaledes ogsaa Otto. Den Lethed, den Livlighed, den aandige Elasticitet, der fulgte strax efter Sygdommen, veg snart for alvorlige Betragtninger og en mindre lys Stemning. Han gjorde daglig lange Fodtoure. En uimodstaaelig Magt drev ham da ud til „Nahvile“. Hvor karakterfast han end indbildte sig at være, var han dog svag nok til hver Dag at overtræde sit Forsæt. Her gjen-nemgik han Scene for Scene sin Idyl med Bertha. Ingen-sinde nærmede han sig den modsatte Bred, kun hans Blik svævede didover, hvor hun i Sommerestermiddagens glødende Belysning saa ofte havde frydet hans Die ved sine livlige Bevægelser, naar hun trak den blanke Smaaflis op af Haen; han mindedes den søde Vængsel, hvormed han imodesaae hendes Komme, den salige Bæven, han sølte, naar hun nærmede sig. Sørgmodig speidede nu hans Blik omkring i den øde, aflædte Egn — intet Glimt af hende. Imorgen er det sidste Gang, kun een Gang endnu; seer jeg hende ikke da, saa skal min Fod aldrig mere betræde dette usalige Sted, lovede han. Men han kom der dog, dvælede der stedse længere og blev stedse mere tungsindig.

En Dag gik han til sin Formynder. Denne modtog ham med den behagelige Efterretning, at nu vare de amerikanske Sager i Orden, han kunde gratulere ham som rig Arving.

Ung, frisk, kundskabsrig og formuende — hvad kunde

Otto sønste Mere? Og dog havde han en tung Forudsølelse af, at han ved alle disse Naturens og Lyffens Goder, som Tusinder sukkede efter, ikke vilde blive lykkelig; de vilde ikke kunne skaffe ham den Tilfredshed, han havde drømt sig som Livets Betingelse. Han var vel ikke Sværmer nok, for ganske at give sig en maaskee kun flygtig Lidenstabs i Bold, han betragtede sig meget mere som den, der begiver sig paa en Hoi, for at nyde en herlig Udsigt, og forhindres deri, fordi et lille fremmed Begeme er sløiet ham i Diet: den skønne Egn er der endnu, Synet er der ogsaa, kun et forbigaaende Uheld forhindrer ham i at see; men paa den anden Side formaaede han ikke at forjage Verthas Billede fra sin Sjæl, forgjæves forestillede han sig hende som et vildt, uopdraget, letfindigt Barn, der forlængst havde glemt den blege, alvorfulde Lærer og bortkastet sig til den gamle Emigrer for lidt Glitterstads. Det hjalp ham ikke: det stygge Billede veg for et renere, udfyldigere og skønnere. Han kom ikke mere ud til hende, men hun kom ind til ham, ind i hans Hjertes Lønkammer, hvor meget han end barikaderede det ved idelig at gjenkalde sig Scenen, da hun med slagrende Haar soer ind og forpustet fortalte i sin Trostfyldighed, at hun skulde kysse den affhyelige Etatsraad.

Han tog en Beslutning. — Reiser, fremmede Indtryk vilde forjage den sygelige, umandige Tilstand, der truede med at overvælde ham. Først og fremmest vilde han opgive Alt hvad man kalder „Brødstudium“. Han trængte ikke til noget Embede eller Kald. Ved nu at være i Be-

siddelse af de behørigs Midler, kunde han slukke sin Kundskabstørst efter Godtbefindende og studere *con amore*. Dette Forsæt ledede ham paa Tanken om at leve for en eller anden Idee. Tiden frembod netop ingen saadan af en ham tiltalende Natur. Da opstillede han Uafhængighed som Idee; dens Fane svor han Guldskab og Troskab, den tog han til Skjoldmærke, for den vilde han leve.

Efter at være kommen paa det Rene med sig selv og at have faaet, hvad han meente: „Hold paa Livet“, skred han med mærkværdig Sindsro til at ordne sit Pengevæsen. Den Sikkerhed, hvormed dette skete, overraskede i høi Grad den Mand, der hidtil havde varetaget hans Tarv. Han viste sig i Et og Alt i Besiddelse af et sundt Begreb om Pengenes Almagt, ved en Forretningsødygtighed, der ellers kun findes hos Erfaring og Routine, og afgav derved en sjelden Undtagelse fra den almindelige Regel, at uventet Rigdom gjerne falder i Uforstandiges Hænder.

Men denne Roiagtighed var ikke til Hinder for, at han ædelmodig betænkte den Birk'ske Familie. Han ikke blot godtgjorde Fruen et helt Aars Kost og Logis, for det Tilfælde, at hun efter hans Afreise ikke skulde være heldig nok til at finde Noget, der kunde indtage hans Plads; men han sørgede ogsaa for, med ligesaa megen Smag og Takt, som Rundhaandethed, at vise sin Erkjendtlighed imod hvert Lem af den Familie, der, ligemeget af hvilket Motiv, havde pleiet ham i syge og viist al Venlighed i sunde Dage.

Der gives her i Livet ofte Kæmpe-Minuter, men ofte ogsaa Dværge-Aar, siger en Forfatter; dog vistnok er det, at Tiden stundom forekommer os inconsequent, — kun fordi vi selv ikke ere consequente. Imidlertid er det temmelig almindeligt bemærket, hvad endog Almanaken med sine Maaneder, Uger og Dage kan have at indvende derimod, at de Aar, der henrandt fra Frederik den Syvendes Thronbestigelse indtil hans Død, forekom de fleste Samtidige kortere, end de sædvanlige. Friheden bragte nyt Liv og Røre, utallige Hjælpeskilder aabnedes, Byggelysten var vakt og Foretagelsesaanden udstrakte sig næsten til alle Samfundsklasser. Hvor der er meget Lys, maa ogsaa være Skygge, det er ganske naturligt; og det skal derfor heller ikke forbigaa, at hiin glimrende Periode havde sin tilsvarende Skyggeside. Sporede man end ikke, ifølge Nordens sunde og rolige Natur, her de sorgelige Udskielser, som en pludselig Frihed andrevegne desværre ikke sjelden har frembragt, saa vakktes dog adskillige Illusioner, der nødvendigvis maatte bryde. Mangen jevn, ærlig Borger reves ud i Speculationernes Malstrøm fra sin stille, beskedne Færd, fordi han pludselig vilde være rig, hvortil han meente at have samme Berettigelse som Hiin eller Denne, der hverken stod over ham i Evner, Kundskaber eller borgerlig Ansæelse. At den parlamentariske Virksomhed, der hidtil kun havde været Enkeltes Opgave, nu var bleven Fællesgods, ja paa en Maade Pligt for alle Statsborgere, maatte ligeledes foranledige Fremmskridt og vække Rappelyst i de forskjellige Stænder, saa at den hele Underviisning erholdt

et glædeligt Opsving; men den bevirkede ogsaa Indbilds-
hed, Anmasselse og Overfladiskhed — Mangen troede sig
kaldet, blot fordi han var i Besiddelse af en eller anden
fremragende Egenkab, uden at have erhvervet den Ind-
sigt og Dannelse, der er Tribunens første Betingelse. Ved
saadanne og flere andre kraftige Livsmomenter og storartede
Begivenheder gaves, som sagt, Tiden Binger, medens kun
faa Personer og Forholde forbleve aldeles uberørte af
dens tilsyneladende Flugt.

I den Virkste Familie var foregaaet væsentlige For-
andringer, og vi støtte os kun til det nys skizzerede Tids-
rumms formeentlige Hurtighed, naar vi tage et raslere Tiløb
ved at meddele Begivenhedernes Udvikling. — Kamme-
raaden selv havde fundet den Hvile og Rolighed, der var
hans vigtigste Livsopgave; — i Jorden er der Fred,
paa Jorden ei! Hans Enkes Pension var derved bleven
betydelig forringet, hun maatte derfor bestræbe sig for at
udvide sin Virksomhed, og udsoldede i Sandhed ogsaa en
mønsterværdig Driftighed. Ludvig havde erholdt Ansæt-
telse som Læge i en fjern Provinds; Viggos Indlingsønske
var blevet opfyldt, han var Officier, havde bivaanet et
Slag med Held og Hæder, og laa med sin Hærsdeling
ligeledes langt fra Hovedstaden. Margrethe var bleven
forenet med Olrik, der vel ikke havde svigtet Digterkaldet,
men dog seet sig nødsaget til at sørge for noget Solidere,
noget „Fast“, hvilket han heldigviis ogsaa havde fundet,
idetmindste for en Tid, idet han beklædte en Directeurs-
post ved et rigtigt nok privat Etablissement. For Jette

(der forøvrigt tro bevarede sin Hemmelighed) blev det en uopløselig Gaade, at Søsteren havde giftet sig med Oluf, da hun dog ganske bestemt elskede Otto, og enhver lille Misstemnings Sky, som hun bemærkede eller troede at bemærke paa den unge, muntre Kones lyse ægtefællelige Himmel, tilskrev hun hemmelig Kummer over en ulyffelig Kjærlighed, ligesom hun satte Ottos uventede og uønskede Bortreise i Forbindelse dermed. Tante Sara og Cousinen, „der betalte selv for sig“, samlevede endnu med de resterende Familienlemmer.

Statsraad Kjærsgaard kom nu hyppigere i Huset, end tilforn. Nu generedes han hverken af Ludvigs kolde og alvorlige Opposition, eller af Biggos dristige Modsigelser, og fremfor Alt var han bleven den spydige Ottos Sarkasmer qvit. Det morede ham, at være Huusven paa et Sted, hvor han vidste sig vel modtaget, hvor man viste ham den størst mulige Opmærksomhed, og satte en Værd og Stoltshed i Nedslaget af alt det galante Plaisanteri, der ikke mere vilde gjøre ret Lykke paa andre Steder. Fru Birk sørgede ogsaa for, paa alle mulige Maader at gjøre sig og sine saa betydeligt reducerede Huusfæller behagelige for ham; thi ved hans udbredte Bekjendtskab erholdt hun i trange Tider lettere det Antal Vogerende og Kostgængere, der var fornødent til den standsmæssige Eksistens, paa hvilken hun satte saa høi Pris. Det Æneste, der truede med at forstyrre den jevne Harmoni, var i nogen Tid Svigersønnen Oluf. Han var velset af Damerne, fordi hans Optræden var livlig, ugenert og krydret med smaa

Opmærksomheder, hvortil kom, at han vidste alt Nyt i Byen og kunde fortælle det paa en høist morsom Maade; men netop disse Egenstaber mishagede Statsraaden, der betragtede det som Indgreb i sine Rettigheder, og tillige divergerede Olrik om muligt endnu mere end Viggo og Otto fra ham i politisk Henseende. Dog Olrik var mere sleben Verdensmand, end de tvende Andre. Efter nogen Tids Forløb modsagde han aldrig Statsraaden, men taug hellere, og søgte endnu mindre at glimre ved Ordspil og Vittigheder, naar denne var tilstede. Paa Margrethes Vink magede han ogsaa i Reglen at aflægge sine Besøg i Familien, naar han vidste, at hans Medbeiler til dens Gunst ikke var der, medens han til samme Tid søgte at drage ham til sig ved udsøgt Gjæstmildhed, fordi han i sin Stilling trængte til gode Patroner, og Kjærsgaard ikke var uden Indflydelse. I denne sin Bestræbelse havde han en trolig Støtte i sin unge, livlige Viv, der bestandig forstod ved coquette Drillerier at holde den gamle Courmager i Mande og kunde saa at sige vikle ham om en Finger.

Det var just en saadan trang Tid for Regerende, som nylig berørt, da Fru Birk bitterlig beklagede sig for Statsraaden over adskillige frugtesløse Forsøg paa at faae en stedfunden Afgang erstattet. Kjærsgaard betænkte sig noget, smaasnakkede lidt med sig selv og udbrød da: „Jeg veed ikke, om Fruen ogsaa modtager qvindelige Kostgængere?“

„Bistnok kan det ikke negtes, at der er nogen mindre Uleilighed ved Herrerne,“ svarede Fru Birk med et Suk;

„de ere ikke saa prætentiose og lunefulde; men — man maa jo i disse Tider finde sig i Meget, Hr. Etatsraad.“

„Tilvisse, Fru Birk, det maa man,“ bekræftede han. „Desuden,“ tilføiede han, „forekommer det mig, at De i Tante Sara og vor dyrebare Cousine, der betaler selv, har maattet erhverve Dem nogen Ovelse i omhandlede Affindelse.“

Fruen sukkede atter.

„Vel!“ vedblev Kjærsgaard oprømt: „jeg kjender netop en lille Pige, hvis moderlige Beskytterinde jeg ønsker De vilde paatage Dem at være. Fordringsfuld er hun ikke, isølge Fødsel og Opdragelse; hun er et forældreløst fattigt Barn, som jeg (mellem os at sige) har taget mig af, og med Guds og Deres Hjælp vil bringe frem. Moderen har jeg ikke kjendt, Faderen drak sig formodentlig ihjel; men, som sagt, Dette, og hvad ellers jeg kan have at sige Dem om hende, bliver en Hemmelighed imellem os — jeg veed, jeg har med en klog og verdenskyndig Dame at bestille.“

Fru Birk forsikrede med Haand paa Hjertet om sin dybeste Discretion, og Etatsraaden fortsatte:

„Hun var meget forsjømt, da jeg gjorde hendes Bekjendtskab, havde tilegnet sig — Gud veed hvorledes! — en Hoben abstrakte Begreber, tildels af en sværmerisk Natur; men manglede de almindelige Kundskaber, som blot en regelret Underviisning kan give. Imidlertid var der noget saa Piquant, Charakteristisk og Usædvanligt ved hende, at hun i høi Grad interesserede mig. Jeg besørgede Værere til hende, og det viste sig snart, at hun havde overordentlig gode

naturlige Anlæg, skjøndt hun spottede og modsagde enhver Mentor, som for hende kun var en tør Pedant og Naturfordærver. Kortsagt: hun er fra et halvildt Taterbarn bleven en vacker Pige, og man vilde uden Betænkning kalde hende en Dame, dersom hun blot besad noget mere Verdensdannelse. Hendes Væsen anstaaer mig ikke, der dufter bestandig Noget af de jydskke Heder eller bøhmiske Skove frem."

"Hun har ganske sikkert manglet quindeligt Tilsyn," bemærkede hans Tilhørerinde med et Skuldertræk.

"Netop," indrømmede han. "De nævnte ogsaa Luner, min gode Frue! Ja, dem tør jeg ikke sige hende fri for; lidt lunefuld er hun rigtignok, men har derhos et godt, uegennyttigt og deeltagende Hjerte, saa at jeg slet ikke frygter for, at hun vil forvolde Dem Bryderier, der ere værd at tale om. Der er kun to Punkter, som gjør mig lidt betænkelig ved at forene Deres Interesse med mine Dnsker."

"Saa lad os høre dem," bad Fruen med indre Overbeviisning om Kraft til at rydde hvilkensomhelst Anstødssteen afveien, naar hendes Fordeel bød ikke at lade den ligge.

"Hun er for det Første uhyre frihedselskende (hvilket vistnok vilde være en glimrende Egenskab i Deres Hr. Sønns og en vis Andens Dine) og har en utrolig Selvstændighedsfølelse. I en saa ordentlig Huusholdning, som Deres, min kjære Frue! kan Sligt jo let afstedkomme mindre behagelige Sammenstød. Hun maatte paa ingen Maade mærke, at hun var her i Huset for at opdrages.

Hendes Uafhængigheds Idee kjender ingen Grændser og taaler ingen Sfranker."

"Aha! hun er et Barn af Nutiden," udbrod Fru Birk. "Jeg kjender saadanne smaa Herskerinder, lader Eenen løbe ud og gjør dog hvad jeg vil. Med Hensyn til dette Punkt kan jeg fuldkommen berolige Etatsraaden."

"Og dernæst er hun," vedblev han, "en afgjort Hader af al Paatrængenhed. Erfarede hun f. Ex., at Rogen gif paa Spor efter hendes Handlinger, hvor paradokse de end maatte synes, da vilde hun i Diebliffet forlade Stedet og flygte, jeg veed ikke hvorhen. — Jeg har nu omtrent meddelt Dem Alt, og saavidt muligt givet Dem en samvittighedsfuld Skildring af dette extravagante Væsen, og jeg negter ikke, at de nævnte Eiendommeligheder ere fuldkommen tilstrækkelige til at give en mindre modig Kone, end De, Fru Birk, Ulyst til at gaae ind paa mit Forslag."

Fru Birk meente dog, at hun nok skulde komme tilrette med den unge Pige, og med Forstand vide at bøie hendes Særheder, eller med Taalmod og Overbærenhed føie sig derefter, naar det ikke kunde være anderledes. Tanten, Cousinen og den øvrige Familie skulde hun instruere nøiagtigt i Overeensstemmelse med Etatsraadens Oplysninger, hvorhos hun til Overflod ytrede, hvad han forlængst vidste, at hun havde et saa afgjort Herredømme over sine Omgivelser, at ingen Konflikter lod sig berygte, eller at Rogen overhovedet skulde vove at modarbeide den Plan, hun med Kjærsgaards gode Medvirkning vilde lægge for den nye Kostgængersties Opdragelse.

„Hvad Erstatningen angaaer,“ tog Statsraaden atter tilorde, „saa skal dette ellers saa delikate Punkt ikke genere os. Vi ere jo gamle Venner, og kunne i saa Henseende tale frit og aabent med hinanden. Jeg vil ikke fordølge Dem, at min lille Protegé oppebærer en besked, men forholdsviis anstændig Qvartalsrente til Bestridelse af de væsentlige Fornodenheder. Men hun er — besynderligt nok! — nøieregnende indtil Gnieri, en Uvane, jeg for-
gjæves har søgt at modarbejde. Som Følge heraf maa De stille Deres Fordringer paafaldende lavt, og allerhøjest lade et Ord falde om, at De tager hende i Huset mere for Deres Udspreddelses Skyld og til Selskab for Deres ugifte Datter, end af Hensyn til Fordeel; hvisaarsag De ogsaa, hvad desuden er mit Ønske, maa lade hende tage nogen Deel i det indre Huusvæsen. Det er rimeligt, at De efter denne Alford langt fra bliver fyldestgjort; men det falder af sig selv, at det Resterende, være sig Videt eller Meget, skal jeg — selvfølgelig uden at hun ahner det — ved Qvartalets Slutning med Fornøielse lægge til. Jeg haaber, at De ikke misforstaaer mig.“

Disse Betingelser vare i det Hele taget saa gunstige for Fru Birk, at hun maatte tilkalde alt sit Forraad af Selvbeherstelse og Forstillelse, for ikke at forraade sin Glæde. Hun frempinte derfor et Par dybe Hjertesuk, kastede Dinene smægtende mod Løftet og ytrede med alvorlig Mine, at nogle Dages Betænkningstid fra begge Sider turde være nødvendigt. Statsraaden, der var en lige saa fin Spiller, indrømmede med et halvt ironisk Smil, at

det vistnok var et Offer, hun bragte paa Bekjendtskabets Alter, men at en god Gjerning havde sin Løn i sig selv, saa at han nødigt vilde henvende sig til en anden Familie (hvem han ogsaa havde tænkt paa ved denne Leilighed) og berøve en mangeaarig Veninde bemeldte Løn.

Efterat nogle Træk endnu vare veglede, spillede Statsraaden sin bedste Trumf ud idet han sagde:

„Jeg har med stærke Farver udmalet Dem hendes Feil, og kun skizzeret hendes gode Sider. Men derom kan jeg fatte mig i Korthed — tag hine Pletter bort, der undertiden ikke engang klæde hende ilde, og De har en Engel. Ja, Fru Birk, jeg er overbevist om, at De inden kort Tids Forløb, naar De vil lade Deres Hjerte tale, kommer mig imøde med det Udraab: Tak, fordi De har bragt mig en Engel i Huset!“

Fruen overgav sig uden Respit. Hun besluttede at „vove“ det.

Og den plettede Engel indfandt sig den paafølgende Dag. Det er næsten overflødigt at fortælle, at det var — Fisterpigen Bertha.

Margrethe Olrik, født Birk, var paa hiin Dag, da Spørgsmaalet: „Aahvile“ — „Strandveien“ afgjordes, bleven overstemt. I den ægtefabelige Discussion om samme Gjenstand, ved hvilken Leilighed hun havde to Stemmer imod Hr. Gemalens ene, seirede hun, og den lille Familie besandt sig derfor nu foran paa Strandveien,

hvor Olrif havde leiet en noget indskrænket, men forøvrigt ret beqvem Sommerbolig.

Det var i Slutningen af September. Jevndøgnsolen var ved at gaae ned og forlængede Skyggerne. Olrif sad i Havestuen og stirrede tankefuld ind i den spillende Lyssraale, som banede sig Vej igjennem den utætte Dørs Sprækker og dannede det bekjendte zittrende Phænomen, der sædvanlig kaldes „Solstøv“ og synes vidunderligere jo længere man betragter det.

Margrethe syslede omkring ham og søgte ved Smaanynnen at vække hans Opmærksomhed; men det lykkedes hende ikke.

Omsider blev Tiden hende for lang, hun slog ham blidt paa Skulderen og udbød spørgende:

„Hvorfor saa mismodig, min Ven? — Du har dog ellers altid spottet over den sygelige Sentimentalitet, som griber os Andre henimod Lovfaldstiden, og nu synes Du selv smittet deraf.“

„Spottet? — Ja Du har Ret, jeg har spottet, og der gaaer jo let Ild i Spotterens Huus. Hvad har jeg ikke Alt spottet over!“ sagde han og gav sig paany til at iagttage de hvirvlende Støvatomer.

„See saa!“ vedblev hun. „Nu begynder Du ovenifjæbet at være bitter imod Dig selv. Hvad er da hædet Dig idag, fjære Olrif, siden Du for de visne Blade glemmer de modne Frugter?“

Han sprang op. „Ogsaa Dette! Slaae mig med mine egne Ord. — Man siger saa meget,

Men Manden, der som Digter, har borgerlige Pligter — —"

Hun kastede sig om hans Hals og lod ham ikke fortsætte sit Citat. Smilende tog hun da Ordet: „Gi hvad! netop som Manden med de borgerlige Pligter, maa jo Vishedens gule Frugt være Dig kjærere end Haabets grønne Blade. Men lad os, for Guds Skyld! ikke disputere om, hvilken Aarstid, der er den bedste. De ere lige smukke og alle gode — det forstaaer sig, naar man veed at indrette sig derefter. Siig mig hellere, hvad Ubehagelighed, Du har havt; let Dit Hjerte ved at fortælle mig det! Her sidder jeg andægtig og er lutter Dre."

Uden at see paa den unge, livsfroe Biv, der virkelig havde indtaget en alvorfuld lyttende Holdning, ene maafee med Undtagelse af de smaa Fodder, som livligt bevægede sig i Polkatakt, skred Olrif nogle Gange frem og tilbage i Havestuen, gjorde derpaa en halv Bending og sagde, som om han talte med sig selv: „Jeg er misfornøiet med min Stilling, den er utaaelig og uholdbar!"

„Herre, min Gud! hvor falder Du medet paa det? Vil Du da være Justitsraad eller Professor, ansættes ved Postvæsenet eller i Toldfoget? Siig det blot, Olrif, og jeg gaaer imorgen den Dag til Excellencen og til Hans Majestæt, gjør Knæfald og hylér, og Du skal blive Alt hvad Dit Hjerte ønsker sig, kun ikke Noget ved Jernbanen eller Brandmajor, for saa døde jeg af Angst."

„Himlen velsigne Din Sangvinitet!" udbrød Olrif smilende.

„Dg bevare Dig for Melancholi og mørke Tanter, Amen!“ tilføiede hun. „Men det er bedst, at tænke paa Theen; tænd Dig imedens en frisk Cigar og damp Grillerne bort.“

Syngende gav Margrethe sig isærd med den nævnte huuslige Anretning. Olrif hensesk atter i Grublerier, og det var derfor ganske naturligt, at den afbrudte Traad gjenoptoges.

„Men saa sig dog, hvad det egentlig er for en Stilling, Du attraaer, naar det ikke er nogen af de anførte!“ bad hun. „Er Du ikke sund og frisk, ligesaa vel som jeg? Mangel lide vi ikke. Enkelte Fjender have vi maaskee, men saa have vi saa mange desto flere Venner. Hvad vil Du da have? Ud med Sproget! Hvad vil Du være?“

„Digter!“ svarede han kort og bestemt. —

„Dg veed Du, hvad jeg vilde ønske?“ spurgte hun i en Tone, som ikke retvel taalte Taushed eller et undvigende Svar.

„Nei, lad høre. Fortæl mig det!“ sagde han derfor noget spændt.

„Jeg vilde ønske,“ vedblev hun med rolig Alvor, „at jeg hed Margrethe!“

„Hvilken Snak! Det hedder Du jo.“

„Du indrømmer altsaa, at det er Daarskab og Dumhed at ønske sig, hvad man allerede har?“

„Tilvisse!“

„Undskyld! saa er Du den største Daare, jeg vil ikke

fige i Universet, men idetmindste paa Strandveien er Du det. — Er Du da ikke allerede Digter?"

Olrik rystede sørgmodig og tvivlende med Hovedet, og paa hans ellers glatte og aabne Pande traf sig et stormrørt Havs mørke Bolgelinier. — „Nei, nei, jeg er ikke Digter! Jeg har ikke fulgt, jeg kan ikke følge min Genius."

„Har Du da ikke, iblandt meget andet Smukt, skrevet den lille Samling Sange, der har oplevet jeg veed ikke hvormange Oplag?"

„En tilfældig Lykke! — Der var i lang Tid ikke udkommen anden Poesi — Bladenes fordeelagtige Omtale, fordi de mere eller mindre frygte min sarkastiske Pen — en nitid Udskyrelse — et heldigt Greb i en Stræng, som fandt Gjenklang, fordi ingen anden større Idee fyldte Folkebryttet — og saa nogle andre lige saa tilfældige Omstændigheder, — det er det Hele."

„Hvor Du er glemsom! Erindrer Du da ikke hiin Aften, da vi hørte en af disse Dine Sange foredraget? Det var „den sidste Solstraale". Med hvilken — Andagt, kunde jeg gjerne sige, lyttede man ikke til hver Strophe? Hørte Du ikke mangt et halvdæmpet Suf, jaee Du ikke mangt et taareblandet Die trindt omkring Dig? Og var ikke de Tilstedeværendes dybe Tausshed, da de sidste Toner hendøde, mere veltalende, end den mest høirostede Bifaldsstorm?"

„Maaskee og maaskee ikke! Selv en Goethe satte i mørk Tvivl over sine Sange det Motto:

„Ach, wie traurig sieht in Lettern,
Schwarz auf Weiß, das Lied mich an,
Das aus deinem Mund vergöttern,
Das ein Herz zerreißen kann!“

Afslød mit Digt den vellykkede Melodi, lad Sangerens smukke, vibrerende Stemmes uimodstaaelige Trylleri være borte, — hvad er da tilovers for den stakkels Digter?“

„Intet uden hans Digt, der har begejstret Komponist og Sanger, saa at de sattes istand til at tiltale os Alle. — Hold op med at være uretsfærdig imod Dig selv! — Jeg har hørt disse Digte declameres og oplæses, og Du veed, jeg er ingen synderlig Under af declamatoriske Paradenumre, i alt Fald maa Digteren selv oplæse sit Digt; men det Indtryk, den omhandlede lille Digtsamling har gjort i alle Kredse, hvorfra just ikke al Dannelse og Følelse var banlyst, har kun bekræftet, hvad jeg vidste: at Du er Digter!“

„Nu vel! saa lad mig da have været det, da jeg undfangede, da jeg nedskrev den Ubetydelighed, som Du nu engang har sat Dig for at synes saa godt om — —“

„Det er ikke et Indfald eller Lune af mig,“ afbrød hun ham ivrig. „Spørg mine Brødre, spørg den alvorlige Eudvig, der dog holder mest af Elegier, Choraler og saadanne triste Sager, spørg den blodtørstige Biggo, der ellers kun sværmer for Krigssange og Soldatervisere, og jeg kan fortælle Dig, at længe før jeg havde den Fornøjelse at blive Din Kone, glædede vi os i Selskab ved at høre Dine Digte. Selv Otto, der dog ikke særligt

sympathiserede med Dig, har jeg hørt ytre: „Igrunden kan jeg ikke lide Drik, men naar jeg er ret vred paa ham, behøver jeg blot at tænke paa hans sidste Solstraale for at blive forsonet med ham.“ Naar han med sin bløde, blide, Alle vindende Stemme foretog dette Digt, kunde han neppe blive Herre over sin egen Bevægelse. Det er Altsammen Kjendsgjerninger, og havde Du ikke skrevet Mere eller Andet, end hint Digt, vilde jeg og Flere med mig fort og godt paaståae: Du er Digter!”

„Et heldigt Inspirations Dieblif,” vedblev Drik mistroftig.

„Siig ikke det, min Ven! At der maaskee er Noget, man kalder Inspiration, en Guddomsognist, der ligesom paatrænger sig os, tør jeg vel ikke ganske benegte; men Reflexionen skyldes vi os dog tildels selv; og kan nogen begavet Digter tillige kaldes reflecterende, da er det tilvisse Dig. Det troe de Andre sagtens ikke; men jeg, som følger Dig, som har bemærket, hvorledes Du omhyggelig udarbejder, vælger, forkaster, filer, veier og betænker Alt, — jeg veed, at Du forener Geni med Talent, Kundskab med Smag, at Du hverken er raa Natursanger, eller opstyltet classisk Pedant, der udgiver en Stiilovelse for et poetisk Arbejde, naar det kun har det behørigte Antal Fodder i Linjerne, taalelige Riim og forholdsvis faa Hiater. Du har forstaaet at forene det Skjønne med det Rigtige; Dine Vers ere flydende og dog correkke, Dine Billeder træffende og smukke, Din Phantasi gaaer Haand i Haand med Din

sunde Smag — hvad fattes Dig da i at være og kalde Dig Digter?"

Olrik stirrede et Dieblif ud for sig, drog et dybt Suf og svarede da: „Alt hvad Du der er saa god at sige mig, har jeg omtrent sagt mig selv, kjære Margrethe! og jeg har kunnet gjøre det med rolig Selvsølelse uden Hovmod. Det er saa ganske naturligt, at Den, der giver sig af med som Kritiker at bedømme Andres Arbejder, først og fremmest undersøger sine egne, forsaavidt han er producerende Digter, eller — hvad jeg vilde sige — Skribent. Men af denne Selvprøvelse er fremgaaet, at om jeg end har havt en Anelse om, hvorledes Skatten skal hæves og Perlen findes, har jeg dog ikke mægtet at byde over de Aander, som fængsle den; og dog bæres det mig for, at jeg vilde kunne det, dersom jeg var istand til at forene Digtertalent og Digtermod med Digterro, det vil sige: Dersom jeg havde Tid.“

„Saa tag Dig denne Tid!“ meente hun.

„Kan jeg det? Maa jeg ikke skrive for at leve, tør jeg leve for at skrive?“

„Vi vilde spare! Fra imorgen — — —“

„Alt nei! Jeg kan Intet undvære af de tilvante Livsnydelser og Bequemmeligheder, og Du skal ikke undvære dem. Det sommer sig ikke for os, smaaligt at indrette Tæring efter Næring; jeg maa og bør ofre Digteren for Skribenten. Havde jeg kun et, et eneste godt Aar til fri Raadighed, uden Skygge af Næringsforger — ved Apollo og de Ni! jeg skulde enten levere et storartet, virkeligt

Digterværk, eller bestandig „male Potter“. — Nu veed Du, hvad der piner mig.“

„Udle Penge!“ vedblev han med hævet Røst og spankede med lange Skridt over Gulvet. „Tretusinde Daler, lumpne Tretusinde Daler, og jeg vilde give tre hele Aar af mit Liv — — —!“

„Top! kom med Aarene, og de 3000 er Deres!“ lod en Stemme. Døren til Havestuen blev revet op og i den viste sig Etatsraad Njærsgaards Skikkelse. Den usikre Aftenbelysning gav ham et eiendommeligt, næsten dæmonisk Udseende. Den graae Frakke havde han knappet tæt op i Halsen og opslaaet Kraven, for at beskytte sig imod Esteraarsluften og Strandveiens Havgamp. Margrethe blev lidt uhyggelig tilmode.

Olrik, der var i en høist exalteret Stemning, forglemte alle Hensyn og lod et haardt Ord falde om den stygge Bane at lure ved Folks Døre.

Etatsraaden lo og sagde oprømt: „„Firemand faaer Penge, Firemand faaer Prygl““, paaftaaer gamle Grundtvig; men, unge Ven! har end Døre og Mure Dren naar de lure, saa maa jeg dog bemærke, at der ikke behøves noget Dionysius Dre, eller overhovedet Dren af Træ og Steen, men kun ganske ordinaire Dren, som f. Ex. mine to, for at høre Deres sunde Lingers vældige Røst i et godt Bøsseskuds Afstand. Jeg kan forsikre Dem om, at jeg maatte have været stofdøv, hvis en eneste Skilling af Deres tre Tusinde Dalere, eller et eneste Døgn af Deres tre Gange 365 Dage skulde have undgaaet mine Høre-

organer. Dog flyt Dem lidt fra Døren! Jeg ynder de sidste Solstraaler, de ere mig saa vederqvægende."

Han stødte, med et venstkabeligt Pus, Olrik tilside, og med synlig Velbehag ligesom vaskede han sine tørre kolde Hænder i Aftensolens varmende Lyssbad.

Olrik saae betydningsfuld hen til Margrethe. De forstode hinanden. Begge havde fundet, at Rjærsgaards Gjentakelse af deres Ytring „den sidste Solstraale" var fremkommen med et vist ironisk Estertryk, der tydede paa, at han dog havde lyttet til det Meste af deres Samtale, eller ogsaa var det et sælsomt Spil af Tilfældet, der kunde betragtes som et Varsel, og som hver for sig udtydede paa forskjellig Maade.

Hun indbød ham til The, og da han uden Indvendinger modtog Tilbudet, med den sædvanlige høflige Bøn om „ingen Uleilighed for min Skyld", forlod hun Bærelset, for at foranstalte det Fornødne til en landlig Anretning.

„See saa, nu ere vi alene," sagde han, da hun havde fjernet sig, og idet han vedblev at gnide Hænderne. „Lad os da i en Fart høre de nærmere Betingelser for Kjøb og Salg; jeg skal være let at komme tilrette med."

„Jeg forstaaer Dem ikke, Hr. Statsraad!" bemærkede Olrik koldt.

„Hm! De vilde jo sælge tre Aar af Deres dyrebare Liv for lumpne 3000 Daler."

„Opriktig talt — jeg er overmaade slet oplagt til at spørge i Aften."

„Spøge! Hvem spøger da? — Troer De, jeg spøger i Forretningsager? Det er, paa *Ure!* mit ramme *Alvor*, at jeg giver Dem tidtnævnte *Sum*, imod derfor at modtage *Anviisning* paa bemeldte *Antal* *Ar*, forudsat, at De ikke har betænkt Dem.“

Da *Olrik* ikke svarede, vedblev *Statsraaden* i tør forretningsmæssig *Tone*:

„Men da det nu engang er en traditionel *Bane* at prutte ved vore *Handeler*, vil jeg, som en gammeldags *Mand*, dog ikke fordærve *Skif* og *Brug*. Jeg foreslaaer derfor, at der iblandt de tre respektive *Ar* maa være et *Skudaar* paa 366 *Dage*, — det er dog altid en *Dags* *Advance* for den *contante* *Kjøber*.“

Uergerlig stampede *Olrik* i *Gulvet* og bed *Tænderne* sammen. Han sølte sig at være en *Gjenstand* for *Statsraadens* giftige *Spot*.

„De svarer ikke,“ vedblev *Kjærsgaard* usfortrøden. „Vel! jeg betragter *Tausshed* som *Samtykke* og tager *Dagen* til *Indtægt*. Kunne vi saa imorgen underskrive *Contrakten* og udbetale *Kjøbesummen*?“ — —

„*Hr. Statsraad!* *Gjæstfriheden* er mig hellig; men jeg kan dog ikke taale, at *Deres* gode *Lune* løber af med Dem paa min *Bekostning*, saa at *Overgivenhed* udskæier til *Fornærmelser* i mit eget *Huus*.“

„*Tys, tys*, min *Ven!* Lidt *piano*, om jeg maa bede. Disse egne *Huse* paa *Strandveien* ere nu engang ikke hermetiske, men tverimod i *Reglen* temmelig *lydhørig*. Hvad er os *Borgen* for, at *Deres* gode *Kone* — jeg siger ikke

„lurer“, men — ganske tilfældigviis befinder sig i Nærheden af Stuedøren. Det skulde bedrøve mig meget, hvis det unge Blod kom ud af sin fortræffelige rolige Bevægelse formedelst Gemalens Krysteragtighed.“

„Hvad er det, De siger! Krysteragtighed? Hvad berettiger Dem til slige Udtryk? Lær De beskylde mig for Feighed, hvad Grund har De dertil?“

„Deres egne Handlinger, Kjære! eller — rettere sagt — Deres totale Mangel paa Handling. De opraaber himmelhøit 3 Aar til Auktion, fordrer 3000 Daler, jeg byder, Ingen byder høiere, og nu, da De pligtskyldigst skal slaae til, viser De Kjøberen ugalant Døren, støier op og stikker Hammeren iommen. Først at tie og skumle, og saa at skrige sig fra Sagen, kan De dog ikke forlange at jeg skal betragte som Mod.“

„Herregud! gjør mig dog ikke affindig med Deres taabelige Snaf. Hvad mener De med alt Dette?“ udbrød Olrik.

„Hvad jeg mener, har jeg jo tydeligt nok sagt Dem, nemlig at jeg vil kjøbe de omhandlede Aar, for hvilke jeg netop har Brug. Antager De, jeg spøger, saa spøg igjen; troer De, jeg spotter, saa væbn Dem med det samme Vaaben! Men lad os under alle Omstændigheder blive færdige med Handelen, hvis der dog skal handles; vi kunde have været avanceret et godt Stykke, dersom De ikke havde været saa fortvivlet halstarrig. — — Jeg hører Kopperne flirre og Theeskeerne rasle, vi kunne hvert Dieblisk vente Husets Frue tilbage. Jeg formoder imidlertid, at De, lige saa

lidt som jeg, ønsker en Kones Nærværelse, hvor der handles om Alar af hendes Mands Liv."

Uden at fæste mindste Tid til Kjærsogaards Forsikring om, at det var hans fulde Alvor med den sælsomme Handel, hvortil han antydede, var den Tone, hvori den sidste Sætning udtaltes, saa isnende rolig, at Olrik dog folte sig vidunderlig grebet deraf, og medeet besluttede at gjøre et Forsøg paa at seile i Spøgens eller Spottens Kjølvand. Han sagde derfor:

"Lad os da et Dieblif antage — hvad jeg forresten ikke troer, — at Etatsraaden kan byde over 3000 Rigsdaler rede Mynt, eller tilsvarende, let realisable Værdier, hvorledes skulde jeg saa, for mit Bedkommende, være istand til at overdrage de tre Alar til Dem, eller præstere prompte og skadesløs Udbetaling?"

"Bravo! nu sene vi da en Udfigt til at begynde Forhandlingen paa Basis af sund Fornuft, plus ubeføiet Tvivl. Hvad det Første angaaer, da — med al Agtelse for Deres Tro — veed De jo nok, at Troen er en Overbeviisning om de Ting, man ikke kan see, og saasom De, saavidt vides, ikke har seet Bunden af min Pengesæsse, haaber jeg imorgen den Dag at kunne levere Dem klingende Beviser for Finantsernes ret gode Tilstand. Med Hensyn til det andet, vistnok noget delikate Punkt, saa ærer jeg Deres Samvittighedsfuldhed; imidlertid bliver det min egen Sag at gjøre mit Krav gjældende paa Tid og Sted. Men for ogsaa i denne Henseende at vise mig imødekommende, iler jeg dog med at betage Dem den

mulige Fremtidsfrygt for Fjogdens Folk med Tilbehør, ved at give et Vink om den Fremgangsmaade, jeg agter at bruge. Kjender De Noget til Transfusion?"

"Transfusion!" gjentog Olrik, der i første Dieblif troede, at Kjærsgaard havde fortalt sig og vilde have sagt Transaction eller et lignende Udtryk fra Pengemarkedet. Men, grebet af et Anfald af digterisk Phantasi, slog Ordet ham, og han tilføiede strax: "De mener da vel ikke Overførelsen eller Omtapningen af et Menneſkes Blod i et andet's Blodkar?"

"Jo netop!" — indrømmede Etatsraaden. "Seer De, jeg trænger uuegtelig til Fornyelse; lidt ungt, sundt, friskt Blod i mine Arer vil være en sand Velgjerning. Saa vidt jeg ſkønner, har De nok deraf, ja indtil Overflod. Maafſee vil en Aareladning engang imellem endog være Dem høiſt tjenlig. Det maa i alt Fald være Deres Sag. Naa, fort og godt: Nu og da lader De Dem tappe, og jeg optager Overflodighedens Strøm i min ſnart ud-tørrede Flod. Experimentet ſkal være høiſt ſimpelt. Jeg tør ikke ſordølge Dem — thi jeg onſker at gaae ærligt til-værks, — at Muligheden ogsaa er for, at Blodtabet vil ſvække Dem noget; men mere end tre Ar af Deres Liv, og maafſee den ene Skuddag til, ſkal det i ethvert Tilfælde ikke koſte Dem, det lover jeg Dem med Haand og Mund. I Betragtning af Deres lykkelige lette Sind, Deres gode Appetit og Fordøielſens upaaklagelige Tilſtand, ſamt flere andre gunſtige Omſtændigheder, vil De muligviis ikke lide

synderligt paa Kræsterne og meget snart indvinde Forliset. Riscoen er saaledes ikke stor. Har De forstaaet mig?"

Halv tvivlende og halv troende, men i ethvert Tilfælde nu tiljinds at fortsætte den blodige Spøg til Enden, citerede Drif hen for sig de Ord, som vor store Digter har lagt Dr. Otto Sperling i Munden ligeoverfor Ulfeldt:

— „Et sælsomt Indfald,
At lade Blodet gaa ved Transfusion
Fra Eders Aare hen i hendes Aare —"

Derpaa vendte han sig til Rjærsgaard med Spørgsmaalet:

„Men, sig mig engang, hvad har bragt Dem paa dette sælsomme Indfald? Har Livet da saa meget Bærd for Dem, at de virkelig vilde friste en ussel Tilværelse og kjøbe dets Forlængelse for — for Blod penge?"

„Naa — jeg maa vel, for at blive i Tonearten, og saa slaa om mig med Digtere. Jeg husker ikke ret, om det er Gothe eller Schiller, men en af dem er det ganske bestemt og en Tydsker er det under alle Omstændigheder, der siger: „„Süßes Leben! schöne freundliche Gewohnheit des Daseyns und Wirkens! von dir soll ich scheiden! —"" Man hænger nu engang ved Livet, unge Mand; man veed, hvad man har, ikke hvad man faaer. Kan det forundre Dem, at en Smule Verdenemand, som jeg, der ovenikjøbet — jeg tilstaaer det med Ruelse! — hverken er Puritaner, Quæker eller Medlem af den glade Christendom, onsker Levskraft til Levlyst, og derfor med Ryshaand griber det omhandlede Middel, hvor problematisk det end synes, til Livstraadens Forlængelse? — Altsaa, vi forstaae hinanden;

De behøver Penge, jeg — — men stille! Imorgen det Nærmere; De er vel til sædvanlig Tid paa Comptoiret?" — —

Uden at oppebie Svar, ilede Etatsraaden med vims Opmærksomhed hen til Døren, hvilken han med ridderligt Galanteri aabnede for Margrethe. Hans skjærpede Sands havde sagt ham, at hun netop var færdig med sit lille hushlige Arrangement, hvori han nu deeltog med en Opmærksomhed og en saa oplivende Selskabelighed, at selv Drif omsider arbejdede sig ud af den Gnavenhed, der var saa meget mere paafaldende, som den var usædvanlig hos denne ellers livsmuntre Skjønnaand.

Et Par Glas Toddy havde vel forhøiet Aftenens Stemning, men tillige forskaffet Drif en urolig Nat. Lutter Feberdrømme og vilde Phantasier: han vadede i Blod, blev aareladet med Sneppert og Lancet, fik Arterne overflaarne, og saae sig hentæret som Skelet, medens Kjærsagaard rødbluøsende idelig raabte paa Blod og atter Blod. — En smuk Morgen forjagede Nattens blodige Taager. Sundet havde isort sig sit deiligste Klædebon af Ultramarin, og Himlen tilsmilede Havet i renefte Azur. Den uhyggelige Aftendiscours var glemt, eller idetmindste trængt i Baggrunden for en Tid af den lyse Dags glimrende Forhaabninger, og i denne lykkelige Stemning begav den unge Mand sig til sine sædvanlige Forretninger i Staden; de vare i Reglen ikke meget byrdefulde, stundom endog af behagelig Natur.

Det varede ikke ret længe, førend Etatsraad Kjærsgaard ogsaa indfandt sig. Oluf studsede og rynkede Panden ved hans Komme, men endmere overraskedes han, da Kjærsgaard, efter den første almindelige Morgenhilsen og Spørgen til Fruens Befindende, uden videre Indledning, som Noget, der faldt af sig selv, fremtog en stor Tegnebog. Efter at have spurgt, om de vare alene, og havde forviiset sig om, at Ingen paa den Tid pleiede at komme paa Comptoiret, gav han, med den roligste Mine af Verden, uden ironisk Smil og i fuldkommen Kjøbmandsaand, Oluf en Fortegnelse over solide Obligationer, hvis Værdi med minutios Nøiagtighed var ansat efter Dagens Cours og hvis havede eller uafhentede Renter med samme Omhyggelighed vare anførte; dernæst optalte han en Sum i rede Penge, der supplerede Obligationerne, saa at Beløbet udgjorde 3000 Rdlr., hvorpaa han med usorandret Sindighed stak den tomte Brevtaske til sig og i fagmæssig Tone sagde: „Saa, Høistærede! Behag nu selv at see efter, om ikke Alt er rigtigt og i Orden.“

Efterat have skjænket Penge og Papirer det for en Poet passende flygtige Blik, sagde Oluf, der ligesom befandt sig i en magisk Kreds: „Men hvor er da Contrakten?“

„Hvad mener De, Bedste! med Contrakten?“ spurgte Etatsraaden, med en Mine, der tydede Forundring blandet med Fornærmelse.

„Jh nu! — Bevist for Modtagelsen af Summen, — Dokumentet, der stipulerer Betingelserne, — Kjøbecontrakten,

om De hellere vil," svarede Olrik med et Forsøg paa at smile.

"Bevares! Mellem Mænd af Vre behøves ikke stemplet Papir, Bitterlighedsvidner og Notarialattester," bemærkede Kjærsgaard med et forekommende Buf.

"Men — —"

"Aha! De vil vel spørge, hvor Barberen er med sine chirurgiske Instrumenter," faldt Etatsraaden ham leende ind i Talen. "Vær De ubekymret, det haster aldeles ikke! Tænk overhovedet mere paa at anvende mine, eller — jeg beder om Forladelse! — Deres Penge, de „usle“ Penge, ifølge den af Dem udkastede modne Plan og efter den paatænkte, vistnok værdige Bestemmelse, end paa min Sikkerhed; jeg har Garanti nok i Deres blotte Ord."

Skjøndt Etatsraad Kjærsgaard talte i den mest venstabelige Tone, og selv de smaa Sidehug, der umiskjendelig stiklede til tidligere Ytringer af Olrik, faldt med en Godmodighed, der betog dem deres Braad, undgik dog et vist eiendommeligt dæmonisk hoverende Smil ikke den unge Mands Opmærksomhed. Han kjendte Kjærsgaards Omstændigheder nok, for at vide, at han ikke var nogen rig Mand, ligesaa lidt som han pleiede at rutte med større Summer, uden at have en eller anden Fordeel i Udsigt. Kun naar det kom an paa at soutenere hans mindre agtbare Forhold til det andet Kjøn, var han stundom rundhaandet indtil Odselhed, da styede han ved given Reilighed ingen Oposrelser, for at naae det Maal, han eftertragtede.

Bludselig faldt det derfor Drik ind, at Kjærsgaard nærrede det forfængelige Haab, for hiin uventede Sum at tilkjøbe sig Margrethes Gunst. Han havde — meente han — sikkert opsnappet enkelte Ord af Mand og Kones Samtale igaarastes, havde misforstaaet dem og antaget, at han belurede en af de, desværre! altfor hyppige Tvistigheder i unge, letfindige Ægteskaber, hvor Indskrænkninger, Pengesorlegenhed, Næringsørg og gjensidige forskyldte eller usfor skyldte Vebreidelser for at være Foranledning til Underballancen i Regnskabet danne et uudtømmeligt Thema til tusinde Variationer, baade i Moll og Dur. Under det taabelige Behiæl at kjøbe hans Blod, paanødte han ham nu en tilfældig nævnt Sum, blev Belgjører for det formeentlig ruinerede Huus, turde som saadan tillade sig større Friheder ligeoverfor den taknemmelige Kone og den forfnytte Ægtemand, og for disse — vistnok betydelige og under andre Omstændigheder saare velkomne — Haandpenge var Vre og ægteskabelig Vykke solgt.

Denne opværende Tanke gjorde Drik rasende. Heldigviis kan et Blik ikke „gjennebmøre“ (skjøndt man siger saa), ellers var den fredelige Digter paa Stedet bleven en Morder. Han skød Penge og Obligationer med dyb Foragt hen til Kjærsgaard, og maatte samle hele sit Forraad af Selvbeherkselse, for at noies med Udbrudet: „Jeg har ikke Brug for Ders Penge, Statsraad Kjærsgaard.“

„I Digtere ere dog et underligt Folkfærd,“ sagde den Forsmaaede sagtmodig og uden at vise mindste Spor til Fornærmelse. „Det er allerede en fatal Skik, sigtende

til flygtige Læseres Befvemmelighed, men paa den typographiske Skjønheds Bekostning, at J understryge Ord hist og her; men denne Unode skulde J dog ikke føre over i Hverdagstalen. Saaledes understrøg eller spatierede De nylig Ordet „Deres“. Hvorfor fremhævede de just mine Penge? En mindre godmodig Pengeemand vilde ansee det for Haan, for en Injurie; jeg vil derimod ligesfrem antage det som et Supplement til Deres Troesartikel igaar, da De behagede at ynke mig som renonce. Nu befrygter De vel, at jeg har gjort overordentlige Anstrengelser, for at opdrive Summen, men jeg kan i saa Henseende fuldkommen berolige Dem.“

Irriteret ved den Andens Koldsindighed, togte hver Draabe Blod i Drif. Hidsig udbrod han: „Hvad er Deres forbandede Hensigt? Hvad vil De affjøre mig for Deres Penge og Obligationer? Eller vil De bilde mig ind, at De paa engang er bleven saa faderlig generøs, at De kan og vil affee saa betydelig Sum, være sig som Laan uden Sikkerhed eller som Gave uden Haab om Bederlag, til en ung Mand, om hvis solide Charakter — derom er jeg overbeviist — De har lige saa ringe Tanker, som han har om Deres moralske?“

„Tør jeg spørge, om „moraliske“ er sat eller sagt med fed Skrift?“ spurgte Kjærsgaard med urokkelig Rolighed. „Dog, De behøver ikke at svare mig; — Skum er Skum! Deres Tanker om min Moralitet ere mig om muligt endnu mere ligegyldige, end Deres Tro om mine Pengerecurser. Sagen begynder snart at trætte mig. De er virkelig et

vanffkeligt Menneffe at komme tilrette med. Har jeg da givet Affald paa Vederlag, fordi jeg ikke øieblikkelig præfenterer en Bexelblanquet, lydende paa tre Leveaar, til Underffrift? Har De ikke lovet mig Deres Blod? — — —

Drif knyttede Hænderne og faae til Døren med et faretruende Blik.

Men Kjørsgaard lod fig ikke bringe ud af Fatning. Han vedblev: „De maa imidlertid tilffrive Dem selv, at jeg nødes til at bryde Aftalen og ffille andre Betingelfer. Vorherre bevare mig for faadant Blod, fom Deres! det indeholder ganffe beffemt Krud og Salpeter til tre Tusinde Fyrværkerier. — Dog ffæt Dem nu ffuift ned, drif et Glas koldt Vand og hør et fornufftigt Ord af en i alt Fald gammel og erfaren Mand. Jeg ffik det uheldige Høfflighedsindfald, at ville tale digteriff til en Digter, jeg tænkte, De forffod Allegorien, og brugte glatvæf Metamorphorer; men maa bittert beklage min Feiffagelfe. Sfeet er imidlertid ffæet — De har i et halvt Døgn haft mig miffænkt fom en Vampyr, en Sangviffuga; det er tungt at gjælde for blodgjerrig, men jeg veed ikke bedre Maade at velte al Miffanke fra mig, end ved uden Omffvøb at ffige Dem, hvad jeg ønffer for mine Penge, derffom De forøvrigt er affjølet nok til at høre mig. Senere fan De lige faa aabent erklære, hvorvidt Forfflaget convenerer Dem.“

Med en Føelfe af at have liidt et frænkende Nederlag, at have forfføbet fig ved fin Hidffighed, tog Drif Plads, og beffluttende faavidt muligt at være en ffille

Jagttager, sagde han: „Jeg er fuldkommen rolig, Hr. Statsraad, og vil med opmærksom Fatning høre Deres Forslag.“

„Godt!“ udbød Kjærsgaard og flappede fortrolig hans endnu knyttede Haand. „Saa vil jeg da simpelt og jevnt deducere Sagen. — For en Tidlang siden begif jeg den Dumbhed, at stifte en i Forhold til mine Kræfter betydelig Capital i et Dagblad. Det gaaer vel ikke slet, men langt fra heller ikke godt, og jeg har den bedste Udsigt til at miste mit Indskud, hvis ikke Bladet saaer et Opsving; det maa forceres, dets Indhold mangler Esprit. Jeg er bleven opmærksom paa, at De med Lune og Vethed ligesom henkaster Artikler, som Publikum gjerne læser, og det er jo Hovedtingen. Til samme Tid har jeg af Deres egne Ytringer erfaret, at De ønsker Otium, for at udarbejde et større Digterværk, der kan forskaffe Dem Anseelse, Navnkundighed, Udsødelighed, eller hvad nu er de kjære Digteres høieste Maal — — ja undskyld, hvis jeg ikke udtrykker mig med behørig Circumspection om den ædle Digtekunst og dens ærede Dyrkere, men min Hensigt er i Sandhed ikke at fornærme hverken Kunsten eller Kunstnerne!“

Ulrik modtog Undskyldningen med en høflig Hovedbøining og lod ham fortsætte.

„Allisaa“ — vedblev Statsraaden — „jeg kjendte Deres Ønske, hvilket jeg finder saare naturligt og ganske billiger, saa at jeg tilviise, dersom jeg var rig nok til at spille Mæcen, mere end gjerne, uden Bihensyn, skulde have sat Dem istand til at arbejde con amore, fjernt fra

de profaiske Comptoirforretninger. Men uheldigviis for os Begge er jeg ikke rig, jeg indrømmer det uden Skam, og saaledes maae desværre Fru Egennytte og Madame Fordeel see at forliges med Penaterne. — Det træffer sig nu saa heldigt, at vore Interesser mødes. Jeg kan gjøre Brug af Deres glimrende Talent, paa en Maade, der, saavidt jeg skjønner, ikke synderligt generer Dem eller vil være til Hinder for Udførelsen af Deres eget Foretagende. Jeg behøver ikke at honorere Deres gode Bidrag i Alenviis efter Vinier og Spalter; ethvert Arbeide fra Deres yndede Haand maa bringe Actierne til at stige, derom er ingen Tvivl, hvad enten Artiklen er lille eller stor. Følgelig har jeg det bedste Haab om, til rette Tid at kunne trække mig ud af Forretningen uden væsentligt Tab; fortsagt: jeg redder den større Capital ved at ofre den mindre, og ofrer den ovenikjobet paa Venskabets Alter og i den skønne Kunstes Tjeneste."

Fremstillingen var saa usorbeholden og Beregningen saa sandsynlig, at Drif lod til at overveie Forslaget med rolig Eftertanke. Rjærsgaard tilføiede endnu:

"Jeg maa udtrykkelig bemærke, at De ikke forpligter Dem til noget Bestemt; her er kun Talen om Bidrag efter Tid, Lyst og Lune — aldeles overladt til Deres eget Godtbefindende. Oprigtig talt, forstaaer jeg mig vel ikke meget paa Poesiens Forhold til Livets andre Opgaver; men det forekommer mig dog, at De i det attraaede Aar, som De nu kan komme i Besiddelse af, uden Næringsforger og uden andet Arbeide, end den storartede Opgave,

De har sat Dem, umulig kan holde ud at digte fra Morgen til Aften. Der maa indfinde sig visse Dieblikke, enkelte Mellemtimer, da den alvorlige Muse ligesom behøver Hvile. Da synes mig, det næsten maa være en Forfriskning, at syse med lette Smaasager, humoristiske, satiriske, kort: Lunets og Stemningens Børn. Nogle af disse Dieblikke udbeder jeg mig, de være saa eller mange; jeg har den Overbeviisning, at denne Afvegling vil adsprede Dem og være mig til uberegnelig Nytte. — At det hele Arrangement bliver imellem os, er en Selvfølge."

Tilbudet var saa fuldkomment i Etatsraadens Aand, at Drif ikke nærede ringeste Tvivl om dets Oprigtighed; og da Ønsket om uafhængigt Digterliv og digterisk Ro, selv om kun for et Aar eller lidt længer, var saa brændende hos ham, at det fortrængte mange andre Hensyn og næsten omtaagede hans ellers betydelige Skarpsindighed og klare Blik paa Forholdene, — saa kunde han ikke modstaae Fristelsen. Han modtog de „uøse" Penge og lovede dernæst at gjøre sit Bedste for det omhandlede Blads Opkomst. — Den Stilling, han i nogen Tid havde havt og ret tilfredsstillende bestyret, blev strax op sagt og forladt, — han kunde endnu samme Aften hilse sin Viv som „den frie Sanger."

„Dumsk er et meget hæsligt Ord, som jeg ikke engang tillader mig imod en Kat," sagde Fru Birk; „men skulde jeg dog nogensinde tage det i Munden og bruge det

om Nogetsomhelst, da maatte det være om Tilfældet. Ja" — vedblev hun — „Tilfældet er, med Permission at sige! lumsk, og jeg veed virkelig ikke mildere Udtryk om denne alle smukke Forsætters plumpe Glædemand."

Efter dette sit Had til, eller — meget mere — denne sin Frygt for alstens Tilfældigheder, søgte hun, saavidt muligt, ogsaa at indrette sit Huusvæsen. „Har man," paastod hun, „19 Gange Alt pudset, pænt og pillent, men forsømmer det den 20de Gang, kan man være temmelig vis paa, at netop saa fører det ondskabssfulde Alfsum Tilfældet os Besøg paa Halsen, og det just af værste Slags Snus-haner, der titte i alle Hjørner og Krinkelkroge, for siden at bringe vor Negligence tiltorvs i Caffecirklernes Vinduesfordybninger. Vogt Eder, Børn," sluttede hun sin moderlige Formaningstale, „for den Ydmygelse, at staae flaue og overraskede i Eders egen Stue, og rødmende fremstamme den uqvindelige Undskyldning: De maa virkelig ikke see Dem omkring, her er lidt uordentlig idag, for vi har forsovet os! eller: De maa ved Gud ikke see paa mig; formedelsk Tandpine, Hovedpine, Raffelovnsmanden o. s. v. o. s. v., har jeg ikke faaet Leilighed til at tænke paa Toiletten!"

Naar i tidligere Dage Ludvig hørte et saadant Foredrag, indrømmede han kun halvt Sandheden; thi han var vistnok en Ynder af Reenlighed og Orden, men tillige en afgjort Fjende af Reengjørelse og Ordning — „Formegyet og Forlidet fordærver Alt," meente han, „man kan baade lufte Sygdom ind og lufte den ud, seie den ned og trække den

til sig." Biggo holdt derimod ubetinget med Moderen. „Belpudset, er godt skuldret!" sagde han. „Mama har Ret: at frybe i Skjul for en Gæst, maaſkee endog en ellers kjærkommen Gæst, eller at bede om Forladelse, fordi man møder ſjuſket, er feigt og flaut. Hvad vilde man dømme om en Fæſtningscommandant, der modtog en Parlamentair i Slobroſt og Tøſler, fortællende, at naar han vilde behage at vente lidt, ſkulde han iſøre ſig Uniformen, Støvler og Sporer, ſamt omſpænde Dyrendalen? Og hvad vilde man ſige om ham, naar han, efter at være bleven pudſet og ſtram, med ſtiv Holdning fortalte Underhandleren, at Fæſtningen ingenlunde havde Mangel paa Munition, thi vel var der for Diebliffet hverken Rugler eller Krud; men Laboratoriet og Arſenalet (hiinſides den ſjendtlige Vinie) var godt forſynet med begge Dele?" — Døtrene reflecterede ikke over de moderlige Raad og Formaninger; uden Henſyn til Theorien, respecterede de dem og fulgte dem i Pragis. De vare vante til Orden, og Banen var bleven til Natur.

Derfor var det mindſte Maaltid en lille Feſt hos Kammerraadens; hvadenten man var Faa eller Mange tilbords, bar Anretningen ſtedſe Præget af en Propreté, der frydrede den tarveligſte Ret. Uagtet Omſtændighederne ikke altid vare gunſtige, og Raarene ſtundom kun lidt ſvarede til det ſtandsmæssige Huus, man ſatte en Stoltſhed i at bevare idetmindſte Skinnet af, forſtod Fru Birk dog altid at indrette Huusholdningen ſaaledes, at man kunde være med og at det dog „ſmagte af Fugl". Der

manglede ingensinde Tid, om kun en Mundbid, af alt Nytt hvad hver Aarstid særligt havde at byde over.

En Vintereftermiddag eller Aften — det er ikke let hertilands at bestemme Døgnet's sociale Afsnit — sad Familien, det vil sige den qvindelige Deel deraf, omkring Theebordet. Den blanke Kobbermaafine straaede med sædvanlig Glæds, udbredende en magist Virakdamp fra den paa Glødebeholderen strøede fine Rongesøgelse, og det Hele var arrangeret saa net, at ingensomhelst uventet Gæst vilde have overrasket eller generet Selstabet af Hensyn til Anretningen. Kun en lille Forandring var skeet i Dagsordenen. Husets Skif medførte, at Damerne havde flisteviis hver sin Uge til at besørge de opvartende Forretninger, da man skuede Tyendets Ophold i det indre Familieliv. Indeværende Uge var saaledes egentlig Jettes; men da hun var sysselsat med et Haandarbeide, hvormed det hastede, havde Bertha velvilligt overtaget Functionen. Netop som den unge, blomstrende Pige aabnede Døren, for med det nydeligste Bæsen af Verden at svæve ind med de forgyldte Kopper paa den lakerede Præsenteerbakke, lod en rast Bankten paa den modsatte Dør, og neppe kunde Cousine Christines flingrende „Kom ind!“ være naaet til den Bankendes Dren, førend den vidtbereiste Otto i egen Person viste sig i Bærelset.

Skjøndt han var meget forandret — han var bleven høiere, rankere, fyldigere, mandig udviklet, saae vel og livsfrisk, om end stedse noget bleg ud, — saa gjenkjendte man ham siebliffelig, og da Udbrudet „Otto!“ med

uffrømtet Glæde løb i hele Kredsen, aabnede han, henrevet af den almindelige Bevægelse, Armene, som om han vilde omfavne Alle. Men pludselig gjorde han et Skridt tilbage; hans Blif mødte Berthas, den til imponerende Dame forvandlede fattige og ubetydelige Fisserpige Bertha.

Hvad Knoppen lovede, havde den udfoldede Blomst fyldestgjort. Bertha var vel langt fra nogen glimrende eller regelret Skjønhed; men er ikke dog Rosen den yndigste af Floras Børn, om end andre blænde ved større Farvepragt, eller bedøve ved stærkere Duft! Hun udmærkede sig ikke ved fine, ætheriske Former, eller ved den zarte, gennemfigtige Teint, der skal tyde paa det Overjordiske, heller ikke tiltrak hun sig Opmærksomheden ved sjeldne Talenter eller sjeldne Naturgaver, lige saa lidt som hun sængslede ved elegante Manerer og kunstlet Bid. Men hun var i Et og Alt, i legemlig som aandig Henseende fjernesund, naturlig og livlig uden Overgivenhed, tillidsfuld som et Barn, og dog yderst skarpsindig og snarraadig. Det mørke, glindsende Haar, glat delt i den noget stolt hvælvede Pande, snoede sig i tykke Lokker bag Ørene; de friske Læber spulmede kjæft trodsende, men tillige sødt fristende, naar hun smilte eller talte. Der var Meget i hendes Træk og Væsen, som tydede paa sydlig Oprindelse; men de straalende Dine vare ægte nordiske. I deres rene Blaa var, som en Digter siger: „Et Dyb og dog Guds Himmel.“ Var det Oceanet, det bundløse, eller var det den grændseløse Æther, man anede, ved at skue ind i disse to deilige Saphirer, og

sænke den drømmende Tanke i det uudforskelige, maaskee sig selv ubevidste Mystarium?

Et lynsnart Blik af dette Dienpar traf Otto. Det var Indbegrebet af al den fordums Omhed, Tiltro og Hengivenhed; han følte det, og det gjennembævede ham med unærvnelig Salighed. Han læste deri ogsaa Gjensynets rene, uforslede og ufordulgte Fryd, svagt blandet med Frygtens Spørgsmaal om Gjensidighed. Det var kun saa Sekunder, men det var ham et evigt Blik. Hun lod det synke og traf sig stille tilbage.

Otto var bleven formeget Verdensmand til ikke at forstaae dette Blik og at tyde dets Runer som: Hun er Din! og han var bleven formeget Verdensbarn til ikke at juble i sit Indre over denne stolte Fortolkning. — Verdensbarn? Ja, lad det kun strax være tilstaaet: rig, uafhængig, uden Uergjerrighed som uden Egennytte og Frygt, udrustet med grundige Kundskaber og sand Dannelse, begavet med et vindende Ydre og en gjenvunden Helbred, havde han styrtet sig ud i Livet, for at — glemme. I Europas store, fordærvede og fordærvende Hovedstæder havde han tumlet sin Snekke for fulde Seil, med Ballast og Tilbehør, men uden det styrende Roer, uden advarende Fyr. Med brændende Altraa, med glødende Vængsel havde han rasløs higit efter et Phantom, han aldrig vilde kunne naae. Hvad vilde han da glemme? — Kjærligheden vilde han glemme i Elskovs Favn! Et lige saa farligt som utilstrækkeligt Surrogat; et Dieblisk Sandseruus, betalt med Timers Bæmmelse, Lede og Foragt. Han fandt lige saa

lidt Tilfredsstillelse som Glemsel, og da jagede Hjemvee og uimodstaaelig Rængsel ham tilbage.

Kun to faste Beslutninger havde som ledende Stjerner fulgt ham og frelst hans timelige og evige Belsærd fra den Videnskabernes Malstrøm, hvori et saa planløst og for-
dærveligt Liv havde kastet ham. Han havde sikret sig den største og bedste Deel af sin høist betydelige Formue, med en i saa ung Alder og saa frie Livsanskuelser sjelden Forud-
beregning og Klogskab; han havde indrettet sine Affairer saaledes, at han, uden just at mangle Midlerne til at føre det Liv, han ønskede, dog paa en Maade havde gjort sig selv umyndig under sit bedre Jegs Bærgemaal, saa at han — saavidt menneskelig Sandsynlighed strækker — ikke kunde blive ødelagt. Og dernæst havde han gjort Bibel-
sproget: „Frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, men kunne ikke ihjelslaae Sjælen; men frygter for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede,“ til ufravigelig Rettesnor. „Jeg forfører Ingen“ — raisonneerede han besmykkende — „uden de komme mig imøde og ville forføres; jeg skal ingensinde lægge an paa at fange Sjæle, og jeg haaber aldrig at synke saa dybt, at jeg ikke skal kunne frelse min egen udødelige Sjæl midt i Fordærvelsen. Paa de saakaldte Dyder, troer jeg ikke; man maa respectere de borgerlige Love, opfundne til visse Hensigters Dynaaelse og til et Udvalg af Individers Bequemmelighed; men agte dem som et Guddomsværk, det kan jeg ikke. De ere indrettede efter Tidens, Modens og de forskjellige Folkstammeres, samt Philosophers Lune og tilfældige Behov, men hverken

useilbarlige eller evige." Saaledes omtrent sluttede han, og var et godt Menneſſe, fordi han havde af Naturen hvad man kalder et godt Hjerte; men Grundſætninger, udenfor eller udover hint Raiſonnement, havde han ikke; han betragtede vel ikke Dyd og Uſtyld ſom rene Chimærer, men indrømmede han deres Tilværelſe, anſaae han dem dog ſom Tilfældigheder, kun exiſterende fordi den rette Friſtelse heldigviis havde manglet. Selv var han, ſom ſagt, en Verdensmand og et Verdensbarn, ſaaledes ſom man pleier at opfatte Begrebet.

Den Forvirring, ſom hans uventede Ankomſt medførte, var for ſtor til at Nogen af de Tilſtedeværende midt i en ſaa glad Overraſſeſe ſkulde have lagt Mærke til det Indtryk, Berthas Tilſyneladelse havde gjort paa ham og, omvendt, hans Komme paa hende. Det var jo ogsaa kun et kort og flygtigt forbiglidende Moment af Fremtidens ubekjendte Drama. Han havde i Diebliffet fattet ſig, betvang raſt et Angreb af fordums Nervezittren og knyttede med Vethed en Samtale, hvori gjensidige Spørgsmaal og Svar frydſede hinanden ſaa levende, at ikke den ſjernelte Miſtanke om noget Uædvanligt eller nogen hemmelig Forſtaaelse imellem de Tvende kunde faae Tid til at opſtaa. Snart vare Alle inddragne i Underholdningen, og Bertha vilde maaffee være bleven reent forglemt, dersom ikke Fru Birk, midt i Henrykkelsen over den tilbagekomne Huusven og mulig midt i det tilgivelige Haab om, atter at faae ham i Koſt, havde erindret ſin Pligt ſom Værtinde. Savnende Bertha, gav hun derfor Jette et Bink om at

drage Omsorg for, at Gæsten kunde deeltage som fordom i Familiens Theeanretning.

Jette ilede ud, hvor hun traf Bertha i en temmelig rolig, ja tilsyneladende oprømt Stemning. Havde hun været skarpere Jagttager, vilde hun maaskee dog have opdaget, at det var et let Slør over en dybere Sindsbevægelse; men selv i saa Tilfælde vilde hun neppe have anet, at den var fremkaldt ved Ottos Herværelse. Den godmodige Pige var altfor fast i sin Overbeviisning om, at Otto nærede en hemmelig Kjærlighed til Margrethe og at Søsterens Forbindelse med Olrik havde foranlediget Bortreisen, til at hun skulde give Tanken om nogen anden saadan Følelse hos ham Rum i sit umistænksumme Hjerte. I blomstrende Udtryk og med Familiens Forkjærlighed for den brede Penjel, skildrede hun deres interessante Gæstes fortræffelige Egenskaber for den gjerne lyttende Bertha, opmuntrede hende til at modtage ham som en Søn af Huset og overhovedet behandle ham som et Familielem, man ikke behøvede at genere sig for; thi var han end — sluttede hun sin Gloge — til sine Tider noget spydig og satirisk, saa meente han det ikke saa slemt og var i det Hele taget let at komme tilrette med, da han var det bedste Menneske, hendes Brødre usfortalte, som hun kjendte her i Verden.

Et Instinkt sagde Jette, at hun nu burde selv overtage den hende oprindelig tilkommende huuslige Forretning, for at Otto dog ikke skulde tro, at Bertha var et Slags høiere Tyende der i Huset, men en Dame, der med samme Føle som Cousine Christine kunde sige (hvad hun dog

aldrig sagde!) at hun „betalte selv“. — Imidlertid vilde Bertha ikke overgive sin interimistiske Bestilling, og Resultatet af den lille ædelmodige Rappestrid blev da, at Forretningen deltes imellem Parterne, idet Begge fandt paa Noget, der skulde bæres ind for at completere Bordet.

Fra det Dieblif, Bertha var vendt tilbage, fulgte Otto hver af hendes Bevægelser, men med saa stor Forsigtighed og saa snild Opmærksomhed, for at holde de Andre i Aande ved Fortællinger fra Udlandet, at Ingen lagde Mærke til hans Dobbeltthed eller formodede noget tidligere Bekendtskabsforhold. — Den Skræk og Forvirring, der fandt Sted hiin Aften, da Bertha var styrtet ind paa „Mahnale“, for at melde Kjæregaards pludselige Sygdoms-anfald, havde foranlediget, at Ingen, undtagen netop Otto, lagde videre Mærke til hendes Personlighed, ligesom en Familie, der vil regne sig til Aristokratiet, jo lettelig overseer et saa ubetydeligt Væsen, som et Budstabs forpustede og forpjussede Overbringerste. Nok er det, at man hidtil ikke i den i Et og Alt veludstyrrede Kostgjængerste Bertha havde gjenkjendt den raske og bestemte lille Pige fra Aaen; og endnu mindre havde man nogen Tanke om, at det var Otto, der ved at lægge den første Grundvold til hendes Underviisning, havde bibragt hende den „Hoben abstrakte Begreber, tildels af en sværmerisk Natur“, der havde forbauet Kjæregaard og hvorover han syntes at beklage sig, da han første Gang omtalte hende for Fru Birk.

Bertha vedligeholdte den rolige Munterhed, saaledes som Jette havde truffet hende. Hun deeltog vel ikke meget i

Samtalen, uden ved en eller anden halvt spøgende, halvt spørgende Bemærkning, hvis forekommende Svar fra Ottos Side hun dog neppe oppebiede, idet hun stedse var paa rede Haand med at byde saa Et, saa et Andet af hvad Huset formaaede, hvilken Omhu for Gjæstvenlighedens Jagttagelse vandt Fru Birks fulde Tilfredshed, hvad derimod ikke saa ganske var Tilfældet med Hensyn til en paafølgende lille Scene.

Otto havde nemlig ved sin Indtrædelse kastet sin Hat fra sig paa Consolen under Speilet, og der var den forbleven. Bertha tog den nu, dreiede den nysgjerrig om paa alle Kanter, satte den da skjæmtende paa sit skjønne Hoved og betragtede sig smilende i Speilet. Hun saae i Sandhed fortryllende ud, Hatten klædte hende godt, sat paa Snur over den rige Haarsylde. Den for Ottos stille Jagttagen ikke ubehagelige Spøg, syntes at mishage Fruen, som jo pligtstyldig skulde danne den vilde Engel til stækket Verdensdame. Et hemmeligt Diekast — og i saadanne havde Fru Kammerraadinden sin Force — advarede imod upassende Overgivenhed. Bertha bemærkede ret godt Fadaisen, men tog imidlertid ikke videre Notice af Jrettesættelsen, end at hun nærmede sig muntert til Otto, astog Hatten med et pudsigt Sving og spurgte ham leende, om den var fra London, Paris eller Wien. Idet han høflig meddelte den ønskede Oplysning om dens Fædreland, gav hun ham den i Haanden, og da hun bemærkede, at hans Blik uafbrudt fulgte hendes Bevægelser, kastede hun med stor Behandighed en sammenrullet Seddel i Hatten. Neppe havde hun overbevist sig om, at han iagttog Ma-

nøvren, førend hun ved et dristigt Spring i Talen forstod at hendrage de Andres Opmærksomhed paa sig, saa at han fik Veilighed til ligesaa behændigt og ubemærket at tage Sedlen i Besiddelse.

Det blev ham heller ikke synderlig vanskeligt at læse den. Han fremtog sin Tegnebog, gav Enhver et løst Blad deraf, hvorpaa han havde udkastet en eller anden flygtig Skizze af Folkelivet andrevegne, smaa Prospecter o. s. v., og medens man var sysselsat med at betragte Tegningerne, vedblev han at bladre i Bogen, hvorved han uden Mistanke kunde aabne Sedlen og gjøre sig bekendt med dens korte Indhold.

„Kjend mig ikke her!“ stod der skrevet med Blyant.

Men disse saa Ord indeholdt tilstrækkelig Stof til Eftertanke. Meningen var dunkel, gaadesfuld og tvetydig, som det delphiske Orakels Udsagn. Ordet „Her“ var understreget. Havde det nogen særlig Betydning, eller var det en Tilfældighed, saasom mange Damer have den Skik i deres Smaabilleter at understrege hist og her, mere af Bane, end for egentlig at give det fremhævede Ord Vægt. Betød Udraabet, at han skulde være den aldeles Fremmede for Bertha her i Familien og ikke vedkjende sig hende som en tidligere Bekjendt, eller skulde det være et Bink om, at hun spillede en Rolle her, som han ikke maatte bedømme hende efter? Det Første var ham let, thi han havde strax opdaget, at hun, trods sit beskedne Væsen, ikke stod i noget Afhængighedsforhold her, men snarere, uden at man mærkede det, beherskede de Andre, saa at selv Fruens Herre-

dømme, om det end ikke var blevet indskrænket, dog ikke kom til sin fulde Ret ligeoverfor den floge, Charakteerfaste Bertha, og han havde formegen naturlig Takt, til at omtale en Fortid, hvorover forandrede Forhold maaskee gjorde et skjulende Glor ønskeligt. Noget vanskeligere blev det ham at forsones sig med den anden Fortolkning, at hun her vilde eller maatte synes en Anden, end hun i Virkeligheden var, saa at han ikke skulde dømme hende efter den paatagne Masse. Dette Forbehold var ham pinligt. Hvorledes skulde hun da retvel være anderledes? Var hun ikke Gjæstmildheden og Elstværdigheden selv? Noget livligere og naturligere i sine Bevægelser, end de Andre, var hun rigtignok; men den reneste Qvindelighed asprægede sig saa umiskjendeligt i Alt, uden Affectation og Coquetteri, at han gyste ved Tanken om en anden Personlighed. Hun maatte da være Engel eller Djævel, og i begge Tilfælde en alt for farlig Mester i Forstillelseskunsten.

Grublende herover traß han sig et Dieblif tilbage med sin Thee til Vinduesfordybningen, overladende Kredsen endnu flere Billeder og Scener fra Reiselivet, hvilke syntes at more meget, da Otto havde en heldig Opfatningsgave og lige saa megen Færdighed som Lune, hvor det kom an paa at gjengive Sigt. Ikke længe havde han staaet her i dybe Betragtninger, der naturligviis ikke ledede til noget Resultat, førend en mild Barme gennemstrømmede ham. Det var Bertha, som opvartende nærmede sig, med Brødbakken til Behøvel, og indtog en Stilling ved hans Side, saa at den nederste Deel af Vinduet selvfølgelig skjultes for Fa-

milien. Hurtigt aandede hun et Par Gange over en af Ruderne og skrev da med den frie høire Haand lige saa hurtigt: „Mød mig Kl. 8 ved Porten!“ Hendes Blik fulgte prøvende hans; hun fandt, at han havde forstaaet Depechen og slettede strax de flygtige Skriftegn ud, med den halvhøie Bemærkning, at det vist var meget koldt udenfor i Aften (hvilket Ord hun, henvendt til Otto, stærkt betonedes), siden Ruderne saa let bleve anløbne af Dug. Otto havde vistnok opfattet, at den forsvundne Billet indeholdt en lige saa uventet som behagelig Indbydelse til et Stevnemøde, ogsaa begreb han, at Berthas med Eftertryk udtalte „i Aften“ var et Slags Efterskrift, der nærmere betegnede Tiden; men nu svævede han i Uvisshed i Henseende til Stedet. „Porten“ var for ham et abstrakt Begreb. I sit stille Sind forbandede han al Lakonisme. — For at erholde den glemte Oplysning, aandede nu ogsaa han paa en Rude, og vilde just opkaste Spørgsmaalet: „Hvilken Port?“ da Jette, opmærksom ved Berthas høilydte Beflagelse over Rudernes Anløbning, havde reist sig og stødte rask til hans Arm, hvorved Begyndelsesbogstavet erholdt et for den fælligraffiske Domstol aldeles utilladeligt Sving (Jette var hemmelig overbevist om, at han var isærd med at skrive et M.), og denne Udvei til Oplysning var ham altsaa afstaaen.

„Nei see engang til de store Børn!“ udbød Jette. „Men jeg maa virkelig have mig frabedt, at man aander

paa mine Ruder, for at anstille Skrivesøvelser i Glarmesterens Interesse."

"Om Forladelse, Frøken Jette! Det skete i Videnskabens Interesse," svarede Otto, med fuldkommen Aandsnærværelse. "Jeg vilde blot vise Aandebilleder."

"Aandebilleder?" gjentog hun spørgende, og de Øvrige reiste sig, hendragne ved dette Ord, der hentydede til noget Spøgelsesagtigt eller Overnaturligt.

"Maaskee er det en mindre heldig Oversættelse," tilfød Otto henkastet. "I Tydskland kalder man dem „Hauchbilder“, og Moser angiver høist forskjellige Maader til deres Frembringelse. Jeg havde valgt den nærmeste og nemmeste."

"Og lykkedes det da?" spurgte Cousinen, der, fordi hun var „nerveus“, troede fuldt og fast paa Worddands, skrivende Worde, den dyriste Magnetisme og deslige mystiske Taabeligheder.

"Ikke ganske," svarede Otto med et fint Smil. "Disse flygtige Skabninger af Duggen, der have Udstilligt tilfælles med Daguerres Billeder, fordre en eiendommelig varsom Behandling, navnlig en meget reen Rude."

"Oho! det skal nok være en Skojske til mig, Hr. Otto," sagde Jette. "Vi kjende Dem fra gamle Dage. De mener naturligviis, at Ruden ikke er godt poleret, og da det er min Uge, falder Ansvarret paa mig."

"De gjør mig Uret," forsikrede han. "Det er Temperaturens Skyld; koldt udensfor og — —"

"Ja vist, ja vist! Saa galant er De dog bleven paa

Deres lange Reiser, at De vil omskrive Deres Finter, ved at fæste Skylden paa Temperaturen."

"Hvor De misgjender mig! Jeg vil imidlertid finde mig i min Skjæbne og haaber, saafremt vi skulle leve og komme oftere sammen, engang at kunne vise dem Alle nogle interessante Resultater af Forsøgene, som forresten Enhver med Oethed kan anstille paa det første det bedste Stykke Speilglas eller jevnt Rudeglas, for idetmindste at faae en Idee om Mandebilleder."

Nysgjerrigheden var nu vakt; man trak ham hen til Bordet, i Haab om at faae et eller andet physisk Kunststykke at see, eller i alt Fald erholde en nærmere Forklaring over Metboden.

"Sagen er saare simpel," sagde han. "Man tager, som bemærket, et Stykke Glas, polerer det godt, skærer en hvilkensohmhelst Figur ud af Kortpapir, lægger Papiret paa Glaspladen og aander da. Er Bedugningen eller Anløbningen trukken bort, fjerner man Papiret og aander endnu engang paa Pladen. De tidligere ikke bedækkede Steder condensere Vanddampene anderledes end de, der vare dækkede af Papiret, og derved bliver den udskaarne Figur et Dieblif synlig. Forsøget kan ofte gjentages, endog efter længere Tid, og — under gunstige Omstændigheder — kommer Figuren hvergang kjendelig tilsyne."

"Det kan jo rigtignok være ret morsomt," meente Jette, "men der er dog et stort Spring herfra til et Daguerreotypi."

"Gaafe vist!" indrømmede Otto. "Men man kan

dog, ifølge samme Theori, netop paa en til Daguerreotypi pudset Plade, ved at lade f. Ex. et Signet henstaae i nogen Tid paa samme, frembringe ved Aanden et Billede af dets Baaben eller Bogstaver, og man kan ved Daguerres Dvisselvapparat og Joddampe endog fixere eller fastholde Billedet. Det førstnævnte Experiment er imidlertid det simpleste og letteste, og kan, som sagt, anstilles af Enhver uden Apparat — — — Dog, hvad er det jeg her gjør? Jeg forglemmer al Høflighed imod Damerne, for at udframme min Viisdom, istedetfor at erkynlige mig om det meget andet Vigtigere, der maa være foresaldet i Familien medens jeg har været borte."

Nu kommer det — tænkte Zette, — nu vil han sikkert henlede Talen paa Margrethe, og saa ville de Andre, som ikke ane hans hemmelige, uslyffelige Kjærlighed, nok lade et eller andet Ord plumpe ud, der kan bringe ham i sygelig Affekt og bevirke et Tilbagefald af hans mørke Lune, hvilket han dog synes saa nogenlunde at have bortreist. En vis Forvirring, der pludselig var kommen over ham, en utaalmelig Stirren efter Bertha, medens han dog lod til at ville undgaae enhver Tilnærmelse, troede Zette ogsaa at bemærke. Denne Jagttagelse gav hendes Mistanke ny Næring, og hun skrev det Altsammen paa det saarede Hjertes Regning.

For at forhindre den befrygtede Miøstemning, ilede den godmodige Dame derfor med at opfaae det Spørgsmaal, hvad han syntes om Kjøbenhavn, om Byen havde forandret sig i hans Fraværelse o. s. v.

Otto var altfor galant til ikke siebliffelig at optage Traaden, men tillige beregnende nok til at benytte dette Udgangspunkt for at naae sit Diemed, nemlig at erfare, til hvilken af Stadens Porte Bertha havde sat ham Stevne. Uvissheden herom havde virkelig gjort ham urolig og fremkaldt den Aandsfraværelse, Jette havde sporet hos ham og tillagt en heel anden Bevæggrund.

„Na jo,“ svarede han. „Byen tistaler mig endnu i dens nærværende Skikkelse, som en god Vekjendt, og jeg skulde Intet have imod at beholde de gamle Porte, om hvis Nedbrydning man saa smaat begynder at tale. Ikke sandt, Tante Sara,“ vedblev han, henvendende Taleren til denne Dame, „De kan vist heller ikke lide, at man sløiser Voldene og nedriver Portene. Hvilken Port holder De forresten mest af?“

„Af Vester,“ brummede Tanten med dyb Contra-Alt, hvis Hoideomfang hun understøttede ved nu og da at bruge mørkt Suffercandis.

„Ah! det burde jeg have tænkt,“ udbrød Otto leende. „Det er den elegiske, den idylliske Port, der fører til det fjære Frederiksberg og Søndermarkens melancholske Skygge-
gange. — Og De, Frøken!“ vedblev han, idet han rask vendte sig med Spørgsmaalet til Bertha, „hvilken Port foretrækker da De?“ Bertha soer lidt sammen da Ordet „Frøken“ som en skærende Dissonants naaede hendes Øren. Hun studsede og betragtede ham med spørgende Forundring, der — saa forekom det ham — var blandet med et flygtigt Haansmil. Dog, den Betoning, han havde givet sit Spørgsmaal, og den Omstændighed, at han saa pludselig

sprang fra Tanten til hende, bragte hende til roligere Estertanke. Hun saae hen til Vinduet, ligesom for at tilbagefalde sig, hvad hun havde skrevet paa Ruden, og da hans Miner tilkjendegave, at hun var paa Veien til at følge hans Tankegang, begreb hun ogsaa let, hvad han tilsigtede. Med største Eiegeghdighed, som om Spørgsmaalet aldeles ikke interesserede hende, svarede hun: „Jeg ynder Nørre-port —“

„Naturligviis fordi den er den smukkeste,“ faldt Jette hende lidt drillende i Taler.

„Na nei; men fordi den er den nærmeste herved,“ sagde Bertha henkastende, dog betydende nok for Otto. Derpaa samlede hun med paatagen Huslighed noget af det overflødige Thetoi og forlod Bærelset uden at skænke ham et Blik.

„O, Du magelige Person!“ sendte Jette efter hende.

Men Cousinen paastod, det vidnede om total Mangel paa Smag og god Levemaade, at udtale særlig Godhed for en Port, der førte lige luft ud til den triste Assistentenskirkegaard, hvor man tidsnok kom. „Det skal nu vel være saa romantisk, saa sølsomt og sværmerisk at sukke ved Gravene,“ tilføiede hun. „Jeg for mit Vedkommende stemmer for Østerport; den gaaer dog til Charlottenlund, Dyrehaven og de Levendes Land.“

Fru Birk vilde maaskee, hvis hun var bleven spurgt, udtalt sig til Gunst for den tragiske Amagerport, igjennem hvilken man kom til Hollænderbyen og Dragør, hvor

Bæveren boede, der havde hendes hjemmegjorte Vædder under Behandling.

Men Otto havde opnaaet sin Hensigt. Tilfreds herover, naiedes han med dette Udbytte af sit Port-Spørgsmaal og lod Cousinen i sin Snak stifte ind paa Bertha, hvilket han saa meget lettere taalte, som han selv følte sig noget ublidt berørt ved hendes kolde Vortgang. Thi meget zart og omsindtig var den unge Mand, og hvor vildt han end havde styrtet sig ind i Livet, uden just altid, som Bien i Fabelen, at suge Blomstens Sødme og lade dens Gift uberørt, havde han dog bevaret Troen paa en evig Kjærlighed indenfor den snevre Kreds, hvorover han meente sig berettiget til aandig at herske. I denne maatte Alt være Sympathi og Hengivenhed, hvert Blik, hver Mine, hvert Ord og hver Hentydning skulde være beaandet deraf, om end saa fint, at ingen Uindviet kunde tage Forargelse af de hemmelige Telegraphtegn. Ikke destomindre var han nu tilsyneladende oprømt, og spøgede, fortalte og lo, uden at vise Spor af den Spænding, hvori han i grunden befandt sig. Efter nogen Tids Forløb, saae han paa Uhr, stude og huffede, at han endnu havde et Besøg at aflægge idag. Lovende at komme snart igjen, forlod han Familien, der fandt ham yderst elskværdig, ligesom Alle vare enige om, at han i flere end een Henseende havde vundet ved Reisen; kun Fru Birk lod falde et Ord om, at han var bleven noget hemmelighedsfuld og diplomatisk, — formodentlig fordi det ikke lyffedes hende, at saae Talen

ledet hen paa hendes *Yndlingsplan*: paany at faae ham i Huset som Koftgænger.

Det er en ridderlig *Sædvane*, at man ikke lader vente paa sig ved et galant *Stevnemøde*, men hellere kommer noget tidligere, end netop paa *Minuten*, for ikke at tale om for seent. Naturligviis fulgte Otto hiin Skif, men dog med en vis *Modification*. Der lader sig Adskilligt sige imod at staae en stiv Klokketime førend den berammede Tid paa det aftalte Sted, som en *Lygtepæl*, eller dog som en standhaftig Soldat ved *Skilderhuset*. Man kommer derved ud af *Stemning*, bliver sløv af *Længsel* og martres af diverse *Skuffelser*. Med hvert *Qvarteer* — der ifølge den utaalmodige *Elfers* *Tidsregning* gjerne er et *Århundrede* — forandrer man *Sindslag*, ligesom *Aanden* *Amgiad*, da han laa i *Messingskrinet* paa *Havbunden* og med hvert tredje *Sekel* forhøiede *Løsejummen*, indtil han tilsidst slog om og svor at ville dræbe sin forventede *Befrier*, den „*tvære Røler*“. Dertil kommer, at man ved at indskrænke sin *Post* til saa snever *Plet* af den store, vide *Verden*, let udsætter sig for at vække *Opfigt* og blive bemærket af en eller anden *Forbigaaende*, der kan opsoge sig en *Kure* i *Nærheden*, observere os og indblande sig i vort intime *Forhold* paa en mindre ønskelig *Maade*. Endelig kan man, naar man for længe ligger for *Anker*, staae i Fare for at en drivende *Ben* faaer *Die* paa os, sætter os i *Drift* og nøder os til at seile med sig i rum *Se*, saa

at man fjerner sig saa langt fra Maalet, at man, naar man endelig slipper sin Tumberunkel, kommer for seent, just fordi man var kommen for tidlig. Alt Dette vidste Otto retvel. Efter derfor at have taget Porten med dens Omgivelser i Diesyn, gjort sig bekendt med Stedets saavel lyse Partier som Skyggesider, og udsøgt sig et Punkt, fra hvilket hans Blif saavidt muligt kunde beherske de tillobende Gader og see uden ligefrem at blive gjenseet, krydsede han omkring i fuldkommen Forretningsmarsch, overbevist om, at Ingen skulde faae i sinde at udlede en Bentende eller Speidende af hans høist uregelmæssige Svingninger.

Men imod Tankernes Paatrængenhed kunde han ikke værne sig. Reflexionernes Malsstrøm rev ham med sig, omtumlede ham og kastede ham fra Klipper til Skjær. Han var jo saa godt som flygtet, for at qvæle en fremspirende Kjærlighed, hvilken han troede sig uværdig, fordi en vanhellig Haand plump havde berørt dens Gjenstand og plettet den rene Marklilie, han vilde have pleiet og fredet om, saa at den frydelig kunde folde sig ud ved ham og for ham, kun for ham. Og nu, da han praktisk havde beriget sig med den Verdens- og Mennefteskundskab, han tilforn kun havde af sine Bøger, nu lod baade Theori og Praxis ham i Stikken; letfindig løb han efter den skjonne, flagrende Sommerfugl, hvis friske Bingesføv dog efter al Sandsynlighed maatte være affalmet. Thi hvorledes kunde Omstændighederne vel have forandret sig saaledes, at den frænde- og venneløse fattige Fiskerpige,

efter faa Aars Forløb, skulde være bleven optagen i det Birk'ske Kostgængerhuus, uden ved Kjærsgaards, den forhadte Kjærsgaards Mellemhandel, og hvilket Forhold til ham forudsatte da ikke en saa kostbar Understøttelse? Psyche var altsaa tabt!

Plaget af Skinsygens Furier, fristedes Otto til at opgive hele Eventyret. At tænke sig Bertha som Statsraadens Frille og sig selv som hendes spærmeriske Tilbeder, oprørte hans Stolthed og bragte hans Blod i Røg. Men en uimodstaaelig Magt fængslede ham. Hendes Smil, var ikke den faldne Engels; hendes Blik var himmelsk og ustyldigt som Barnets, om end stundom skjelmst, som dettes. Nødvendigheden kunde jo have lært hende at bruge Snildhed i den Kred, hvor Omstændigheder, han ikke kjendte, havde kastet hende; han havde allerede bemærket, at hun ironiserede selv over den, maaskee falske, Samfundsstilling, hun nu indtog, og det var saaledes muligens Naturbarnets flogne Instinct, hvis Dyringer han havde iagttaget og frygtede, men ikke Kofetteriets farlige Kunst og Beregninger. Desuden hvad var han selv bleven? Havde han med ubrødelig Trost, med Sjælens og Tankens Reenhed bevaret Billedet af sin første Kjærligheds hellige Idol? Meget mere havde han med fræk Haand søgt at udviske det, havde idelig og atter prøvet paa at forjage det af sin Grindring, ikke ved at stille et ædlere og renere over det, men ved at ville fortrænge det med uværdige Billeder. At dette kun usuldkomment var lykkedes

ham, er rigtignok sandt; men det var ikke hans Fortjenestes Skyld, thi Villien dertil havde han havt.

Saaledes befandt han sig i et Virvar af modsatte Følelser, Opsatninger og Forsætter. Han fandt, at han maatte følge den rivende Strøms Løb; hvorhen det end førte ham, fordi han fattedes Kraft til at modstaae Liden- skabens fremadstræbende Bølger, og ikke havde Mod til at løsrive sig medens det endnu var Tid. Hvad skal det lede til? Dette store Spørgsmaals Bejvarelse maatte han overlade Fremtiden at afvikle; uden Selvbestemmelse gav han sig i Tilfældighedernes Vold.

Det var en maanelys, frisk Vinteraften. Lystig og let spævede Klodens trofaste Ledjagerinde gennem de tynde Drivestyer og fremkaldte en magist Skyggeleg, der til enhver anden Tid maaskee vilde have hendraget Ottos Opmærksomhed, men som han nu neppe ændsede, idet han i stedse jnevrere Kredse omspændte og nærmede sig den Plet, han agtede at indtage og fra hvilken Stilling han beqvemt kunde overjee Terrainet. Han stod i Nørreports dybeste Skygge. Kloffen slog 8, og ved det sidste Slag bevægede en qvindelig Skikkelse sig i klar Belysning fra nærmeste Hjørne hen til Porten. Det var hende. Bertha havde fra Barndommen opholdt sig meget i fri Lust, hendes Blik var derfor øvet og hendes Syn skærpet. Det gennembrød med Lethed Mørket, og hun havde neppe seet sig omkring, førend hun siebliffelig ilede mod den Kant, hvor Otto befandt sig. Han mødte hende paa Grændselinien mellem den store Slagtskygge og Lyset. Uden indledende

Phraſe ſtaf hun ſin Arm under hans og flyngede ſig faſt til ham, med en Underlighed, der tilkjendegav om Tillid, idet den tillige ſtrag rev ham ud af den rolige Holdning, han havde beſluttet at viſe ligeoverfor hende. „Har De Tid, kunne vi gaae ud af Porten?“ ſpurgte hun haſtig. „Jeg er ganſke Herre over min Tid,“ ſvarede han og ſtyrede den betegnede Vei. „Har De ventet længe?“ begyndte hun atter. „Nei,“ lød Svaret: „jeg erindrede fra for- dums Dage, at De altid mødte præcis, og jeg mærker med Glæde, at De er bleven i Banen.“ — Efter en lille Pauſe ſagde hun: „Vi ville ikke tale om alvorlige Ting, førend vi ere komne langt udenfor Byen, forbi de larmende Vogne og Folkeſværmen, ikke ſandt?“ Han gav dette Forbehold ſit Biſald og tauſe vandrede de videre.

Ved Ravelinen ſtod en Betler; han blottede ſit Hoved og bad ved at lette paa Skuldrene om en Almiſſe. Otto ſtandsede og gjorde Mine til at yde ham en Skjærv. Bertha forhindrede det med paafaldende Jvrighed. „Er det for min Skyld, da lad det kun være!“ udbrød hun og trak ham med ſig fremad. En iſnende Kulde gjennem- ſoer ham; en ſaa tilſyneladende Haardhed hos en ung Pige, havde han ikke ventet; den lille Scene gjorde et ubehage- ligt Indtryk paa ham, og han kunde ikke ſkjule ſin indre Bevægelse.

„For Deres Skyld, Bertha! Hvorledes ſkal jeg forſtaa det?“ ſpurgte han bebreidende, da de havde ſjernet ſig et godt Stykke fra Manden.

„Fordi,“ ſvarede hun med rolig Grimodighed, „at

Tiggere ere mest paaatrængende og nærgaaende, naar de støde paa en Herre og en Dame; de vide da, at de i Reglen faae Noget, baade fordi Herren gjerne vil være deres Overhæng qvit jo før jo hellere, og fordi han troer, det klæder ilde at synes paaaholdende og haardhjertet i en Dames Nærværelse. Gjerne har han heller ikke Smaamønt hos sig, og den snildt beregnende Tigger erholder da lidt Marker af den, der under andre Omstændigheder havde affærdiget ham med Skillingen. Jeg vilde nu ikke have, at De, blot af Hensyn til mig, skulde genere Dem og undlade at følge Deres Princip: ikke at give Tiggere Noget paa Gader og Stræder."

"Men det er ikke mit Princip, Bertha. Ivertimod! jeg lader ingen stoffels Betler gaae mig ubønhørt forbi."

"Ikke det? Det troede jeg dog. De pleiede tilforn, mere end nogen Anden, jeg har kjendt, at anstille Betragtninger over de forskjellige Livsforhold, og ikke blindt hen at følge den almindelige Glendrian. Hvad De giver den ørkesløse Vediggænger, berøver De jo den værdige Trængende."

"Den Trængende er altid værdig til Hjælp," bemærkede Otto noget koldt.

"Maaskee burde jeg da hellere have sagt den virkelige Trængende," tilstod Bertha. "Troer De, at Alle, som ved et lurvet Udseende stille deres Pjalter og Nød tilskue i den mest medynkvækkende Stikkelse, eller fremvise et halvnøgent, af Kulde grædende Barn, ere de virkelige Trængende? Antager De ikke, at der gives langt værre

tærende Kummer og Glendighed, som uden at gjøre offentlig Parade, sukker i Løndom for Livets første Nødvendigheder?"

"Jo tilvisse! Men — jeg slutter mig i saa Henseende til vore utrættelig velgjørende Medborgere Jøderne: de give og lade Borherre sørge for, at den gode Gave kommer i gode Hænder."

"Borherre?" gjentog hun spørgende. "O, den kjære Gud ordner vistnok ikke, hvad vi sprede. Jeg har en Formodning om, at Meget af Jødernes store og vistnok i mange Henseender prisværdige Godgjørenhed er bygget paa et Slags Overtro, og at de betragte Sligt som de gamle Dsfringer, — en Afssindelse med Guddommen, et Laan, som erstattes syvfold ved Held i deres Forretninger. Om saadanne, halvt religiøse Almisser tale vi ikke. Naar man vil saae med Fornuft, kaster man dog ikke Sædfrøet vildt ud i Lusten, i Haab om, at Borherre nok sørger for, at det naaer sin Bestemmelse; men man mager smukt, saavidt man kan, at Kornet falder i Juren og frugtbar Jord."

"Saaledes taler den kolde, beregnende Fornuft; men nu det varme, medfølende Hjerte — har det da ingen Berettigelse?"

"Bevares vel! Det vover jeg ikke at frakjende noget Menneſſebryst. Det være langt fra mig at paaſtaae, at man slet ikke skal gjøre noget Godt, men beholde, hvad man har, for sig selv og lade Andre see til, hvordan de

komme ud af det; tvertimod, jeg er netop de Fattige uhyre fjendst — — —

„Hvad! De hader dem?“

„Ja, ja, bliv blot ikke heftig! Jeg er dem saa fjendst, at jeg slet ikke vil have, at der skal eksistere Fattige, idetmindste ikke i den Forstand, man pleier at tage Fattigdom, naar den blandes sammen med det Uøle og Foragtelige. Men hvad der kun altfor hyppigt nu kaldes et varmt Hjerte, er for mig ikke stort Andet end Magelighed.“

„Det forstaaer jeg ikke ganske.“

„Jeg skal strax sige Dem, hvad jeg mener. Det er beqvemt og nemt, at gribe i den fyldte Pung, kaste et Par Skilling i den udstrakte Haand eller Hat, og nu overfyldt af Guds Betsignelsens Regnen spanke stolt afsted, kroende sig som en stor Velgjører og beroligende sin omme Samvittighed ved at have opfyldt sin Pligt imod den trængende Næste. — Naar Born støie og ere uartige, da banke magelige Forældre dem, eller proppe dem med Slufferier, for at de skulle tie; det er mageligt. Men lad dem hellere sætte de Smaa i passende Virksomhed, saa at de glemme at gjøre Optøier; lær dem at betragte Arbeidet som en Fornøielse, om det ogsaa koster lidt mere Uleilighed, saa leder det dog, efter min ringe Mening og Erfaring, til et fornustigere Udbytte. Saaledes tildels ogsaa med vor Fattighjælp.“

„Deri maa jeg samstemme med Dem, at det vistnok var bedre, man istedetfor strax at give dem, som bede, først undersøgte Bessaffenheden af den Bedendes Trang, af-

påseede sin Gave derefter og om muligt søgte at afhjælpe den grundigt. Men det staaer desværre sjældent i den Enkeltes Magt, og det er i Almindelighed blot Mange, der kunne hjælpe En."

"Undskyld, at jeg vender den gamle Sætning om! Efter min Overbeviisning er det i Reglen netop En, der nu hjælper Mange, og det burde være En, som skulde hjælpe Alle."

"Jeg maa atter tilstaae, at jeg ikke fuldkommen forstaaer Dem."

"Siig mig dog først: Er det tilladt at tigge?"

"Nei det er det ikke. Loven forbyder Betleri og straffer Betlerne."

"Den altsaa, som tigger paa Torve, ved Kirker og paa offentlige Spadsereveie, gjør sig skyldig i en Lovovertrædelse. Men hvad gjør saa Den, der frister ham? Er han ikke saa godt som Hæler? Tidt uden at høre et Ord, blot ved at see den ynkelige Mine, tilkaster den Forbigaaende ham en Gave, større eller mindre, ligesom man er i Humeur til; er det ikke at lede Staflen i Fristelse? Den beskedne Mine bliver til paastrængende Bøn, Tiggeren bliver stedse dristigere, indtil den Sidstankomne er en Retsbetjent, der optager ham og fører ham til Straf. Er det Mennesekjærlighed? Dersom derimod Ingen, hverken af sit „varme Hjerte“, eller af Hensyn til sin Dames feilagtige Omdømme, lod sig forlede til at give saadanne Tiggere, da vilde Tiggeriet ophøre af sig selv —"

"Og Mange omkomme af Sult og Elendighed," til-

foiede Otto. „Vil De da slaae den private Goddædighed, vor Tids skønneste, jeg kunde fristes til at sige eneste, Samfundssdyd, reent ihjel?“

„Nei, nei! Men jeg kunde nok ønske den noget ordnet. Og her kommer, hvad jeg nys sagde, at det maa være En, der grundig skal hjælpe de Mange. Jeg mener ikke blot, at Enkeltmand jo tidt ved Fabriker, store Anlæg og saadan Drift har det i sin Magt at skaffe mangfoldige halvvoagne Born, og nogenlunde arbejdsføre forarmede Menneſker Brodet; men nærmest forstaaer jeg ved den Ene en velindrettet Fattigforsørgelse, hvortil den sande Trængende kan henty uden Frygt og Skam, og som har Billie og Gyne til at anvise Enhver Arbejde efter sine Kræfter, og give tilstrækkelig Løn for Arbejdet.“

„Meget godt. Men naar man nu ikke kan arbejde?“

„Den, der kan gaae ud og staae lange Timer i Vind og Veir for at tigge, maa ogsaa kunne bestille Noget. Selv af Blinde, ja af Armløse har man jo seet Arbejder. De Syge og aldeles Kraftløse bør hjælpes paa anstændig Maade, det falder af sig selv; men ikke ved at søge den Forpleining og Vindring, der kan erholdes ved den tilfældige Understøttelse, som sammentiggēs.“

Otto rystede med Hovedet og taug.

„De lader ikke til at billige mine Anſkueller,“ sagde hun og klyngede sig inderligere til ham.

„Selv om jeg gjorde det, saa bedrøver dog Deres Tale mig,“ svarede han. „Det er foruroligende, at høre Slikt i en ung Piges Mund. Hvorledes er De ogsaa

kommen til saadanne kolde Livsbetragtninger i en Alder, der har heelt andre og lysere Interesser at tænke paa?"

"Og det spørger De om! De, Otto, som først har lært mig at tænke?" udbrod hun levende.

"I Sandhed, nu gjør De mig usortjent en altfor stor Gre. Har jeg da nogenfinde talt med Dem om Arbeidshuse og Fattigforsørgelse?"

"Nei — og Ja, — som man vil tage det. De har vækket mig til Selvtænksohmhed, og derfor vil jeg være Dem evig taknemmelig. De har — jeg veed ikke om af en dunkel Anelse, eller fordi De allerede dengang vidste det, — sagt, at vor Samværen, den Tid De underviste mig, vist vilde blive fortvarig (hvad den da ogsaa blev!), saa at De blot kunde give mig Binf og Antydninger om den Ve, jeg burde gaa, uden at De, hvor gjerne De vilde (det sagde De!) kunde vedblive at være mig en ledsagende Beiviser. Disse Binf har jeg trolig fulgt, jeg har læst og seet og tænkt over Alt, hvad der kom mig nær. Jeg kan vist ikke Meget i Sammenligning med mangfoldige Andre; men det Videt, jeg kan, staaer klart for mig, og vil Gud, jeg skal leve længe — hvad jeg baade ønsker og haaber, — saa har jeg jo Tiden for mig til at indhente det Forsømte."

"Deres Udtalelse glæder mig ubestrieligt, og vilde endog gjøre mig stolt, dersom jeg ikke følte, at — for at blive ved Deres tidligere Signelse — hint Frøforn, udkastet af en stakkels Sygs Lune, kun ved en lykkelig Hændelse og ikke ved hans særlige Omhu er faldet i saa god Jordbund. Jeg deler tilvisse Deres skjønne Fremtids-

forhaabninger: det kommer ikke an paa glimrende Talenter eller paa Mængden af Kundskaber, for at nærme os Fuldkommenhedens Maal; men er vor Aand, vor Tænkraft vakt til reen Erkjendelse og klar Selvbevidsthed, da gaae vi ogsaa fremad, fremad saalænge vi leve, og — jeg tør vel uden Sværmeri sige det — Troen har forlænget Støvet's syv Gange ti Aar til en Ewigheid! Dog desuagtet forekommer det mig besynderligt, fordi det er usædvanligt for Deres Alder og Alder, at De har gjort den triste Armod til særlig Gjenstand for Deres Betragtninger.

„Synes De det! Kunde da vel Noget ligge mig nærmere? — Ligesaa lidt, som jeg nu kan saa Meget, at jeg tør prale af hvad jeg engang ikke har funnet, ligesaa lidt eier jeg nu saa Meget, at jeg skulde gjøre mig til af tidligere Dages bitre Armod. Men lad mig dog fortælle Dem en lille Begivenhed, der tillige viser, hvilken Skade utidig Velgjørenhed let kan medføre:

„I Slottets Løngange — et ret beleiligt Tiggerdistrikt! — stod en raa Efteraarsaften en pjaltet klædt Mand, med en lille, skjælvende Pige ved Haanden. Han nærmede sig en velklædt Herre, der kom fra Cancelliet, og skildrede med rørende Farver sin Stilling. Det var ikke nogen almindelig Tigger, der beder om en Skilling i Guds Navn til en Krumme Brød; han tryglede om Penge til et Par Sko til den Lille, der næsten gik barbenet i det kolde og fugtige Veir. Den fremmede Herre røstes og gav ham virkelig det Forlangte. Nu gif vel Veien til Skomageren og Høsekrammeren? Nei, den gif til en Hule i Læder-

stræde, hvor hver Hvid blev sviret op med ligesindede Kammerater og spillet bort i Kort til langt ud paa Matten. Den af Kulde rystende Lille optæede man ved at tulle dygtig Mjød i hende og kastede hende da i Kaffelovnskrogen, hvor hun snart faldt i en sød Søvn. Havde hun ikke haft en kraftig Natur, vilde denne barbariske Behandling sagtens have forstøffet hende en Feber, der kunde have undergravet hendes Sundhed og tæret paa hendes Liv."

"Bistnok gives der saadanne sørgelige Exempler paa Misbrug af Godgjørenhed," indrømmede Otto; "men Historien, om den end synes at have indre Sandhed, turde dog være gengivet Dem i et noget grellere Lys."

"Om Forladelse, det er den ikke! Jeg har fortalt Dem den simple og sørgelige Virkelighed; thi den nævnte lille Pige var mig selv. Men jeg skynder mig med at tilføie, at Tiggeren ikke er min stakkels salig Fader; det var en Halvbroder af ham, et slet, forfaldent Menneske, som under en Sygdom i vort Huus tog mig til sig og for sørgede mig paa nævnte Maade. Troer De ikke, at en saadan Scene maa have gjort et uudslætteligt Indtryk paa mig og ofte bragt mig til at tænke over den Armes Nød? For Dem vil jeg tilstaae, uden at gjøre mig til deraf, at jeg har søgt og søger at afhjælpe Trang og Armod, hvor jeg kan; men jeg undseer mig heller ikke ved at sige Dem og netop Dem, at jeg bliver harmfuld og bitter, naar jeg seer Bølgjæringer odslæs paa Uværdige."

"Jeg bliver mere og mere bekymret paa Deres Vegne," sagde Otto med oprigtig Deeltagelse. "Hvilket forfærdeligt

Syn paa Livet i en Alder, hvor Blodet ruller let, og hvor
 Lyft til Udspreddelser, Fornøielser og Modesjager ellers
 pleier at herske! Og det ovenikjøbet i et Huus som Birks,
 hvis qvindelige Deel idetmindste — med al Anerkjendelse
 af Familiens naturlige Godmodighed — dog mildest talt
 er temmelig overfladisk."

"Netop disse Menneffers fordetmeste kun selvkjærlige
 Raastløshed og Kampe for det ydre Skin giver mig Tid
 og Leilighed til at reflectere i Stilhed. Medens de an-
 vende Timer til at overveie, om man bruger Rødt eller
 Grønt, om hiin eller denne Pynt vil være flædeligst, er
 jeg færdig med min Stads, og kan da benytte Tiden til
 andre Overveielser. Sønnene kjender jeg kun af Omtale;
 jeg har seet dem ved et flygtigt Besøg, det er Alt. Mar-
 grethe synes mig en flink ung Kone, men da hun nok
 mere søger Theatret og Aftenjelskaber, end Familielivet,
 har jeg ikke havt Leilighed til at gjøre hendes noiere Be-
 kjendtskab. Med de øvrige Personer kan man snart blive
 færdig, de ere hurtigt gennemstuede og lade sig let behandle."

"Behandle?"

"Ja, behandle siger jeg," gjentog hun leende med
 barnlig Trods og trykkede hans Arm fastere i sin. "Er
 det maaskee ikke det rigtige Ord? Jeg er der for at skulle
 behandles; lidt efter lidt har jeg da lært at behandle Alle
 — Alle uden Undtagelse, Fornemme og Ringe, de gjælde
 for mig lige høit hvad Stillingen angaaer, og kun Menneffe-
 sjælen agter jeg. Jeg iagttager dem, søger at opfatte
 deres comiske og svage Sider og saa — saa behandler jeg

dem efter Lyst og Lune, men mest dog som de ville behandles."

"En meget oprigtig, maaskee altfor oprigtig Tilstaaelse," meente Otto. "Men er det smukt, er det qvindeligt?"

"Det gjør mig yndet hist og frygtet her; om det er smukt, bryder jeg mig ikke om, hvorvidt det er uqvindeligt, maae de, der kjende mig bedre, bedømme; men det er nu engang min Natur, jeg kan ikke være anderledes. Dog bliv ikke bange! Der er En, jeg ikke kan behandle, for ham — — —"

Hun holdt pludselig inde. De besandt sig nu paa en Bei — den saakaldte "Kjærlighedssti" — hvor kun Faa eller Ingen kom paa den Tid, skjøndt Veiret var smukt for denne Aarstid. Søen var tillagt, og den snart nedgaaende Maane spredte lange Solvstraaler over den glatte Speilflade.

"Vi vilde jo ikke tale om alvorlige Ting, førend vi havde det saa at sige for os selv," begyndte Otto. "Nu troer jeg, vi kunne tale sammen, uden at forstyrres af Bognenes Rumlen og travle Forbigaaendes afbrydende Mellemkomst. Lør jeg da spørge Dem, Bertha, hvem er det, De ikke kan behandle og hvorfor kan eller vil De ikke behandle ham?"

"O, De er grusom, Otto, at spørge saaledes! Jeg kom i Affekt ved at tænke paa nogle Scener og Hentydninger hos Birks, og saa lod jeg mig forlede til at udplapre en dum Regel og antyde en maaskee lige saa ensfoldig Undtagelse — det er det Hele!"

„Vel! jeg vil være ædelmodig og ikke friste Dem til at fuldføre en Sætning, hvor interessant dens Slutning end kunde være mig. Interessant — siger jeg, — men det er for lidet sagt; den vilde uden Tvivl enten løfte mig til Himlen eller hvirvle mig ned i Afgrunden, saasom allerede dens Begyndelse har bedøvet mig Saa siig mig da, hvad Alvorligt, der ellers ligger Dem paa Sinde.“

Bertha slap hans Arm, stillede sig lige over for ham og sænkede sit Straaleblik dybt i hans Hjerte. „Hvad tænker De om mig, Otto?“ spurgte hun derpaa dæmpet og med bøiet Hoved.

Overrasket ved dette sære Spørgsmaal, der udtaltes med sjælvende Stemme, og forbauset over den pludselige Forandring, der foregik med hende, idet hun hidtil havde viist en stolt, næsten imponerende Holdning og nu stod som en ydmyg Bedende for ham, søgte han et undvigende Svar, idet han betænksom og prøvende spurgte: „Mener De i Aften, eller ganske i Almindelighed?“

„I Almindelighed,“ svarede hun hurtigt og reiste Hovedet med den tidligere Kjeffhed.

„Ja saa vil jeg ogsaa oprigtig svare Dem i Almindelighed, at jeg altid tænker det Bedste om Andre, indtil jeg fuldkommen overbevises om det Modsatte.“

„Og hvorfra vil De hente denne fuldkomne Overbeviisning?“ spurgte hun langsomt og alvorligt.

„Igennem Fornuftslutninger. Saavidt muligt fra mine egne Erfaringer ved Hjælp af Sandserne,“ svarede han.

„Altsaa spionere!“ udbrod hun haanligt.

Han skar Tænder. Paa eengang frænk et og gjort mistroist, frygtede han for at komme ind under Behandlingen Theori og sagde med Varme: „Jeg hylder Frihed og Selvstændighed fremfor noget Andet her i Verden; men intet Medlem af et borgerligt Samsund har Ret til at beklage sig over Misfjendelse, naar man dommer ham falsk, dersom han selv ved at gjøre Brud paa det Vedtagne stiller sig i et falsk Lys. Man behøver hverken at lytte til Bagtalelse eller Klaffer, eller at nedlade sig til at spionere, for at erholde en begrundet Mening og kunne affige en besøiet Dom om et eller andet Forhold, der hæver sig over eller synker under den almindelige Samsundsorden.“

„Min Gud! De misforstaaer mig ganske. Det var da vist ogsaa et dumt Spørgsmaal, jeg gjorde Dem, siden De synes at troe, at jeg kunde ønske Noget som ligner Forhold berørt — et Ord, jeg forresten hader, fordi det som oftest misbruges. Men vor megen Tale om Fattigdom har fremkaldt saa mange veemodige Grindringer hos mig, tildels vel ogsaa Bitterhed, at jeg neppe vidste, hvad jeg selv spurgte om. — Det er ganske naturligt, at vil jeg klæde mig i en eller anden affstikkende og naragtig Dragt, saa har jeg til en vis Grad ogsaa Lov dertil, men Andre maae ligeledes have Ret til at spotte derover; det faaer jeg at finde mig i, selv om den valgte Dragt er mig bekvemmest. Derimod skal man ikke dømme, end mindre fordømme min Charakter og moralske Vandel efter Skinnets og løs Byfladder. Lad dem, der knytte sig lidt nærmere

til mig, end Goddag og Farvel, gjøre sig den Uleilighed at kjende mig tilbunds, saa kan det være Tid at dømme og neppe nok."

"Det er sandt nok, gode Bertha! Men hvorfra skal man hente dette Kjendskab, naar man ikke maa see og høre, uden at blive beskyldt for Mangel paa Delikatesse, eller stillet i Klasse med Spioner? De vilde før ikke give Betleren en usjel Skilling, førend De havde overbevist Dem om hans Trang og Bærdighed, og nu fordrer De, at man med blind Tillid skal kaste den store Capital: et godt Omdømme bort til Enhver, uden at undersøge, om det er fortjent. Det synes mig ikke billigt."

"Jeg mærker, at Samtalen har taget en Vending, den ikke burde have taget; det forekommer mig næsten, som vi mistroede hinanden og sigtede til Fordomme, Rygter og Personligheder, vi ikke ere fortrolige nok til at kunne ud-tale os frit om og som sandelig ogsaa ere under vor Bærdighed at dvæle ved igjennem dunkle Antydninger. Saa alvorlig ønskede jeg ikke at blive, endnu mindre at gjøre Dem det. Lad os afbryde, Hr. Otto! — Kan De see det svage Lys skimte histovre?"

"Jeg troer det."

"Der boede jeg engang. Jeg kunde have stor Lyst til at besee denne Plet i Maanebelysning."

"I saa Tilfælde maae vi ile," sagde Otto. "Maanen er ved at gaae ned og Veien omkring til Stedet er ikke ganske kort."

„Hvem siger, ogsaa at vi skulle gaae omkring. Kunne vi ikke skyde Gjenvei?“

„Over Søen!“

„Javist over Isen; det er ulige kortere.“

„Men Isen er for svag til at bære, den er først nylig tillagt.“

„Hvor De er bange for Deres Liv! Jeg har i Formiddags seet Mange løbe paa Skoiter tværs over og det gik noksaa godt.“

„Velan da, naar De vil og ikke frygter, saa lad os forsøge det. Her er min Haand; jeg foreslæaer, at vi gaae Haand i Haand, det er dog altid lidt sikrere. Svømme kan jeg, og i værste Tilfælde vil det ikke være uden Behagelighed at drukne i saa fjært Selstab.“

„Pleier man ikke at sige godt Selstab?“ bemærkede hun med svag Skjælven i Stemmen, som om hun forstræffedes over sit eget Spørgsmaal, og tog den Haand, han rakte hende.

„Jo. Men — men jeg syntes, at fjært passede bedre til Situationen. Nu beder jeg Dem holde ret fast om min Haand, hvis den svage Bro skulde bryde under Dem; men derimod hurtigt slippe mig, dersom jeg skulde træde i Vaagen.“

Bertha spøgede over hans ædelmodige Sikkerhedsanstalter, knugede hans Haand fast i sin og tilføiede leende, at han vel allerede fortrod sin just ikke rast fattede Beslutning at føre hende over det store Ocean, siden hans Haand syntes at skjælve i hendes. Hun skulde nok vogte sig for,

saa snart igjen at have et Ønske eller at bede ham om Noget.

Dertil svarede han i samme spøgende Toneart, at han jagtens var bleven smittet af hendes Betænkksomhed med Hensyn til ikke strax at sige Ja til den Bedende uden nærmere Undersøgelse. Han var temmelig overbevist om, at dersom han ytrede et Ønske, som i første Dieblisk kunde see lidt forvovent ud, vilde hun neppe saa hurtigt, som han, gaae ind paa dets Opfyldelse.

„Jo det vilde jeg rigtignok!“ sagde hun afgjørende. „Om det tilsyneladende var det mest Urimelige, De bad mig om, vilde jeg dog med blind Tillid tro, det var Godt, Ret og Rigtigt, og diebliskelig søie mig efter Ønsket.“

„De frister mig til at stille Dem paa Prøve. Sæt jeg for Exempel sagde: Jeg kunde have stor Lyst til et Kys i Maanebelysning, det første og maaskee — hvis Isen brast under os — det sidste af Dem her i Livet, vilde de saa give mig det, uden først noie at undersøge Trang og Bærdighed, skjøndt min Bøn maatte være Dem Borgen for den første og Deres Godhed ikke tog det saa strengt med Bærdigheden?“

„Ja hvis De just bad mig derom,“ svarede hun neppe hørligt, og dog forstaaet af de speidende Stjerner og den henrykt lyttende Otto.

„Nu vel, Bertha! saa lad mig have bedet Dem derom.“

Hun fastede sig om hans Hals. Mund mødte Mund. Det var et langt, inderligt, hjertevarmt og hjertemeent

Kys, der gennemstrømmede Otto som en galvanisk Strøm og bragte hver Nerve i henrykt Zitren.

Men var det ikke en skrækkelig Løgn, eller en maaskee endnu skrækkeligere Sandhed?

En skrækkelig Løgn, hvis det var „Frillens“ studerede Flammekys!

En skrækkeligere Sandhed, hvis det var Jomfruens første, rene, hellige, Alt forglemmende Hengivelse!

Derisom det nu først var Momentet, da Støvet faldt fra Psyche-Bingerne, havde han da vel fortjent at være Triumphator? Havde han ikke tilsneget sig og misbrugt den Tillid, hvormed Uskyldigheden fortrosthedsfuld og i god Tro hengav sig, uimodstaaelig henreven af den magiske Kraft, vor kolde Reflexion saa gjerne vil benegte, men hvis Tilværelse og Magt over de Fleste af os vi dog, uden at indlade os paa Forklaring, Alle mere eller mindre engang i vort Liv have maattet anerkjende!

Efter nogle salige Sekunders Forløb, sank hun tilbage i hans udbredte Favn, og han holdt hende tæt omslynget i sine stærke Arme, i kjærlig Beskuen. To store Taarer bavede i hendes smukke Dine, der med usigelig Omhed hvilede paa hans milde og ædle Træk, smilende og dog alvorssfulde, som de blege Maanestraaler, der belyste dem.

„Hvem er det saa, Du ikke kan eller vil behandle, Bertha?“ hviskede han blidt og bønligt.

„Dig, Otto, Dig!“ svarede hun hastig og trykkede hans Haand til sit Hjerte.

„Og hvorfor ikke?“ vedblev han kun halvt tilfredsstillt.

„Fordi Dig elsker jeg!“ lød det fyldestgjørende Svar. Atter snoede hun sig om hans Hals, atter drak han berusende Nectar af det friske Purpurbæger; da rev hun sig smidig ud af hans Favntag og udbrod overgiven: „Kom nu, ubarmhertige Menneſte! Grib mig, hvis Du tør og kan.“ Let sprang hun ud paa Iſen og løb uden Frygt med ſtor Behændighed baglænds, ſtedſe gjækkende ham. Han ilede efter hende. Haand i Haand naaede de lykkelig den modsatte Bred, ſkjøndt det tynde Dække ofte gyngede under deres Fodder. De vare jvævede over den lurende Død, baarne af Livets og Kjærlighedens Skytsengle.

Lange at vedligeholde en Stemning, var i Almindelighed ikke Bertha muligt; men i Aften veglede den uopſørhørligt og gjennemløb med Stormvindens Haſtighed alle Grader af Affekternes Cirkel. Fra ellevild Overgivenhed kunde den pludſelig ſynke til dybeſte Veemod, og ihvorvel Otto hadede Lunefuldhed hos Andre — nærmefſt maafſtee fordi han ikke ſelv var fri derfor, — ſaa henreves han dog uimodſtaaelig og fulgte gjerne de modsatte Strømningers bratte Bolgeſlag.

„Her,“ ſagde hun og blev ſtaaende med forſlagte Arme, henſjunken i Barndomserindringer, — „her ſtod min Faders Hytte! Stod, men ſtaaer ei mere . . . Det var altsaa ikke vort Lyſ, der vinkede, men en Lygtemand, ſom loffede os ud paa den ſjønne, ſkjøre Vintervei. Gid Iſen havde været mindre ſtærk, da var jeg død med Dig, Otto, død midt i min Salighed — o, den burde man

aldrig overleve! Ikke sandt, Otto? . . Mit tarvelige, men fredelige Hjem er sloiset. Nu har en anden Arbejder klinket sig et andet Huus op for at boe nærmere ved Glasværket; han døer der, ligesom min Fader, Huset vil atter blive nedrevet ligesom vort, og atter vil et nyt komme i Stedet for det gamle — det Ene fortrænger det Andet — Alt er ustadigt. Jeg skulde ogsaa have været ved Glasfabriken, skulde have slidt og slentret og kjæmpet mig gennem Livet, som de andre Arbeideres Børn, da kom — — — maaskee var jeg bleven lykkeligere, mere rolig og tilfreds, end jeg nu nogensinde vil blive — — ja, tidt bæres det mig for, at det vilde have været bedre, hvis mine Dine aldrig vare blevene opladte, og hvis jeg aldrig havde kjendt Kundskastræet paa Godt og Ondt, men i trostyldig Gensold, som mine mange, mange, meget uvidende Søstre, ubekymret havde taget Verden med dens Glæder og Sorger uden at gruble derover. Dog, — hvad siger jeg! Tilgiv mig, kjære, dyrebare Otto! da havde jeg jo ikke havt Dig! Jeg er meget utaknemmelig mod den gode Gud, der har ført os sammen; men — kan Glæden ikke overvælde og gjøre bedrøvet? Jeg er for lykkelig til ret at kunne fatte det; jeg tør ikke selv tro paa min Lykke, og griber efter Fortidens mørke Skygger, for at dæmpe Diebliffets stærke, straalende Lys."

Han lod hende spørme. Hver Henvendelse til ham var saa kjærlig, saa omhedsfuld, at han ingen Indsigelse vovede selv mod de yderligste Paradoxer, af Frygt for at tabe en eneste Stavelse af de ukunstlede og uforbeholdne

Hjertensudbrud, der som liflig Musik lød til ham, rørte ham og bragte hver Stræng af milde Følelser i hans Bryst til at medklinge.

„Kan Du see den gamle Mand hist paa Diget?“ spurgte hun afbrydende sine Betragtninger over de svundne Dage, og bøiede Ottos Hoved i Retning af Aaen, saa at Gjenstandene langs denne maatte staae skarpt tegnede som mørke Skikkelser mod den maanelyse Himmelbaggrund.

„Med det store knudrede Hoved og Haarene stridt iveiret, som „„Børster paa det vrede Pindsvin?““ Jo, ham har jeg længe seet — jeg er et Søndagsbarn, Bertha, der kan see Spøgelsjer, men jeg kan ogsaa see Engle. Gubben hist er den ærverdige Hr. Piil, og ved hans Side staaer den unge, smækre Jomfru Ellen og vifter med sit hvide Slør, — da jeg sidst saae Dig her, var det grønt.“

Hun ilede til de betegnede Træer: den trodsfede Piil, den ungdomsfriske og dog sagndrømmende El.

„Her stod jeg altsaa og —“

„Gisfede efter Smaafisk og fangede mig!“ saldt Otto ind.

„Nei om jeg maa bede: i Fiskersproget hedder det at lange ud,“ bemærkede hun leende og gjorde en svingende Bevægelse, som naar man haler raft op med Medestangen. — „Derovre sad Du i Din underlige Bogn — hvor Du var bleg, Din Stakkel! Al, hvor ofte ønskede jeg ikke at give Dig nogle Roser af mine Kinder — —“

„Ja det betvivler jeg ikke; for Du var forfængelig nok til at tro, at Du ikke havde den rette Hoscouleur.

Man havde vel tidt sagt Dig, Du var en smuk lille Pige, der kun var lidt for rød."

"Hvem skulde vel have sagt mig det? Mener Du, at man smigrer den fattige? Nei, nei, min Ven! jeg havde ikke Die for min Overflod, men tænkte kun paa Din Mangel. — Dog, det er ligemeget — lidende saae Du ud, men god, o meget bedre end Du var og endnu maaskee er!"

"Tak for det Skudsmaal! Har jeg da nogensinde været ond — og ovenikjøbet ond mod Dig?"

"Om Du har? Ja det har Du rigtignok! Grusom var Gjeden, som slugte de smaa Gist, der legede og glade sprang i Naen, — grusommere var jeg, der fangede Gjeden og lod Synderen langsomt dø i Græsset udenfor sit Element; men grusomst var Du, Otto, der kunde forlade den stakkels Bertha, blive pludselig reent borte, lade hende staae her hver evige Dag og græde modige Taarer, bryde Giftestængerne istykker og nedtrampe de uskyldige Blomster af Længsel og Fortvivlelse. Jeg burde aldrig tilgive Dig det, saa meget mindre, som Du hverken har viist Anger eller gjort Bod og endnu ikke har et Ord til Din Undskyldning, — om Forsvar vil jeg slet ikke tale. Ja, skulde jeg være med at skrive en Ordsprogsbog, da skulde det ikke længer hedde grum som en Tiger, men som en vis Otto. Dog, jeg har jo ikke ført Dig over Dødens Bro, for at have den Fornøielse at stjæle paa Dig, og igrunden holder jeg alligevel af Dig, hvad Du forøvrigt ikke burde vide og derfor heller ikke skal fortælle til Dig selv. Nu

ville vi søge at glemme hine tunge Dage og fra i Dag begynde en ny — — ja hvad kaldes det nu?"

"Gaa," supplerede han.

"Ja Gaa eller Tidsregning. ""Mørkt for min Hæl, lyst for min Taa,"" hedder det i et gammelt Eventyr. Saaledes være da Fortiden viet Glemsels Nat!"

"Og Fremtiden?" spurgte Otto idet han greb hendes Haand.

"Fremtiden! Det vilde være djævelst at lette en Flig af dens velgjørende Slør. Paa Fremtiden ville vi end mindre tænke. Kun Diebliffet er vort, deri lad os leve og elske; der er Lys og Lyst. See, Otto, hvor klart Stjernerne blinke over os!"

"Ja, Himlen bliver nu mere og mere glimrende, men Jorden i Forhold dertil stedse mørkere," sagde Otto med et Suf og et Anfald af Sværmeri. "Maanen har forladt os, og snart ville kun Nattens sorte Skygger ruge over hele Landskabet."

Den sørgelige Hentydning, der udtalte sig i denne hans Bemærkning, bortspogte Bertha med den Paastand, at det altid vilde være lyst nok til at see og forstaae hinanden, naar man kun ikke forsætlig lukkede Dinene, eller selv afbladede Kjærlighedens Blomst, for at finde den indre Sammenhæng. Og nu vandrede de Arm i Arm mod Hjemmet, følgende den almindelige Vej. Sprang Samtalen end fra Gjenstand til Gjenstand, var den dog let og livlig; truede den stundom med at tage en alvorlig Retning, havde En af dem velvillig strax en eller anden Skjemt

paa rede Haand, og saaledes vandtes en blid harmonisk Stemning.

Det var blevet sent. Otto udtalte sin Befymring over, at Nattelusten mulig kunde flade hende. Hun besvarede hans Frygt med en hjertelig Patter; men da han spurgte hende, hvorledes hun meente at kunne komme ind uden Varm og Opsigt, syntes hun at blive noget alvorlig. Med en Blanding af Spøg og Trods viste hun ham et Par Nøgler. „Troer Du,“ sagde hun, „at jeg vil lade mig indespærre bag Laase og Slaa i et Kloster eller en Fæstning? Nei, jeg skylder Ingen Regnskab for mine Handlinger, uden Ham, som ruller de tindrende Klover over vore Hoveder; jeg vil gaae og komme, som jeg lyfter. Men dersom jeg mærkede saameget som et speidende Die bag Gardinet, for at belure min Hjemkomst, tidlig eller seen, — saa brugte jeg slet ingen Nøgler; aldrig mere skulde jeg sætte min Fod over en saadan Spionanstalts Tærskel.“

Denne vistnok noget overdrevne, for ikke at sige ubændige og hensynsløse Uafhængighedsfølelse, i Forbindelse med den frække Tone, hvori den udtaltes, mindede stærkt om det „halvvilde Taterbarn“, som Kjærsgaard i sin Tid benævnte hende, men flødte hende dog allfor godt til at Otto skulde, mindst nu da Skilsmisjens Dieblis nærmede sig, vove at protestere imod dette Brud paa Samfundssordenen, især da han selv nød Godt af hendes Anstød mod Formerne.

Først da Afsked var taget og Døren adskilte de Elskende, erindrede Otto med stor Harme over sin Tankeløshed, at han ikke havde aftalt Tid og Sted til næste Møde.

Fortumlet, som en Beruset, kom han til sin Bopæl. Det Oplevede forekom ham som en Drøm; han vilde ikke rive sig ud af Bedøvelsens Taage, fordi han ligesom frygtede Illusionen, der maatte følge Bækkelsen. Han sølte, han havde fanget en Sjæl og at et stolt qvindeligt Væsen var uopløseligt bundet til ham; men det var Barnets Glæde, naar det betragter den stigende Kortpyramide eller henrykkes over den vogende Sæbebobles skjønne Farver — et Stød, et Vindpust, og Herligheden er tilintetgjort. Begyndelsen var lovende, men han skjælvede ved Tanken om Fortsættelsen. Vilde den Ubsielige vel nogensinde fuldkommen lade sig bøie ind under hans lige saa herskesyge Billie, saa at Talen kunde være om en evig Forening fra Stjerne til Stjerne? Dog for Diebliffet var han overvældet af sin Lykke, hvad havde han bedre at gjøre, end passiv at lade Tilfældet raade, at lade Forholdet udvikle sig af Omstændighederne?

Otto havde besluttet, saa sjelden som muligt i Fremtiden at gjarste den Birk'ske Familie, ja endog reent at stye den. Det vilde være ham ubehageligt at skulle paa-lægge sig Tvang, at spille den Vigeqyldige og Kolde ligeoversfor Bertha, og endnu pinligere maatte det blive ham, at see sig behandlet som Fremmed af hende. Hvor let kunde ikke et usorgsigtigt Ord, en uoverlagt Hentydning forraade deres Hemmelighed; og, saavidt han havde forstaaet hende, ønskede hun at skjule enhver Forstaaelse og

hele deres tidligere Bekjendtskab. Dertil kom, at han befrygtede et Sammenstød med den ubehagelige Etatsraad Kjærsgaard, hvilket sikkert vilde fremkalde en kun lidet onskelig Katastrophe, da han vel forstod at beherske sig, men dog neppe havde lært den vanskelige Kunst til den Grad, at han turde stole paa at være sine Ords og Handlingers Herre i Nærheden af en Mand, han nu ikke kunde tænke paa, uden at hans Blod kom i vildt Oprør. Denne Frygt var dog ugrundet; thi Kjærsgaard kom, siden Berthas Optagelse i Huset, slet ikke hos Birks, men samtalede andrevegne med Fruen, naar de havde Noget at forhandle. Dette vidste Otto imidlertid ikke, thi Etatsraadens Navn var, ifølge en gjensidig Takt, aldeles ikke blevet nævnt den foregaaende Aften imellem ham og Bertha.

Men trods hint Forsæt, tog dog Otto ikke i Betænkning allerede Dagen efter Sammenkomsten at gaae til Birks saa tidlig om Formiddagen, som han antog det nogenslunde paasjede at kunne besøge Damer. Det var den eneste Maade, paa hvilken han kunde sætte sig i Forbindelse med Bertha og oprette det Forjømte. At finde et passende Behikel for et saa snart Besøg efter det første, vilde være ham en let Sag, meente han, og gjorde sig ikke engang den Uleilighed at belave sig paa et Paaskud, førend han stod hos Zette. Forgjæves spejdede han omkring efter Bertha, han hverken saa eller hørte hende. Urolig og adspredt samlede han efter en Undskyldning, og fik endelig fremstammet, at han gjerne vilde hilse paa Olrik og selv overbevise sig om, hvorledes Margrethe havde det, men

havde igaar forglemt at erkjendige sig om Adressen; derfor havde han nu tilladt sig et Atterbesøg, for her at erfare det.

Den godmodige Zette blev høist bestyrtet over denne, under andre Omstændigheder ganske almindelige Forespørgsel. Hans slet dulgte Forlegenhed, den Uro og Mangel paa Sikkerhed, der ellers ikke var ham egen, hans hele Væsen, og den eiendommelige Tone, i hvilken han spurgte om Margrethe, slog hende med Forfærdelse og gav hendes fixe Idee om hans hemmelige og ulykkelige Kjærlighed til den giste Søster ny Næring og en Bekræftelse, som nær havde bragt hende til at sige, at Parret var bortreist. Hun fattede sig dog, opgav ham, hvor Svogeren boede, og nøiedes med at tilføie, at Margrethe forresten ikke var saa ganske vel i denne Tid.

Da Otto indsaae, at han ingen Oplysning kunde erholde om Bertha, saafremt han ikke ligefrem vilde spørge om hende, hvilket han naturligviis ikke vovede, og da han af nogle Ytringer, som faldt imellem Cousinen og Tanten, til hvis Samtale han lyttede medens han talte med Zette, erfarede, at den, han søgte, var gaaet tidlig ud og ikke ventedes snart hjem, — saa maatte han begive sig bort, uden at have opnaaet Hensigten med sit Komme.

Mismodig og raadsvild, bebreidende sig sin Letfindighed, der idetmindste for en Tid havde skilt ham fra Bertha, eller dog truede dermed, slentrede han op paa Bolden. Den klare Himmel og den friske Vinterluft vederqvægede hans Sind, men formaaede ikke at forjage hans flette Humeur

og Uergrelse. For at rive sig ud af denne Stemning, fattede han det Forsæt, at gjøre Alvor af det Besøg, der kun var nævnt for Spøg eller for at tjene som Foregivende. Han vilde nu virkelig gaa til Drifts. Vel yndede han ikke den indbildste og temmelig Charakterløse Skjønnaand, men han anerkjendte dog hans Talent, beundrede hans lette og vittige Stil, og havde tidt udtalt det som en Mulighed, at der alligevel kunde ulme en sand poetisk Glød i ham og bryde igjennem som mild og velgjørende Lue. Desuden nærrede han oprigtig Belvillie for den muntre Margrethe, der ofte havde bortspøgt hans mørke Lune i tidligere Dage. At gjensee hende, vilde sikkert virke oplivende paa ham, og om hun end ikke kunde have den samme Indflydelse, som tilforn, vilde dog maaskee dette Besøg yde ham en gavnlig Adspredelse.

Han traf Margrethe alene. Med ustrømt Hjertelighed, ligesom den øvrige Familie igaar, modtog hun ham vel; men det undgik ikke hans Opmærksomhed, skjøndt hun gjorde sig al Umage for at synes den Muntre, at „den frie Sangers“ Liv ikke var saa ganske lykkelig eller tilfreds, som man var berettiget til at vente ved Tanken om et saaa ungt, paa gjensidig Kjærlighed grundet Ægtekab, der tilsyneladende begunstigedes af et godt Udkomme. Meubler, Bohave og hele Omgivelsen vidnede om Luxus og udsøgt Smag, som kun nogen Velstand formaaer at bringe i Samklang. — Med den gamle broderlige Fortrolighed tog han ikke i Betænkning at udtale sine Tanker, idet han tillige forsikrede om sin levende Deeltagelse, hvis hun havde no-

gen hemmelig Kummer. Margrethe, som virkelig sørgede, var for stolt til at gjøre Moder og Søster deelagtige i huslige Betyrninger; for sit Bedkommende sandt hun nu en velkommen Leilighed til at udøse sit Hjerte i en Vens Bryst, og Leiligheden var altfor fristende til ikke at gjøre hende meddelsom.

Efterat Otto havde taget Plads og opmuntret Margrethe til usorbeholdent at betro ham, hvad der formørkede den ægtefæbelige Foraars Himmel, fortalte hun ham, hvad vi omtrent vide, at Olrik nemlig, efter længe at have ønsket hvad han kaldte et uafhængigt Digterliv og digterisk Ro, for at kunne udarbejde et større Værk, endelig ganske uventet havde faaet Midlerne dertil, idet en Mand havde forstrakt ham med en betydelig Sum; denne Mand — jagde hun — kunde hun gjerne nævne, det var — Etatsraad Kjærsgaard.

Bed dette Navn rynkede Otto Panden og formaaede ikke at skjule sin Foragt og Uvillie imod Personen.

Margrethe, som bemærkede det, ilede med at tilføie, at Olrik som Bederlag havde forbundet sig til nu og da at levere lette Smaaarbejder, Humoresker, Recensioner og deslige, for hvilke Kjærsgaard havde Brug ved en Blad-Entreprise.

„Aha, tænkte jeg det ikke nok!“ udbrød Otto: „Det kan ligne den uegennyttige Belgjører. Men bliv ved, gode Margrethe! Fortæl mig, hvorledes dette Ders Mand's Held har kunnet gjøre Dem sorgmodig.“

„Da jeg erfarede, at Olrik under saa tilsyneladende

gunstige Betingelser havde faaet sit Onske opfyldt," sagde hun, „blev jeg, som De nok kan tænke, uhyre glad. Han havde i lang Tid været gnaven, sløv og modfalden, saa at jeg befrygtede, at han var bleven Hypochondrist og at jeg skulde pine mig Livet igjennem med en tungsindig melan-
kolisk Mand; nu blev han som ved et Trylleslag, lutter
Fyr og Flamme. I de første Dage sysselsatte han sig
udelukkende med — —"

„Planer og Udkast til det større Digterværk," tilføiede
Otto med et tvivlsomt Smil, da Margrethe tøvede med
at fuldføre Sætningen.

„Å! nei!" sukkede hun: „til at speculere over den
rette Anvendelse af de mange Penge; men Retsfærdigheden
byder mig at tilstaae, at han ærlig tog mig med paa
Raad. Der blev anskaffet nyt Indbo, vi indrettede os
paa en mere comfortable Maade, som De maaskee vil have
bemærket, og Uger henglede i sorgløs Fryd og Gammen.
Da vi omsider vare nogenlunde i Orden, skulde der
tænkes — —"

„Paa det større Digterværk?"

„Det vilde dog nok have stødt vor Gjældsherre,"
meente Margrethe undskyldende, „ikke sandt, Hr. Otto, det
maa De selv indrømme?"

„Naturligviis!" tilstod han, med det tidligere tvety-
dige Smil.

„Altjaa: Drif fastede sig først over de smaa Artifler
— det bød Taknemmeligheden. I den oprømte Stemning,
hvori vor forandrede Stilling og takkelige Omgivelser havde

sat ham, skrev han med Lyf og Lune; hans af Vittighed sprudlende Opsats gjorde Lykke, han blev feteret, blev indbudt i Selskaber og store Girkler, og — ja saa skrev han flere saadanne Skizzer, medens Manden var over ham, og stedse med om muligt endnu større Held. Hans Navnkundighed steg og dermed Etatsraadens Venfskab. Han sendte os fine Vine og andre Herligheder; han var Forekommenheden selv og betragtede næsten min Mand som sin Velgjører, skjøndt Forholdet var omvendt.“

„Men saa gif jo Altsammen glædeligt, og det større Værf — —“

„O tael blot ikke om det! — for mig blive disse skjønne Dage alt Andet end glædelige; det var kun et kortvarigt lystigt Forfpil til en lang og kjedelig Foreftilling. Saalænge Drif udarbejder et af disse piquante Stykker, der koster ham mere Hovedbrud end Mængden vifnok troer, tør jeg nu ikke tale til ham, for ikke at forstyrre ham. Er det færdigt, da læser han det høit for mig, der maa være en taus og taalmodig Tilhørerinde, og vift tidt i mit stille Sind græder over det, som bringer andre til at lee; thi bag Vittigheden er gjerne skjult Malice, som bedrøver mig paa hans Begne — Folk troe han er ond, og det er han dog egentlig ikke. Derpaa skynder han sig affted med det, og saa i Selskab. Snart skal han til Generalforsamling, snart til et Direktionfmøde; hist skal han holde en Tale, for at sætte et Valg igjennem, og her flaa om sig med Sarkasmer, for at fortrænge en anden Repræfentant. Der er Møder paa Møder, ingen Aften har han fri, hver Time

er optagen, kort sagt: jeg er Enke, og midt i den digteriske Rø, har jeg kun Uro; thi nu har han faaet alvorlige Fjender og Misundere, i Hjemmet grubler og gnaver han, ligesom for at spare paa det gode Humeur til Selskaberne og Forsamlingerne. Men det Værste er dog endnu tilbage."

"Er det muligt! De gjør mig ganske forstrækket. Hvad kan det da være?"

"Jeg tør næsten ikke sige det. Han er, eller staaer idetmindste i Begreb med at blive — Frimurer. Er det ikke skrækkeligt?"

Den unge Kone saae sig omkring med en vis Uengstelighed, idet hun med dæmpet Stemme udtalte sin Bestyrrelse. "For De er da vel ikke selv Frimurer, Hr. Otto?" tilføjede hun frygtfuld.

Han forsikrede hende om, at han ikke var det, og kunde heller ikke tro, at Ulrik, der spottede over alt mystisk Væsen, var indtraadt eller vilde indtræde i nogetsomhelst hemmeligt Selskab.

"Jeg har dog," paastod hun, "virkelig hørt ham ytre Noget til En om den svenske eller franske Loge, og jeg gyser ved den blotte Tanke om at have en Frimurer til Mand — Dødningshoveder, den hemmelige Ret, Ild- og Vandprøver — hu! Det var da den største Ulykke, der kunde ramme os."

"Gid det var!" sagde Otto hjertemeent, men sagte for sig selv, idet han høit søgte at berolige hende og klare hendes Phantasi, ved at gjøre hende begribeligt, at Frimurerne, om de just ikke alle vare de bedste og dygtigste

Mænd, dog overhovedet maatte være ret skikkelige Folk, da baade Vrighedspersoner og Præster, ja endog Konger vare Medlemmer af Samfundet, hvis Formaal sikkert kunde være ædelt og godt, om end Formerne i Ceremonierne for Uvedkommende syntes noget latterlige i en saa oplyst Tidsalder. For sin egen Person betragtede han Frimureriet som noget ganske Ustyldigt, der ikke var en alvorlig Tanke værd, og, forsaavidt han kjendte Orlifs Anstuelser, var han overbevist om, at han havde samme Mening, saa at han, dersom han enten var eller attraaede at blive Frimurer, maatte han have en ligefrem selftabelig Grund dertil, og dette var da ikke Noget at være bekymret over.

Noget trostet ved denne Fremstilling af Sagen, fortsatte Margrethe sin Beflagelse over Orlifs Tilfidesættelse. „Vel forsyner han mig til Overflod med Garderobesager,“ sagde hun, „og giver mig Billetter til alle mulige Komedier og Forestillinger, hvilke han som Recensent og Anmelder har til fri Raadighed. Men med hvem skal jeg gaa? Du maa mere Dig, søge Udspredelse! siger han tidnok, og saa lader han mig sidde her alene midt i alle vore Bekvemmeligheder, for maaskee selv at ærgre sig syg over Ting, som slet ikke vedkomme os. I Begyndelsen af dette frie Liv var han dog saa galant at hente mig fra Theatret, ja bivaanede endog stundom en eller to af de sidste Akter; men denne Ridderlighed tabte sig snart; nu er jeg henviist til Pigen, — jeg kjeder mig, bliver hjemme, græmmer mig i Stilhed og er ikke langt fra at ønske mig Døden.“

„Det skal De ikke,“ sagde Otto med venlig Deel-

tagelse. „Jeg har opmærksomt fulgt Deres Fremstilling, kan fuldkommen sætte mig ind i Forholdet og troer at kjende Kilden til hele Misseren; ja meget mere, jeg har endog den forfængelige Forvisning, at jeg kan give Dem et godt og forstandigt Raad. — Elsker De endnu Ulrik?“

„Kan De tvivle derom!“

„Godt! Antager De, at han ogsaa elsker Dem endnu, at ikke nogen Anden — —“

„O, tael ikke ud, Hr. Otto! Jeg er overbeviist om hans Trostfab i alle Henseender. Det er kun Politisk, Polemik og saadanne — Djævelskaber, havde jeg nær sagt, — der røve mig hans Hengivenhed.“

„Endnu bedre! Saa vil jeg indestaae Dem for, at han om søie Tid nok vender tilbage til Arnens Fred; og — som der staaer i Bisen — Hjertet hænger stedse ved sin første Kjærlighed! det er Dem og Boesien. Lad ham derfor kun udraase; vær sagtnodig og overbærende, hvor tungt det end kan falde Dem, og de skal see, at det større Digterværk omsider kommer for Lyset. Selv om Dagen er nok saa stormbevæget og skyfuld, kan Aftenen blive mild og klar og gvaerge os med den sidste Solstraale.“

„Hvor velgjørende og opmuntrende disse Deres Ord virke paa mig,“ sagde Margrethe uendelig bevæget, „saa gjøre de mig tillige veemodig stemt. Den sidste Solstraale — siger De. Blidt anelsesfuld lyder Sætningen nu i Deres Mund, men ofte i min Ensomhed rinder den mig i Hu, klinger som Gravtoner og lader mig blive uhyggelig tilmode. Jeg udtalte engang Ordene med Glæde

og Stoltthed; med dæmonisk Ironi og Haan gjentoges de af Kjærsgaard, og nu hører jeg dem atter som Bennetrost. — Men kan da et flygtigt Aftenglimt ved Solnedgangen erstatte os en lang, lang forspildt Dag?"

"Jeg kunde svare Dem med den gamle Tirade, at Solen maa gaae ned, for at Nattens Stjerner kunne straale. Men lad mig ikke smitte Dem med nogetsomhelst Sværmeri; det Uheld har jeg næsten med Enhver, med hvem jeg kommer i Berøring. Maa jeg blot endnu kun give Dem den Forsikring, at skjøndt jeg, ærlig talt, aldrig ret har kunnet sympathisere med Drik, saa skal dog denne Mangel paa Overensstemmelse — hvad mulig er en Feil fra min Side — ikke have den mindste Indflydelse paa min Redebonhed til at anerkjende det Gode hos ham, og endnu mindre afholde mig fra at yde min Bistand, hvis De og han paa nogen Maade skulde behøve den. Sid De ingensinde maa trænge til den; men skulde det skee, da søg mig med søsterlig Tillid og Aabenhed, og De skal finde en Ven og Broder i mig! — —"

Harde Otto nu strax forladt den unge, synlig oplavede Kone, med denne hjertelige Anviisning paa en Ven i Nøden, der baade vilde og kunde hjælpe, — da havde han havt ublandet Glæde af sit Besøg. Men til Uheld faldt det ham ind at spørge Margrethe, hvorfor hun ikke hyppigere besøgte sine Paarørende; var det end ikke, formedelt Brødrenes Fraværelse, længer noget muntert Huus, holdt man dog paa Selskabelighed, og det vilde vist altid

være en Adspredelse for hende, istedetfor at ruge over mørke Tanker i det eensomme Hjem.

Dette gav Fru Olrik Anledning til at gjenoptage Samtalen. „Jeg vil just ikke paaatae,” sagde hun, „at min Moder og heller ikke Jette, selv ikke Tante og Christine misunde mig et modernere Meublement, eller lidt kostbarere Gardiner og Tæpper; men de have nu engang sat sig i Hovedet, at jeg svømmer i Overflod, Lediggang og Fornøielser, medens de hver for sig maa arbeide og tage det, som det kan falde. Derfor stille de altid ind paa mine huslige Forhold, og ved enhver Leilighed hedder det da: For Dig er det ingen Sag, Du kan tage Dig Verden let og gjøre Dig Livet behageligt.“

„Jaltfald” — bemærkede Otto smilende — „er det bedre at blive misundt end beklaget.“

„Det har De Ret i; men netop ved denne idelige Snak om min blomsterstrøede Dands gennem Livet, frister man mig til at give dem en Skildring af Birkeligheden og fremstille det sande Billede af en halv yndet, halv hadet Skribents Hustru. Og det har jeg dog ikke Lyst til; thi saa vilde Overdrivelserne slaae om til den modsatte Side, man vilde ynke mig mere end jeg skjattede om, betragte Olrik som en Despot og Tyran, falde over ham og bringe den pirrelige Mand til at gjøre dumme Streger. Derfor kommer jeg der saa sjelden som muligt, og medens de troe, jeg morer mig herligt i Selskaber, sidder jeg maaftøe hjemme og sukker og græder.“

Efterat Otto havde billiget denne Tilbageholdenhed noget, vedblev Margrethe:

„Tilmed kan jeg ikke nu, da jeg kender Verden lidt mere end tilforn, finde mig i Moders fuldstændige Opgaaen i de materielle Interesser som det ene Fornødne. De kender hende, Hr. Otto, og for Dem behøver jeg ikke at lægge Skjul paa, at hun gjør Alt og ofrer Alt for at sikre sig solide Vogerende og Kostgjængere. Der har hun nu taget et berygtet Fruentimmer i Huset — —“

„Berygtet!“ gjentog Otto afbrydende og med forraadende Heflighed.

„Som en af Statsraad Kjærsgaards ikke saa intime Veninder, troer jeg at turde benævne hende saaledes. — Kender de forresten denne Dame?“ spurgte Margrethe.

Otto betvang sig saa godt han for Diebliffet kunde, og sagde noget ubetænksom, uden dog just at ville være spydig:

„Mener De, at De i Egenkab af nævnte Herres „intime Veninde“ har Ret til at fælde saa haard en Dom, eller er Meningen, at hun er — som de udtrykte Dem — berygtet, fordi hun har det Held eller Uheld at være iblandt Venindernes Tal?“

„Aha, De retter Stil, Hr. Otto!“ gjenmælede Margrethe omsindtlig og med et ironisk Anix. „Jeg tænkte, det kun var min Mand, der var hensalden til Ordfløveri, men jeg mærker, det er Tidens Modesynd. — Mit Bekjendtskab til Kjærsgaard, veed De nok, skriver sig fra mine Forældres Huus og han kommer stundom i mit af gammel Bane,

samt fordi han har Forretninger at afgjøre med Drif; en anden Sag bliver det med den omhandlede Dame — — dog, jeg har spurgt Dem, om de kjender hende personlig."

"Jeg har — temmelig flygtigt — seet hende hos Deres Moder," svarede Otto henkastet. Han havde nu gjenvundet sin Fatning og var bleven Herre over sig selv. "Det forekom mig, at hendes Væsen var aabent og naturligt, alt Andet end uanstændigt; hun saae derhos blid og god ud, og derfor sandt jeg, at den haarde Dom, De nylig udslyngede, var noget overilet."

"Oprigtig talt, kjender jeg hende heller ikke nærmere, men mest af Omtale," tilstod Margrethe. "Det er ganske sandt, at hun har milde og gode Dine, taler forstandigt, uden det sædvanlige Modepjet, og har i det Hele taget et behageligt og vindende Væsen. Men jeg har hørt for ganske sikkert, at hun til for saa Nar siden skal have været en yderst forsømt og fattig Skabning, der skylder Forholdet til Etatsraaden Alt. Maaskee har De bedre Tanker om Rjærsgaard, end det er mig muligt at have; men efter min ringe Opsatning, kan jeg ikke Andet, end dele den almindelige Mening, at en sømmere Forbindelse maa finde Sted; thi han er tilvisse ikke den Mand, der af pure Udelmodighed og Mennefskjærlighed skulde oplæde, lade oplære og underholde en simpel Pige, især naar hun seer lidt takkelig ud."

Otto maatte i sit stille Sind og med dulgt Harme give Margrethe og "den almindelige Mening" Ret; men gjorde dog den Bemærkning, at den Stilling hvori Stats-

raaden havde sat Bertha, var mere borgerlig, end aspaaset efter en Glanses Fordringer, den var hverken særlig glimrende eller vidnede om en virkelig Glans hensynsløse Odselshed.

„Troer De da, at Opholdet i min Moders Huus er saa ganske billigt, har ikke egen Erfaring lært Dem det Modsatte?“ spurgte Margrethe, med mere end maaskee tilladelig Oprigtighed for en fjærlig Datter.

„Men det betaler hun selv. Deres Moder, med hvem jeg kun to Gange har talt siden min Tilbagekomst, fandt dog Leilighed til at betro mig, at hun gjerne vilde gjøre Afkald paa denne Kostgjængerste, hvis nogen Anden og Bedre maatte tilbyde sig, da hun var temmelig kneben med Betalingen og hyppig foreslog smaa Indskrænkninger i Forpleiningen, blot for at spare.“

Margrethe lo høit. „Hvor I Herrer dog med al Eders Søndagsviisdom ere ensfoldige, naar det kommer an paa Hverdagslivets Unliggender!“ udbød hun overgiven. „Kjender De ikke min Moder bedre? Det er ganske hende! Der kan være noget Sandt i den Rarrighed, hvortil De sigter, jeg har ogsaa hørt ymte derom; men Hovedsagen er, at Moder vist gjerne vil fiske Dem til sig igjen, og derfor er mindre fornøiet med den Andens Paaholdenhed, — det er da let at begribe.“

Skjøndt Otto stiltiende indrømmede Muligheden af nogen Overdrivelse fra Fru Birks Side i det nævnte Raperies Interesse, havde han dog ved sin Samtale med Bertha gjorde den Erfaring, at hun med Hensyn til Udgifter

var mere nøieregnende, end just flædeligt for en ung romantisk Dame, og man pleier just ikke at spare, naar man har en Andens, især en Tilbeders fyldte Kasse at raade over. Denne Jagttagelse talte til Gunst for Berthas Uafhængighed af den forhadte Etatsraads Pengemidler, og med noget lettet Sind mødte han derfor en ny Paaastand fra Margrethes Side, betræffende den „holdte Dames“ kostbare Garderobe, med den Bemærkning, at Bertha netop, efter hvad han havde kunnet skjønne, flædte sig meget tarveligt, om end unegtelig med Smag.

„Atter et Exempel paa Mændenes Kortsynethed!“ gjenmælede Margrethe. „Det er sandt, hun pynter sig ikke med Glitterstads, som Cousine Christine, behænger sig ikke med Ringe og Smykker, som Tante Sara; men alt det Løi, hun bærer fra Jæsen til Jodsaalerne, er altid af det solideste Stof, og jeg kan forsikre Dem om, at hvad De anseer for Tarveligt, er just det Dyreste, man kan faae. Om det er af Klogskab eller af undseelig Tilbageholdenhed, at hun har den Takt ikke at vælge noget Afstikkende i sin ydre Fremtræden, veed jeg ikke; men jeg maatte være meget dum og ikke forstaae at bedømme qvindeligt Arbeide, hvis jeg vilde troe, at hun ved sine Hænders Gjerning kunde være saa durabelt eqviperet, saa meget mindre, som hun skal gaae meget ud. Hvorfra har hun det altsaa?“

Den medfødt Lyst, vi Alle have, i mere eller mindre Grad, til et vist Selvplageri, var vel Skyld i, at Otto ikke strax afbrød en Samtale, hvis Indhold havde været ham saa piinlig. Med en honnet Elfers Resigna-

tion burde han have undveget en saa delikat Materie, saa meget mere, som han vidste, at Bertha var en usorsonlig Hader af Alt hvad der lignede Spioneri, — og var det vel stort bedre, naar han her med tilbageholdt Andedræt, for ikke at sige den aabnemundede Margrethe Ubegyeligheder, og med Smertens Belyst lyttede til det overfladiske Raisonnement, hun førte paa hans fraværende Elskedes Beløftning, opreisende hende en Skampæl paa det Bedrageriske af alt Bedragerisk, paa — det løse Skin!

Yderst forstemt forlod han det Sted, hvor han var kommen for at søge velgjørende Adspredelse. Det var lykkedes ham at berolige den unge Kone; thi Margrethe var formeget sin Moders Datter til ikke, trods den Egegylbighed hun udtalte i Henseende til de „materielle Interesser“, at føle sig oplivet ved den rige Mands trøstende Ord, der stillede virksom Understøttelse i Udsigt, saafremt det skulde gaae den flygtige Drift galt, hvilket ikke var usandsynligt. Men til Gjengjæld havde hun naturligviis, uden at vide eller ville det, bragt hans Sind i det vildeste Oprør. Hvad hun havde udtalt, havde han vistnok selv tænkt og kunde saaledes ogsaa sige sig det selv; dog det er ulige lettere at sige, dulme og forjage hæslige Tanker, der hvile i vort eget Bryst, end blive dem quit, naar de ved Andres onde Ord have faaet Befræstelse og ere blevne ligesom legemliggjorte. — Uden Støttepunkt omtumledes han af modsatte Lidenstaber, hvoriblandt usigelig Forbitrelse mod Kjærsgaard og brændende Skinsyge vare de mægtigste. Han besluttede og han forkaastede. Ubestemt

drev han omkring paa de Veie, han havde gaaet med Bertha, forbandende sin umandige Raadvildhed, der hverken tillod ham at løse eller binde; thi at overhugge paa dette Stadium, forekom ham at ligne en Dumhed. Det mest raffinerede Sværmeri førte en lige saa latterlig som fortvivlet Kamp med prosaisk Epidøborgerlighed, — latterlig, fordi han stod ene og uafhængig i Verden, havde intet Hensyn at tage til Slægt, Frænder eller Familieforbindelser, og var velhavende nok, for at kunne trodse Forhold, der tyrannisk have hindret saa mangen smuk Forbindelse og skilt saa mange elskende Hjerter. Det jammerlige Resultat af Kampen blev, efter en lang og trættende Vandring, omsider: Forholdet maa tages raat. Lad hende raade for Snekkens Roer, følg passiv som blind Passagerer hendes Luners, hendes Følelsers eller Snildheds Svingninger — Engel eller Djævel! — Hvad er der at tabe? Det er altid tid nok at springe fra Skibet og svømme i Land, eller gaa tilgrunde med det, hvis hun dog er en Undergang værd! —

Til samme Tid maatte Bertha for sit Bedkommende ogsaa smage det fornyede Bekjendtskabs første bitre Frugter. Sette havde med sjelden Udholdenhed hidtil bevaret sin store Hemmelighed, at Otto var dødelig forelsket i Margrethe og for hendes Skyld havde forladt Landet i Fortvivlelse. Nu sank hun under Vægten af denne Verdenssmerte, hun kunde ikke længer bære den alene. At meddele Moderen Noget derom, fandt hun ikke raadeligt. Fru Birck vilde sandsynligviis have afvist hendes (som hun meente) velbegrundede Frygt med et: „Passiar! Du har seet feil,

eller med Misundelsens Dine; i alt Fald har det været lidt Ganteri imellem et Par store Børn, — det er ikke Noget at tale om.” Hun var, vidste Jette, altfor forhippet paa at faae den rige og genereuse Otto i Huset, til at skulle bryde sig det Mindste om, at derved de formeentlig ulykkelige Elskendes ømme Forhold lettelig kunde blive fornyet. Endnu voveligere var det at betroe sig til Tanten eller Cousinen. Ingen af dem vilde kunne holde reen Mund, Historien blev da snart bragt omkring, og i ethvert Tilfælde kunde en Fortalelse ikke undgaaes; de vilde lade falde Hentydninger, og saa vare Følgerne uberegnelige. Derimod havde — saa meente hun — Bertha alle Elementer i sig til at være den Fortrolige i det sørgelige Drama. Hun havde sluttet sig nærmere til Jette, end til noget andet Lem af Familien; hun havde viist hende megen Godhed og Opmærksomhed, og var hun end tilbageholdende og kun lidet meddeelsom, hvor det kom an paa hendes egne Anliggender, saa gav hun dog saa mange Prover paa et godt og deeltagende Hjerte, i Forbindelse med en rolig Forstandighed fremfor de Øvrige, at man maatte føle sig hendraget til hende og kunde nærme sig hende med Tillid. Dertil kom, at hun ligesom stod udenfor Sagen; hun kunde være upartisk, da hun ingen personlig Interesse skjønnedes at have af Forholdets Udvikling eller overhovedet af Familiens indre Konflikter.

Neppe var derfor Bertha kommen hjem, førend Jette gav sit Hjerte Lust, idet hun med sædvanlig Overdrivelse skildrede den glødende Videnstabs, hun var overbevist om

at Otto i adskillige Aar havde næret for Margrethe, og hvilken Tilbøielighed hendes Giftermaal med Ulrik desvære ikke syntes endnu at have udslettet. Hun fortalte, at han havde været her tidlig om Formiddagen, for at erkjendte sig om Søsterens Bopæl; han havde da viist den største Uro og Mandsfraværelse, svaret stammende og hen i Taaget, seet sig forvirret omkring i Bærelset og var ilet bort, saa snart han havde erfaret, hvad han ønskede at vide. Sikker havde han strax begivet sig derhen. Men med den største Befymring imødesaae hun Følgerne af en saa usalig Kjærlighed, der vistnok vilde finde god Næring i Søsterens Sympathi for ham — denne Sværmer, — og i hendes Mangel paa fast Charakter; ligesom hendes Mands flotte Vigeegyldighed og Umistænkksomhed end yderligere maatte jevne Veien for Skandale og Fordærvelse.

Den Sindsbevægelse, som denne fortrolige Meddelelse fremkaldte hos Bertha og som hun sorgjæves søgte at skjule, vilde have vakt Opmærksomhed hos en mere skarpsindig Jagttager, end Jette var, navnlig i dette Dieblis. Men hun tog det synlige Indtryk for Medfølelse, og jo mere overrasket og stum den ængstede Tilhørerinde stod, jo mere aabnemmet og veltalende blev Meddelelsen, saa at hun af en i sig selv aldeles betydningsløs lille Tilnærmelse imellem Margrethe og den halvhyge Kostgænger, der jo betragtedes som en Søn af Huset, snart havde udpyntet en heel Kjærlighedsroman med alt Tilbehør. Og da hun nu omsider havde udframt omtrent Alt, hvad hun syntes, formodede, formeente og troede om dette Forhold, endte

hun med at udbede sig Berthas Bistand og Raad, for om muligt at modarbejde den befrygtede fortrolige Omgang ved en eller anden Intrigue. Bertha havde netop tilfjæmpet sig saa megen Selvbeherkelse, at hun foreløbig kunde træffe sig ud af Sagen med den Bemærkning, at det Fortalte til den Grad havde bestyrtet og bedrøvet hende, at hun maatte have Betænkningstid, for rolig at overveie, hvad her var at gjøre. Under dette — for Jette meget antagelige — Paaskud søgte hun Ensomheden, lod sine Lærere have frit Løb og gav sig da til at gruble over det tidt drøftede, men neppe endnu fyldestgjørende besvarede Spørgsmaal: Er det muligt, at Nogen kan elske To?

Da Kloffen var otte, stod Otto ved Nørreport. Hvorledes han egentlig var kommen der, begreb han ikke selv. En overnaturlig Magt maatte have hidført ham — han var overbeviist om, at være paa dette Sted uden sit Vidende og meget imod sin bestemte Villie.

Og paa Slaget otte fremtraadte atter en qvindelig Skikkelse fra det mørke Hjørne, for at begive sig ud i Lyshavet. Bertha syntes at svæve noget mindre end Aftenen tilforn, imidlertid bevægede hun sig dog raft over imod den Retning, hvor den unge Mand havde posteret sig.

Det var et Tilfælde, men det saae ud som en Uftale. At være Tilfældets begunstigede Yndling, leder til Letfind. Otto glemte i samme Dieblis, han havde Bertha under Armen, alle de mørke Forsætter, Dagen havde fostret i hans

Sjæl, ligesom han opsatte sin ikke mindre skumle Plan, paa en eller anden forfærdelig Maade at gjøre det af med Etatsraaden. Bertha — ja hun var her ikke for sin egen Skyld; man bør formode, hun indfandt sig blot her, for levende at sætte sig ind i Situationen, og da, efter rolig Betænkningstid, meddele Jette hvad der var at gjøre, for at modarbejde den hemmelige, glødende Lidenstkaab.

„Hvor kunde Du dog tro, at jeg vilde komme her i Aften igjen?“ spurgte hun.

„Hvorledes kunde Du vide, at jeg just vilde være her i Aften igjen?“ svarede han i samme Tone.

De loe Begge, og gave den Forklaring, at de netop hændelsesviis vare komne den Vei. Det maatte betyde Noget; Hændelsen havde ogsaa en Berettigelse, ja endog en mathematisk, paastod Otto; — og saa gik de atter ud af Porten.

Han undskyldte at have forsømt at gjøre Aftale igaar. Afstaaret fra ethvert andet Forbindelsesmiddel havde han derfor, sagde han, strax imorges gjort sig et Grinde til Birkø, for om muligt at faae et Bink af Bertha; men han havde forgjæves søgt hende.

„Men saa erholdt Du en anden, maaskee interessanter Underretning,“ bemærkede Bertha, der var tilfands at føre Margrethe paa Bane snarest muligt og udforske ham.

„Som et nogenlunde passende Paaskud,“ sagde han med ligefrem Aabenhed, „spurgte jeg Jette, hvor Ol-riks boede, og da jeg dog skyldte dem et Besøg, gik jeg derhen.“

„Traf Du dem?“

„Han var ikke hjemme. Hans Kone var alene, og det er hun nok som oftest altid,“ svarede Otto med større Deeltagelse, end just ønskelig for Berthas No.

„Blev Du der længe?“

„Ja, længere end jeg havde foresat mig. Dels troede jeg stedse, at Ulrik skulde vende hjem, dels kom vi ind i en alvorlig Samtale. Hun er langtsfra lykkelig, og maa beklages — — men Bertha, er Du ikke vel, jeg synes, Du ryster?“

„O Intet! Det er nok fordi jeg kommer fra Varmen til Kulden. Lad os gaae lidt hurtigere.“

De naaede atter Stien. Som igaar skinte Maanen klart og han saa, at Bertha var usædvanlig bleg. Uengstelig gjentog han sit Spørgsmaal. Hun svarede ikke, men holdt Tørklædet for Dinene.

Han tog det lempelig bort. Hun betragtede ham gjennem Taarer. Med Omhed sluttede han hende i sin Favn, gav hende de kjærligste Navne, og bad hende inderlig om at sige, hvad der saa pludselig gjorde hende bedrøvet.

„Otto,“ sagde hun og søgte at tilfjæmpe sig Sindssoro, „vil Du svare mig oprigtig?“

„Da jeg ingen Hemmelighed har med Noget, kan jeg ubetinget love Dig usminket Sandhed.“

„Saa sig mig da: Kan man elske To?“

„Nei!“ svarede Otto rask og afgjørende.

„Elsker Du da ikke mig?“

„Jo, jo, jo, Bertha! Men Du vil dog vel ikke gjælde

for To; skjøndt det stundom i mine forvirrede Tanter forekommer mig, at Du er en Dobbelthed."

"Spøg ikke, sværm ikke; vær ærlig imod mig! Naar Du elsker mig, hvor kan Du saa elske Margrethe?"

"Elste Margrethe! Driks Kone! Hvor falder Du dog paa Sligt? Eller forstaae vi ikke hinanden? Vor Mening om Begrebet Kjærlighed kan neppe være forskjelligt. Elskede Du da ikke Din Fader og vilde elske ham endnu, hvis han levede?"

"Du maa ikke undvige et bestemt Svar, ved at opkaste unødvendige Spørgsmaal. Jeg spørger Dig endnu engang, om Du elsker Margrethe."

"Du vil have et afgjørende Ja eller Nei, men hvorledes tør jeg give det, naar vi ikke først ere enige om, hvad der i dette Tilfælde skal forstaaes ved at elske? Jeg har Gudhed for hende, broderlig Venskabsfølelse, om Du vil; jeg saaе hende undertiden gjerne om mig i min sygelige Tilstand, hendes Munterhed opmuntrede mig, hun taalte mine Luner med Overbærelse; ja — jeg vil endog gaae et Skridt videre og vove at sige Dig, det ærgrede mig i første Dieblis, da hun betroede mig, at hun havde allieret sig med Drik, uden at jeg er i Stand til fyldestgørende at forklare mig Grunden til Uregnelsen. Men forøvrigt er hun mig saa ligegyldig, at jeg neppe kommer mere i hendes Huus og aldeles ikke føler nogen Sorg eller Bængsel ved Afsavnet; vi skiltes ad næsten i Uvenskab, fordi — — —"

"Fordi, fordi! Hvorfor afbryder Du?"

„Det kan ikke interessere Dig. — Det var en i sig selv ubetydelig Uoverensstemmelse, — en Meningsulighed i Henseende til en tredje Person.“

„Men naar jeg nu netop gjerne vil vide det, just det! Siig mig oprigtig, hvorover bleve I Uvenner?“

„Naar Du endelig vil vide det, saa var det fordi det forekom mig, at hun talte fornærmeligt om Dig.“

„Om mig? Hun kjender mig jo slet ikke! Er det saaledes fat, saa gjør Dig ingen Uleilighed, jeg vil ikke høre Mere. Men Du behøver ikke at bryde med Dine gamle Venner, for at tage mig i Forsvar — det trænger jeg ikke til.“

„Hvorfor vil Du være bitter, kjæreste Bertha! Lad os dog gaae tilbunds i denne Sag, hvor ubehagelig Bending den end har taget. Paa en blot Mistanke, hvis Udspring Du senere skal oplyse mig om! — paadutter Du mig nu en Følelse for Margrethe, som jeg i Sandhed hverken har næret eller nærer, medens Du med en Tillidsfuldhed — som forøvrigt netop gjør Dig saa elskelig i mine Dine — har knyttet Dig til mig, uden først at spørge om mine mulige Forbindelser. Er det ikke at gaae til Yderlighed af Mistro og Tillid? Sæt for Exempel, at jeg allerede var gift.“

„Saa vilde jeg elske Dig ligesuldt,“ svarede hun med paafaldende Kølighed og Bestemthed.

„Besynderlige Pige! Og Du kan fortørnes over, at jeg nærer Belvillie for Margrethe, en Andens Kone?“

„Af, Otto! jeg er bange for, at vi dog opfatte

Kjærligheden helt forstjelligt, og saa bliver det aldrig rigtig godt imellem os. Jeg fortørnes ikke over, at Du har Godhed for Margrethe eller nogensomhelst Anden; men ondt gjør det mig, at Du kunde bringe mig paa Bane, tale om mig med Nogen af den Birk'ske Familie, hvis Delicateſſe og Opfattelſeſgave er af ſaa tvivlſom Natur. Jeg formoder kun altfor vel, hvad hun omtrent har kunnet have at bemærke om mig; men havde jeg været Otto, ſaa havde jeg taget min Hat og var ſtrag gaaen uden at høre Noget, der kunde nedsætte den jeg elſkede, — det havde, ſynes jeg, været det bedſte og enefte rette Forſvar. — Naar jeg ſiger, at jeg vilde elſke Dig, om Du ogſaa var gift, da mener jeg det tilviſſe. Var Du gift, ſaa var jo Din Kjærlighed lykkelig og min ulykkelig; men elſkede Du derimod Margrethe, da var Din Kjærlighed ulykkelig, thi hun er en Andens Huſtru, og ſaa — o jeg gyſer ved Tanken om, hvor ulykkelige vi da Begge vilde være!”

„Rigtig Conſeqvens forekommer der mig ikke at være i Dit Raiſonnement om Kjærlighed. Men det er det Samme, jeg troer dog at forſtaaе Dit Hjertes Mening, og vil kun ſige Dig, at Talemaaden ulykkelig Kjærlighed altid har forekommet mig at indeholde en Selvmodſigelſe. Kjærligheden, den ſande Kjærlighed kan ikke være ulykkelig. Jeg kan ikke tænke mig nogen Kjærlighed ſom en Halvhed eller ſom beſtaaende uden Gjentkjærlighed; men ſaa indſeer jeg heller ikke, at den nogensinde kan komme i det Tilfælde at kaldes ulykkelig.”

„Jeg ſkulde dog friſtes til at mene, at det ikke kan

bencævnes en lykkelig Kjærlighed, naar for Exempel Vagen elsker Fyrstinden — —"

"Jo, naar han gjenelskes af hende."

"Eller naar Familieforhold, Forstjellighed i Stand, Dannelsenstrin, Religion o. s. v. finder Sted."

"Det kan i alt Fald lede til en Mesalliance; men — i høiere Forstand, misforstaae mig ikke! — har Egtteskabet ikke det Allermindste at bestille med Kjærligheden, som Kjærlighed betragtet. Vil Du vel kalde Axel og Valborgs, eller Romeo og Julies Kjærlighed ulykkelig?"

"Nei; men jeg vilde dog kalde Din saaledes, hvis Du elskede Margrethe."

"Du maatte hellere kalde den Banvid, forsaavidt hun jo allerede elsker sin Mand og altsaa ikke kunde skjænke mig Gjenkjærlighed, uden hvilken, som sagt, Kjærlighed for mit Bedkommende var utænkelig. Men, det er sandt! ved at nævne Margrethe bringer Du mig tilbage til vort Udgangspunkt: Endnu har jeg ikke erfaret, hvorfra Du egentlig veed, at jeg, som Du sagde, elsker hende."

Bertha tog ikke i Betænkning at fortælle ham, hvad Fette havde betroet hende. Da hun havde endt sin Beretning, sagde han: "Denne Meddelelse faaer mig til at smile, men gjør mig tillige meget alvorlig. Komiss er det, at Fette — jeg veed ikke hvorledes — er falden paa den fixe Idee; thi har jeg havt Leilighed til at vise Familien en eller anden lille Opmærksomhed, da er jeg overbevist om, at jeg ingensinde har foretrukket Margrethe, ligesaa lidt som jeg er mig bevidst at have givet Anledning til Noget, der

kunde ligne en hemmelig eller aabenbar Tilbeders Galanteri. Uagtet hendes oprømte, livlige Bæsen, som jeg allerede har tilstaaet, ytrede en velgjørende Indflydelse paa min Sindstemning og denne igjen paa min Helbred, saa har jeg dog stedse knyttet mig stærkere til Jette, dels fordi hun virkelig er en god eller godmodig og opofrende Pige, dels fordi jeg var egoistisk nok til at foretrække hendes Tilsyn, idet hun ikke over Løier og Hjas glemte de huslige Anliggender, hvori min Forpleining desværre spillede saa stor en Rolle. Det skulde derfor mindre have forundret mig, hvis det var Margrethe, der havde mig mistænkt for at inclinere for Søsteren, end omvendt. Det Hele vidner kun om, at Familien har en noget indskrænket Jagttagelses-evne, der forøvrigt ikke just er Dit Kjøns svage Side."

"Jeg takker paa mit Kjøns Begne," sagde Bertha, der med inderlig Fornøielse havde fulgt hans jevne Fremstilling af Forholdet.

"Hvad derimod Sagens alvorlige Side angaaer," vedblev han, "da maa det vistnok bedrøve mig at træffe Dig i en ny Inconsequens. Du, som fordrer Dine egne Skridt ubevogtede af Speidere, — som bærer Dødsnag til alt Lureri, Titten bag Gardiner og fortsagt Spioneri overhovedet, — Du, som ikke vil have Nogen fordømt eller blot dømt efter Skinnet og løs Bykladder: — Du fæster nu Lid til en enfoldig, trosthyldig Piges taabelige Snak, tager en tom Indbildning — Vorherre veed ved hvilken Veilighed hun har tilsneget sig den! — for frygtelig Virkelighed og stiller en Snare op, for at fange min Til-

staaelse af den modbydelige borgerlige Brøde, at elske en anden Mands Hustru — —"

"Nei, Otto! nu er Du altfor streng. Du maa ikke sige, at jeg har opstillet Snarer for Dig. Jeg har ikke længe og hemmeligt suget Gift af Skinsygens hæslige Ukrud, men ligesvem og aaben spurgt Dig, om Du elskede Margrethe, — spurgt Dig lige saa snart jeg talte med Dig og fundet det sandsynligt — —"

"Tael ikke ud!" afbrød Otto hende. "Der er ikke det fjerneste Skin af Sandsynlighed i noget Kjærlighedsforhold imellem Margrethe og mig."

"Hvad kalder Du da Din pludselige Vortreise, da hun blev forenet med Olrik?"

"O nævn ikke den! Deri havde Du — ja netop Du, Bertha! — langt større Lod og Andeel, end noget andet qvindeligt Væsen, indbefattet Margrethe."

Her klang Ottos Stemme saa blød og hans Stemning blev saa vemodig, at Bertha, hvis Sind nu var lettet idet hendes Vildfarelse med Hensyn til Margrethe ganske var hævet, ædelmodig opgav at afæsse ham videre Forklaring, om hvilken Forbindelse der kunde være mellem hende og omtalte hans Reise; hun foretrak at nytte og nyde de Diebliske, de vare samlede, og ved forøget Indersynlighed at lade ham glemme den Uret, han uskyldigt havde lidt formedelst den Mistanke, hun havde næret til hans Trostak og Bestandighed, ene paa Grund af Jettes Feilslutning.

Det lykkedes hende fuldkomment. Otto lod sig snart

henrive; han formaaede ikke at modstaae Kjærlighedens Trylleri. Hun var ham i disse flygtige Minuter Indbegrebet af den hele Verden; hvorfor skulde han forspilde sin Glæde, sin Salighed ved at reflectere over dens indre Sammenhæng og Fundament? Bygge vi maaskee ikke Allesammen paa en udhulet Jordbund med et uhyre Krater under os, der den næste Time kan forvandle Grundmuur saavelsom Bindingsværk til Atomer!

Som denne Aften hengled mange, mange Aftener i som oftest ublandet Nydelse af en forunderlig sværmerisk Kjærlighed, der ikke syntes at henstræbe til noget egentligt Maal, og paa en vis Maade kunde kaldes evig, idet den ikke var sig sin Begyndelse bevidst og endnu mindre kunde tænke sig noget Ophør. Vel følte Otto nu og da paa en prosaisk Dag nogen Undseelse over sin Uvirksomhed, ogsaa fastede han sig snart over et, snart over et andet Studium; men den romantiske Aften havde bemægtiget sig Herredømmet: at tænke paa Bertha, at tælle Timerne til Gjen synet, at drømme med vaagne Dine og sværme med hende i et Phantasiland, uden andet Maal og Meed, end at elske og elskes, — det blev hans Hovedbestjæftigelse. Stundom overraskedes han dog ogsaa af mindre lyse Forestillinger, ja af Fristelser: Berthas Forhold til Statsraad Kjærsgaard viste sig som en mørk Skygge over hans solrige Paradis og lod sig ikke altid strax forjage ved at betragte det igjennem et farvet Glas. Han havde tilstrækkelige Midler til at vove en Kamp imod den smudsige Forfører, hvor det kun gjaldt om at kæmpe med Guld; han havde Snildhed

nok til hemmelig at kunne udspeide Forholdet, afløre det og drage Fordeel af Opdagelsen. Men skulde han følge en saa djævelsk Indskydelse? Forbød ikke den fordringsløse Kjærligheds Delicatesse ham ethvert saadant Skridt, og havde Bertha ikke med saa stor Bestemthed udtalt sig imod enhver Estersporing, at han maatte befrygte ganske at tabe hende, hvis han nedlod sig til Sligt? Hvad vilde han desuden vinde derved? Visshed! Er da ikke den unge, ustyldige Kjærligheds troende og haabende Illusion langt skjønnere, bedre og saligere, end det vi kalde Visshed, især naar denne er betyngtet med Anger og Selvbebreidelse, fordi den hentedes enten paa en brutal eller underfundig Maade?

Endelig fandt han et System — thi systematisk meente han dog at maatte gaae tilværks, — skjøndt det vistnok er ulige lettere at beregne Cometerens Bane, end Kjærligheden, og denne vanskeligere bringes i System, end Luft og Gasarter. Tildels er det allerede antydet af ham selv. Han vilde betragte Bertha som et dobbelt Væsen, hvis ene — og naturligtvis bedste — Halvdeel tilhørte ham, og som var den fremherskende hvergang de mødtes. Hvad hun foretog sig udenfor den Tid, de ikke vare samlede, vedkom ham aldeles ikke. I Samværstimerne var hun hans, ene og udelukkende hans, da var hun en Lysets Engel; hvad den øvrige Deel var — Tanken derom kvalte han i Fodslæn.

Bed dette spidsfindige Blændværk, eller — mildere bedømt — denne nødvendige Opfattelse af Forholdet befandt han sig, idetmindste for en Tid, saare vel, og det var kun

yderst sjelden, at han, efter at have faaret den til Rettesnor for sin egen Tankegang og sine Samtaler med Bertha følte de tidligere Ansægtelser af Skinsyge, eller at onde Videnskaber fristede ham. Og det var Synd at sige, at han ikke gennemførte sit „System“ med en til Halsstarrighed grændsende Conseqvens, endog til den Grad, at han ikke engang vidste, at Bertha var taget fra Birks. Uden nogen Aftale, som ved Instinkt eller Sympathi, syntes hun at være gaaet ind paa hans Dobbeltheds Idee. Heller ikke hun nævnte med en Stavelse Dagens Begivenheder, intet fremmed Menneſte blev berørt, de talte kun om abstracte Gjenstande, og de trivielle Hverdagsforger vare for betydningsløse til at komme i Betragtning fra Sjælenes saa himmelhøie Standpunkt. Han forblev altsaa lige saa uvidende om, hvor hun boede, hvad hun foretog sig, hvilke Familiefredse hun søgte o. s. v., som hun var det med Hensyn til hans Opholdssted, Dagværk og hele Leveviis. Paa den berammede Tid mødtes de stedse, mødtes bestemt, — det var ikke Stevnemøder med Forhindringer; men var En af dem dog udebleven, vilde den Anden have været ilde faren og bragt i stor Forlegenhed med atter at knytte den afbrudte Forbindelse. Har man tydeliggjort sig Poesien i den Kjærlighed, der udtaler sig i Harlekins og Columbines Forhold, saaledes som den er antydet i de bedre italienske Pantomimer, da vil man maaskee finde det forklarligt, at Otto og Bertha, med Udelukkelse af hele Yderverdenen, kunde betragte sig som Univerjets Centrum, ligesom hine Phantasiistabninger kjærtegne hinanden, dandse og

letfindig gantes, naar og hvor de træffe sammen, forglemmende den tyranniske Gasfander og den trædse Pjerrot, stolende paa den beskyttende Troldmand, paa Brixen og — den sanguinske Kjærlighed!

Men Livets Prosa har en forfærdelig Berettigelse, og den kom dennegang til Otto i en Vens Skikkelse, for noget ublidt at rive ham ud af hans Drømmerier og — idetmindste for en Tid — atter at vække ham til Eftertanke. En Dag, som han bedst sad fordybet i en Beregning, han ofte havde gjort, men som var ligesaa resultatløs, som Daarernes, der søge Girkens Quadratur, nemlig: om Timerne fra Kl. 7 (thi Aftensammenkomsterne vare allerede blevne forlængede) havde færre Sekunder, end Dagens øvrige Timer, — indtraadte Lægen Ludvig Birk, der var ankommen til Staden og havde opspurgt Ottos Bopæl. Da Otto holdt inderlig af Ludvig, hvem han desuden betragtede som sit Livs Frelser, modtog han ham med aabne Arme, og den første Time hengled i gjensidig Udvevling af Følelser og Stemninger, spækket med en Syndflod af Udraabs- og Spørgsmaalstegn. Den parlamentariske Taft brød man sig ikke om; efter en saa lang Adskillelse talte man mere for at høre Vennerøst, end af Interesse for de Gjenstande, der flygtigen kom paa Bane. Men lidt efter lidt tog Samtalen en roligere Vending. I Pauserne havde Ludvig seet sig omkring og gjort sig bekendt med Ottos Bøger, Instrumenter og Apparater, hvorved han erholdt et Indblik i hans Studiers holdningsløse Omfang og temmelig springende Natur. Dette

syntes ikke at behage ham, og han sagde sin Mening reent ud.

„Hvad Pokker!“ udbrod han, „troer jeg ikke, Du har kastet Dig over Chemi og Botanik; her ligge Urter og Rødder, hist staaer et Destilleerapparat, Retorter og Kolber — — Hvad! ogsaa et Dplag af phanerogamiske og kryptogamiske Giftplanter — —“

„Jeg uddrager kun Extraktivstoffet for min Fornøielses Skyld,“ svarede Otto leende.

„En satanisk Fornøielse! Atropin, Colchicin, Nicotin — hu! her lugter af Død og Fordærvelse. Kom med en frisk Cigar! — Et hæsligt Studium. Er der da intet Skjønnere, Du kan foretage Dig, end rode i saa farlige Substantier? Det er slet ikke tjenligt, hverken for Din psykiske eller physiske Constitution.“

„Jeg befunder mig dog overmaade vel i begge Henseender,“ forfikkrede Otto.

„Det glæder mig. — I rige Folk skulle altid gaae til Extremes. Hellere gad jeg seet Dig samle paa Huggeter, Karabiner og Revolvere, end paa alt det Krammeri, Livets lumste Fjende.“

„Og som I dog forskrive til os fra Apotheket,“ bemærkede Otto.

„Det stæer til Livstraadens Forlængelse og efter videnskabelige Grundsætninger,“ paastod Lægen. „Men vil Du gjøre mig en Tjeneste, Otto?“

„Tusinde for een, Ludvig!“

„Saa kast det Djævelskab jo før jo hellere paa Ilden.“

I et saadant Høxekjøffen er Fanden altid i Gryden, og Fristelsen, min Ven — —"

"Hillemænd! Du mener da vel aldrig, at jeg nogen-
sinde kunde blive fristet til at forgive mig selv eller Andre?"

"Ingen kan sige sig fri for Fristelser, selv vor store
Frelser blev jo fristet af Djævelen. I normal Tilstand veed
jeg vel, at Du hverken kunde være saa dum eller saa svag,
endfige saa slet, at gjøre mindste Brug af de Fremstridt,
Du — for Din Fornøielses Skyld — muligen har gjort
i den affkyelige toffaniafse Kunst; men bliver man ør i
Hovedet af Morphin, da kan man let i den omtaagede
Tilstand gribe efter Strychnin, især under et Anfald af
Spleen, for hvilket rige Lediggængere hyppig ere udsatte."

"Du bliver næsten nærgaaende, kjære Ven!" sagde
Otto opromt, idet hans gode Lune syntes at stige ved
den Andens docerende Tone. "Imidlertid skal jeg, for at
føie Dig, til Din Beroligelse den Dag i Dag seie min
sjeldne Samling af vilde og tamme Planter ud og ganske
opgive Frugterne af mine ellers ikke uinteressante Under-
søgelser i denne Retning."

"Det gjør Du vel i," paastod Ludvig.

"Dg saa vil jeg maaskee," vedblev Otto, "efter Dit
Forslag anlægge mig en Samling af Raarder og Pistoler;
det vil i alt Fald glæde Broder Viggo, naar jeg engang
har den Fornøielse at see ham hos mig. Skulde jeg der-
hos have ifinde at foregribe Varcerne, saa kan jeg dog
forlade Scenen med Analdeseffekt, hvis jeg vælger Krudet,

eller faae en glimrende Udgang, dersom jeg foretrækker at styrte mig i mit eget Sværd."

"Du skulde dog ikke tale saa letfindigt om Liv og Død, synes jeg, Otto!"

"Det kan Du have Ret i, Du mit Livs Frelser! Men Du ledede mig jo selv paa Gladiis, forsaavidt en Anden ikke har gjort det for længe siden, om end paa en interessantere Maade og tilmed i romantisk Maanest. Dog, jeg nævnte Biggo. Hvordan har Fyren det?"

"Godt, saavidt jeg veed. Han ærgrer sig kun over, at det ikke bliver til Krig igjen."

"Ja, han vil nødig ud af Verden efter de videnskabelige Regler og Recepter. Jeg begynder forresten at forsoner mig med hans freidige, skjøndt vel martialle Opfattelse af Tilværelsen. — Og den øvrige Familie, hvordan befinder den sig?"

"Det er stor Skam, at Du spørger mig, der saa lang Tid har været fjernet, derom. Du husker mig ellers paa, at jeg har i Commission at skjænde dygtig paa Dig, fordi Du aldrig besøger dem. Man troer, Du er reist igjen, siden Du ikke lader Dig see. Nu, naar Du bliver de affhyelige Urter qvit, vil Du vinde Otium, benyt det da til at besøge gamle Venner."

"Jeg skal have det i Grindring. Imidlertid maa Du ikke just tro, at jeg hele Dagen er Botaniker og Apotheker; af og til foretager jeg mig dog Noget, som J vilde kalde Nyttigt, men for mig viser det sig rigtignok som det værste

Driveri, — dog det var om Familiens Befindende, vi skulde tale."

"Naa ja, Alt er forresten omtrent ved det Gamle."

"Det glæder mig."

"Kun synes Moder mig noget forandret. Hun har nok brændt sig, som man siger. Det gaaer lidt Smaat med Kostgængeriet. Hun gik for vidt i sin Iver. Den Sidste, hun havde, en vis Dame af Rjersgaards tvetydige Bekjendtskab, har sat hende i Frygt for Spindesiden, og desværre skorter det paa Individer af vort Kjon i denne Tid."

Ludvigs Hentydning fremkaldte en altfor sporlig Nervezitren hos Otto, til at den skulde have undgaaet Lægens Opmærksomhed. Han erkjendte sig med venstabelig Deeltagelse om Mariagen til dette Phænomen, og da Otto forgyves søgte at forstille sig lige over for en saa skarp Jagtager, trængte denne saa længe ind paa ham, til han fik ham til at røbe hele Forholdet til Bertha.

"Men hvad tænker Du paa, min ellers saa fornuftige og beregnende Ven!" udbrød Ludvig. "Hvorledes jeg dreier og vender Sagen, saaer jeg dog kun ud, at Du spiller, om ikke et farligt, saa i ethvert Tilfælde et lidet hæderligt Spil. At være en begunstiget Elsker af en Dame, som har en gammel Tilbeder, paa hvis Beføstning hun lever — er det Dig værdigt? For en saadan Eidenstabs Skyld hengiver Du Dig til Lediggang, eller dog til ørkesløse og uhyggelige Experimenter, og bliver Videnskaben utro; det havde jeg ikke ventet."

„Er Du nu færdig med Din moralske Forelæsning?“
spurgte Otto omsindtlig.

„Ikke saa ganske; det var blot Indledningen. — Vil Du gifte Dig med hende?“

„Nei; det troer jeg idetmindste ikke for Diebliffet.“

„Det er endda godt, og dog heller ikke godt. Svar mig ærligt: hvorfor vil Du ikke gifte Dig med hende?“

„Fordi det ikke nogensinde før er faldet mig ind og jeg altsaa ikke har overtænkt det, — fordi jeg anseer mig ikke stiftet til værdig Ægtemand, — fordi mine Begreber om Ægtestanden ere stik modsatte de almindelige, ligesom mine Anskuelse om Børneopdragelse og alt Saadant ere helt forskjellige fra de for Tiden gjældende, medens jeg ikke tiltroer mig Kraft og Udholdenhed nok til at sætte mine Ideer igjennem, — og endelig fordi jeg har en Anelse om, at hun endnu mindre end jeg vilde synes om en ægtefælgelig Forening.“

„Tomme Udflugter og Sophismer! — Du skulde dog foreslaae hende en saadan Forbindelse,“ tilraadede Ludvig koldt og med ufordulgt Spydighed. „Det kunde nok være muligt, at hun — i alt Fald efter en lille Skinsægting — tog imod Tilbudet.“

„Det gjør mig ondt, at min Ven, Ludvig Birk, ikke er avanceret videre i Humaniteten, end at han saa rasst dømmer efter snakkessalige og bagvaskende Tunger, der tale efter en skjæv Opfatning af Forholdene, istedetfor at grunde sit Omdømme, for ikke at sige sin Fordømmelse, paa egne Dagttagelser og Erfaring. Du kjender vistnok ikke Bertha;

hun er meget for indesluttet i sit Væsen, til at de Yttringer, Din Moder eller de andre Fruentimmer kunne lade falde, berettigede Dig til at stemple hende og frænke Din Ven."

"Kjende eller ikke kjende, det er temmelig ligegyldigt i slike Forhold. Kjender jeg ikke hende, — og jeg tilstaaer, jeg gjør det ikke, — saa kjender jeg Damer nok af det Slags, med flotte Belgjørerere og fattige Elskere, til ikke at betragte hende, Du troer at kjende tilbunds, som en glimrende Undtagelse, hvilket noget nær vilde være et Mirakel. Heldigviis, eller uheldigviis, — som man vil tage det, — er Du nu netop det Modsatte af fattig. Skulde ikke Udsigten til Din vel ikke ubetydelige Formue nok være en Smule Forstillelse værd? Sirenerne, hvor falsk de endog synge, besidde gjerne den fortryllende Egenkab at kunne gaae ind i Tonearten; de sværme med Sværmeren, botanisere med Plantesamleren, præke smukt med Moralisten, ryge Tobak med Burschen og — —"

"Man skulde tro, at Du hverken havde Søstre eller Moder," afbrød Otto ham harmfuld.

"Ja huus kun ud, det er Tegn paa, at Sygdommen bryder sig og at Midlet virker! Som Væge kan jeg sjelden give sød Medicin, i Reglen er den bitter. Men — ligemeget! Det skal være mig kjær, dersom Du kommer til Eftertanke førend det maaskee er for seent. Prøv dog engang, som jeg siger, at tale med hende om Giftermaal!"

"Jeg skal tage det under Overveielse," svarede Otto noget roligere, og søgte at lede Samtalen over paa andre

Gjenstande. Snart derefter stilledes Bennerne i en just ikke harmonisk Stemning.

Otto gjennemtænkte ifkedestomindre det givne Raad, og kom efter nærmere Overveielse til den Anskuelse, at da han, saavidt han kunde skjønne, ikke havde Noget at befrygte ved et Experiment, kunde han jo gjerne vove at tale om Giftermaal med Bertha; det vilde endog have en eiendommelig Interessé at drøfte denne Sag med hende og høre hendes Mening om dette — efter Manges Baa-stand — sidste Stadium for Kjærligheden, dens egentlige Endemaal. Samtidig hermed vilde han lyve sig fattig. Han tvivlede vel intet Dieblif om, at hun vilde forblive ham lige saa hengiven som hidtil, men Ludvigs noget massive Opfatning havde dog skudt Bresche for lav Mistanke. Var og blev hun den Samme under den foregivne Lykke-vevlen, saa havde han en Triumph over den ildevarslende Ven, og hun vilde blive ham dobbelt kjær, fordi han da havde Visshed for Tro, at nemlig hendes Kjærlighed var aldeles uegennyttig og hævet over alle Hensyn til Fordele.

Han udkastede en lille Plan og lovede sig selv, at spille sin Rolle som Fattigmand tro og udholdende, saalænge det behøvedes, og uden at lade sig henrive eller forlocke af nogen Sirenesang.

Ved næste Sammenkomst med Bertha iværksatte han strax sin Beslutning. Det kostede ham megen Overvindelse; thi hun var denne Aften fortryllende munter, kom ham —

som altid — imøde med uimodstaaelig Inderlighed og begyndte at skjæmte over hans regntruende Afsyn, som hun kaldte det, hvis mørke, tunge Skyer ogsaa stak mærkeligt af i Modsætning til hendes lyse og frydefulde Himmel.

„Er der mødt Dig noget særdeles Ubehageligt i Dag, eller hvad har dog bragt Dig i et saadant trist Humeur?“ spurgte hun endelig, da hun mærkede, at hendes Spøg ikke slog an og at hendes smaa pudsiges Indfald neppe formaaede at afsløkke ham et Smil.

„Det gaaer vel nok over; jeg er kun bleven lidt alvorlig,“ sagde han med et fremkünstlet Suk.

„Over hvad, min Ven, over hvad? Du gjør mig ganske urolig.“

„Over en Drøm og det just ikke en ubehagelig Drøm,“ svarede han henkastet og i en Tone, som om han dog ikke ønskede at dvæle ved denne Gjenstand.

Men hun vilde naturligtviis have at vide, hvad det kunde være for en Drøm, der gjorde ham saa alvorlig og lod ham glemme, at han gik med hende. Og saa rykkede han da omsider ud med, at han havde drømt, de vare blevene Mand og Kone.

„Det har Intet at betyde, Otto! det kan Du tro. Der skeer gjerne det Modsatte af hvad man drømmer,“ sagde hun leende.

„Ja det er just Frygten for denne Modsætning, der har bragt mig til alvorlig Estertanke.“

„Elige Betragtninger kunne nok gjøre en Mand eftertænsom,“ tilstod hun, endnu stedse skjæmtende. „Du seer

virkelig ogsaa ud som en sat Egtemand og Borger i Staten," vedblev hun og snoede ham lystig omkring. „Hvilken ærverdige Mine! Herregud, hvad dog en Drøm kan bevirke!"

„Det er, som jeg bemærkede, ikke selve Drømmen, men de Reflexioner, den har fremkaldt, som gjøre mig mindre oplagt til Spøg i Aften. Jeg kunde nok have lyst til at spørge Dig, hvad Du vilde svare, dersom jeg fremkom med Forslag sigtende til Drømmens Opfyldelse."

„Dersom Frieriet skete i denne Din alvorfulde Tone og med Dit nærværende ulykkelige Ansigt, vilde jeg uden Tvivl give Dig Kurven," svarede hun muntert undvigende.

„Men naar det nu skete under Dig behageligere Omstændigheder?"

„Saa vilde jeg tage Betænkningstid."

„Hvorlænge omtrent?"

„Na, til imorgen. Og imorgen vilde jeg betænke mig til iovermorgen, og saa fremdeles, indtil Du havde forglemt Din kjedelige Drøm og Dine endnu kjedeligere Reflexioner over den, der gjøre Dig selv saa kjedelig."

„En saadan Tanke, Bertha, naar den først er opstaaet, bliver man ikke saa let qvit. Jeg ønsker virkelig Din alvorlige Mening om Sagen."

„Siden Du da slet ikke kan taale at see mig lidt opromt i Aften, saa vil jeg da bestræbe mig for at ligne Dig i Alvorlighed. Dersom Du havde Kongebrevet iommen og sagde: Kom, Bertha, lad os gaae til Præsten! saa vilde jeg vistnok følge Dig, thi jeg har altid troet,

troer endnu og vil troe til min sidste Stund, at Du mener mig det godt og stedse kun vil det Gode og Rigtige. Jeg vilde maaskee ikke kunne fatte den Salighed, at tilhøre Dig for Gud og Menneskene, at være Din for evig, at have Dig hos mig i lyse og mørke Timer, i onde som gode Dage, at tale, skjæmte, sværme med Dig, naar jeg vilde, uden at snige mig til Dig, som nu; men"

"Men! — hvorfor holder Du inde, Bertha?"

"Snart vilde jeg græde midt i min Glæde, græde bitterligt. Det var forbi med Berthas Lykke. Da vilde min Drøm begynde, fordi jeg vilde troe, det Hele var en Drøm. Aldrig vilde jeg være rigtig rolig, endfærdig glad, af Frygt for at vækkes til den græselige Vished, at Du var mig berøvet, fjørt bort i Din Sygevogn og jeg stod faderløs og frændeløs ved den kolde Aabred, ene med min Medestang, min Armod og min Kummer."

"Det er Sværmeri, Bertha! saaledes kan Du ikke, med et sundt Blik paa Forholdene og Samfundssordenen, for Alvor mene det," sagde Otto, hvormeget det end kostede ham at blive sit Løfte tro: at forstille sig til det Yderste.

"Samfundssordenen!" gjentog Bertha og blev nu pludselig meget alvorlig. "Mod den er maaskee min hele Tilværelse et Brud. Har jeg Ret til at kunne Noget? Har jeg Ret til at klæde mig uden i Sæk og Aske? Har jeg Ret til at elske Dig, o Otto! — Dog jo," tilføjede hun med bitter Ironi: "Jeg har dog idetmindste Ret til at lade mig elske, om end maaskee som Raadeslag, — nu

har jeg endog to, hele to Friere, en god og en slet; men ikke engang den Godes uventede Tilbud vilde jeg tage imod; thi dertil er jeg ikke berettiget ifølge Forholdene og — Samsundsordenen."

Otto begyndte næsten at angre sit Forehavende, og bandede i sit stille Sind Ludvig, der havde bragt ham ind paa det. Den dybe Sorgmodighed, der nu havde bemægtiget sig Bertha, bedrovede ham; dertil kom Egoismen: han følte, at han ved sin usalige Prøve havde forstjertset sig selv en lykkelig Aften og beredet den Elskede en Rummer, der mulig kunde have tilbagevirkende Kraft og formørke kommende Dage. Men paa den anden Side gav det delikate Punkt, han havde bragt under Omtale, saa megen Velighed til at lade Bertha udsolde sin over alle Hensyn hævede Kjærlighed, at han dog ikke kunde bevæge sig til at slippe Traaden, hvorfor han ogsaa, efterat hun havde fattet sig noget efter den stærke Sindsbevægelse, bad hende tage Sagen reent borgerlig og saavidt muligt oplyse ham om de sande Grunde, hun havde at opstille imod et Giftermaal med „den Gode“ af de tvende Friere, hvilken han smigrede sig med at være, uden paatrængende at erkjendige sig om „den Slettes“ Navn.

„Jeg veed ikke,“ sagde hun da blandt Andet, „om Længsel kan kaldes en piinlig Følelse, hvad det forekommer mig at have hørt Nogle paaastaae; men for mig er den sød, salig og livsforlængende, naar den kun ikke leder til Skuffelse, og det gjør min Længsel i Reglen aldrig; thi Du er jo saa god, altid at komme, naar Du har aftalt at vi

skulle mødes. Saaledes har jeg lyse og frydefulde Tanker nok hele Dagen til at udfylde den Tomhed, som Savnet af Frænder og Venner ellers vilde fremkalde; og naar jeg nu er samlet med Dig, hvilke Timer, lige velgjørende for min Aand som for mit Hjerte, hvilket Forraad af nye Ideer til Overveielse bringer jeg ikke hjem med mig fra vore Vandringer og Samtaler! Hvilke dyrebare Grindringer knyttede sig ikke til hver Aften jeg har samlevet med Dig i Kjærlighed, og give mig rigt Stof til hver følgende Dags nye Tanker og Længsler! Hvorfor kan det ikke altid blive saaledes? Hvad kan Kirkens Forening give som Bederlag for denne Længsel efter at møde Dig, dette Haab at Du kommer, denne Visshed, naar jeg atter seer Dig, og disse Minder, naar jeg har talt med Dig og hørt Dig bede om det Gjenmøde, Du veed jeg kun altfor gjerne tilstaaer Dig? Hvad kan den give? spørger jeg, og jeg vil forsøge at svare: Den kan maaskee give mig et Navn, som man vil misunde mig og spotte over, — en Stilling, man paa mange Maader vil lade mig føle ikke tilkommer mig, — den vil smede mig i en Afhængigheds Vænke, gylden, men tusinde Gange tungere end den, Uhret nu paalægger mig — — nei, lad os elste, som vi hidtil have elsket, saa, kun saa bliver Livet og Kjærligheden uberegneligt forlænget."

Swærmeri! vilde Otto have udbrudt, men han taug og trykkede hendes Haand fast til sit Hjerte; thi han sølte, at han selv havde en noget lignende Anskuelse om deres Forhold, hvortil det han end ellers hylbede alstensk Platonisme.

De vandrede paa de sædvanlige smale Stier ved

Søerne og standsede ved en Bænk, hvor de paa deres Udflugter pleiede at hvile. Her toge de Plads, da Bertha lod til at være træt. Astenen var ret smuk, kun blæste det lidt skarpt fra Øst, og denne Vind var nu engang Ottos Fjende, skøndt hans Reise og hyppige Ophold i fri Luft havde gjort ham langt mindre modtagelig for Vind og Veirs Paavirkning, end tidligere. Men en tæt Hæk bag ved Bænken gav tilstrækkeligt Læ. Denne Hæk hørte til en Eiendom fjernt hinsides Grøsten, i hvis Nærhed dog laa et forfaldet Havehuus, tilbels skjult af Syringer, Guldregn og smaa Ahorntræers Løv. Otto besluttede nu at forsøge det andet Experiment: at give den Forarmedes Rolle, for at iagttage, hvilket Indtryk dette vilde gjøre paa Bertha, og for — det haabede han — at vinde Bekræftelse paa, at Ludvig havde opfattet hende aldeles vrangt.

„Du maa tilgive mig, Bertha,“ begyndte han, „at jeg har bragt denne Sag paa Bane! Lad os ikke tale mere derom, ikke engang tænke derpaa. Til min Undskyldning maa det tjene, at Du selv fristede mig til at fortælle min Drøm og saa tog det ene Ord det andet. Under andre Omstændigheder, skulde jeg tilvisse tappert have modstaaet Dine Overtalelser, men desværre har jeg haft en Ubehagelighed af en temmelig alvorlig Natur. Ved en let forstaaelig Ideegang bragte jeg mit Uheld i Forbindelse med Udsigterne til et borgerligt Egetestab, som derved røvedes mig, jeg henfaldt til Fremtidsgrublerier og tilsidefattede derved

maaskee den Opmærksomhed, jeg udelukkende skylder Dig. de saa Timer vi ere samlede."

"Alvorlig Ubehagelighed, Uheld — siger Du. Er det Noget af den Bessaffenhed, at Du kan meddele mig det?" spurgte Bertha, idet hendes Haand stjalvede i hans og hun med et frygteligt Blik vendte Hovedet omkring imod Hækken.

"Ja, det er ingen Statshemmelighed," svarede Otto, antagende hendes Sindsbevægelse fremkaldt af Deeltagelsens Frygt. "Skjondt jeg gjerne staaede Dig for at erfare mit Vanheld, finder jeg det dog rigtigst selv at sige Dig det, da det alligevel ikke godt kan skjules og altsaa let blive Dig forebragt af en Anden paa en mindre ønskelig Maade. Jeg er — for at tale reent ud — en ruineret Mand."

"Hvad vil det sige? Du forstrækker mig, min Ven!"

"Jeg er total forarmet, eier saa godt som Intet, uden hvad jeg gaaer og staaer i. For at spare Uleilighed og Omkostninger ved Omsætning, har jeg været saa ubesindig at lade hele min ret anstændige Formue blive staaende i hollandske Papirer. Et Huus, der af Alle betragtedes som fuldkommen sikkert, er falleret — jeg erholder ikke en Skilling."

Berthas skarpe Høresands lod hende bemærke en svag Raslen bag Hækken, der ikke naaede Ottos Dre, — det kunde have været Blæsten, der knækkede en Green; men ikke desto mindre tiltog hendes Uengstelse.

Han vedblev: "Som sagt, Alt er tabt — det er til at blive fortvivlet over."

„Hvor kan Du dog tale saaledes?“ sagde hun med paafaldende dæmpet Stemme og næsten hvissende. „Fortvivle, naar man er ung og raff, har Talenter og Kundskaber, som Du! Har Du ikke Dig selv og — lad mig tilføie det — gjælder jeg Dig slet Intet?“

„Jo, det er sandt! men det er netop Tanken om Dig og Hensyn til Dig og vor fælles Fremtid, der gjør mig mismodig. Jeg seer ingen anden Udvei, end at informere timeviis, og det vil falde mig meget tungt.“

Her saae hun sig om med en saa afgjort Rædsel og zitrede saa stærkt, at Otto omsider maatte mærke det. Han afbrød sin Beklagelse, for at erkjendte sig om Aarsagen til hendes Uro.

Hun sprang heftig op, gjorde et raff Skridt hen imod Groftkanten, som om hun vilde vove en Storm mod Hæfken; men øieblikkelig betænkte hun sig, flyngede sig fast til Otto og udbrod sagte: „Kom, Otto, kom! lad os forlade dette uhyggelige Sted, her er ikke godt at være. Det spøger her. Aldrig oftere ville vi betræde denne Bei.“

„Men, min Gud! hvad forfærder Dig dog saaledes? Her er jo intet levende Væsen hverken at høre eller see.“

„Jeg har aldrig før kjendt til Frygt, hverken paa Kirkegaarde eller andre saadanne Steder, som sætte Folk i Skræk; men her gysrer jeg og føler mig ilde tilmode,“ svarede hun afbrudt og trak ham med sig.

Først da de havde forladt Stien og vare komne paa en anden Bei, blev hun roligere og sagtnede sin Gang. Han trængte ind paa hende, for at erfare Grunden til en

saar pludselig og heftig Angst, der ikke syntes at staae i fjerneste Forbindelse med hans Udtalelser, og dog heller ikke, saavidt han havde kunnet iagttage, var fremkaldt ved nogen Paavirkning, være sig naturlig eller overnaturlig.

Hun lænede sit Hoved paa hans Skulder, og sagde med Beemod og bange Anelse: „Det er maaskee en sygelig Indbildning, Otto, men jeg føler en Tønen om mit Hjerte, der standser Blodet i mine Arter; det er mig, som om den Plet, vi forlode, skal blive Anledning til megen Rummer, skal træde adskillende imellem os. — — — Hvad var det, vi talte om? Lad os fortsætte Samtalen; jeg vil stræbe at forjage Indtrykket fra den skumle Hæf.“

„Det er, som jeg tit har maattet tilstaae, min uforbedrkelige Gang til Sværmeri, der smitter Enhver, med hvem jeg kommer i Berøring,“ sagde Otto. „Og saa er jeg ovenikøbet saa haardhjertet og ubillig, at fordre kold, klar og jordisk Fornuft af den, som jeg har berøvet Fodfæste og selv draget op i de luftige Regioners Sphære.“

„Gjør Dig nu blot ikke utidige Vebredelser, fordi jeg et Dieblif har været taabelig! Det er gaaet over. Et lille Anfald af en saadan Natur kan vel stundom ramme den Stærkeste. Hush paa, jeg er et Fruentimmer, at jeg ogsaa har Nerver og en levende Indbildningskraft! — Jeg bildte mig ind at see et Par gloende Dine i Hækken; det har været gule visne Blade, — jeg troede at høre Pusten og Stønnen, det har været Vinden, som hvistede: Bliv ikke her, Otto kan ikke taale at det blæser fra Vst! See, det er det Hele! Fortæl mig nu blot om Dine Frem-

tidspaner. Jeg forsikrer Dig, at jeg fra nu af skal være en opmærksom og deeltagende Tilhørerinde."

"Derom tvivler jeg ikke. Men hvad Fremtidsplaner angaaer, da har jeg hverken havt Tid eller Lyst til roligt Overlæg — Slaget kom saa uventet. Jeg imødeser kun en høist ubehagelig Fremtid, (Du vil jo ikke have, at jeg maa kalde den fortvilet); thi jeg skal arbeide, dermed er jeg uvant, og jeg skal frasige mig et godt Bord og mangehaande Bequemmeligheder, der ere blevne mig til anden Natur, — — —"

"Men ikke til Din ædlere og bedre Natur; den vil først nu udvikle sig. Du maa ikke blive vred eller mistyde mine Ord; men jeg fristes til at velsigne den hollandste Bankerotsspiller, der har stilt Dig ved denne Din aandelige Lænestol."

"Ja Tak skal Du have! Det smager ikke godt, at skulle være Læremester for uvorne Børn — —"

"Destobedre ville de tarvelige Netter smage Dig, som Du erhverver ved det majsomme Arbeide, og ikke alle Børn ere opsætsige og utaknemmelige imod deres Lærer; man har vel smukke Undtagelser, skulde jeg tro," meente Bertha, der efterhaanden tilbagevandt sit gode Lune.

"Bevares! Du hører til en af de sjeldne Undtagelser. Men ikke destomindre gad jeg vride Halsen om paa Hol-
lænderen, især fordi Du synes at inclinere for ham."

"Jeg elsker ham, min Ven! det faaer Du at finde Dig i. Har han ikke gjort os til Eigemænd? naturligviis Dine mange Kundskaber fraregnede. Hvor langt frimodigere

kan jeg nu ikke samtale med Dig om Et og Andet? For maatte jeg jo berygte at ytre om en Blomst, at den var smuk, for at Du ikke skulde tro, jeg ønskede Du strax skulde købe den til mig. Nu kan jeg uden Tilbageholdenhed paasfære med Dig om alle Gjenstande, uden just altid at flyve til Stjernerne, — noget nær det Eneste, jeg kunde formode, Dine mange Penge dog ikke formaaede at tilhandle Dig, for at vise Dig lidt galant imod mig."

Saaledes vedblev Bertha, med rørende Skjæmt og sværmerisk Alvor at skildre de uhyre Fordele, hans formeentlige Tab medførte for deres Kjærlighed; og tilsidst paastod hun med pudsig Bestemthed, at han fra nu af skulde aflægge hende Regnskab for Anvendelsen af Dagens mange velsignede Timer, fortælle hende hvilke Informationer han opdrov, og fremsfor Alt spørge hende til Raads ved Indkjøbet af de daglige Fornødenheder, for at kunne leve saa oekonomisk som muligt uden Overanstrengelse. Otto gennemførte sin Fattigmands Rolle mindre korrekt; thi Glæden over, at Ludvig Birks stygge Formodning var bleven saa aldeles afkræftet, lod ham tidt glemme de holdniste Statspapirer og hvad dermed stod i Forbindelse. Om det var Undseelse over sin Usandhed, eller det Dymgende i at være fattig, der gjorde ham til en slet Skuespiller, maa henstaae uafgjort; Bertha mærkede det imidlertid ikke, hun var formeget inde i sin Forsorg for ham, og antog enhver Fortællelse begrundet i det Uvante i hans forandrede Stilling.

De paafølgende Mødeastener vare lutter smukke Varia-

tioner paa det angivne falske Thema. Bertha vedblev ufortrødent at opmuntre ham til Flid og Sparsommelighed, og Otto forsikrede pligtstyldigst, at det bekom ham bedre, end han havde troet, at arbejde; hans Humeur var nu altid godt, og han sølte mindre og mindre de Affavn i Livsnydelser, som de fornødne Indskrænkninger medførte. Stundom faldt disse smaa Usandheder, som han altid maatte forberede sig paa at have en Mængde i Forraad af, ham dog besværlige, og flere end eengang fristedes han til at erklære, at han pludselig var bleven rig igjen; men han blev dog sit første Forsæt tro, og besluttede, saalænge som muligt at lade sig saa kjærligt trøste og saa ømt anspore som fattig Tilmæler.

Med al Respect for de evige Naturlove, skulde det næsten synes, som om den sande, uegennyttige Kjærlighed — hvad enten den er hævet over Alt hvad hedder „Lov“, eller af andre Grunde, — ikke følger de almindelige Regler for Bevægelsen, idetmindste ikke saa længe den kan undgaae at komme ind paa Videnskabens Skraaplan. Et Forhold, som Ottos og Berthas, skulde man antage ikke kunde staae stille i sin Udvikling, men maatte skride fremad med større og større Hastighed, være sig enten til romantisk Undergang og Fordærvelse med Vrens Tab, eller til prosaisk Forbindelse med Vrens Frelse ved borgerligt Egtekab. Havde Otto været en aldeles uerfaren og ufordærvet Ungling, og havde Bertha været mindre fjendt med Livets Forhold og ikke af en saa reflecterende Natur, som hun var, — da kunde man vel tænke sig Muligheden af en

reen aandig Kjerligheds Bestaaen i forholdsviis meget lang Tid. Men disse gjensidige Betingelser vare ikke her tilstede, og saaledes maatte det vel have været det Uvante i Situationen, der platoniserede Forholdet. Bertha havde ubetinget Tillid til Otto, hun boiede sig ganske under hans Willie som det ene Rigtige, og dog havde hun vundet et ubestrideligt Herredømme over ham, fordi hun ikke havde taget sig det, men han ganske naturligt givet hende det. Havde hun været eller spillet den Undseelige, Tilbageholdende eller Frastødende, saaledes som de Qvinder, han uheldigviis hidtil havde truffet her og paa Reisen, da vilde han sagtens have begyndt en lettere eller vanskeligere Kamp, for efter en bestemt Plan at beseire den knibste, koflette eller naturlige Modstand; men nu havde han Intet at kæmpe imod, Intet at overvinde. Da han gik med hende over den skrøbelige Jis, var hun allerede ganske hans; en saa tillidsfuld Hengivenhed tillod ingen Fordringer fra hans Side. — Det er jo ogsaa Mangel paa tilstrækkelig Modstand, der hidtil har bragt alle Forsøg paa at styre Luftskibet til at strande; Luftskipperen kan ikke benytte to Elementers Virksomhed, saaledes som den kæmpende Sømand, men maa villieløs lade sig føre i sin svimlende Høide, hvorhen omtrent Luftstrømmene behage.

Derjom det elffende Par, under samme eller dog lignende Omstændigheder, havde levet og sværmet paa Robinsons ubeboede Ø, isoleret fra al ydre Indgriben og Paavirken, kunde muligviis det lykkelige Forhold igjennem Aar og Dage være forblevet uforstyrret og uforandret, eller

saa at sige stillestaaende, i alt Fald kun bevægende sig i snever Kredsgang. Men — „paa Jord er Salighed en Brøde“, sang vor Ungdoms yndede Digter i sentimental Trøstesløshed, og saaledes greb da her ogsaa en plump Haand ind i det Net, hvori uskyldig Kjærlighed havde spundet sig, sønderbrød de fine Masser og lod et Uveir trække op over den idylliske Ro.

En Morgen, da Otto efter Sædvane sad og i Tan-
kerne gjentog de Samtaler, han havde havt med Bertha
ved den foregaaende Aftens Møde, afbrødes han midt i sin
behagelige Beskjæftigelse af Etatsraad Kjærsgaard, der
uventet og temmelig opfarende traadte ind til ham.

„Det synes at forundre Dem, at see mig her saa tid-
lig paa Dagen“, begyndte Etatsraaden i en alt Andet end
høflig Tone; „men Timelærerne maa man saa godt som
tage paa Sengen.“

Det haanlige Eftertryk, Kjærsgaard lagde paa Ordet
„Timelærer“, opbragte strax i høi Grad den pirrelige Otto.
Hvorfra vidste den forhadte Rival, at han var eller gav sig
ud for Timelærer, uden fra Bertha? Formodningen om,
at hun var fortrolig med Kjærsgaard til den Grad, at
hun endog meddelte ham, hvad de talte om paa deres Ud-
flugter, fyldte hans Sind med Bitterhed. Dog saaldt det
ham ind, at Etatsraaden ogsaa retvel igjennem Ludvig
Birk kunde have erfaret Noget, da det forekom ham, at han
leilighedsviis engang havde ladet et Ord falde til denne om sit

Foregivende. Han søgte at fatte sig saa nogenlunde og svarede koldt: „Det forundrer mig overhovedet at see Dem her, og jeg er virkelig spændt paa at erfare, hvad jeg skylder dette Besøg.“

„Forundring eller ikke Forundring — ligemeget! Uden Omsvøb spørger jeg Dem: Hvad er Deres Hensigt med den Dame, hvormed De hveranden Aften har hemmelige Sammenkomster?“

„Maa jeg dog først blive underrettet om, med hvilken Ret De spørger om mine Hensigter.“

„Med en Formynders og Bærges fulde Ret, om De vil vide det.“

Otto smilede med Foragt. „En Formynder!“ gjentog han. „Jeg er vel ikke Jurist, men saa ukyndig er jeg dog ikke i Lovgivningen, at jeg uden Videre kan bringes til at troe, at den tilsigtede Dame er i nogen sær Livsstilling, der nødvendiggjør Formynderskab og Bærgemaal.“ —

„Saa! Dersom De — hvad De jo kunde faae ifinde — vilde gifte Dem med hende, til hvem vilde De da vel henvende Dem? Hun har hverken Fader, Moder eller naturlige Bærger at spørge; det vilde da blive mig, der hidtil har taget hende under Beskyttelse, som beskikkedes til Bærge, og som den altsaa, der nærmest kom til at give eller negte Samtykke.“

„Jeg takker Dem for denne interessante Belæring,“ sagde Otto med et ironisk Blik; „men jeg kommer neppe nogensinde til at gjøre Brug af Deres Veiledning.“

„For Fanden! hvad vil De da?“ udbrød Etatsraaden

hidfig. „Jeg spørger Dem endnu engang, hvad er Deres Hensigt med Pigen?“

„Og jeg svarer dem endnu engang, at jeg ikke anerkjender Deres Berettigelse til at forelægge mig Spørgsmaal om mine Hensigter.“

Nu kom Kjærsøgaard, der ellers var i Besiddelse af en routineret Verdensmands Selvbeherkselse, ud af sig selv. Han stampede i Gulvet og streg op: „Er jeg ikke hendes Belgjører, har jeg ikke oplædt hende, underholdt hende, ladet hende lære og opdrage, baaret hendes vilde Nykker og stadige Anmasselse uden at unddrage hende min Hjælp? Hun skylder mig — —“

„Intet — Gletintet skylder hun Dem!“ afbrød Otto ham med bitter Kulde, der dog, altsom han talte, bruste op til ædel Harm. „De afbetalte med Deres jammerlige, saakaldte Belgjerninger, hvoraf De nu brouter som en sneverhjerteret Kræmmerssjæl, kun en ringe Deel af Deres ubetalelige Gjæld til det modige Barn, hvis Mandøværrelse, Mod og Klogskab engang frelst Deres syndige Liv. Uden hende, havde De forlængst været hjemfalden til min Ven Birks anatomiske Kniv, hvis han forresten gad have noget med et saadant elendigt Cadaver at bestille. Og De tør tale om Belgjerninger? De, hvem Livet med dets laveste Nydelser gaaer over Alt! — Vurdeer først de Nar, De skylder hende, vurdeer dem efter den Pris, De selv sætter paa at leve og nyde, betal saa enhver Naadestime med Guld, og jeg vil endda sige Dem lige i Dinene, De har

affundet Dem som den uøleste Gnier, der nogenfinde honorerede Frelse med Regnepenge!"

Statsraad Kjærsgaard zittrede af Forbitrelse over en saa uvant Tiltale. Men han betvang sig og nøiedes med at henkaste et: „Romanslofster!"

„De praler med" — vedblev Otto, uden at ændse hans hennumlede Ytring — „hvad De har ydet hende; men De glemmer, hvad De har berøvet hende, uigjentdeligt berøvet hende: Vre, gode Ravn og Rygte, med Deres forbandede plumpe Belgjørenhed — —"

Her afbrød Kjærsgaard ham med en forceret Haanlatter. „Det lyder deiligt i Deres Mund," sagde han spottende, „at tale saa høit om gode Ravn og Rygte; De, som hveranden Aften løber paa ensomme Stier og mørke Veie med hende. Men jeg vil ikke nedlade mig til ordentligt Ordskifte med en Maanestinshest, hvis Begreber om Vren ere af en saa phantastisk Natur, og jeg vil slaae Haanden af det utaknemmelige Væsen, der kan dele saa forrykte Ansuelser; thi det vil jeg sige Dem, fra denne Dag unddrager jeg hende min Forsjorgelse, hun skal i Fremtiden hverken see Skilling eller Hvid fra min Haand."

Ottos mørke, truende Afsyn opklaredes pludselig. „For dette Deres ædelmodige Uffald paa Forsjorgelsesretten," sagde han mildt smilende, „takker jeg Dem oprigtig, Hr. Statsraad! Jeg overtager den med den inderligste Fornøielse, og i Haabet om, ingenfinde oftere at see Dem hos mig, og frabedende mig enhver fremtidig Indblanding

i mine private Anliggender, skal jeg endog forsonlig række Dem Haanden til Farvel."

"Stodder! Dagdriver!" udbød Kjærsgaard, forglemmende sig selv. "De forsørge Nogen? See blot til at kunne forsørge Deres egen Person! Deres hollandske Papirer — — —"

Mere hørte Otto ikke. Det sortnedes for hans Dine, han blev ligbleg og bed sig i Læberne saa Blodet flød. "Tilmæleren" havde han kunnet paaskyde Ludvigs maaskee altfor tjenstfærdige Rapport; men de "hollandske Papirer" var han overbeviist om kun at have nævnt for Bertha. Altsaa var nu Formodning bleven til Visshed! Hun var dog intim med den afskyelige Statsraad, det Otto mest modbydelige og forhadte Menneſte, — hver Skygge af Tvivl derom var forsvunden! Hvad han, Otto, talte med hende om paa deres eensomme Vandringer, blev gjensfortalt "Belgjøreren", der maaskee ynkede og spottede den forarmede Elsker og i Fortrolighed med hende gjorde ham latterlig. Hvorfra, uden netop fra hende, skulde han vel ellers vide, hvor ofte de gik ud, at han maatte arbeide fordi han havde tabt sin Formue og at denne Omstiftning skyldtes de hollandske Papirer, som slet ikke eksisterede uden i et taabeligt Foregivende? Det var et iskoldt Dolkestik igjennem hans glødende Hjerter. Han sprang op, spankede med voldsomme Skridt Stuen et Par Gange igjennem, affølede sin feberhede Pande paa den flamme Rude og kastede sig derpaa udmattet, bedøvet og tilintetgjort i en Stol,

knugende Hænderne for Dinene, som for ikke at ville see sin Kjærligheds og Lyffes triumferende Morder.

Kjærsgaard gottede sig ved dette Syn. Langtfra at ane den virkelige Grund til det Oprør, der rasede i den unge Mands Sjæl, antog han meget mere, at det var den krænkede Stolthed, den aflørede Lyfferidders Undseelse, der ytrede sig saaledes. Han sneg sig bort med hoverende Mine, uden dog ganske at glemme sin tilvante slebne Høflighed. Havde han end ikke opnaaet den oprindelige Hensigt, der bragte ham hid, kunde han dog ikke beklage sig over de synlige Følger af Missionen.

Længe, længe sad Otto hensunken i den lidenskabsløse Slaphed, som gjerne følger paa heftige Affecter og som hos ham aldrig udeblev. Det første Ord, han udtalte, da han atter blev Herre over sin Tankegang, var — Reise! — Al, denne Udvei har Feigheden vistnok anvist os, — den synes saa nem, fordi man indbilder sig at kunne lade Grindringen blive tilbage; men Niessen finder altid Blads i Reisetasken.

Imidlertid gjorde han dog med sygelig Hast alle de fornødne Forberedelser til en længere Reise. Hvor tungt og lammende Slaget end havde ramt ham, var han dog for godt et Menneffe til ikke samvittighedsfuldt at indløse de Forpligtelser, han havde paataget sig. Han havde derfor endeel at bringe i Orden. Dette adspredte ham noget, og han begyndte allerede igjen at tænke lidt paa Bertha, hvem han i adskillige Dage og Nætter med uhyre Anstrengelse havde skævet at vie en Tanke, ligesom han endmindre havde søgt at møde hende. Hvorledes skulde han stilles fra

hende? Uden Afsted? Nei, det vilde være grusomt, umandigt og uridderligt; det vilde sætte en uafsvættelig Plet paa hans Ære, som paa hans Charakter! Men see hende, tale med hende endnu engang, — det tiltroede han sig ikke Styrke nok til; hendes milde Ord, hendes sjælfulde Blik, hendes sømme Kjærtegn vilde smelte hans jernfaste Beslutning. Hvorfor gjøre sig Adstillelsen tungere? Han valgte at skrive. Atter Feighed! — Længe søgte han forgjæves efter Udtryk, og jo mere han overveiede, jo klarere blev det ham, at han dog umulig kunde nedskrive den sande Bevægrund til Skilsmisken; det vilde være i høi Grad uanstændigt, han maatte derved gjøre sig latterlig, og — hvad der vist nok var det Væsentligste — ham selv ubevidst maaskee, nærede han dog en svag Mulighed af Haab om Gjenforening; hvi da optaarne Umulighedens Skranke ved kolde Skriftegn?

Nu først faldt det ham ogsaa ind, at Forbindelsesbroen imellem Bertha og ham var afkastet. Ved hiin letfindige Sorgløshed, som tidligere er bleven berørt, vare de endnu stedse uvidende om hinandens Opholdssted. Imidlertid erindrede han, at et ungt Menneſke, han havde paataget sig at manuducere og forøvrigt viist megen Godhed, leilighedsviis havde omtalt en Familie, hvori han daglig kom, og hvor han var truffet sammen med Bertha, som var meget afholdt i dette Huus og hyppig besøgte det. Otto havde altsaa fundet en Vej, ad hvilken han let kunde sætte sig i Forbindelse med Bertha, og efter noget Overlæg bestemte han sig ogsaa for at benytte den. Ved at tye til

en saadan Overbringer, behøvede han heller ikke at indlade sig paa skriftlige Grunde til sin pludselige Afreise; i det nødtvungne Valg af Bud havde han tilstrækkelig Undskyldning for denne Undladelse. Han kunde sølgelig fatte sig i Korthed, uden at krænke Kjærligheden, og kunde undgaae lige saavel ømme Udbrud som ufsjærlige Udtryk, da hun i ethvert Tilfælde maatte være skarpsindig nok til at indsee, at han kun ved Omstændighedernes Magt var bleven nødt til at bruge en Mellemmand, der ingenslunde var Medvider, og om hvis Paalidelighed ingen af Parterne var overbeviist. Altsaa blev hele Depechen holdt i Forretningstilten, uden Interjectioner; den indeholdt kun de Ord:

„Et uopsætteligt Anliggende tvinger mig til at reise.
„Uvis om, hvorvidt en Skrivelse fra mig falder i de rette
„Hænder, kan jeg for Diebliffet ikke udtale mig nærmere.

„Otto.“

Det er ofte blevet sagt, men kan ikke tidnok gjentages, at naar Mistanke opstaaer i et sjæleligt, ømt og inderligt Forhold, burde man altid søge at komme til gjensidig Forklaring. Hvor mangt et kjærligt Baand, der lovede at forblive uopløseligt for det Spand af Tid, vi vove at kalde en Evighed, er ikke blevet grusomt overrykket — ei engang venlig løst, — blot for en usalig Misforstaaelses Skyld, der ved nogen fælles Oprigtighed med Lethed kunde have været opklaret og hævet paa saa Minuter af de mange kummerfulde Dage og søvnløse Nætter, som hensneg sig for det adskillte Par, omslørede af Tvivlens, Forbitrelsens, Skinsygens og alle Furiers Plagehær! Hvad mon

da være Skylden i denne Mangel — ikke just altid af Forsønlighed, men — af ærlig ligefrem Imødekommen? Er det Stolthed? Ingen vil være den Første; den, som formener sig at være den Forurettede, vil have, at den Anden skal give efter, og den Anden kan ikke komme, fordi ingen ham bevidst Brøde kalder ham. Dersom det endda stedse var Forstandens Høiesteret, for hvilken Sagen indankedes, med Forbigaaen af Hjertets Forligelsescommisſion; men desværre er der lige saa lidt Tale om Forstand som om Hjerte, naar Mistankens Snyltestængler først have omflunget og qvalt Kjærlighedens zarte Plante, — Sagen staaer som oftest aaben, indtil en af Parterne for evigt har lukket Dinene, og da først bliver den anden Part ikke sjelden flarsynet og seer, at Brudet var grundet paa en Misforſtaaelse, der kunde have været hævet itide. Dog foruden denne Stolthed, Egenſindighed, Haardnaffethed, som forblinder saa mange Elſkende, er der endnu et Moment, som ikke er af ringe Indflydelse og spiller en farlig Rolle i vor civiliserede Verden. Det er den saakaldte Delikatesse. Man udvevler med forbausende Driftighed Tanker, Følelser, Stemninger og Gud veed hvad med hinanden; men den sande Fortrolighed fattes gjerne, trods alle disse uforbeholdne Udveglinger. Man sværmer omkring i den høiere Kjærligheds grændseløse Regioner, vil kæmpe for hinanden imod Underverdenens Rædsler, af Mangel paa Drager og Trolde; men kommer man ind paa det stakkels borgerlige Livs snevre Omraade, da er den modigste Kjærlighed i Reglen den feigste Kujon, der svinger Sværdet i romantisk

Mørke og afbigger Gjendens Dren, men ved det prosaiske Lys fornægter sine Følelser og fraværger sig sin Ven for Hanegal. Delikatesen, Frygt for at synes den Paatrængende affærer den sande Fortrolighed, den, som saa smukt gjør sig gjældende imellem Forældre og Børn, imellem hjærlige Søskende, vel ogsaa imellem oprigtige Venner; men al! yderst sjelden imellem Elskende. Hvem vilde ikke give „tusinde Liv“ (om han forresten havde dem!) for den elskede Pige? Men den samme Offerhelt vilde ikke kunne samle Mod nok i hele sit Rustkammer, til at spørge den elskede Pige, om hun s. Ex. var — sulten, naar han traf hende efter en Reise o. s. v. Og den elskede Pige vilde naturligtviis tusinde Gange hellere døe, førend selv komme frem med en saa profan Tilstaaelse ligeoverfor den elegante Elsker.

Otto kunde og burde vistnok i sit Forhold til Bertha, saa snart han nogenlunde var bleven sig sine Følelser bevidst, have givet Afkald paa en god Portion af denne Delikatesse, der rigtignok næredes af hendes Uafhængigheds Sværmeri og det overdrevne Had, hun ytrede imod enhver fremmed Indblanding i hendes private Anliggender, — et Had, hvis Tilværelse igjen kun kan finde sin Undskyldning i den Bitterhed, som Verdens haarde Omdømme, for hvilket hun var udsat, alt tidlig havde kastet i den sig selv og sin egen Tankegang overlodte unge Piges Bryst. Han burde saa at sige have fraløst hende den Fortrolighed, hun enten ikke vilde eller ikke kunde tilstaae ham, saa meget mere, som han jo havde Midler i Hænde til at lade hende fortsætte

det selvstændige Liv, hun satte saa megen Pris paa, og uden hvilket hendes Tilværelse syntes en Umulighed. Var end maaskee denne Selvstændighed en Fiction, var den muligen, ja sandsynlig af tvetydig Oprindelse, baseret paa Skændsel eller dog Skinnet af Skændsel, — ligemeget: han maatte forlængst selv have forstaaet det Uundgaaelige, og dateret et nyt Liv fra den Stund, han paatog sig en Andens Forpligtelse, hvad enten den utroligste Ustyld, eller den mere trolige Banære laa bag den tidligere Forsørgelse, havde kjøbt den, betalt den og maaskee betalte den endnu.

Den arme Bertha kom og kom atter til det sædvanlige Mødested; men Otto var der ikke. Ufortrødent indfandt hun sig hver Aften, trodsende Vind og Veir; dog han udeblev. Hun blev sørgmodig, ikke bitter, hvor tidt hun end gif forjæves — han kunde jo vel atter være bleven syg. Tanken herom gjorde hende ængstelig, Uvisheden forstørrede hendes Angst, og i sin Bekymring greb hun samme Udvei, som Otto noget senere fandt paa, nemlig igjennem hiin unge Mand om muligt at erfare Noget, der kunde ligne en Underretning fra den forjæves Ventedes. Bemeldte Ungling var en fattig Studerende, et stille, beskedent og tilbageholdende Menneske, der „spiste paa Omgang“ og var næsten daglig Gæst i den Familie, hvor hun, som allerede anført, hyppig kom. At træffe ham der, var ikke vanskeligt. Med velberaad Hu valgte hun netop Spisetiden til sit Besøg, og med den hende egne Klogskab lykkedes det hende snart at faae Samtalen henledet paa Otto. Den unge Mand blev ordentlig veltalende, ved at

omtale sin Lærer og Velgjører. Han tog ikke i Betænkning ligesom at afløre, hvor ædelmodigt han hjalp ham og andre Studerende i samme Aar; og da den henrykt lyttende Bertha behændig lod et Ord falde om Ottos forandrede Formuesomstændigheder, smilte hans Lovpriser og forsikrede, at det kunde der slet ikke være Tale om. „Men han maa jo dog undervise, manuducere og paatage sig langt strengere Arbejde end tidligere“, bemærkede hun henkastet. „Ja det gør han, fordi det synes at behage ham at være i Virksomhed,“ svarede den Anden, „men det stæer uden mindste Bederlag; tvertimod giver han, i Stedet for at tage, der er neppe Nogen af os, hvem han ikke har hjulpet og hjælper den Dag i Dag med Bøger og paa andre Maader, og det stæer stedse saaledes, at man ikke føler sig ydmyget ved Gaven, men meget mere troer at gjøre Giveren en Tjeneste ved at modtage den.“

Ihvorvel denne Roes over den Elskede i høi Grad maatte glæde Bertha, blev hun dog noget underlig tilmode ved at høre, at han i alt Fald var mindre forarmet, end hun efter hans eget Foregivende havde Grund til at antage. Hun vovede derfor at gaae et lille Skridt videre, ved at ytre nogen Tvivl om Virkeligheden af en saa gunstig Formuesstilling, som det nys Fortalte hentydede paa, idet hun bemærkede, at hun ikke havde sigtet til tidligere Dage, men egentlig meente hans Omstændigheder i den senere Tid.

„Hvad det angaaer,“ svarede det unge Menneske, „saa synes han snarere at maatte være bleven rigere; thi mere rundhaandet og ædelmodig, end netop nu, har Ingen af

os seet ham, og det vil virkelig sige meget. Jeg kunde fortælle mange smukke Træk herom, men da det angaaer Andre end mig selv, er det vist sømmeligst at tie med Enkelthederne og kun i Almindelighed anføre, at han, som jeg med Visshed veed, har gjort betydelige Forstud, betalt Huusleie for Folk, eftergivet Fordringer o. s. v., hvilket tilvisse ikke er Tegn paa Uorden i Pengevæsenet og Altsammen er fleet i Løbet af disse Dage."

Denne trohjertede Fremstilling betog Bertha enhver Tanke om Ottos fattigdom. Mismodig grublede hun over, hvad der da havde kunnet bevæge ham til at give hiin Historie tilbedste og fortælle hende om det Tab, der pludselig havde ruineret ham. Hun sølte sig frænket, uden egentlig at være sig klart bevidst, hvorover det var; men hun afskyede Ujandhed og Forstillelse, og for Sigt havde hun negtelig været udsat i en ikke ringe Grad.

Et Par Dage derefter, da hendes piinlige Uvisshed endnu ikke var bleven løst ved mindste Oplysning om Ottos Udeblivelse, gik hun atter til den omtalte Familie, hvor hun vidste at træffe den unge Studerende. Der behøvedes ikke mange Omjvøb fra hendes Side, for at faae Talen henledet paa den Gjenstand, hun ene ønskede at høre ham tale om; thi Referenten var lige saa forhippet paa at give sit Hjerte Luft om Otto, som hun længtes efter at erfare Noget, der mulig kunde være et Bink for hende. Han fortalte da blandt Andet, at Otto i nogen Tid havde været saa besynderlig; egentlig syg kunde man ikke kalde det, og dog syntes han at lide. Snart var han

imod al Sædvane heftig og opfarende, snart igjen stille, sørgmodig og næsten altfor eftergivende. I de sidste Dage lod det til, han havde faaet meget travlt, han havde slet ikke læst med Fortælleren eller overhovedet med Nogen; mildt undskyldende sig, havde han stedse bedet dem komme igjen til en anden Tid, men da var det lige saa nær. Hans overordentlige Godgjørenhed var imidlertid vedbleven usforandret, ja havde endog taget større Dimensioner.

Disse Meddelelser, som det unge Menneske gav med bekymret Mine og næsten rørende Deeltagelse for Otto, havde kun lidet Trøstende for Bertha. Det var hende naturligviis ikke muligt at finde en ledende Traad i denne Labyrinth af Formodninger, hvori hun var geraadet. Hun havde vistnok endnu den fulde Tillid til Otto, men ubekjendt med den særegne Bessaffenhed af hans Livsforhold i Almindelighed, der muliggjorde Intriguer, Forstillelse og alt Sligt nødvendigt, viste hendes i Bevægelse satte Phantasi hende en Række af Farer, Forfølgelser, Sygdomme og Kampe, hvori hun — paa en saa uforklarlig Maade fjernet fra ham — hverken kunde yde ham Raad eller Bistand, hverken Opmuntring eller Trøst. Martret af de sorteste Forestillinger, besøgte hun nu Familien saa ofte, det nogenlunde lod sig gjøre uden at vække Mistanke om nogen Bihensigt; men Udbyttet af hendes Gang var stedse kun en omtrentlig Gjentagelse af hvad hun allerede vidste. Da bragte den tidtomtalte unge Mand hende omsider Ottos Billet — lige saa trøstesløs og lige saa gaadefuldt som alt det Øvrige. Den indeholdt jo kun en flygtig

henfattet Forfyndelse om en ubestemt Reise; intet Ord, intet Bink om hvorhen eller hvorlangt, — det var en Underretning, som Studenten næsten med Taarer i Dinene bekræftede, idet han fortalte, hvorledes han havde bemærket, at den elskede Lærer og Velgjører med et Slags For-
tvivlelsses Ro forlængst havde ordnet sine Sager saaledes, at Alt tydede paa en lang Bortebliven.

Bertha beherskede sig, hun hengav sig ikke til Smerten, hvor dybt hun end sølte sig saaret. Hun havde heller Ingen for hvem hun kunde beklage sig, Ingen for hvem hun kunde udøse sin Kummer. Med stille, taalmodig Hengivenhed bar hun, hvad det ei stod i hendes Magt at ændre. Hun manglede ikke Mod og Energi, hvor det gjaldt en bestemt Fare eller et dristigt Foretagende; men her stod hun lammet lige over for et taaget Spøgelse, mod hvilket det ikke kunde nytte at kæmpe. Maaskee — sukkede hun — har jeg levet for ødsel med mit Haab, nu vil jeg lære at lide sparsomt med mine kjære Grindringer.

Otto var fuldkommen rejsesfærdig; han havde paa bedste Maade ordnet alle sine Anliggender, eller troede idetmindste at have bragt dem i ønskelig Orden. Passet var løst og Timen til Afreisen berammet, — Alt med en vidunderlig Rolighed, med det koldblodige Overlæg, man tidt maa beundre hos Selvmorderen, skjøndt man maa antage, det gjærer og raser i hans Indre. Otto gik som idrømme; men man har jo stundom seet Folk isøgne ud-

rette halsbrækkende Foretagender med en Sikkerhed og Behændighed, de i vaagen Tilstand neppe have vovet eller kunde have udført, man har seet dem sægte omkring med de skrøbeligste Gjenstande og haandtere de farligste Vaaben, uden at tilføie sig selv eller Andre mindste Skade. En saadan særegen Styrke midt i Svagheden maa vel have gjort sig gjældende hos Otto. En slovende Ruus, en aandig Bedøvelse havde bemægtiget sig Størstedelen af hans sunde Tænke- og Dømmekraft, og Resten syntes at have concentreret sig om Forberedelserne til Reisen uden Maal og Med, men hvortil han med sygelig Til havde truffet alle Anstalter, beregnende Alt med næsten smaalig Nøiagtighed.

Saaledes stod Sagerne, da hans Værtinde, fort for han agtede at opgjøre Regnskab med hende, bragte ham med kjendelig bestyrtet Mine en smal aaben Seddel.

Det var en Stævning til Politiretten.

Uergerlig over denne uventede Standsning i hans Plan, besluttede han i første Dieblis, at ignorere Tilsigelsen og slet ikke give Møde. Det er dog vist kun en Feiltagelse, tænkte han, der ikke var sig Nogetsomhelst bevidst, hvorved han kunde være kommen i Collision med Politiet. Men ved nærmere Overlæg fandt han, at det var bedst at underkaste sig den upaatvivlelig mindre Uleilighed, for at undgaae større Ulempe og Sinkelse. Han havde jo nylig hentet Pas, det kunde see ud som en Flugt, hvis han ikke mødte, og man vilde da maaskee sende Stikbreve efter Flygtningen,

ifald man ellers ikke, hvad der var rimeligere, standsede ham forinden han tog bort.

Til den berammede Tid indsendt han sig altsaa for den betegnede Protokol, men ikke just i den ønskeligste Stemning.

Forhørsdommeren var ingenlunde nogen høflig Herre. Mulig bidrog ogsaa den Gjenstand, Sagen omhandlede, i Forbindelse med den Eiegyldighed og Muthed, med hvilken Otto traadte for Skranken, til at forhøje det Skarpe i Tonen, der er visse Retstjenere egen, naar de ville imponere, d. v. s. forbløffe. Nok er det, at Forhøret truede med et alvorligt Sammenstød, idet Otto, der ellers altid var elegant i sin Paaflødning, let og høflig om end noget kort i sine Manerer og Fremtræden, nu formedelst Rattvaagen, Sindslidelser og Higen efter at komme bort, aldeles havde forsømt Toilettet og viste en Skjodesløshed i sin hele Adfærd, lige over for hvilken Assessoren, der var vant til at vises Respect, ikke troede at burde tage de Hensyn, der vel skyldes Enhver, men dog fornemmelig den dannede Mand.

Efterat de almindelige Spørgsmaal om Navn, Stilling, Bessjæftigelse, Opholdssted o. s. v. vare gjorte saa fludssom muligt, og besvarede saa kort, men saa bestemt af den Tilspurgte, som nogenlunde lod sig forene med Anstændighed, spurgte Dommeren, om Indstævnte nogensinde havde afslagt Ed for Retten, og da Otto benegtede det, gav han sig til i en streng selvelsesrig Tone at forklare ham Edens Betydning, idet han tillige bemærkede, at han mulig vilde

komme til at bekræfte sit paafølgende Udsagn med Lovens Ed. Under denne noget langtrukne Forklaring blev Otto, hvis Tanker vare helt andrevegne, urolig, saae ud af Binduet efter Binden, trommede paa sin Hat og viste alle Tegn paa Utaalmødighed. Dette tirrede Dommeren. Han afbrød sin Tale og raabte hidfig: „De skal høre efter med Opmærksomhed; det er min Pligt, at formane Dem til Sandhed.“

Denne Jrettesættelse virkede øieblikkelig paa Otto, vækkede hans naturlige Stolthed og kaldte hans vidtspændende Tanker tilbage til Retfærdighedens hellige Haller.

„En saadan Formaning finder jeg temmelig overflødig,“ sagde han med kold Rolighed; „den spiller kun Tiden for os Begge. Mig vitterligt, har jeg aldrig sagt Usandhed, og uden Hensyn til Ed eller ikke Ed, agter jeg heller ikke at nedlade mig til at lyve for Retten, saa meget mindre, som jeg Intet er mig bevidst, der kunde bringe mig i den Fristelse, at fravige eller fordølge Sandheden.“

Assesoren sprang op, bleg af Arrighed, men tømmende en Slurk Vand af den hosstaaende Karaffel betvang han dog sin Hidfigheds Udbrud, hvisttede Noget til Secretairen og henvendte derpaa atter Talen til Otto, idet han fandt sig besejret til alvorligt at bringe ham i Grindring, at det var Enhvers Pligt at møde for Retten og give de forlangte Oplysninger; Talen kunde selvfølgelig ikke være om Tidsspilte paa nogen af Siderne.

„Jeg maa dog tillade mig at bemærke,“ svarede Otto, „at jeg staaer i Begreb med at rejse, og at Udbyttet af

mit Udsagn i en Sag, der formodentlig dreier sig om en reen Feiltagelse, kun kan være høist ubetydeligt i Forhold til den Skade, Opholdet her vil forvolde mig og tildels allerede har forvoldt mig. Men under alle Omstændigheder skulde det være mig kjær, dersom man til den øvrige Forekommenhed, der vises mig, vilde yde mig den særlige Begunstigelse, at gaae over til selve Sagen, ved uden flere Formaliteter at meddele mig, i hvilken Hensigt man har stævnet mig."

"De vil tidnok erfare det," sagde Assessoren kort, greb Bordkloffen og ringede.

Den opvartende Betjent indfandt sig fra den modsatte Dør. Assessoren gav ham sagte en Ordre, han forlod Bærelset, men vendte snart tilbage med en ung, noget bleg Pige. Hun saae lidende ud, hendes ret smukke blaae Dine havde en mat Glans, der dog ved Synet af Otto syntes at faae noget Liv. Hendes Figur var let og smækker; hendes Klædedragt tarvelig, men takkelig. De sorte Haar vare stelte i Midten og strøgne glat glindsende til begge Sider, bedækkede af et lille Silketørklæde.

"See noie paa dette Fruentimmer!" befalede Assessoren i en barsk Tone.

Otto — hvem Opfordringen gjaldt — kastede et flygtigt, men mildt og deeltagende Blik paa den indbragte Arrestantinde og saae derpaa atter ud af Vinduet efter Binden.

"Kjender De hende?" vedblev Assessoren med stigende Myndighed.

„Ja, jeg kjender hende. Det er en efter hendes ulykkelige Forhold meget brav Pige; hun kalder sig Mathilde, er noget tunghør og boer eller logerer i — —“

„Det er Nok, mere end Nok!“ afbrød Alsjesjoren ham med et haanligt Smil. „Man hører, De er godt underrettet, og det vil være overflødigt at spørge, hvor De har gjort saa smukt Bekjendtskab.“

„Det er vist i det Hele taget overflødigt at indsmugle moralske Betragtninger paa dette Sted, da jeg sagtens ikke er uleiligtet herop, blot for at faae mine aldeles private Handlinger kritiserede, hvilket jeg ogsaa paa det Bestemteste maa have mig frabedt,“ gjenmælede Otto og lod sit Blik hvile fast og roligt paa den nærgaaende Dommer.

Da denne omsider mærkede, at han havde en Mand for sig, der ikke lod sig knække eller bringe ud af Fatning ved Magtsprog, undlod han at besvare hans tilbagevisende Bemærkning, dreiede sig halvt om paa Stolen og tilspurgte Pigen:

„Kjender Du den Fyr, som staaer der?“

Hun stirrede paa Taleren med halvaaben Mund, saaledes som døve Folk pleie, og svarede ikke.

„De kommer vistnok til at tale noget høiere til hende,“ sagde Otto med sin bløde vindende Stemme, naar den lod bedende. „Hun er, som jeg nylig anførte, noget tunghør.“

„Na, det Kneb kjende vi!“ paaftod Alsjesjoren, men gjentog dog Spørgsmaalet raabende, idet han fandt det passende at forandre „den Fyr“ til „ham der“.

Hun rystede benegtende paa Hovedet.

„Hvad! Tor Du paastaae, Du ikke kjender ham?“
 freg Afsjessoren heftig opfarende.

Hun vedblev Forsikringen; men en fin Sagttager vilde mulig have opdaget, at Fornegtelsen smertede hende.

„Der seer man, hvilke forstøffede Skabninger der gives! Lyve os lige op i Dinene. Men bi kun, vi skulle nok hjælpe paa Din Sukommelse. Du skal blive smidt ned i det værste Hul og faae Vand og Brød til Du kommer til Eftertanke.“

„Det maa være en reen Misforstaaelse, Hr. Afsjessor!“ tog Otto bestyrtet tilorde. „Det er ikke mange Dage siden, jeg talte med hende; det er umuligt Andet, end at hun maa kjende mig, og der er aldeles ingen Grund til at negte Bekjendtskabet.“

„Saa mener De; men vi kjende slige Taster bedre,“ sagde Afsjessoren.

„Jeg har ikke nogensomhelst Aarsag til at flage over hende — —“

„Nei, det troer jeg gjerne,“ indrømmede Dommeren spottende og lo. „Men hun kan have en meget vigtig Aarsag til at skjule Forholdet. Sæt f. Ex., De var hendes Medskyldige!“

„I hvad?“ udbrød Otto hidfig.

„Ja det vil vel snart vise sig. — Jeg spørger Dig endnu engang,“ vedblev han henvendt til Pigen: „vil Du tilstaae, at Du kjender ham, eller vil Du føres ned?“

„Jeg kjender slet ikke den Herre,“ svarede hun bævende og med synlig Anstrengelse.

„Mathilde! betænk Dig dog. Hvorfor negte, at vi ere gode gamle Bekjendte? Det vil skade Din Sag og kaste Mistanke paa Dig,” tilraabte Otto hende.

Hun sænkede Hovedet, men gav ikke den attraaede Indrømmelse.

„Hr. Assessor!” bad Otto, „maa hun ikke et Dieblif blive fjernet.”

Dommeren, som antog, at Indstævnte nu vilde afgive en eller anden Forklaring, der kunde lede til Oplysning i Sagen, var strax villig til at opfylde Ønsket. Han ringede og lod Betjenten føre Pigen udenfor.

„Det er ganske besynderligt,” sagde Otto, da hun var borte, „at hun ikke vil vedkjende sig mig. Men jeg troer, at jeg med Lethed maa kunne erfare Sammenhængen hermed, dersom De vilde overlade til mig at udspørge hende uden synlige Vidner. Naar De, Hr. Assessor, et Dieblif vilde træde bag Raskelovnsstjærmen hist, kan hun ikke see Dem, men De vil dog kunne iagttage mine Miner og bemærke, at jeg ikke ved Tegn eller deslige staaer i Forbindelse med hende. Secretairen har vel den Godhed at uleilige sig udenfor et Par Minuter.”

„For saadant Komediespil maatte Retten vistnok helst ønske sig forskaaet,” sagde Assessoren, idet han gnavent reiste sig; „imidlertid vil jeg dog føie Dem og prøve denne Udvei, for ved milde Midler at tæmme den Stædige. Forlad os!” bød han Skriveren, „lad hende føre ind igjen og bliv saa De udenfor til jeg ringer paa Dem.”

Han stillede sig bag Stjærmen; Mathilde bragtes ind

af Secretairen, der da, ifølge den fætte Aftale, strax forføiede sig bort.

„Hvad bevæger Dig, Mathilde, til en faadan Udfærd?“ begyndte Otto talende høit og bestemt, dog uden at skriges. „Hvorfor vil Du skjule, at Du kjender mig? Nu ere vi alene; sig mig derfor ærligt og oprigtigt, hvad det skal betyde. Hvad er Din Hensigt med en saa taabelig Benægtelse?“

„Al, Hr. Otto! hvor kan De bære over Deres Hjerter, at gjøre mig saadanne Bebreidelser? Troer De ikke, at jeg mere end gjerne vilde sige til alle Menneſker, hvad jeg ſaa tidt ſiger til mig ſelv og til min Gud, at jeg kjender Dem ſom et inderlig godt Menneſte. O, hvis andre Menneſker havde været ſaa ſkaanſomme og gode, ſom De, da vilde viſt Mathilde ikke være bleven ſaa ſlet! — Men hvilken honnet Pige af vort Slags røber hvad for Herrer, der beſøge dem? Hvilke forfærdelige Ulykker kunde det ikke forvolde, derſom en Mand var gift, forlovet eller ſtod i ſaadant Forhold, og man gif hen og fortalte Bekjendtkabet til Nogen? Blot at nikke til en ſlig Perſon i Fortrolighed paa Gaden, er en Nederdrægtighed, ſom jeg aldrig vilde gjøre mig ſkyldig i; hvis jeg mødte Dem, Hr. Otto, og om de hilſte mig, jeg hilſte Dem dog ikke igjen, men gif Dem forbi ſom en Fremmed uden at kjende dem. Nei, hvor ondt det gjør mig at ſtulle ſige Dem lige i Dinene, at jeg ikke kjender Dem og aldrig har ſeet Dem, vilde jeg ſor ſulte ihjel i den mørkeſte Arreſt, førend jeg ſkulde tilſtaaе vort lille Bekjendtkab eller føre Deres Navn over mine Læber,

„Kjendt jeg aldrig kan tro, at det just vilde være ulovligt blot at være kjendt af mig. Desuden vilde jeg nødig have, at De skulde blive indrodet i noget Filteri for min Skyld.“

„Hvad beskyldest Du da for?“

„Det veed jeg ikke ret; men Politiet kan jo let hitte paa Noget, naar de vil. En af os tillivs og — — —“

„Det er tilstræffeligt!“ udbød Assesjoren og sprang frem fra sit Skjul.

„Fy! det var ikke smukt af Dem, at være med for at stille en Snare op for mig,“ lod det fra Mathildes dirrende Læber, idet hun tilsendte Otto et usigelig veemodigt Diekast, gav sig bitterlig til at græde og derpaa som tilintetgjort lod Hovedet synke ned mod Brystet.

„Det er nok bedst, at jeg igjen selv overtager Examinationen,“ sagde Assesjoren noget spottende, dog lidt høfligere end tidligere; „Forhøret kan nu gaae sin Gang, haaber jeg.“ Han ringede efter Secretairen, og vedblev: „I Betragtning af den paaberaabte Negtelsesaaarsags særegne Beskaffenhed, og med Hensyn til den smudsige Affaire overhovedet, tror jeg at kunne frasælbe Justitiens Forbehold i Henseende til falsk Forklaring for Retten, eller dog Fordølgelse af Sandheden.“ — Efter denne Raadesafts Forkyndelse, lod han Brillerne glide fra Panden ned paa Næsen, bladende med sagemæssig Rolighed i sine Papirer og fortsatte:

„De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag ere følgende: En aldrende Herre, der ikke ønsker sig nævnet, besøgte i Fredags Arrestantinden, logerende Fruentimmer

Mathilde. Imod flige Individers Sædvane afviste hun ham. Han forlod hende, men savnede senere sin Brevtaske. Der er Grund til at antage, at han har glemt den paa hendes Bopæl, eller at hun paa anden ulovlig Maade har tilvendt sig samme. Ifølge hans derom indgivne Anmeldelse, er Pigen belagt med Arrest; men — hvad man maatte formode — benægter hun paa det Bestemteste at have fundet eller taget nogen Tegnebog. En i hendes Gjemmer foretagen Undersøgelse har ikke ledet til noget Resultat."

Imedens Assesoren atter gennemløb sine Dokumenter, tog Otto rask til Gjemmæle:

"At den anklagede Pige ikke har tilegnet sig fremmed Gods, det er min fulde Overbeviisning. Jeg vilde trygt overgive i Mathildes Bærge eller glemme hos hende hundrede Tegneböger, hundrede Gange bedre forsynede, end hiin navnløse Herres maaskee har været, og ikke engang gjøre mig den Uleilighed at estertælle Summerne, saa sikker er jeg paa hendes Ærlighed i den Retning."

"Deres Forsikringer have ikke Stort at betyde," bemærkede Assesoren haanligt, "og Deres Forestilling om det Slags Fruentimmer synes i det Hele taget at lide af Forkjærlighedens Partiskhed. Af flige Børner kan man vente sig Alt, de kjende hverken Ære eller Skam, og deres selvkaldte Venner og Belyndere maae derfor udsætte sig for den Mistanke, der følger med slet Selvfab."

Da denne Skøse idetmindste for Diebliffet havde bragt Otto til Taushed, henvendte Assesoren sig til Mathilde

med nogle Krydsførgsmaal, der navnlig gif ud paa at erfare, hvorfor hun egentlig havde havt saa travlt med at bortvise bemeldte aldrende Herre.

Sagtmodig, uden at vise frybende Ydmyghed, men endnu fjernere fra Frækhed eller Trodsighed, gav hun sit Tilsvær. Kun med Hensyn til Bevæggrunden til Afvisningen var hendes Udsagn kjendelig vaklende, altsaa efter Dommerens forudfattede Mening, tydende paa ond Samvittighed. Over dette svage Punkt fastede han sig derfor med al sin inquisitoriske Styrke.

„Maa det dog ikke først være mig tilladt at gjøre et Par Spørgsmaal,” faldt Otto ind, benyttende en Pause. „Nemlig: hvilke Værdier indeholdt omtrent fornævnte Tegnebog, og dernæst: i hvilken Forbindelse staaer jeg til denne Sag? Fordi jeg kjender Pigen Mathilde, og hun mig, — hvad maa antages er Tilfældet med mange andre Personer, — indseer jeg ikke mindste Anledning til at drage mig ind i saadanne Pappalier.“

„Det er ikke Lapperi, at miste en Tegnebog, der efter Angivelsen, indeholdt en halv Snees Daler, foruden nogle tildeels værdiløse Papirer,” bemærkede Dommeren alvorlig.

Otto smilte med Foragt idet han sagde: „Og det er det Hele! For lumpne ti Daler, som kunne være glemte eller tabte paa mange andre Steder, koster det Menneske glatvæk Mistanke over paa en stakkels værgeløs Pige og vil styrte hende i Ulykke? Det maa være en gentil Gentleman!“

„Rigeoverfor saadanne Løiter, og hendes høittravende

Consorter, er han det i alt Fald," paastod Alsessjoren spydigt.

„Consorter? Aha! under denne Kategori skal vel jeg have den Gæde at høre; men, min Herre! — —“

„Jeg er ikke Deres Herre," afbrød Alsessjoren ham stolt.

„Nei, De har Ret! Jeg lod Høfligheden løbe af med mig. Maa jeg da ikke bede Hr. Alsessjoren sætte mig i Kundskab om, hvad der har bevæget det ærede Politi til særligt at udvælge mig iblandt Consorterne.“

Alsessjoren confererede paany med sine Papirer. „Rapporten oplyser“ — svarede han — „at man har seet Dem gaa op til Pigen kort efter at omhandlede Mand forlod Stedet, og at De er forbleven hos hende en temmelig lang Tid. Indrømmer De Rigtigheden heraf?“

Otto betænkte sig et Dieblis og gjenmælede derpaa uforbeholdent: „Hørte jeg ikke feil, nævnte De nys i Fredags. Det er ganske sandt, at jeg bemeldte Dag i Tusmørket besøgte Mathilde; det er endvidere sandt, at jeg opholdt mig hos hende en Tid, der mulig har forekommet vedkommende Speider længere, end den syntes mig; men ubegribeligt bliver det mig ligesuldt, hvad dette Besøg og dette fortere eller længere Ophold hos hende har med den bortkomne Brevtaske at bestille.“

„Da synes dog Sammenhængen temmelig forklarligt," meente Alsessjoren: „De var den Første, der kom til hende efter Klageren, og De blev usædvanlig længe hos Arrestantinden. Dette tyder paa et nøiere Bekjendtskabsforhold, end det almindelige. Men hvad der bestyrker Mistanken

om Deelagtighed i den formeentlige Forbrydelse, er den Omstændighed (her hævdede Assessoren Stemmen), at man har erfaret, at Deres Formue er tabt, at De har tilsat Deres Midler i fremmede Papirer, Intet eier og maa friste en kummerlig Tilværelse. Den Tanke ligger altsaa nær, at formode, De har givet efter for Fristelsen og med en løssagtig Beninde vil dele — —

„Tael ikke ud!“ afbrød Otto ham rasende, uden at ændse Person eller Sted. „Det er nedrigt, det er lumpent, hvorfra end Betskyldningen kommer! En saa grov Fornærmelse hverken jeg vil eller behøver at taale. Lad den Hallunk af Anklager træde frem for Skranken, lad ham i mine Dine vove at gjentage sin ærerørige Mistanke her, og jeg skal med tre Ord afføre hans Lumpenhed, da jeg ikke er Romanhelt nok, og han for gammel og brøstfældig til at give Revanche med Kaarde og Pistoler — — Hr. Assessor!“ vedblev han roligere: „Undskyld, at jeg før pralede af, aldrig at have sagt Usandhed! Lad Deres Skriver notere min Feiltagelse. Ja, jeg har dog engang været svag nok til at sige en Usandhed, og nu forfølger Nemesis mig straffende, — jeg har paaløbet mig Fattigdom; see her Beviserne for det Modsatte!“

Med disse Ord kastede han en velspækket Tegnebog hen til Assessoren, der raadvild formedelsst den unge Mand's heftige Udtalelser og bratte Overgang til Selvbebreidelse, ikke ret vidste, om han skulde gribe til Kloffen og hidkalde den vagthavende Betjent, eller lade Stormen rase ud.

„Vil De,“ vedblev Otto, „værdige Indholdet af denne

Mappe et flygtigt Diekast. De vil finde Anviisninger, Bøger og Navne, om hvis Soliditet der ikke kan være Skygge af Tvivl. Hoslagt vil De ogsaa finde mit Pas. Jeg overgiver det Hele i Deres Baretægt, og skønner ikke rettere, end det er Garanti nok for min Person og Pigen der, samt for den uhørte Forbrydelse, vi enten hver for sig eller in solidum maatte have begaaet imod Ridderen af den kostbare Brevtaske. Lad os faae Ende paa denne Sag! Der kan vel Intet være til Ginder for, at hun strax følger med; jeg haaber i saa Tilfælde inden fireogtyve Timer at kunne retfærdiggjøre os Begge."

Næssejoren aabnede Tegnebogen. Et løseligt Gjennemsyn var Nok for at overbevise ham om, at han havde en meget velhavende Mand for sig, saa at man idetmindste i dette ikke aldeles uvigtige Punkt havde bibragt ham falske Forestillinger og ledet ham paa Vildspor. Veiende sig for Pengenes Almagt, forandrede han vieblikkelig sin Fremgangsmåde og Tone, trak Secretairen hen i en Vinduesfordybning og sagde derpaa, efter en kort og sagte Samtale med ham, høfligt til Otto: „Det er ikke umuligt, ja det er endog høist sandsynligt, at en lille Misforstaaelse kan have indsnegret sig; det gjør mig ondt, at der uskyldt er kastet Mistanke paa Dem; men jeg har kun gjort min strenge Pligt, og De vil vist selv indrømme, naar De bliver roligere, at et Samqvem, der i Almindelighed stemples som tvetydigt, let kan gjøre os mistroiske — at tage feil, er en af de Ulemper, for hvilke den Bedste kan være udsat. Jeg demitterer Dem; Pigen kan ogsaa gaae indtil videre;

og naar De vil deponere Passet her, indtil De kan erholde den Oplysning, De troer at kunne indhente og hvilken skal være mig overmaade kjær, saa behøves ikke anden Borgen."

Da Otto var villig hertil, modtog han sine Effecter, hvorpaa Assessoren gav den indkaldte Betjent Ordre til at sørge for, at Mathildes Overflædningsstykker samledes og bragtes hende.

"Jeg maa dog bede Dem erindre," tog Assessoren endnu engang Ordet, „at jeg udtryffeligt ikke har navngivet vedkommende aldrende Herre, og jeg ønsker derfor gjerne, at De ved Deres Efterforskninger, saafremt det lader sig gjøre, undgaaer at indblande hans Navn, hvis De formoder det, eller vel endog betragter ham som Deres Avindsmænd."

„Vær overbeviist om, Hr. Assessor," svarede Otto i samme artige Tone, „at jeg ikke skal undlade at tage de Hensyn til omhandlede Herres Alder og Stilling, som han har troet at kunne overse, hvor det gjaldt min Person. Vistnok har jeg en høj Grad af Formodning om hvem han er, og vistnok er det utvivlsomt, at han har havt til Hensigt at frænke og skade mig, ved at faae mig indviklet i denne Historie, ligesom det er ganske vist, at han hader mig lige saa meget som jeg foragter ham; — men desuagtet kan jeg dog ikke tillægge ham den Ondskab, som i fordums Dage undertiden øvedes af nedrige Huusmødre, der kastede en Sølvstee i deres Lyendes Kiste for at paadutte dem et Tyveri. Jeg er endog overbeviist om, at

han selv ikke troer paa sin Antydningss Rigtighed, kjøndt det nok er muligt, at han fuldt og fast antager mig for en Stodder, der ikke vilde forsmåa at leve paa hans Beskøftning, om det ikke just ligesrem skete ved at tilrane mig hans Brevtaske. Noget Sandt maa der vel være i Historien, og om end jeg selv nu, efter Hr. Assessorens senere Anskuelser, maatte blive holdt udenfor Sagen, finder jeg det dog Pligt at forfølge den, for at skaffe den mistænkte Pige al den Opreisning, der efter Omstændighederne kan gives. — Men jeg seer, hun er færdig til at forlade dette Sted, og skal derfor anbefale os til den høie Rets skaansomste Omdømme; dens Dom har neppe Nogen af os Grund til at besrygte."

Hermed forlod han Retsalen. Udenfor paa Gangen udbrød Mathilde i de mest rørende Taksigelser og de mest naive Undskyldninger, fordi hun meget imod sin Villie havde „bragt ham i Forlegenhed." Mildt opmuntrende hende sagde han, at han vilde følge hjem med hende strax. Hun paaastod at ville enten gaae i Forveien, eller ogsaa give ham et passende Forspring og selv blive tilbage; det gik dog ikke an, meente hun, at han fulgte hende ved høi lys Dag. „Bær Du kun ubekymret," svarede han med et veemodigt Smil: „jeg hører hverken til de Gifte eller de Forlovede, som Du før var bange for at bringe i Miscredit ved Dit Besjendtskab. Ingen skal tage Forargelse af at see os i Selskab sammen, have vi ikke nylig staaet Ansigt til Ansigt ved det nederste Trin af Fru Justitias Trone? Kom Du kun og tag min Arm, om Du vil!

Netop fordi Du vilde fornægte mig, har jeg nu størst lyst til at vedkjende mig Dig."

Efter nogen Modstræben, lykkedes det ham at bejeire hendes Indvendinger og bringe hende til Lydighed. Men langt fra at føle sig hævet ved en Ure, der maatte udsætte ham for Skam, gik hun ydmyg med bøiet Hoved og taus ved hans Side, hvilken Ordknaphed for saavidt vel ogsaa var ham kjær, som han dog ikke vilde vække Opsigt, hvad han maatte udsætte sig for ved en høiroftet Tale.

Da de havde naaet Mathildes Vogi, tilbagevandt hun først sin sædvanlige Frimodighed, og gjentog da sin Tale og sine Undskyldninger. Han afbrød disse Udgydelser, idet han sagde: "Fortæl mig nu oprigtig, hvorledes hele Historien hænger sammen. Da man deroppe paa Kammeret lod til at lægge megen Bægt paa den Omstændighed, at Du viste hiin gamle Herre Døren, saa siig mig reent ud, hvorfor gjorde Du det?"

"Fordi — fordi —" fremstammede hun nølende.

"Naa, fordi? Du behøver da ikke at have Hemmelighed for mig."

"Fordi jeg ventede Dem!" udbrød hun sagte og med et dæmpet Suk.

"Godt! Det lader sig høre," sagde Otto venlig og klappede hendes Kind, der endnu viste Spor af Taarer.

"Altsaa, Du sagde, at Du ventede mig?"

"Jh Gud fri mig! Nei, jeg sagde blot, at jeg idag ikke kunde modtage Besøg. Behøvede jeg da just at gjøre

den Røddelknæffer Regnskab hvorfor? Og saa aabnede jeg høflig Døren."

"Og han gik strax?"

"Nei, det gjorde han dog ikke. Han trykkede sig op mod Døren, som om han var limet fast, og paastod, han gik ikke af Stedet."

"Og hvad gjorde saa Du?"

"Jeg paastod lige saa bestemt, at han skulde pakke sig. Saa blev han uartig og grov —"

"Ja det kan jeg tænke. Men saae Du da noget til den forbandede Brevtaske?"

"Om jeg gjorde! Det kan De rigtignok stole paa. Den stak han mig tidt i Næsen. Han tog den flere Gange frem, klappede paa den, aabnede den, viste mig et Par Sedler og pludrede en Hoben Brovl, hvoraf jeg ikke forstod et Ord, fordi han hvædede som en arrig Gase. Da han saa blev mere og mere tolsperagtig, saa tillod jeg mig at underrette ham om, at hvis han ikke strax paa Timen forsoiede sig herfra med det Gode, saa tilkaldte jeg Hjælp og lod ham smide ud paa Gaden tilligemed hans lurvede Brevtaske, — hvad forresten var en tom Trusel, da jeg var mutters ene i Huset, undtagen den gamle Madame i Bagstuen, der har Gigt, er halv blind og døvere end jeg. Det hjalp paa Krabaten; han troede vel, jeg havde et Par Garderfarle som Kjæresten i Baghaanden. Han bandede eller truede mig, hvad det var hørte jeg ikke, og saa tøflede han af."

"Men Brevtasken?" spurgte Otto angst.

„Den puttede han først ind paa Brystet, førend han fortrak.“

„Er Du ogsaa vis paa det?“

„Det vil jeg gjøre min Saligheds Ed paa for Gud og Menneffene,“ forsikrede hun. „Om han har tabt den paa Gaden, eller andre Steder, kan jeg ikke vide, og det kan vist heller ingen Ret forlange af mig, at jeg skal kunne gjøre Regnskab for.“

„Saae Du ikke, hvad Bei han gif?“

„Jo. Han stak over til Viinhandleren, formodentlig for at slukke sin Sorg og Uergjelse.“

„Til Viinhandleren! — Hvilken Viinhandler?“

„Jh til ham her skraas overfor. Der sad han og kufulurede bag Trælgardinet, for at passe paa, om jeg modtog andet Besøg. Det morede mig at see hans spidse Næse ovenfor Snoren. Saa kom De lidt derefter, ha, ha, ha! De skulde blot seet, hvor han da gjorde sig lang og strakte Hals; han stod ganske bestemt op paa en Stol eller paa Bordet, for at sige herind. Havde De ikke været i saa daarligt Humeur, skulde jeg have viist Dem hans morsomme Miner og Gebærder; men De var jo saa alvorlig, at jeg næsten ikke vovede at tale til Dem. Ranskee De dog kan huske, at jeg bad Dem om ikke at sidde saa nær henne ved Vinduet, fordi det trak, men De var gjensidig og vilde slet ikke flytte Dem.“

„Det erindrer jeg meget godt, netop fordi det i Fredags var stille og blidt, og jeg derfor troede, Du ikke vilde unde mig Pladsen ved Vinduet.“

„O! hvor kan De troe saa lavt om mig?“

„Nu ja, jeg tænkte, Du ønskede, jeg skulde tage Blads nærmere Dig, for at Du bedre kunde påsfære med mig.“

„Nei, nei; men jeg vilde have, at han derovre skulde strække Halsen endnu længere og dog ikke kunne see Dem.“

Otto lod hende have den uskyldige Fornøielse at gjenkalde sig dette lille Drilleri og gøtte sig over den stoffede gamle Nars Uergrelse og nysgjerrige Anstrengelse. Men imidlertid grublede han over den eiendommelige Sammenhæng med Tegnebogen og besluttede at gjøre et Forsøg paa at erholde nogen Oplysning hos den nævnte Gjenbo.

Efterat have paalagt Mathilde at afvise alle Besøg idag og ikke at gaae ud førend han kom tilbage, begav han sig over til Wiinhandleren.

Denne, en jevn skikkelig Borger, var heldigviis tilstede og Otto gif strax uden Omsvøb ind paa Sagen, idet han spurgte, om han ikke kunde erindre, at en aldrende Herre, pedantisk gentil i Paaklædning, afvigte Fredag henimod Mørkningen havde været der og opholdt sig temmelig længe i det øverste Gæsteværelse.

„Jo, det husker jeg tydelig,“ svarede Manden med synlig Glæde, „og det er mig hjært, at De spørger mig derom; thi nu kan jeg maaskee af Dem faae opgivet den ærede Herres Adresse.“

„Kjender De ham da ikke af Navn?“

„Nei, kun af Anseelse.“

„Om! — tør jeg vide, hvorfor det er Dem af Vigtighed at erfare hans Bopæl?“

„Fordi han har forglemmt Noget her.“

„Dog vel ikke en Brevtasse?“ spurgte Otto hurtig.

„Netop —“

„Hvori var saa omtrent en ti Daler?“

„Guldfkommen rigtig,“ bekræftede Viinhandleren. „Jeg tillod mig at aabne Bogen, for muligt af et eller andet Papir at opdage den ærede Herres Navn. Men den indeholdt blot nogle smaa Optegnelser med Blyant, som hverken jeg eller mine Folk kunde blive klog paa, og saa de omtalte 10 Rigsdaler i to Femdalersedler.“

„Vil De vel have den Godhed at vise mig Bogen, hvis De har den vedhaanden?“

„Med største Fornøielse,“ svarede Manden høflig og hentede Brevtassen.

Otto aabnede den. Ved første Diekast gjenkjendte han Etatsraad Kjærsgaards zirlige, men stive og tørre Haandskrift. Hans Formodning var stadfæstet. Notitserne vare forresten Udcast og Momenter til Bladartikler. Han skjænkede dem kun et flygtigt Blik, skyndte sig med at lukke Bogen og gav den Handlende den tilbage, idet han temmelig heftig udbrød:

„Men for Fanden, Mand! hvorfor har De ikke leveret Brevtassen op paa Politikamret? Veed De ikke nok, at det er Enhvers Pligt at oplyse Findegods?“

Den gode Borger blev noget betuttet, dog fattede han sig snart og undskyldte sig da med, at han nødig vilde støde en respektabel Kunde for Hovedet. Vel var den omhandlede Herre ikke nogen stadig Gjæst i hans Huus, men

han kom der dog nu og da, og han havde derfor hver Dag ventet hans Komme, da det maatte formodes, at han ved at savne sine Sager maatte komme paa den Tanke, at søge det Glemte eller Tabte paa de Steder, han samme Dag havde været. Han havde — vedblev Manden meddeelsom — uden Tvivl ved at krybe op for at see ud af Binduet revet Tegnebogen op og saa var den falden bag Jaloufierne, hvor den fandtes næste Morgen. — Dersom det var blevet meldt til Politiet, kunde Herren have taget det fortrydeligt op; thi Folk af Stand genere sig jo stundom ved at besøge Viinstuer uden i Smug.

„Den Grund, De har anført, maa jeg rigtignof respectere,“ sagde Otto; „imidlertid maa det høiligen beflages, at De ikke strax har oplyst det Fundne; thi ved denne Deres Fremgangsmaade i Delikatessens Interesse, har De foranlediget, at en Ufskyldig er bleven mistænkt og sat under Tiltale, ligesom De har forvoldt mig Tidsspilde og Uergrelse. Den eneste Maade, paa hvilken De nogensinde kan opreise Deres Forsømmelse, er, naar De øieblikkelig følger med til Politikamret og fremstiller hele Affairen saa ærligt og ligefremt, som De nu her har meddeelt mig den.“

Viinhandleren vilde saare nodig have med Politiet at bestille og meente, at Otto, for gode Ord og en eller anden Erkjendtlighed, nok kunde paatage sig at udjævne denne ubehagelige Sag, da han nu var inde i den og lod til at kjende Tegnebogens respective Eier.

Men herpaa vilde Otto aldeles ikke indlade sig; han

antydde, at han selv var bleven ved et rent Tilfælde indblandet i Historien, og bemærkede, at det vilde see ud som Underfundighed, dersom han nu kom op til Protokollen med corpus delicti, hvorimod en agtet bosiddende Borgers Udsagn og tydelige Forklaring maatte sjerne enhver saadan Mistanke fra ham. Derimod lovede han at ville indestaae for alle videre Ubehageligheder, maafee en lille Grettesættelse eller Formaningstale fraregnet, da Assessoren var en noget hidsig Mand, der dog — efter hvad der var forefaldet imellem dem i Forhøret — nu turde være humane stemt.

Efter denne Beroligelse bekvemmede den ængstede Borgermand sig da til at gaae med Otto til „Kammeret“, der for en halv Snæs Aar siden endnu var en Rædsel for Mange, og ikke havde faaet det Anstrøg af dramatisk „Gemytlighed“, som senere, formedelst den offentlige Politirets muntrende Stationsager, har nivelleret Frygten.

Det skete ganske rigtigt, som Otto havde forudsagt. Assessoren, der søgte sig noget flau ligeover for ham, skjulte sin Undseelse ved at kaste sig over Viinhandleren, da denne overgav Tegnebogen i Rettens Bærge. Men Otto blev sit Løfte tro, paaviste det Billige i den Handlendes Undskyldning, betragtet fra Næringsveiens borgerlige Standpunkt, og da sket Gjerning jo ikke stod til at ændre, saa var det vel bedst at betragte Sagen som sluttet, idet han henstillede til Assessorens Retfærdighedsfølelse, hvorvidt han maatte finde sig besejret til at give vedkommende Gier af Tegnebogen den Formaning: en anden Gang at spille sin Bærme,

hvor han havde druffet sit D. At give den høist forurettede Pige Dpreisning skulde han nok selv sørge for; det vidste han godt laa udenfor den ærede Rets sædvanlige Omraade. For min Person — sluttede Otto — foragter jeg den anonyme Herre for dybt til nærmere at undersøge, i hvilken Grad og ifølge hvilke Motiver han har injurieret mig, ved at faae mig inddraget i Sagen. — Fornærmelser af saadanne Folk kunne i Almindelighed blot tugtes med Baaben, som jeg finder under min Bærdighed og ikke pleier at føre.

Da Dette saaledes var bragt i ønskelig Orden, begav Otto sig atter til den ængstelig ventende Mathilde, der blev inderlig glad over at Sandheden var kommen for Dagen og at hun, fremsfor Alt for Otto, stod friskjendt for enhver Mistanke. Han lod hente Forfriskninger og søgte idetmindste for en Stund at bortskyffe smertelige Grindringer i Vinens Strøm, da han ønskede at samle alle gode og milde Tanker, for om muligt at kunne gribe kraftig og velgjørende ind i den ulykkelige Piges Fremtid.

Idet de fortrolig sad sammen og tilsyneladende med sorgløs Letsind stødte Glas mod Glas, satte Otto pludselig den perlende Druesaft fra sig og sagde, idet han lod sit Die fast og prøvende hvile paa Mathildes Blik: „Det er dog igrunden et lystigt og fornøieligt Liv, Du fører, Mathilde, og Du vilde vist ikke bytte det for meget Godt! Ikke sandt?“

„Al ja, i dette Dieblik lader det rigtignok baade lykkeligt og glædeligt,“ svarede hun og lod ligeledes sit

Glas synke. „Jeg seer Dem hos mig, Hr. Otto, og saa er Alting lyst og glimrende; De er saa mild og god — —“

„Men Du maa ogsaa være belabet paa Brevtafsemænd og deslige Folk, for ikke at tale om Politiet,“ faldt han hende i Talen.

„O meget værre! — jeg er bitterlig kjed af denne Stilling. Gid jeg maatte dø; gid De havde blandet Gift i Vinen og Rottetrud i Ragerne, saa faldt jeg dog for Deres Haand, og Døden vilde være mig dobbelt velkommen!“

„Na, Din lille Tøsje! Nu skal man nok see, at Du tænker paa Døden,“ vedblev Otto spøgende, men dog stedse prøvende.

„Jo, det kan De tro, det er den alvorligste Sandhed. Jeg har længe, længe været kjed af dette Liv.“

„Mener Du af Livet selv, som Du har fælles med alle levende Skabninger, eller det Liv og Levnet, Du fører?“

„Begge Dele, Hr. Otto, begge Dele! Det Eine er en Følge af det Andet. Gud give, jeg kunde leve anderledes, saa vilde jeg dog nok ikke dø, jeg er endnu saa ung!“

„Hvorfor kan Du det da ikke, naar Du just egentlig vilde?“

„Ak!“ sukkede hun, „jeg har jo forsøgt det. Flere Gange har jeg prøvet at tage en Condition, men det vilde ikke gaae.“

„Saa har det vist heller ikke været Din oprigtige Mening og faste Beslutning.“

„Jeg tør ikke sige Dem imod; det kan ogsaa gjerne

være, at De har Ret, thi det er mangen Gang vanffeligere at kjende sig selv tilbunds, end Andre. Kun veed jeg, at hvor tungt det end faldt mig i Begyndelsen at arbejde, thi det bliver man afvænt med ved vor Haandtering, saa havde jeg dog holdt ud til det Yderste, hvis man havde baaret over med mig; men saa stikkelig var man ikke."

"Behandlede man Dig da ikke godt?"

"Nei, det var Synd at sige! Ved enhver Leilighed lod man mig høre, hvilket foragteligt Kreatur jeg var. Men endnu værre var det, da jeg blev tunghør. Tusinde Gange hellere maatte man være blind end døv. Med blinde Folk har man Medlidenhed og Deeltagelse, til dem taler man blidt; men de døve spottes og forhaanes, man stamper i Gulvet, naar de ikke strax kunne forstaae hvad der siges til dem; og besynderlig nok er det, idetmindste er det saaledes med mig, at medens jeg har ondt ved at høre hvad der i Almindelighed siges, kan jeg altid forstaae saadanne Skjældsord, som døve Bæst, eller andre kjonne Udtryk, hvormed man troer at have frit Lov til at overøse en stakkels Tunghør."

"Jeg synes dog," bemærkede Otto med et svagt Smil, "at Du begynder at bedre Dig, hvad Hørelsen angaaer. Jeg taler aldrig meget høit til Dig, og Du forstaaer dog ret godt hvert Ord, skjøndt det ikke, saavidt jeg husker, er Skjældsord."

"Med Dem er det ogsaa en anden Sag; jeg kan læse af Deres Miner, hvad De vil sige og see paa Deres Mund, hvad De siger. Tillige forstaaer De at stille Dem saaledes,

at ikke en Lyd eller Stavelse gaaer tabt. Men det kan ikke forlanges af enhver Frue eller Madame, at hun skulde dreie og vende sig efter sit Tyendes Dre, og saa kommer Spektaklerne; thi Herskabet troer tidt, det er Stridighed eller Trodsighed, naar man til sine Tider strax kan høre og til andre Tider staaer og gaber."

"Men er der da ikke nogen anden Bessjæftigelse, hvorved Du kunde erhverve Dig Udkommet, uden just ved at tjene?" spurgte Otto.

"Det er vanskeligt," svarede hun. "Jeg sner ganske godt og hurtigt, naar jeg selv skal sige det, og jeg har ogsaa et Par Gange prøvet paa at tage Sytøi. Men Arbeidet gaaer ikke til alle Tider, hvorimod man altid skal leve. Saa kommer Gjæld, saa kommer Mangel, og saa tager man fat igjen paa den forrige Levevei, hvor nødig man vil til det."

"Siig mig engang, hvormeget behøver Du til at leve af om Dagen?"

Hun nævnede en forholdsvis Ubetydelighed.

"Aa Snak!" udbrød Otto, leende over en saa ringe Sum.

"Mener De, det er formeget?" spurgte hun forfagt. "Ja maaskee kunde der ogsaa knibes et Par Skilling. Jeg holder meget af Sukker, men naar jeg efterhaands vænte mig af dermed og regnede det fra, blev det altid en Besparelse."

"Derksom Du nu," vedblev han, "pludselig fik saa mange Penge, for Exempel i Lotteriet, at Du dermed

kunde bestride de daglige Fornødenheder, maaskee Tidt over den Sum, Du nævnte, og uden at Du just behøvede at opgive det fjære Sukker, hvad vilde Du saa gjøre?"

„Det er da let at gjætte," meente hun. „Saa vilde jeg strax paa Timen fæste mig et lille Kammer, smide Bertinden her alt sit Stads i Vinene, bringe Politiet sit Kort, klæde mig anstændigt og leve lykkelig og tilfreds."

„Men hvad vilde Du saa bestille?"

„Alt Andet, end jeg bestiller nu, for nu driver jeg den meste Tid af Dagen eller sover over en gammel Historiebog, som jeg ikke forstaaer. Jeg vilde sye og strikke og samle Noget til Alderdommen."

„Troer Du ogsaa, at Du vilde kunne sætte det igjennem, uden strax at falde tilbage og længes efter det pynkede Liv, Du nu fører?"

„Gid Borherre vilde stille mig paa den Prøve! — Men det lille Lotteri er forbi, og det er kun rige Folk, der kan haabe Lykke af det store."

„Hør, Mathilde, jeg er vistnok langt fra at være Borherre, jeg er hverken mere eller mindre end Din Storkammerat; men jeg kunde dog have stor Lyst til at anstille en saadan Prøve. Hør derfor nøie efter, hvad jeg nu siger Dig. Du opgav nylig, hvormeget Du omtrent behøvede daglig for at leve; Dit Overslag forekom mig urimelig lavt, Du maatte sulte og fryse og vilde snart igjen forfalde — —"

„Jeg forsikkrer Dem, jeg bruger ikke Mere; jeg har adskillige Gange prøbet det og nøie overregnet Alt," tillod hun sig at afbryde ham.

„Det er det Samme. For en Sifferhed Skyld skal Du faae en halv Gang saa meget om Dagen, og hver Maaned kan Du hos den Mand, jeg anviser Dig, hente Pengene forud. Ogsaa skal der blive betalt Huusleie for Dig, naar Du har fundet en net lille Leilighed, hvor der er høit til Loftet og lyst. Men Du maa spe og arbeide flittig, og af Din Fortjeneste kan Du klæde Dig. Hvad der da bliver tilovers, gjemmer Du smukt i en Bøsse, som jeg skal forære Dig, med den Paaskrift „Bær trofast!“ Det vil være mig meget kjær — husk vel paa det! — naar jeg vender hjem fra min Reise og finder, at Du har opsparet Dig en lille Sum. Forresten skal jeg nok ordne det med Politiet for Dig saaledes, at man lader Dig i Ro. Men det vil jeg sige Dig, at den Mand, hos hvem Du hæver Kostpengene, ogsaa er en Politiembedsmand, der har sine Speidere ude allevegne; han er min gode Ven, og dersom Du tager fat paa Din gamle Levevei, saa er det sieblikkelig forbi med Understøttelsen. Det vil bedrøve mig dybt, og da har Du selv forskyldt Din Glendighed, for bestandig forspildt den Lykke og Tilfredshed, Du haaber at finde, og som jeg ogsaa troer maa findes for Dig endnu i en anstændig og retskaffen Bandel.“

Da han havde sagt Dette tydelig og bestemt med rolig Alvor, stirrede hun forundret paa ham, rystede tvivlende paa Hovedet og sagde med bævende Stemme: „Jeg forstaaer Dem ikke, Hr. Otto!“

„Du forstaaer mig ikke? Har Du da ikke hørt mit Tilbud og opfattet mit Forslag?“

„Hvert Ord har jeg hørt; men jeg forstaaer Dem dog ikke. Det vilde jo være umuligt.“

„Hvad vilde være umuligt?“

„At Noget — det skulde da være en Engel fra Himlen — vilde gjøre alt Det for mig, som De der sagde.“

„Men kan Du da ikke begribe, at jeg vil gjøre det.“

„De — De, Hr. Otto! Nei, nei! God er De, det veed jeg, og hovedrig skal De nok ogsaa være; men — nei, det er utænkeligt! O, hvor det er grusomt af Dem, at sætte en stakkels Pige saadant Noget i Hovedet; jeg vil drømme derom i mange, mange Nætter.“

„Saa gjør det til Birkelighed imorgen den Dag, Du lille Gaas! Det er jo ikke saa vanskeligt at forstaae. Jeg er vel ikke hovedrig, som Du sagde, men jeg har dog altid saameget at byde over, at jeg uden noget føleligt Savn kan føde saa nøjsom Fugl, som Du. Jeg giver bemeldte Mand en passende Sum at raade over, og saa henter Du, som sagt, Maanedspengene hos ham.“

Endnu nærede hun Tvivl. Hun saae spørgende paa Otto, men altsom hun saae og iagttog hans milde, fjærlighedsfulde, skjøndt stedse noget sorgmodige Ansyn, hvis Miner ikke viste Spor af Andet end den reneeste Velvillie, da gik det op for hende, at han ikke spøgede. Vissheden berøvede hende næsten Bevidstheden, hun blev blegere og blegere. Overvældet af sine Følelser sank hun paa Knæ ved hans Fodder, holdt de skjælvende Hænder for Ansigtet og brast i Graad.

Rørt hævede Otto hende op. „O min Belgjører! min dyrebare Frelser!“ fremstammede hun hulkende.

„Stille, stille, Mathilde!“ sagde han blidt. „Forsynd Dig ikke imod Himlen i Din Fryd, som Du før har gjort i Din Kummer og Nød. Nævn ikke mig, et stakkels skrobeligt og syndefuldt Menneske ligesom Du, ved det hellige Navn, for hvilket vi Alle maae boie os i Støvet! Jeg kan ikke, som han, give Dig Syndsforladelse og sige: Gaa bort i Fred, og synd ikke mere! Men hvad en Broder kan gjøre for en Søster, skal jeg gjøre for Dig, Mathilde.“

Da hun lidt efter lidt fattede sig og blev fortrolig med Tanken om det nye Liv, hun nu skulde begynde, delte hun sin Glæde med Opmærksomhed for Otto, hvem hun forsøgte at opmuntre, idet hun var Kvinde nok til at bemærke, at hans Sørgmodighed maatte have en dybere Rod, maatte have en Hjerteaarssag, og kunde ikke være begrundet i Røringsjorg, der kunde saa mangen Anden. Hun dristede sig derfor til at antyde, at dersom han elskede uden at blive trofast og oprigtig gjenelsket, saa maatte Gjenstanden for hans Tilbøielighed være saadan en fortryllet Fee, hvorom hun engang havde læst noget forvirret Tøi, eller ogsaa et sandt Uhyre, der ikke var saa iegodt et Menneskes Kjærlighed værd. Han smilede med et Suk over hendes naive Bemærkning, men bad hende om ikke mere at berøre denne Stræng; og da hun saae, at hendes velmeente Forsøg ikke havde den ønskede Virkning, blev hun bedrovet og opfordrede ham til at tage fat paa Binen igjen. Men han fjød Glasset fra sig og sagde: „Tracteer Din Værtinde til

Afsked. Du truede før med at kaste hende det laante Paa-
hæng i Dinene; det skal Du just ikke gjøre bogstaveligt.
Skil Dig fra hende, som fra Enhver, Du ellers her maatte
staae i Forhold til, paa en stikkelig Maade; men kast saa
Broen af bag Dig, naar Du flygter herfra. Jeg mener:
søg ikke mere deres Omgang, lad dem aldrig komme inden-
for Dine Døre, men see til at finde andet og bedre Sel-
skab, naar Gensomheden bliver Dig for trang og Du ikke
har nok i Dig selv."

Da nu denne Kjærlighedsgjærning ogsaa var bleven
bragt istand, ilede Otto med at komme bort fra Staden.
Formedelsf den indtrufne Forsinkelſe, maatte han forandre
sin Reiseplan, forsaavidt han overhovedet reiste efter nogen
egentlig Plan. Det var ham igrunden ligegyldigt, hvor
Tilfældet førte ham hen, naar det kun var ret fjernt fra
de Steder, hvor hver Plet mindede ham om hende, uden
hvem han ikke kunde leve og med hvem han dog ikke havde
Mod til at ville leve. Han ønskede dog, at et Hav skulde
adskille dem, som om Bølgerne kunde bortskylle Grindrin-
ger eller lyſne mørke Tanker.

Reisen gik over Land. Det var hans Hensigt, at tage
til en eller anden tydſk Søhavn, for derfra at ſøge Skibs-
leilighed til den anden Hemisphære, saafremt Gjæringen i
hans Indre ikke havde ſat ſig forinden og givet ham Haab
om at tilbagevinde Sindets Rigevægt uden ſaa lang Tour.
Han kom igjennem en Provindsſtab, hvor der var Militair-

styrke indquarteret, og erfarede tilfældigvis, at hans Ungdomsbekjendt, den frigslyste Biggo Birk, laa der i Garnison. Diebliskelig besluttede han, at tage nogle Natsdage i denne By og opsoge ham; det var dog altid en Udspreddelse og Afvegling at samtale med det livsglade Menneſke om tidligere Dage, fornye gamle Grindringer og iagttage, hvad Livets Alvor havde formaaet over hans muntre Sind.

Uden Bannſelighed opspurgte han Biggos Qvarteer. En Oppasser af eiendommeligt Udſeende modtog ham. Otto følte en uforklarlig Modbydelighed ved at ſee dette Menneſke, der, ſkjøndt han var frybende høflig, betragtede ham med et ſaakaldet „ſvinepolidſt“ Grin, idet han bemærkede, at Capitainens Skrivelærer vel nu var derinde, men han antog dog, at Capitainen vilde modtage den Fremmede; ſaaſremt han behagede at opgive ſit Navn, ſkulde han ſtrag melde ham.

Otto ſtudsede noget ved Udtrykket „Skrivelærer“, men tænkte, at det maaskee hørte til Militairſproget og betegnede en eller anden Perſon, der beſørgede Corpsjets ſkrivende Forretninger. Han opgav ſit Navn, blev meldt og indladt. Hvor forandret! Biggo havde i ſaa Nar udviklet ſig til en ſtærk, robuſt Helteſſiſſe, var raſt avanceret, men ſynlig ældet før Tiden. Indhyllt i en graa, vid Morgenfrakke, dampende af en ſtor Meerſkumspibe, reiſte han ſig med glad Overraſſeſſe, traadte Otto hjertelig imøde og rakte ham Haanden — det var den venſtre! — Skrivelæreren, Hr. Smidt, en høi, mager Mand, fjernede ſig med ſine Forſkrifter.

„Men, men“ — fremstammede Otto — „hvad skal det sige? Hvorfor giver Du mig ikke den høire Haand, hvad feiler den?“

„Intet, sletintet; den er i alt Fald smertefri, smukt opbevaret i Spiritus, gjort udødeligere, end dens fordums Eier sagtens nogensinde opnaaer at blive,“ svarede Wiggo med sorgelig Munterhed, og trak den lemlæstede Arm ud af Frakken, hvori han hidtil havde havt den indhyslet.

„Staffels Ben! hvorledes er det dog gaaet til? Det har jeg slet ikke hørt.“

„Nei, det vil jeg gjerne troe; thi det skete i al Stilhed, forsaavidt som en Pistol kan afsnaltes stille af en forbandet Jægerofficier, der staaer til midt paa Livet i en Mose og ikke vil lade sig redde af en Fjende med to Hænder paa Skafet. Men forøvrigt har det min Sjæl dog staaet i Avisen.“

„Ak! jeg har i lang Tid ikke læst Bladene, og desto værre forsømt at besøge Din Familie; kun Ludvig har jeg nu og da talt med.“

„Min Familie lever ogsaa i lykkelig Uvidenhed, hvad de fjerne Begivenheder angaaer, saa at Du fra den Kant just ikke skulde erfare Noget. For at undgaae fjedelige Beflagelser, har jeg blot løselig ladet dem tilmelde, at jeg har faaet et Par Rod Bly i Haanden. Mere var det, sandt at sige, heller ikke; men der hører da hverken Pund eller Centner til af dette plumpe Metal, for at gjøre Ende paa hele dette herlige Liv, naar Skytten ikke er en reen Alo-drian.“

„Nu er Du da vel for Alvor fjed af Krigerlivet?“ spurgte Otto.

„Paa ingen Maade! — gaaer Reiten ogsaa i Løbet, vil jeg, naar jeg naaer de tre Sneje, maaskee betænke mig paa, om jeg ikke med Tærne skal skrive filosofiske Betragtninger over Spørgsmaalet: Soldaterstand eller ikke Soldaterstand, og godtgjøre dens Berettigelse som kostbar Paradestads i Fredstider og billigt Slagteri i Krigsdito.“

„O hvor kan Du dog, naar slig en Tanke en eneste Gang selv flygtig er falden Dig ind, blot en Time endnu vedblive at være Blodhund?“ udbrød Otto.

„Tys! nævn ikke det Ord Blodhund saa høit,“ sagde Biggo leende. „Saaledes hedder min Major Domus, Kjøffen- og Kjeldermester; han vilde strax marchere ind, for at høre Ordre. Det er karakteristisk, ironisk er det idetmindste, at slige Combattanter kaldes vore „Op-passjere“; men — som sagt — her ved Compagniet er hans Kjælenavn Blodhunden.“

„Er han da saa blodtørstig og tapper?“

„Tørstig er han i alt Fald altid, og som Følge heraf holder han sagtens ogsaa af at tappe. Men hvad selve Mordet angaaer, da har jeg en skummel Mistanke om, at det er beregnet paa Vind og at hytte sit Skind.“

„Hvorfor har man da tillagt ham hint Navn? —“

„Fordi han af lutter Fornøielse har ladet sig stille et Par Gange, uden just at trænge til det. Han skal have været ret brav i en af de første Affairer, fortæller man, navnlig paaftaaer han det selv, og især have anrettet et

frøgteligt Nederlag i Intendanturens Løbegrave og den bedækte Bei."

"Men hvorfor vil Du have en saadan feig Stryder omkring Dig?"

"Gammelt Bekjendtskab, Ven! gammelt Bekjendtskab. Men, for Fanden! Du maa jo kjende Tyren; han har engang været Karl, Tjener, eller Postillon d'amour hos den fortræffelige Etatsraad Kjærsgaard."

"Jeg kom aldrig til Kjærsgaard."

"Nei, det er sandt, I levede jo paa Kant! Du hører, jeg et kommen i Nimehjørnet idag; det er vist Din glædelige Herværelse, der gjør mig lyrikk. Det falder for mig som et Geled hovlamme Refruter mod en godt sluttet Colonne af Grenadeerveteraner. — Hvad jeg vilde sige: Han tjente hos vor alderstegne Don Juan som værdig Leporello, og ifstedetfor „sjelden Penge, Brygl desfleer“, erholdt han i Belønning en Kone, — en af den gamle Synders velfortjente og udtjente Skjønne, — samt et passende Udstyr af Horn og Mynt. Sidstnævnte satte han naturligviis snart overstyr, og saa stak den samme Ægte- mand af, lod sig stille, erhvervede sig Laurbær (i Fleskemajorens Kjøkken), forsonede sig med den sørgende Mage, der imidlertid var kommen til Skillingen ved at etablere en Kaffethandel, løb fra hende igjen, da der kom Ebbe i Kassen, og stillede sig paany. Ved en storartet Recognoscering paa en Kartoffelmark, slap han i en Rævesag og fik Hælen læderet, ifølge andre Relationer skal han ved en hæderlig Fouragering i et Hønschuus have forvredet Foden,

— Kof er det, han halter nu som min Huushovmester og Koffepige:

En mangler en Haand, En mangler en Fod;
Men Begge dog have et frygteligt Mod.

Eller:

En uden Hænder, En uden Been,
Maden blev extra, kun kom den lidt seen.

Ja det er skjændigt," vedblev Biggo, mere og mere oprømt, „at jeg opholder Dig her med Røverhistorier og Biographier, glemmende, at Du maa være sulten som en Ulv. Seida, Jørgen Helsing, genannt Blodhund!"

Paa dette Raab indfandt Oppasseren sig og spurgte med en militair Hilsen, hvad Capitainen havde at befale.

„En Flaske af vor bedste Viin, Hr. Helsing, og sørg saa for noget Varmt, saa hurtigt som Benene og saa godt som Huset formaaer!"

„Cigarer har jeg selv herinde," sagde Biggo, idet Jørgen Helsing forlod Værelset med muligt stiv Holdning, dog tilfældende Otto et særligt Blik, som denne ret godt bemærkede.

„Cigarerne maa jeg gemme for den Råd," vedblev Biggo og aabnede sin Pult, hvorfra han fremtog en Kasse. „Du kan ellers ogsaa gjerne faae min Pibe, hvis Du foretrækker den. — Det er den eneste Utrofskab, jeg har bemærket hos ham. Det er ham umuligt at see Cigarer, især naar de due noget, uden at redde nogle af dem. Hans Moder har bestemt forseet sig paa et Tobaksskilt. — Længe varede det, inden jeg kunde opdage min Tyv. Først

fit han mig indbildt, at Rotterne stjal dem, jeg har sat Capitaler overstyr paa Rottepiller; og saa — Gud forlade ham det! — veltede han Skylden over paa stakkels Smidt, der dog ikke kan fordrage Tobakrøg for sit svage Bryst. Men saa spenderede jeg en Kasse, dyppede Cigarerne i Roeolie, og — Knegten var fangen. Han gav sig ynkelig og svor paa, han havde faaet den amerikanske Cholera; men jeg vidste bedre, hvilken morbus han havde, og siden den Tid laaser jeg for Havaneserne — vær's'god!”

„Det forekommer mig, at Din Godmodighed gaaer forvidt,” sagde Otto, idet han tog Cigar og tændte. „Jeg i Dit Sted havde forlængst jaget et saa upaalideligt Menneſte Pokker i Vold.”

„Og faaet en Anden, der foretrak at stjæle mine Penge (forſaaavidt jeg netop havde nogle), for selv at gjøre sit Indkjøb af Cigarer og avancere paa Rabatten? Nei Tak! — Alle Menneſter stjæle, det er min uforgribelige Mening: En med Dinene, en Anden med Ørene, en Tredie med lange Fingre — Enkelte stjæle ogsaa Hjærter (jeg nævner Ingen — exempla sunt — ja Du veed nok, hvad de ere!). Men Alle kunne desto værre ikke lave en god Beef; det kan derimod Jørgen Hølsinge, alias Blodhund.”

„Jeg veed ikke ret hvorfor, men jeg har ligesom Antipathi for det Menneſte,” bemærkede Otto og greb sit Glas.

„Kan det trøſte Dig, saa nærer han en lige saa velvillig Følelse for Dig,” sagde Capitainen leende, blinkede med Otto og skyllede Vinen i sig, smækkende med Tungen.

„Hvoraf slutter Du det? Han kjender mig jo ikke.“
 „Det lader dog til det,“ forsikrede Biggo med ustandseligt Lune. „Da han meldte Dig, tilfagde hans Trofskab imod mig ham at give mig en oprigtig Advarsel, der saavidt var temmelig overflødig — —“

„En Advarsel? Mod hvem?“ spurgte Otto forundret.
 „Dog ikke imod mig?“

„Jo, imod hvem Anden?“

„Som Epion?“

„Pyt! Nei, meget værre. Laan ham for Guds Skylb ingen Penge, Hr. Capitain, sagde han, for han er saa fattig som en plyndret Krigsskæppe. Han har sat sine Penge i hollandsk Ost eller holstenske Papirer (saadant Noget var det) og er bleven ruineret i Bund og Grund; han maa lære smaa uartige Born i Skolen og vilde nok drukne sig i Pøblingesøen. — Dette Bink gav han mig, og jeg vil derfor sige Dig reent ud af Posen, Otto, da Forord ikke byder Trætte, at er Du kommen hertil i den Hensigt at pumpe mig, saa slaae Dig ned her et Par Dage, da falder Lønningen, og hver Skilling, der ikke alt er beslaglagt, skal saa være til Din behagelige Tjeneste.“

„Tak, kjære Ven! Det glæder mig, at Du har det saaledes og — —“

„Død og Salpeter! Kan det glæde Dig, Din sorte Sjæl, at jeg sidder i Fjendesfædet? Ja gid jeg sad i det; men det gjør jeg netop ikke, jeg har tvertimod en mørk Anelse om, at Jørgen Blodhund i dette Dieblis er isærd med at gjøre sin Capitains Ord til Løgn, idet jeg for fun

tillagde ham Mani for Cigarer. Al! jeg maa bekjende, han har det ogsaa for Smør. Men — led os ikke udi Fristelse! Den ærlige Forvalter er undskyldt! For ikke at gjøre vort Kjøkken Skam, anstrenger han sig ganske bestemt for at negle Smør paa et eller andet farligt Sted, og Gud maa vide, hvor han henter Drekjødets. Gid jeg saa ham heelfindet fra dette Felttog!"

"Du misforstod mig. Det glæder mig kun, at jeg heldigviis er istand til at forstrække Dig med et Par Maaneders Gage eller saa. Her er min Tegnebog. Beviiis mig det Venstab at tage, hvad Du behøver; Du letter Dit Sind, for saavidt det ikke allerede er let nok, og jeg bliver ogsaa lidt lettere til at reise."

Biggo kørjede sig ved Synet af den ham aabnede Brevtastes syldige Indhold; tog dog ingen af Pengene, men udbrød: "Hvad Din Vettelse angaaer, da troer jeg ikke, at man endnu for Tiden beforder Folk efter den personlige Vægt, og hvad min egen Tyngde betræffer, saa forekommer det mig, at jeg altid er lettest under Næringsjorgernes Tryk; jeg vilde kjede mig ihjel, naar jeg skulde leve en Dag uden at sægte med Creditorer, da dog ingen anden Fjende er i Marken. — Men at den Skurk af Oppasser kan give en saa falsk Rapport, det kan jeg ikke glemme. Den Judas! det kalder han at være paa Kæerne; hvad mon da jeg, hans Herre og Befalingsmand, er? — Seida, Jørgen Rognhals, kom herind!"

"Hvad vil Du?"

"Rive ham den løgnagtige Tunge ud af Halsen og

lade den stige til Ratten her paa Gaarden, stille ham for en Krigsret og lade ham skyde — der maa statueres et Exempel!" sagde Capitainen opbragt.

"Som Herren er, saa følge ham hans Svende," bemærkede Otto henkastet og grublende.

"Tak for den Skose! Du er nok kommen her for at være spidsefindig, eller for at lade mig vide, hvorlangt Jeres Hovedstad er avanceret i Galanteri. Er jeg da maaskee en Pralhans og Løgner?"

"Nei, nei! Jeg sigter til Etatsraaden. Han har formodentlig hørt det af ham."

"Der er altsaa ikke Noget om, at Du er gaaen i Hundene?"

"Dersom Du mener i Henseende til Formuesomstændigheder, saa kan jeg berolige Dig med, at mine Midlere sikkre og mine Pengesager i den onskeligste Orden."

"Naa, det er mig overmaade kjær. Du fortjener at være rig. Det er Noget, jeg just ikke skal rose mig af. Men hvorfra kommer da den forbandede Snak?"

"Det skal jeg maaskee fortælle Dig vidtløftig imorgen, thi det er en lang og traurig Historie; idag vil jeg glæde mig i Dit Selskab ved alle lyse og glade Grindringer."

"Ja det flinger smukt nok, men imorgen har min retfærdige Hidseghed lagt sig, især dersom Jørgen, hvad jeg har Haab om, har lavet os en lækker Brad, og saa gaaer jeg hen og giver den Karl Pardon, som jeg tusinde Gange allerede til ingen Nytte har gjort. Nei, jeg maa have ham paa Pinebænken endnu idag, ellers smutter han

fra mig. Med det Samme vil Du ogsaa faae et Beviis paa et Militair=Forhør. — Seida, Jørgen Helsing, Blodhund! Kom frem, hvor Du er!”

Dette fornyede og forstærkede Raab, der lød med Capitainens stærke Lingers fulde Kraft, havde til Følge, at den Ralbede nu ikke blot gav Møde, men tillige indfandt sig med saadant Hastværk, at han havde vendt Rjøskenforklædet bagtil, ligesom Bjergværksfolkene deres Skjodskind, ikke givende sig Tid til at løse det, og selv Otto maatte smile, da „Blodhunden“ med stiv militair Anstand tog til den hvide Bomuldshue, som om det endnu var Gjakoen.

Capitainen lagde sit Ansigt i strenge Folder, nippede til sit Glas, for at komme i Dommerstemning og begyndte da brølende:

„Hundsvot! Kjender Du den Herre?“

„Ja, Hr. Capitain.“

„Lyv ikke, Din Smørtuv! Hvad hedder han da?“

„Hr. Otto, Hr. Capitain!“

„Hvorfra veed Du det?“

„Han sagde — —“

„Hvilken han? Tael med Respect, Karnaille?“

„Hr. Otto sagde selv ved Meldingen, at han hed Hr. Otto, deraf veed jeg det.“

„Hvoras veed Din Hallunk da, at han er til Rotterne? — — Men Død og Pine, Helsing! Der er Noget, der svies derude; Rjødets Skulde dog vel aldrig brænde paa

Panden? Lad os dog for Guds Skyld ikke have den Tørt ovenifjøbet!"

"Nei, Hr. Capitain! Alt er i Orden, der er kun Gløder under."

"Godt, meget godt! Men, hvor var det vi slap?"

"Bed Rotterne, Hr. Capitain!"

"Rigtig, nu har jeg det! — Af hvem har Du hørt den Løgn?"

"Af Hr. Ottos egen Mund, Hr. Capitain!" svarede Jørgen Helsing med usorandret Mine, idet han tog ærbødigt til Koffehuen.

Biggo saae lidt forlegen til Bennen og nippede til sit Glas.

"Jeg mindes dog ikke" — intervenerede Otto, — „at jeg nogensinde har talt med Dem; jeg troer ikke engang at have seet Dem før."

"Jeg heller ikke Dem, Hr. Otto," svarede den Anden, „uden allensals i Mørke. Men derimod har jeg hørt Dem, ja hørt Dem har jeg tidt og mange Gange."

"Her maa jeg gjøre den Indskudsbemærkning," sagde Capitainen, „at vi Krigsfolk, selv Artillerister have gode Øren i Mørke; efter et Felttog blive vi Alle til Indianere og Mohicanere. Hvad navnlig Helsing angaaer, da kunne hans Øren kappes med hans Fingre om Længberangen. — Men er der dog ikke Noget iveien derude? Det brauser og knaser jo, som om det var en heel Dyreryg, der stod paa Spid. Spring dog engang ud og see til!"

Blodhunden gjorde en halv Bending, hvorved den

hvideste Deel af hans Costume kom i fuld Belysning, og gled ud af Døren.

„Beed Du hvad, Otto,“ sagde Capitainen, da Jørgen var forsvunden, „jeg har besluttet at forandre Taktik. En regelmæssig Angrebsplan duer ikke imod det Menneſte, hvis Reserve er Uderfundighed. Skulle vi ikke forſøge det ved mildere Midler?“

„Som Du vil,“ ſvarede Otto ſmilende; thi han havde kun altfor godt mærket, at den ſtrege Tone hos Biggo var paatagen, ſaa at allerede den blotte Tiltale generede ham, idet han ſnart ſagde „Du“, ſnart titulerede Hefſinge ved „De“. Overhovedet havde det hidtil Anførte ikke vaft den Interesſe hos Otto, ſom en ſenere Udtalelſe fremkaldte, og han betragtede derfor det Hele ſom Spøg.

„Ja det er nu godt nok, ſom jeg vil; men Du har ſaagu' ogſaa en Billie her, og det er Dig, der er bleven blodig fornærmet. Imidlertid, han er fiſfig og durkdreven — tyø! der er han allerede,“ afbrød Capitainen ſig ſelv.

„Intet er paſſeret. Alt iorden!“ meldte den Indtrædende.

„Hør nu, Hefſinge,“ begyndte Capitainen, „vi ville forbandet nødigt anvende Krumſlutning og Tommeſtruer mod en Soldat af prøvet Tapperhed, bejdend derfor godvillig lige ſaa godt forſt ſom ſidſt, ſaa ſkal vi ſiden ſee hvad vi i Betragtning af lang og tro Tjenefte kan gjøre for Dem. Sagen ſtaaer fordømt flaut: gode og ſolide Bankbeviſer godtgjøre, at De er løben med Liimſtangen i Hænſeende til Rotterne, Hundene og paa Knæerne. Kort

og godt: sig os reent ud, Jørgen, hvor har Du hørt, at min meget ærede og velforsynede Ven, Hr. Otto, er bleven blanket af?"

Denne Prøve paa Betsalenhed besvarede Jørgen Helsing ved at henholde sig til sit Tidligere, idet han gjentog: „Det har Hr. Otto selv sagt.“

„Ja men det er jo noget infam Sludder!“ udbød Capitainen. „Han paaftaaer, aldrig at have seet Dig, og han maa vel staae til troende, saasom han ikke er en Vognhals, som Du.“

„Hver maa svare for sig, det vil Tiden vise, Hr. Capitain!“

„Hvad mener Du med det, Dit Bagbæst?“ raabte Biggo opbragt. „Du vil da aldrig formaae Dig til at besynde den Herre, Din Capitains prøvede Ven, for Vogn?“

„Vor Herre bevare mig! Med al Respect mener jeg kun som saa: Nogle lyve sig rige, det lykkes ikke gjerne i Længden; Andre lyve sig fattige — — vi faae at see, hvorvidt det gaaer bedre — —“

„Han har ikke ganske Uret,“ saaldt Otto ind i Taler, med en Alvorlighed, der overraskede Biggo.

„Hm, hm!“ rømmede Capitainen sig lidt forlegen, „lad os springe over de moralske Betragtninger og komme til Sagen igjen. Hvor var det vi slap? Naar, jeg har det. Jeg henlede Din Opmærksomhed paa, at Hr. Otto maa antages, aldrig at have seet Dig før.“

„Og jeg fragaaer ei, at jeg just heller ikke har seet ham ved Dagens Lys; men jeg har hørt ham, og kan

umulig have taget feil. Han har saa blød og angennem Stemme, at jeg vilde gjenkjende den blandt tusinde Batailloner, om man saa skraldede og skrattede omkring mig med Gardetrompeter og Dommedagsbasuner."

"Nogen Overdrivelse fraregnet, er det sandt. Otto — Hr. Otto, min meget hæderlige Ven, har en eiendommelig velklingende Stemme," bekræftede Viggo, der i tidligere rolige Dage ofte havde ladet sig indlulle i blide Drømme ved dette Organs melodiske Tonesald. — "Men Spørgsmaalet er, hvor har Du hørt, lille Ven, at han erklærede sig fallit? Til Dig selv har han dog ganske vist ikke fortalt det; der er ingen Rimelighed i, at han skulde være kommen til Dig, som Nifodemus, i Mørke og anmodet Dig om Hjælpetropper i en eller anden Knibe. Hvad vil det da sige, at Du har hørt det af hans egen Mund?"

"Jeg veed ikke, Hr. Capitain, om det maaskee maa være mig tilladt at fortælle hele Historien?"

"Jo min Salighed maa Du saa — forsaavidt Sagerne derude, Du forstaaer mig nok, ikke lide derunder. Run op med Historien! Lad Sandheden rykke frem med Stormcolonner!"

"Naa ja da! Jeg tjente, som De nok husker, Hr. Capitain, hos Hr. Etatsraaden. Ham maatte jeg lystre for Kost, Løn og et Slags Uniform; det var ikke Mere, end min forbandede Skyldighed, med Forlov at sige! Saa sagde han en Dag til mig: Du maa opspore, hvor en vis Dame, der boer der og der, gaaer hen til den og den Tid om Aftenen. Det gjorde jeg, og fik da langt om længe

udspioneret, at hun spadserede saavel i Maanestien, som naar det ikke var maanelyst med — med Hr. Otto."

"Ei, ei!" udbrød Capitainen muntert: "Historien bliver interessent." Han tændte sin Pibe og indtog en opmærksom Tilhørers Stilling, for i al Gemtyllighed at høre det formodede galante Eventyr udspinde sig. "Videre, min Ven, videre!"

Jorgen Helsing vedblev paa denne Opfordring: "De vandrede altsaa sammen paa Kjærlighedsstien — —"

"Paa Kjærlighedsstien!" gjentog Capitainen, og vilde have gnedet sine Hænder, hvis han havde været saa heldig at have havt to. Men givende efter for delikateres Hensyn, fandt han det venstabeligst at renoncere paa den Forfølgelse, som Fortsættelsen lovede ham, og sagde derfor: "Hør, Otto, nu er det vel bedst, vi afbryde Forhøret; — dog maa Du ikke troe, det er for Kjællens Skyld."

"O nei, nei! Lad ham blot fortsætte!" bad Otto ivrig.

"Godt, som Du vil! Aften foregaaer da ogsaa saa at sige for lukkede Døre," bemærkede Biggo. "Altsaa: De gik sammen paa Kjærlighedsstien — videre, Helsing! Fremad, Marsch!"

"Dersom Capitainen kjender Terrainet, saa vil De nok have lagt Mærke til, at det er noget oskuperet — —"

"Oskuperet eller ogsaa couperet, lille Helsing!" berigtigede Capitainen. "Men ligemeget, javist kjender jeg dette snevre Paa, begrændset af Sanct Jørgens Sø tilhøire og en dyb Groft, beplantet med Tjørn og Hylde, til-

venstre! Man maa bryde af med Roder og marschere To og To. Kun videre, min Ven!"

"Ja saasom Hr. Capitainen er saa bekjendt med Egnen, saa vil De godt kunne indsee, hvor vanskeligt det var for mig at komme ubemærket i Nærheden af Parret, og Hr. Statsraaden vilde dog endelig have at vide, hvad de talte om. Lyve turde jeg ikke, altsaa bestemte jeg mig til at omgaae Fjenden."

"Meget bravt, under de forhaandenværende Omstændigheder," bemærkede Capitainen smaaende, trods Ottos spændte og forventningsfulde Miner. "Det havde jeg ogsaa gjort, og jeg tør vædde, Jorgen Helsing, at De valgte venstre Side til Evolutionen, saasom De har en lille Green af Vandstræk."

"Det tør jeg ikke modsiges," indrømmede Helsing. "Jeg havde opdaget, at Hr. Otto og bemeldte Dame tidt og ofte satte sig paa en bestemt Bænk. En Dag tog jeg det derfor overtvers og gav mig til at assøge Omegnen og gjøre mig nærmere bekjendt med Localiteterne. Det blev mig klart, at jeg et Sted retvel kunde springe over Groften, voltigere op ad Skrænten, derfra naae til et ubeboet og ubesættet Havehuus, der var lige saa sikkert som et Blokhuus, og da bag Træerne i Ro og Mag høre hvad de talte sammen, naar de sad paa Bænken, og forresten talte og ikke just hvisttede eller bestilte noget Andet —"

"Ingen Ræsvigheder og Sidebemærkninger, om jeg maa bede," afbrød Capitainen ham.

"Altsaa, jeg posterede mig ved Havehuset, skjult af

Træerne. Min Beregning slog til: Hr. Otto kom tillige med Damen, og da de havde spadseret en Stund frem og tilbage, hvilede de sig ganske rigtig paa Bænken."

"Og saa?"

"Ja og saa fortalte Hr. Otto Damen med rene og tydelige Ord, at han havde tilsat Alt hvad han eiede i hollandske Obligationer, og at han, for ikke at sulte ihjel, maatte holde Skole, hvad han dog ikke lod til at have stor Lyst til; thi hun — jeg mener Damen — maatte sætte Mod i ham, — saadan forekom det mig idetmindste. Uheldigviis knak nemlig Grenen, som jeg holdt mig fast i, hvorover hun blev forstrækket og løb bort tilligemed Hr. Otto. Mere hørte jeg ikke, men det var vist ogsaa Nok; thi da jeg fortalte det Ord for andet til Etatsraaden, gned han fornøiet sine Hænder og sagde: Tak! nu er vi da den — ja jeg tør ikke gjentage, hvad han skjældte Hr. Otto ud for — qvit for bestandig."

Biggo havde møret sig altfor godt over dette sin alvorlige Vens galante Eventyr, til ikke med spændt Opmærksomhed at følge Gangen og Udviklingen. Først da Historien var saa at sige ude, vendte han sig mod Otto, for at erkjendige sig om, hvorvidt Fortællerens Beretning stemmede med Sandheden. Men hvor forbauzet blev han ikke, da han, istedetfor at møde enten en smilende Bekræftelse, eller en opbragt Benægtelse, saae den Paagjældende bleg og tankesuld henstirrende lænet tilbage i Stolen, som overmandet af en kjendelig indre Bevægelse.

Han gav Oppassereren et Vink, og da denne havde

forladt Bærelset, rusede han djærvt i Bennen, for at falde ham tilbage fra Drømmeverdenen.

Otto sprang op. En uncævnelig Salighed lyste ud af hans Blik. „Jeg maa afsted, maa sieblikkelig tilbage!“ udbrød han og slog sig for Panden. „Jeg har gjort hende skammelig Uret. Viggo, min Ven! staf mig den hurtigste Befordring, der kan opdrives for Penge! Spar ikke! Nu er hele Sammenhængen mig klart.“

„Nei, stop!“ sagde Capitainen rolig. „Du bliver her for det Første, i alt Fald som Arrestant, hvis Du gør Indsigelser mod Din lovlige Dyrighed, thi her er jeg Commandant. Er Du reist som en Fusentast, skal Du min Salighed ikke vende tilbage som en udsultet Nar!“

„Na, kjære Viggo! nu ingen Spøg!“

„Naturligvis! Det er ogsaa rammeste Alvor fra min Side,“ forsikrede Capitainen. „Troer Du virkelig, jeg vilde have den Skam, at Du skulde udbrede blandt de skadesroe Kjøbenhavnerne, at Du efterat have reist med Ekstrapost til en Ven, Befalingsmand i en By med Garnison, var bleven affærdiget uden at nyde hverken Baadt eller Tørt, just som bemeldte Ven og Befalingsmand havde slaget en Rid til Vre for den forlorne Søn?“

„Al, det passer jo slet ikke!“ udbrød Otto utaalmodig.

„Hvad for Noget! Passer det ikke? Det skulde jeg dog mene. Kom Du ikke hertil som en forlorn Søn? Gjorde Du idetmindste ikke et Attentat paa at bilde mig ind, at Du var bankerot?“

„Ei hvad, det var jo Din Blodhund.“

„Men han var kun forført og forledet af Dig og Dine falske Foregivender. Først da Du hørte, at her fattedes de ægyptiske Kjødgryder, tilkjendegav Du med uomstødelige Beviser Din sande pecuniaire Stilling, idet Du til samme Tid forsøgte paa Noget, der ikke havde en fjern Lighed med Bestikkelse. Kan Du modsig, at alt Dette seer betænkeligt ud og maa vække en nidkjær Befalingsmands Mistanke?“

„Hold dog op med at gjøre Loier! Du seer, hvor urolig jeg er.“

„Ja det troer jeg saagu nok, og det har Du ogsaa god Grund til at være. Er Du urolig, saa ere Liderne det ikke mindre, og netop derfor bør en aarvaagen Commandant være paa sin Post med Hensyn til fordægtige Personer.“

„Men betænk dog, mit Livs Lykke, Menneſſe!“

„Dit Livs Lykke? Bah! Talemaader. — Det er jo ved et rent Tilfælde, at Du er kommen efter Din Bildfarelse, men derfor er Du min Sjæl ikke kommen til Gæsttanke. Den indfinder sig først, naar Du smukt sætter Dig ned og nyder hvad Gæstfrihed og Soldatersamvittighed i en snever Bending har kunnet byde. Under Maaltidet fortæller Du mig, naar den alvorlige Deel af Festen er forbi, nysgættig det Hele; thi endnu er Et og Andet mig dunkelt; kun Saameget kan jeg faae ud af det, at det her ikke kommer an paa Dage, endſige paa Timer, eller at Dit Livs Lykke overhovedet hænger i Klokkestrængen.“

„O, Biggo, vær nu ikke grusom midt i al Din Ben-

lighed! Jeg skal striftlig meddele Dig Alt; hjælp mig blot til snarest muligt at komme tilbage til Hovedstaden!"

"Du rører mig i Sandhed; men Alt hvad jeg for Diebliffet tor love Dig er, at jeg i Morgen med foldt Blod vil overveie Sagen nærmere med Dig. Er Dine Grunde da plausible — vel! saa skal jeg slippe Dig om et Par Dage eller saa; i modsat Fald — —"

"Du gjør mig rasende. Men — saa reiser jeg uden Din Medvirkning, og jeg er en Daare, at spille et Minut paa at overtale, hvor jeg dog har min frie Villie. Hvorfra skulde vel ogsaa en raa Kriger kjende blide Jølelser — —?"

"Det var hverken smukt eller rigtigt sagt," afbrød Viggo ham mildt smilende. "Men ellers Tak for den Grovhed, der forbereder, som jeg vil haabe, en finere Gratulation." Her udstrakte han sin tiloversblevne venstre Haand, paa hvis fjerde Finger en glat Guldring glimrede, idet han vedblev: "Saa ganske ubekjendt med de saakaldte blidere Jølelser er da den raae Kriger just heller ikke, ihvorvel Forlovelsen med Haanden fra Hjertesiden paa en Maade lader ane et morganatist Egteskab. Dog, jeg skænker Dig for Diebliffet alle Lykønskninger, formodende, at Du er mindre oplagt nu til at finde velvalgte Ord. Men — for at komme tilbage til Sagen — det siger jeg Dig, det vilde være det skammeligste Venskabsbrud, at lade Dig reise i en saa ophidset Stemning." Her slog Capitainen atter over i sin muntre Tone, efterat have meddelt sit eget Hjertensanliggende paa anførte ligefremme Maade med vee-modblandet Alvor. Han fortsatte: "Og hvad skulde der

blive af den stakkels Jørgen Helsing? Han hang sig ganske bestemt; thi jeg har et eller andet Sted læst, at næst ulykkelig Kjærlighed, skal frænklet Stolthed være den nærmeste Aarsag til Selvmord. Derjom ikke det stedsfundne lange, pinlige Forhør, optaget udelukkende i Din Interesse, har indvirket forstyrrende paa hans Anretning, hvad jeg hele Tiden har svævet i Angst for, da er det min fuldeste Overbeviisning, at han leverer et Mesterstykke i Kogekunsten, allerhelst efter at have bragt i Erfaring, at det ikke er en fattig Skolemester, men en hovedrig Knapmager, der skal bedømme hans Præstation, for hvis Skyld han rimeligviis atter er kommen i Collision med enten det syvende eller sjette Bud i Henseende til Smørret. Pub!" — —

Utaalmodig stampede Otto i Gulvet og nærmede sig Døren, medens Capitainen traf Veiret efter den lange Sætning, han i et Aandedrag havde udstødt. Men i samme Dieblis traadte Helsing ind, tog til Huen og meldte: „Befaler Hr. Capitainen, at der skal serveres?"

„Ja, min Ven, usfortøvet. Men stæng dog først godt for alle Døre og lad os være i Beleiringstilstand! Du forstaaer mig nok?"

„Meget vel, Hr. Capitain!" gjenmælede Blodhunden og gjorde omkring.

„Du seer altsaa, der er ikke Andet for at gøre," udbrod Biggo, da de atter vare alene, „end at finde Dig i Din Skjæbne som en Mand, og af Mangel paa det sure Uble, maa Du bide i Dyrestegen, Karbonaden, eller hvad det nu kan blive for en Overraskelse. Kom blot og

hjælp mig med at rydde tilside, for at Borddækning kan finde Sted; Du har jo dog to Hænder paa Skafstet."

Otto kastede sig knurrende i en Lænestol, men der var alligevel en vis Glæde udbredt over hans Afsyn; og da han indsaae, at der ingen Udkomme var med den stædige Officier, bekvemmede han sig til at understøtte hans ordnende Bestræbelser, saa at den flinke Oppasser, Kof og Opvarter ikke sinkedes i den Gjerning, han med synlig Virtuositet udførte til almindelig Tilfredshed.

Saalange Maaltidet varede — og det vilde være en himmelraabende Uretfærdighed, at sætte mindste Klif paa Jørgen Helsinges over al Kritik hævede Kogekunst — var Capitainen temmelig ordknap, han nøiedes fordetmeste med at opmuntre sin Bordkammerat til at forcere Angrebet. Naar det ikke lykkedes ham saa fuldkomment, som han ønskede, maa det mindre tilskrives Retternes Bestaafenhed eller just Gjæstens Mangel paa Appetit, end den Omstændighed, at Otto stedse var meget maadeholdende i sine Rydelser. Anerkjendende Jørgens Dygtighed i sit ædle Fag, lod han sig hverken af Stegens fristende Duft eller af Bennens anbefalende Veltalenhed bevæge til at overskride sine sædvanlige Grændser, og lige saa afholdende var han Resten af Aftenen med Hensyn til Vinen, der forøvrigt var upaaklagelig og vidnede om, at den „beleirede" By uden Tvivl maatte være en Søstads med et tolerant Toldopsyn.

Men da et Slags DeSSERT var fremsat og Helsinges, hvis Betjening nu var overflødig, havde fjernet sig, tørrede

Capitainen sig om Munden med Servietten og indtog en beqvem Stilling i Stolen. Idet han med nogen Besværlighed forsøgte at affalle Krafmandler, udbød han: „Saa velbekomme! og nu til Forretningerne! Ryk frem med hele Romanen, og lad os saa, medens vi nippe til Glasjene, i al Sindighed overveie, hvorledes den bør fortsættes, med Udsigt til en lykkelig Catastrophe.“

„Kan Du vel i dette Dieblis være oplagt til at høre et langt og kjedeligt Kjærlighedseventyr, hvis Helt Du ovenikjøbet, efter Dine Livsanskuelser, maa betragte som en phantastisk Sværmer?“ spurgte Otto tvivlende.

„Jeg har forberedt mig paa Alt, min Ven!“ forstrebte Biggo og slog sig selvtilfreds paa Maven. „Saadan en Smule Sværmeri skader paa ingen Maade Fordoielsen. Dog, det er sandt“ — vedblev han i en omstemt Tone — „vi ville ikke længer skjæmte; og som en passende Indledning til Din Fortælling, vil jeg tillade mig at foreslaae et Glas paa min Forlovedes Velgaaende. Det maa være Dig nok at vide, at hun er ung, smuk, god og har en velhavende Fader. At hun elsker mig, er en Selvsølge. See, nu har jeg lettet mit Hjerte; nu kommer Touren til Dig. Hendes Skaal!“

„Til Lykke da!“ sagde Otto og klinkede. „Jeg ønsker Eder af mit Hjertes inderste Fyldte al Betsignelse. Jeg veed, hun knytter sin Skjæbne til en brav Mand, og betvivler ikke, at hun er ham værdig i alle Henseender.“

„Tak! — Ja det er hun, Otto! Og hvad Paahængen angaaer, jeg mener Faderens Penge, da har jeg forlængst

givet Delikatessen Døden og Djævelen, det vil sige: Jeg betragter denne tilfældige Omstændighed som en behagelig og velkommen Tilgift. Naar nu og da den dumme Stoltthed tilhviser mig: det er bedre at have en Urvepart i, end med en Kone, saa bringer jeg snart Stemmen til Taushed ved at svare den: det er ogsaa ganske godt at have begge Dele; og det veed jeg, at jeg har."

"En fuldkommen fornuftig Anskuelse," indrømmede Otto smilende.

"Deuden trøster det mig," vedblev Biggo, "at jeg gjorde Amalies Bekjendtskab under den heldige Omstændighed, at jeg ikke havde den fjerneste Anelse om Faderens respektable Formue. Det veed hun meget godt, og jeg kan dog ikke forlange, at han skal selv tilintetgjøre sin Rigdom, fordi jeg er en fattig Soldat, blot for at nivellere Forholdet."

"Nei, det har Du Ret i," svarede Otto. "Det er nu engang saaledes her i Verden: En samler paa Kundskaber, en Anden paa Oldsager, en Tredie paa Titler og Ordener, en Fjerde paa Bravourer, en Femte paa Penge — —"

"Ja de to sidste Sammenstillinger af Samlerslid ere sagtens myntede paa mig," bemærkede Biggo. "Jeg veed meget vel, at Du troer om mig, jeg er en letsinelig Fugl, en halv Squadronneur og en heel Odeland, efter de Ytringer, som før faldt; men det er saa godt som umuligt at være anderledes, naar man lever paa Feltfod. Det er ikke min virkelige Natur, og jeg vil ganske oprigtig tilstaae Dig, at jeg er hjertenskjed af Soldaterlivet. Naar jeg med Vre kan trække mig tilbage, og det kan jeg ganske

vist snart — (her undslap ham et næsten umærkeligt Suk ved at støtte til den haandløse Arm), — saa forsmaaer jeg ikke Leiligheden. Min Svigersfader in spe overlader mig en pæn lille Eiendom, og jeg haaber da, med Mars's gunstige Tilladelse og de andre Guders høie Bistand, at give „den nye Jordegodsseier“ paa en værdig Maade. — Her har Du i kort Begreb en Skildring af mit erotiske Felttog og en perspektivvist Udsigt over mine Fremtidsforhaabninger. Nu har Du Ordet.”

Efter denne tydelige Opfordring, og da Biggo nu indtog en opmærksom Tilhørers tause og lyttende Stilling, fik Otto til at lette sit Hjerte ved en varm, men sanddru Fremstilling af hele Forholdet imellem ham og Bertha, fra det første Bekjendtskab ved „Aahvile“, indtil den fatale Misforstaaelse, der havde adskilt dem og forledet ham til at rejse. Med stigende Interesse fulgte Biggo hans Beretning, altsom Forholdets forskjellige Begivenheder udviklede sig, kun af og til afbrydende Fortælleren ved et eller andet kraftigt Udbrud, stundom betegnende en Indrømmelse, stundom ogsaa en Misbilligelse, dog stedse udtrykkende en levende Deeltagelse. Men da Otto var kommen til Ende med sit Skriftemaal, og vilde gjøre et Forsøg paa at udvikle det eienommelige Forholds psykologiske Sammenhæng, da viste det sig, at Biggo — den letfindige „raa Kriger“ — havde forstaaet og opfattet dets fineste Nuancer langt bedre end nogen Anden og saa fuldkommen sat sig ind i „Sværmeriet“, at al videre Commentar var overflødig.

Men end mærkeligere var det, at Biggo, ganske mod-

sat Broderen, sympathiserede med Ottos dybe Kælelse for et Bæsen, hvis tvetydige Eksistens, efter Ludvigs Mening, ikke fortjente al den Delikatesse, som en dannet og tilmed velhavende Mand viste hende, — en Delikatesse, der truede med at blive en fix Idee hos ham, opsluge alle andre Livsinteresser og tilintetgjøre ham baade i fysisk og psykisk Henseende. Viggo tillagde ikke Bertha egennyttige Hensigter, og efter at have givet alt Ideelt i Forholdet fuld Berettigelse, navnlig fordi det havde det for Parret selv, sluttede han sine Indrømmelser med det Raad: „Hvad den materielle Side af Sagen angaaer, da bør Du jo før jo hellere gifte Dig, saa er Du i endelig Havn, og kun ved denne ligefremme Opløsning af Romanen, hvor lidet original den end er, kan Du vente at glæde Din Ven ved Din Lykke.“

Resten af Aftenen hengled hurtigt og behageligt for Vennerne. Viggo skuede med beundringsværdig Bærsomhed at berøre Berthas Forhold til Kjærsgaard, idet han dog forbeholdt sig, da han engang i Samtalens Løb ikke kunde undgaae det, at komme tilbage til dette samme Punkt efter modnere Overveielse. Endelig var Tiden saa langt fremrykket, at Otto maatte tænke paa at bryde op. Men Viggo vilde paa ingen Maade tillade ham at søge Postgaarden eller andet Logis saa sent. Qvarteret her var rummeligt nok, og Værten havde forsynet Capitainen saa rigeligt med alt Fornødent, at den Indqvarterede ret vel kunde have en Nattegæst hos sig, uden at det derfor stortede paa nogensomhelst Bequemmelighed for hans eget Vedkommende.

Da Biggo næste Morgen stod fuldt paaflædt ved Ottos Leie, fandt han til sin store Overraskelse ikke Reden tom — hvilket slet ikke vilde have forundret ham i Betragtning af Vennens ubændige Higen efter at komme afsted og hans Extravagants i det Hele taget; — men han saa ham strække sig magelig, næsten phlegmatisk, og ytrende Ulyst til at staae op. Dette havde han ikke ventet, og han spurgte derfor: „Har Du ikke sovet godt i Nat?“

„Jeg har slet ikke sovet,“ svarede Otto trægt. „Jeg veed ikke, hvad der feiler mig; Smerte føler jeg intet Sted, men jeg er saa træt, saa tung i alle Lemmer — hvad er Klokken?“

„Jh for Pokker! Du har da hverken spist eller endnu mindre drukket formeget i Aftes, hvorfor har Du da ikke sovet? Det er Din egen Skyld. Hvad end Doctor Ludvig forklarede om Blodet, om Sjælens Functioner og om Nervesystemet, saa paaftaaer jeg: naar man trækker Støvlerne af, skal man ogsaa smukt aftrække alle Dagens Byrder, Belymringer og Tanker; man har da ikke Andet at bestille, end at sove. — Tag Dig en Morgenluur, saa kommer Maskineriet nok i Orden. Imidlertid vil jeg gjøre en lille Ronde i Byen; jeg troede rigtignok at have faaet Dig med paa Slæbetouget, for at kunne vise Dig vore Mærkværdigheder, inclusive vor nye Sprøite.“

„O nei, nei! Bliv hellere her og hold mig en halv Time tid med Selskab, dersom Tjenesten tillader det,“ bad Otto.

„Tæll blot ikke om Tjenesten, det betragter jeg som Epidæfindighed: Den er en reen Sinecure og kunde lige

jaa godt, ja i visse Henseender bedre besørget af Helsing. Men lad ham dog nu først besørge os noget The. Vel! jeg bliver hos Dig; Sproiten løber saagu ikke fra os, skjøndt jeg isorgaars inspicerede dens Smørelse."

Efterat have givet Oppasseren Ordre til at anrette den nævnte Morgendrik, tog Viggo Plads ved Ottos Leie og sagde, for at opmuntre ham:

"Det er vel bedst vi begynde, hvor vi slap igaar. Min Mening veed Du altsaa, at Du nemlig med sømmelig Hast løser Kongebrev, om Du saa med Magt skal slæbe hende til Alteret. Hvad forresten Kjærsgaard angaaer, da har jeg indhentet de behørigte Oplysninger, og de lyde, efter Omstændighederne og efter hvad jeg kan skjønne, meget gunstige."

"Saa —! Hvorfra skulde Du vel allerede have indhentet de Oplysninger?" spurgte Otto med nogen Opmærksomhed, men dog med større Ligeegyldighed, end Viggo havde ønsket.

"Fra Jorgen Helsing, Ven, fra ham og ingen Anden," svarede han. "Men frygt kun ikke for, at jeg ved mit Espioneri har tilfjedesat nogetsomhelst Hensyn, jeg var Dig, Din Inclination, eller selve det delikate Forhold skyldig! Ingen Diplomat kunde have gjort det finere. Medens han — Blodhunden, som jeg nu dog hellere gad tituleret Sporhunden — vaskede op, børstede vore Støvler og forrettede anden nyttig og nødvendig Huusgjerning, satte jeg Pumperne igang, for at landse ham. Jeg erfarede da, at saalænge hun har fjendt og elsket Dig, har Kjærsgaard hverken

seet eller talt med hende, og fra dette Belfjendtskab skriver naturligtviis ogsaa hele hans Uvillie sig imod Dig. Hun har heller ikke modtaget nogensomhelst direkte Understøttelse af Etatsraaden siden den Tid; flere Gange har Jørgen været sendt som postillon d'amour, men altid bragt Brevet uaabnet tilbage, hvad enten det indeholdt Valuta eller mindre solide Hjerteudgydelser. Hvorvidt han imidlertid har været saa skikkelig, uegennyttig at spille hemmelig Belgjører, vides ikke; dog er det mindre rimeligt. Ved sine Talenter har hun erhvervet sig et ret anstændigt Udkomme og — hvad Mere er — skal endog have haft Leilighed til hist og her at kunne gjøre endeel Godt. Jeg troer altsaa, det maa kaldes ret gode Efterretninger, og jeg haaber, de ville virke lige saa gavnlige paa Dine værfbrudne Lemmer, som et varmt Omflag af fordelende Urter."

Et svagt Glimt af Glæde var rigtignok synligt paa Ottos temmelig lidensskabsløse Ansigt; dog uden at ytre den høilyst, bemærkede han:

"Ja Tak skal Du have for de givne Oplysninger og for den Bærsømhed, hvormed Du, hvad jeg ikke betvivler, har søgt at indhente dem. Men førend hun kjendte og elskede mig, hvad da?"

"Jeg tænkte nok, at Du paa din sædvanlige skeptiske Maneer vilde komme med dette enfoldige Spørgsmaal. Hvem veed, og hvorfor behøver man overhovedet at vide hvad der ligger bag Begyndelsen?"

"Det er sandt; men — —"

"Dersom jeg — Gud forbyde det! — skulde over-

være Din Dødsstund, saa tør jeg bande paa, det sidste livsalige Ord, jeg fik at høre af Din Bennemund, vilde være: Men. — Maa jeg nu tillade mig at sætte Dig det Hele ud fra hinanden og give Dine Tanker Ord. Det ærgrer Dig saa smaat, at Etatsraad Kjærsgaard dog engang har understøttet hende, at det er ved Hjælp af hans Midler, at hun har erhvervet sig de Kundskaber og Talenter, hvorved hun har ernæret sig, klædt sig o. s. v. i den Tid, Du har kjendt og elsket hende, men sagtens betragtet hende som Lilierne paa Marken og Fuglene under Himlen, hvorefter skrevet staaer, hvad Du sagtens huster bedre end jeg."

"Jeg skal gjerne indrømme, at der maaskee er noget Sandt i hvad Du behager at lade mig tænke," sagde Otto vranten; "ikke desto mindre forekommer det mig dog noget Chamst — om jeg maa bruge dette Udtryk, — at Du gjør Dig lystig over Din Vens Blottelse, istedetfor at tilhysle den med Sems og Japhets Kjærlighedskaabe."

"Det er mig kjært, gode Otto, at Du dog ikke er ganske uden Omfindtlighed i denne dødsige Morgenstund, hvad jeg næsten var bange for; jeg mærker, at mine Ord gjøre Indtryk paa Dig — det er altid Noget! Men — for at blive i Din bibelske Vignelse — mindes jeg ret, saa staaer der, at hine sønlige Sønner paa en eiendommelig Maade skjulte deres drukne Faders Blusel. Som jevn — for ikke igjen at sige raa — Soldat har jeg imidlertid ikke lært at gaae baglænds, jeg marscherer helst ligesfrem, og derfor siger jeg Dig reent ud af Posen, hvad jeg formoder er Din Tankegang."

Otto rakte ham Haanden. „Naa, naa Biggo, jeg tager det ikke videre ilde op, at Du slog Gjæffen løs ved at ironisere lidt over min Uopmærksomhed for et mig dyrebart Bæsens Tarv med Hensyn til Livets hverdagslige materielle Paakrav; bryd Dig da heller ikke om, at jeg i min ubegribelig slappe Stemning idag ved en pludselig lille Opstramning maaskee vel haardt bebreidede Dig Mangel paa venstabelig Skaansel.“

„Jeg har hørt eller læst et Sted,“ sagde Biggo, „at naar vor Ven har Noget ved sig, som ikke duer, saa skal man ikke skjule eller undskyldte det for ham; men derimod nok for tredie Mand. Nogen Partiiskhed, det veed jeg, hører nu engang med til denne Verdens Venstabelighed; thi elste skal jeg ethvert vildfremmed stikkelig Menneske, men min Ven skal jeg ogsaa elste med alle hans Feil, derfor er jeg jo hans Ven. — Dog nok herom! Lad os komme tilbage til Dine Skruper; jeg var kun halv færdig med at asdække Dig de Tvivl og mørke Tanker, der have omspændt Dig.“

„Du overraster mig virkelig, Biggo, og til enhver anden Tid vilde jeg maaskee endog beundre Dig. Aldrig havde jeg tiltroet Dig, livsfreidige Menneske, den alvorfulde Taalmodighed, der hører til at gennemskue et Menneske,“ sagde Otto og meente det.

„Tak for Complimenten! — Nu, jeg er ingen Lavater, ikke engang en Knigge, lige saalidt som Du just er af det mest gennemsigtige Glas; men jeg er dog temmelig overbevist om, at Du i Dit stille Sind ønsker: Gid hun hverken havde andre Kundskaber eller Talenter, end dem

hun har igjennem mig og ved mig! Etatsraadens Pengepung buldrer bestandig for Dine nervespændte Øren som en chineesisk Tam-tam, for ikke at sige et nationalt Kobbersvalekar.“

„Meget muligt!“ sukkede Otto.

„Ja høist sandsynligt, burde Du have sagt. Men er det ikke taabeligt? Skulde hun da, hvis det forresten var muligt, qvæle og tilintetgjøre disse Erhvervelser, istedetfor at anvende dem, ene fordi de skyldes ham og ikke netop Dig? Bilde en saadan overrassineret Opgivelse af sig selv ikke fuldkaste alle borgerlige Forhold, vor hele Samsundsorden?“

„Jo, i sine yderste Consequentser maaskee,“ indrømmede Otto og strækkede sig.

Biggo vedblev at forfølge sin Sætning: „Lad os antage, at baade Din og min Fader — eller lad Din Fader være udenfor Betragtningen, — sæt, at min Fader havde ved Kassesvig eller andre Fjrfagerier, s. Ex. ved hvad jeg anseer for den værste Dødsynd, nemlig ved Nageri — —“

Her undslap Otto, trods al Sløvhed, et Smil, som ikke undgik Bennens Opmærksomhed.

„Dho! jeg læser af Dine Miner,“ udbrød Biggo, „at Du gotter Dig over, at jeg i mit Exempel ved at gribe ned i Syndernes store Kramliste just faaer fat paa en saadan, under hvis Tigerfløer jeg mest har lidt og stadig endnu lider, nemlig en Nagerkarl, hvad min Fader, salig Kammerraaden, forresten duede lige saa lidt til, som til a være Brandmajor, hvad Hurtigheden angaaer. Men sæt

dog, han havde været det alligevel, at han for de blodige Renter og Procenter, han sugede ud af Officierers, Kunstneres og andre christne Menneffers udtærede Marv og Been, havde givet mig en saare omhyggelig Opdragelse; thi upaatvivlelig kan man være en god Fader og dog et slet Menneffe, inclusive en nederdrægtig Agerkarl, — skulde jeg da, naar jeg kom til Skjels Aar og Alder, sige til mig selv: De Kundskaber og Talenter har Du erhvervet Dig ved Hjælp af Blodpenge, ad Helvede til med dem! jeg vil hellere flaae Steen paa Landeveien og sætte mit Lys under Skjeppe, end benytte mine Indsigter og lade Lyset skinne i en Lysestage? Kan Du negte, at til et saa misligt Resultat maa Din formodede Tankegang tilsidst føre?"

Otto tilstod det rigtignok; men siensynlig mere for at undgaae den Anstrengelse, som en nogenlunde grundig Gjendrivelse vilde koste ham, end af Overbeviisning.

Iheem, som nu indbragtes, syntes et Dieblif at ville oplive ham. Han gjorde Anstalter til at staae op, flødte sig virkelig paa, men kastede sig strax derefter i saa magelig Stilling som muligt i den nærmeste Bænestol.

"Jeg burde reise idag, det føler jeg; men oprigtigt talt, har jeg ikke Lyst dertil," sagde han. "Jeg er, for ikke at søge længe efter et betegnende Udtryk, slet ikke oplagt. Det maa være en af de uheldige Dage, paa hvilke man ikke maa foretage nogen Reise."

"Saa bliv," svarede Biggo raff. "Jeg skal vist være den Sidste, der jager Dig fra Qvarteret. Forøvrigt er jeg ingenlunde overtroist; men hvad Anelser angaaer, da

har jeg en vis Respekt for det Tøieri. — det lærer man i Krigen. Aner Du, at der ikke kommer noget Godt ud af at reise idag og imorgen, saa bør Du ubetinget opsætte Farten til iovermorgen."

"O, imorgen er jeg en ganske Anden, det har ingen Rød!" meente Otto. "Lad Højsinge kun bestille Befordring; imorgen vil jeg afsted, enten jeg kan krybe eller gaae. Igrunden feiler jeg heller Ingenting, det er kun Magelighed, Spøgelsesfrygt eller slige Unoder, som man maa vide at betvinge."

Men "imorgen" kom, og Otto var endnu mindre "oplagt" til at reise, end Dagen før. Appetit syntes han ikke at mangle, men han gad næsten ikke spise; han ytrede Øyst til at gaae en Tour omkring i Byen med Biggo, dog han gad ikke; han begyndte nu og da en levende Disput med Bennen, men han gad ikke fortsætte den — det hæsleige Ord "jeg gidder ikke!" klang bestandig.

"Der maa saagu dog mangle Dig Noget," meente den bekymrede Biggo, da Otto haardnakket vedblev at paastaae, at han var fuldkommen vel, naar han blot maatte skjotte sig selv og være i Ro. "Vel! saa vil jeg holde min Mund og forlade Dig," udbrod Biggo endelig.

"Nei, nei, for Guds Skyld!"

"Naa, det maa jeg heller ikke! Jeg maa ikke blive, jeg maa ikke gaa, tør ikke tale et fornøstigt Ord og ikke tie som et umælende Dyr; hvad skal jeg da stille op med Dig? — Hør, veed Du hvad, jeg lader Funder komme."

"Hvem er Funder?"

„Vor Chirurg, karakteriseret Overlæge; en ikke ung, men meget skikkelig Mand — han har Erfaring.“

„Hvad skal han?“

„Jh! hvad skal Doctorerne vel? Er det et Spørgsmaal? Han skal give Dig noget Krammeri ind. Jeg kan ikke taale at see Dig lide.“

„Lide? Jeg lider ikke.“

„Ja, ja da: dorste og dvaste kan jeg gjerne sige, hvis det behager Dig bedre. — Maa jeg lade ham hente?“

„For mig gjerne.“ —

Hr. Funder indfandt sig. Det var en dygtig Feltstjær, men han var ikke synderlig stiv i Psychiatriken, hvilken han overhovedet meente vedkom Præsten og ikke Lægen.

Han sølte Ottos Puls, gjorde de sædvanlige Spørgsmaal, og da han hørte, at Patienten kom fra en Reise, var hans Prognose færdig: „Det er en latent Forkjølelse, som vi maae have frem,“ erklærede han.

„Det er ogsaa min ringe Mening,“ sagde Viggo, som overværede Consultationen.

„Ja, Hr. Capitain,“ vedblev Hr. Funder, trosthyldig glad over denne Bekræftelse paa at have truffet det Rette, „den maae vi have ud af Kroppen. En Portion Campherdraaber og varm Hyldethee vil bevirke Transpiration, dernæst Surdeig under Fodderne — —“

„Nei, kjære Doctor!“ kaldt Viggo ham i Talen, „undskyld, De er dog nok paa Vildspor. Min ærede Ven er ganske vist forkjølet, men det er, mener jeg, en aandig Forkjølelse. Han troede, at noget meget Slemt var hændet

ham, og saa viste det sig her, at det netop var noget meget Godt. Kulde og Varme slog sig sammen, og saa — ja saa er han bleven forkjølet. Det er, med Deres gunstige Tilladelse, min Diagnose."

Den gode Læge saae paa Capitainen og paa den Syge, rystede paa Hovedet, rev sig i Panden og mumlede: „Hefstig Sindsbevægelse — pludselig Overgang fra Sorg til Glæde — hm! hm! meget muligt! — Her er to Veie at gaae, enten megen Sysselsættelse og Udspreddelse, eller Stilhed og Hvile. Jeg vil skrive Noget op og forsøge Virkningen, lad os saa see Tiden an."

Otto tog Medicinen og fulgte nøie Lægens Forfrister, mere dog fordi han ved at være lydig undgik den Uleilighed at protestere, end fordi han ventede Bedring af Draaber og Pulvere.

Efter et Par Dages Forløb meddelte Hr. Funder Biggo i Fortrolighed, at hans Midler omtrent gjorde den modsatte Virkning, og at Patienten vistnok havde Hivesygen, — et Onde, som han vel ikke betegnede nøiere, men hvis væsentligste Symptom dog efter hans Erfaring ytrede sig paa den Maade, at det ene Middel omtrent var lige saa godt som det andet. Det eneste Raad, han vidste, var — Taalmodighed; men desværre fandtes denne ikke i Pharmacopoien og kunde ikke faaes paa Apotheket, hverken efter Recept eller i Haandkjøb.

„Hvad De der fortæller mig, Hr. Doctor, er alt Andet end trøsteligt," svarede Capitainen. „Men sig mig oprigtig og lige ud, der er da vel ingen Fare paa færde?"

„Nei paa ingen Maade, det er han for stærk til,“ for-
 sikrede Lægen med fuld Overbeviisning. „Man turde uden
 Frygt endog gribe til heroiske Midler, dersom Midler i det
 Hele taget vilde slaae an paa denne besynderlige Constitu-
 tion. — Gud give han havde brækket en Arm eller et
 Been, knækket Kravebenet eller læderet et Par Ribbeen,
 saa vidste man, hvad man havde at gjøre og stod lige over
 for et solid Tilfælde, der lod sig bekæmpe med Kunstens
 Vaaben! Men her staaer jeg — for at tale i Signelse —
 med den videnskabelige Klud i Haanden og skal lappe et
 Hul, hvor jeg aldeles intet Hul øiner. Var han et Fruen-
 timmer, skulde jeg fristes til at troe, det Hele var Ind-
 bildning.“

„Gid det var, Doctor, gid det var! Men jeg forsikrer
 Dem paa Ære, at min Ven hverken lider af Indbildninger
 eller kjender til Forstillelse. Det maa være i Nervesystemet,
 han har det; troer De ikke, han faaer Nervesfeber, det har
 han engang havt?“

„Der er ikke Spor af Feber hos ham,“ gjenmælede
 Funder. „Alle Functioner ere i Orden, og Alt hvad
 der mangler ham, er en kraftig Villie til at ville være rask.
 Mødte en saadan Rekrut paa Sessjonen, vilde den mest
 fræsne Cassationscommission ikke stryge ham ud af Listen,
 men tvertimod ansætte ham med Ryghaand.“

„Ja nu skal De indtilvidere have Tak for Deres
 Uleilighed,“ sagde Viggo takkesfuld. „See engang imellem
 ind til os som Ven, som Læge kan jeg nok tænke, De er
 hjertelig kjed af det.“

Hr. Funder trak paa Skuldrene og anbefalede sig høflig.

„Det kan Altsammen ikke nytte; Noget maa der gøres, jeg kan dog ikke lade Menneſket henſygne her, uden at ſætte Kunſtens Hjælp til Naturens, der forekommer mig at være for langſom,“ raiſonnerede Biggo for ſig ſelv og ſagde derefter til Vennen:

„Siig mig engang, Otto, har Du nogen Tro til Homøopathien?“

Otto trak paa Smilebaandet.

„Urligt talt, har jeg ſelv heller ingen Tillid til dette Charlataneri,“ tilſtod Biggo. „Imidlertid kan det jo være det Samme med Troen, naar Kjendſgjerninger godtgjøre, at Methoden dog ſtundom har havt Held med ſig. — Hvad ſiger Du om at lade Smidt komme?“

„Hvilken Smidt?“

„Aa ham Skrivelæreren. Han har lagt ſig efter Sukkerdoctoriet og giver ſig af med at curere gode Benner i Smug. — Funder har ſagt mig, at de Midler, han længe nok har ſtoppet i Dig, have gjort aldeles modsat Virkning. Saavidt jeg forſtaaer, er det netop Homøopathiens Generalregel, at give Patienten ſaadanne Midler, ſom indtagne af raſke Menneſker vilde fremkalde en lignende Sygdom. Maafſee kunde Smidt være heldig nok til at finde ſaadant et Middel.“

„Ja maafſee.“

„Du har altsaa Intet imod, at vi bede ham komme?“

„Nei, for mig gjerne!“

„Han pleier altid at bære ſit Apothek med ſig i ſin

lange Frakkelomme," vedblev Biggo. „Det er en lille Veste med en heel Bataillon smaa Glaster i, fyldte med saakaldte Stroflugler og opstille ligesom Patroner fordem i Tasken. Jeg har hørt af ham, at naar man faaer et Middel, som ikke passer, saa gjør det ingen videre Skade; kun det rigtige virker paa Sygdommen. Det var godt, naar de andre Væger saaledes vare sikrede mod Misgreb! — Naar Du nu begynder Kuren med A—Aconit og ender med O—Osterskaller, saa har Du gaaet hele Alphabetet igjennem, og et af Bogstaverne maa da for Fanden nok ramme Sygdommen, hvor den saa stikker."

„Rimeligviis!" sagde Otto henkastet. „Lad ham da komme."

Der blev sendt Bud efter Hr. Smidt og han indfandt sig siebliffelig med Skrivemappen under Armen og Apoteket meget rigtig i Kommen. — Da man havde meddelt ham, hvorom Talen var og han havde afhostet, thi den stakkels Mand led af Trangbrystighd, erklærede han som en ægte Hahnemannss Discipel, at det upaatvivlelig var Psoro miasma, hvoraf den gode Herre led.

„Hvad vil det sige, hvad er Psora?" spurgte Biggo.

„Udslet, Hr. Capitain," svarede Væstulapen tørt og uforbeholdent.

„For Satan! Er De gal, Mand? De troer dog vel aldrig, at min Ben er besængt med Skab?" udbød Biggo hidfig.

„Det var ikke saa vel, han var det, Hr. Capitain! Nei, Miasmerne staae i Kroppen, ere inddrevne i Blodet.

De uvidende Allopathier (her saae Hr. Smidt sig betænkelig omkring af Frygt for en skjult Stiftsaphysikus eller anden mulig Angiver) tænke blot paa at jage Sygdommen fra de udvendige Dele. Det er ganske almindeligt."

Otto bemærkede dog, at han, saavidt han mindede og havde hørt, ingensinde havde haft Psoro, ligesom han heller ikke havde kjendt til de almindelige Børnesygdomme: Skarlagensfeber, Mæslinger, Righoste o. s. v.

Biggo tillod sig, for at lede Smidt i Sporet, at anføre, at Patienten kun klagede over Mathed, Tunghed i Lemmerne og urolig Søvn.

Hr. Smidt greb Binfet med Begjærlighed og opramsede nu efter Dr. Caspari en heel Række af Tilfælde, som Otto absolut maatte have, saasom: Knækken i Benene, Fyldighed i Hjertekulen, Kløgen, ikke rigtig Lyst til Tobak o. s. v.

Da dette nogenlunde stemte med Virkeligheden, var Skriveren ogsaa paa det Rene i Henseende til Valget af Midlet — han vidste, hvad Hr. han skulde gribe.

"De maa have Arnica i 6te Fortynding," sagde han med Suffisance og luffede sin Veste op.

"Tænkte jeg det ikke nok: vi begynde med A," bemærkede Biggo spøgende; "Du skal see, Du vil nok spore Bedring inden vi komme til Omega. — Men nu Diæten, Doctor Smidt, den kniber det vel med?"

"Ja, den maa nødvendigviis være streng."

"Hvad have vi da at iagttage?"

"Ingen Spirituosa, ingen Caffe, Chocolate eller stærk The, ingen Krydderier, ikke Surt, ikke Urter, Rødder, Frugter &c."

Ogsaa disse For skrifter fulgte Otto med mønsterværdig Samvittighedsfuldhed; men han lønnedes kun slet for sin Lydighed. Sløvheden forsvandt ikke, hvorimod han synlig blev svækket ved den knappe Diæt. Kræfterne sank mere og mere, nu led han ogsaa legemlig.

Smidt blev ængstelig; thi han var forstandig nok til at indsee, at denne uheldige Bending var en Følge af hans Misgreb. Skulde Legemet sættes istand til at affaste Sygdomsstoffet, maatte det snarere styrkes end svækkes i sine Bestræbelser. Han gjorde derfor, til Biggos store Glæde, en total Frontforandring, idet han anordnede en kraftig og pirrende Levemaade, satte Portviin og Beesteg istedetfor Vandgrød og Havresuppe, ja han gik endog saa vidt, at han, tvertimod sine tydske Autoriteters Forbud, foreslog Senneskage i Rakken og en dygtig Spanksflue paa Brystet, for at gjenopvække det Liv i Functionen, hans tidligere Fremgangsmaade havde slappet.

Ved denne fornuftigere Cur kom Otto snart tilbage til det forrige Stadium; han gjenvandt de physiske Kræfter, men aandssløv forblev han ligesuldt.

Da nu heller ikke Smidt lod til at være videre sikker i sin Sag, eller turde vove at love nogen Udsigt til snarlig Helbredelse, begyndte Biggo for Alvor at blive bekymret. Ottos forunderlige apathiske Tilstand vedblev; hans Forstandsevner manglede aldeles ikke Klarhed, naar han fandt for godt at bruge dem, og noget egentlig Ildbefindende hverken han klagede over eller var sporligt. Kun en uovervindelig Egegyldighed og Ulidensfabelighed havde bemestret

sig ham og gjort ham uskiftet til ethvert Foretagende. Med Nøie lod han sig overtale til at begynde saa Et, saa et Andet, men faldt strax tilbage til Inerti, og paastod da, at han trængte til Hvile.

„De søge“ — sagde han til Biggo en Morgen, da han tilspyneladende var noget mere oprømt — „om min Svaghed hos Hippokrates, Boerhaave, Sydenham og andre deres Afguder; men de skulde lede hos Plato, Gøthe og Brøndsted, da vilde De maaskee finde Kilden.“

Biggo betragtede ham forundret, han befrygtede en begyndende Sindsforvirring ved denne Sammenstilling.

„Otto gjættede Bønnens Tanker og smilede beroligende til ham. — „Ja,“ vedblev han, „allerede gamle Plato nævner Sygdommen, idet han siger: *vovogcu* — —“

„Nei vil Du ikke hellere lade ham sige det paa Dansk, det forstaaer jeg bedre,“ afbrød Biggo den Citerende.

„Det kan ikke godt udtrykkes uden vulgairt og hedder da „Mennesket er et Dovensdyr.““

„Hv fy!“

„Men han har Ret. Og Gøthe udtaler noget nær det Samme. Du kan vel endnu mindre taale Tydsk end Græsk; han har ellers „Trägheit“, og Sætningen hedder paa Dansk omtrent: „Det gaaer med ondt Lune aldeles som med Dovenskab; thi ondt Lune er i grunden et Slags Dovenskab. Vel have vi af Naturen særligt Hang dertil, og dog, naar vi kun engang have Kraft til at gribe os an, gaaer Arbeidet let fra Haanden.““

„Det er ikke saa uformuftigt sagt af Gøthe.“

„Vor Brøndsted underskriver ogsaa Sætningen og taler om stationær Sløvhed, en negativ Egenkab, der er saa meget farligere, som vor Natur er tilbøielig dertil. — Seer Du, det er min Ulykke! Min Natur tenderer til hiin Skrobelighed, som Du ikke vil høre nævnt paa Græft. Alle de Lidelser og Plageaander, som ellers angribe Menneskene og som jeg til Overflod fortalte den sølle Smidt at jeg havde været fritaget for, alle disse have sammenrottet sig og have skaffet mig denne „Trägheit“ paa Halsen, deri er alt Sygdomsstoffet concentreret og det kan jeg nu ikke kaste fra mig.“

„Da forekom det mig dog, at Din Gothe nævnte det eneste og sikreste Middel: Kraft til engang at gribe an“, sagde Biggo med inderlig Deeltagelse.

„Al ja! Men det er netop denne Kraft, jeg ikke formaaer at forskaffe mig ved egen Hjælp, skjøndt jeg saa godt som Nogen og vel bedre end Nogen indseer, at hver Dag, der slentres saaledes hen i sløv Uvirkjomsbed her hos Dig, er uigjensaldelig tabt for min jordiske Lykke. Det Aandige gaaer her over til det Legemlige; kjendte jeg blot et Middel, der kunde medvirke, jeg vilde anvende det, hvor voldsomt det end var; jeg vilde taale de physiske Smerter lige saa standhaftig, som jeg nu bærer de aandige Lidelser, der martre mig mere, end Du af min tilsyneladende Dorstighed skulde tro. Mener Du, at jeg aldrig føler Længsel efter Hende? . . . Det er just min dybe Qual, at jeg er mig min Svaghed fuldkommen bevidst og dog ikke har Mod eller Kraft til at overvinde den. Kun det Haab

trøster mig, at det ikke er nogen „stationær“ eller permanent Sløvhed, men en forbigaaende, der desværre nu kun har været alt for længe.“ —

Pludselig opstod en Tanke hos Viggo. Han meddelte dog ikke Otto noget om sin Beslutning, men iværksatte den øieblikkelig. Han skrev til Søsteren, Margrethe, Otriks Kone, skildrede hende Ottos Tilstand og bød hende paa det Indstændigste anmode Ludvig om at tage Permission og reise hertil. Da han tidligere havde behandlet deres fælles Ven for et lignende Tilfælde, hvoraf dette syntes at være en noget formildet Gjentakelse, var det sandsynligt, at han, som bedst kjendte det besynderlige Menneſkes Constitution, ogsaa maatte kunne udfinde et Incitament, som de herværende Læger enten ikke kjendte eller ikke vovede at anvende.

Margrethe lod ham ikke længe vente paa Svar. Hun indtraf selv med hurtigste Befordring. Hvor fjærkomment dette Besøg end havde været Viggo til enhver anden Tid, saa havde han dog nu langt hellere seet Ludvig hos sig; men hun kom ene. Paa Grund af Forholdene, havde Lægen ikke kunnet erholde den attraaede Reisetilladelse, og naar hun var reist hertil uden Broderen, da skete det i et særligt Diemed. Hun sølte vistnok en levende Interesse for Otto, men det var dog ikke denne Deeltagelse alene, der havde bevæget hende til dette, noget usædvanlige Skridt. Hun kom ikke som Diaconisse, skjøndt hun mere

end gjerne vilde pleie den syge Ben, men som Supplicantinde i et privat Anliggende. Hun maatte endelig tale med Otto, hvem hun forøvrigt slet ikke troede saa affældig, som han maaskee selv indbildte sig; det kunde hun godt høre paa hans kraftige Gudsfriste derinde.

Alt dette meddelte hun Biggo i stor Hast medens de opholdt sig i Forværelset, og Otto, der gjenkjendte Stemmen, spankede utaalmelig frem og tilbage i det andet Værelse, hvorved han kom til at gjøre sig en bedre Motion, end han i lang Tid havde havt.

Biggo førte hende ind til Vennen, og da han saa, at denne blev glad overrasket, trak han sig paa et Vink af Margrethe strax tilbage, betragtede den livlige Modtagelse allerede som et godt Tegn og et heldigt Varsel om det bedste Resultat af Søsterens Indflydelse. Rast bød hun Otto Haanden og skyndte sig med at sige, at han dog endelig ikke maatte indbilde sig, at hun kom for at tage et sidste Farvel med ham, som om der var nogen Livsfare paafærde. Rigtignok havde hun nogle gode Raad og dito Pulvere med fra Ludvig, der meget beklagede ikke selv at kunne komme; men baade han og hun vare overbeviste om, at hans Tilbedfindende kun var en lille Rest fra sidste Sygdom, som let lod sig hæve og allerede vilde have været hævet, dersom man havde henvendt sig strax til Ludvig.

Otto takkede for Deeltagelsen, erkjendte sig om Familiens Befindende og lovede smilende at benytte saavel Raad som Pulvere efter den givne Anviisning.

„Jeg veed ikke,“ begyndte Margrethe atter, men med nogen Forlegenhed, „om De kan erindre vor sidste Samtale?“

„Jo, kun altfor vel,“ svarede Otto, idet en Sky af Misnoie flygtig traaf over hans oplivede Miner.

„Er De uforsonlig, Hr. Otto?“ sagde hun med bøn-
faldende, indsmigrende Stemme og greb hans Haand. „Jeg
beder Dem nu ydmyg her om Tilgivelse, hvad jeg allerede
tusinde Gange har gjort i mit stille Sind. Da jeg kom
til Estertanke, da jeg, efterat De havde forladt mig, rolig
gjennemgik vor Ordvegling, da blev det mig først klart,
at jeg havde saaret Dem ved min overfladiske Dom over
en Dame, som interesserede Dem. Vi kjende os ikke selv,
Hr. Otto; det er ikke umuligt, at lidt Skinsyge — Ven-
skab kan vel lige saa godt være skinsyg som Kjarlighed —
har forledet mig til at eftersladre Verdens Dom; det er
jo saa mageligt og beqvemt at sige hvad „Man“ siger — —“

„O, jeg beder Dem, lad os springe over den Historie!
Den blotte Antydning, at De har taget feil, og er kommen
til bedre Erkjendelse, er mig tilstrækkelig Fyldestgjørelse.
Jeg selv var hiin Dag vistnok altfor omfindtlig og pirrelig.
Jeg har senere havt Leilighed til at høre haardere Om-
dømme af — —“

„Forstandigere Folk, end jeg!“ saldt hun ham leende
i Talen. „Tak, Hr. Otto, for den Compliment! Men
forresten vil jeg i denne Sag grumme gjerne være den
Uforstandigste. Gud give Dem blot alt Held og al Sjæls-
styrke til at trodse Verdens og Fordommets indbildte Magt,
i hvad de end med Hensyn til hende har havt eller har

ifinde! Jeg kan herom kun have en Anelse, men veed Intet, slet Intet. — Tør jeg da stole paa, at De har tilgivet mig saa nogenlunde, og ikke vil møde en Bøn, jeg har til Dem, med nogen forudindtaget bitter Følelse fra omtalte uheldige Dag?"

"Jeg har Intet at tilgive," svarede Otto. "Bær overbeviist om, at de Ubehageligheder, De troer at have sagt mig, ikke skulde have den mindste Indflydelse paa mit Dnske om at imødekomme ethvert af Deres, forsaavidt det staaer i min Magt at opfylde det. Særdeles kjært skal det være mig, om De i saa Henseende vil tale frit og aabent til mig, som til en Broder."

"Belan da, det vil jeg!" udbrød hun. "De huffer maaskee ogsaa, at De dengang sagde, at skjondt De ikke sympathiserede med min Mand, skulde det ikke være til Hindring for at staae os bi, hvis Drik og jeg paa nogen Maade skulde behøve det, og at jeg, dersom det skete, kunde søge Dem med søsterlig Tillid og Aabenhed."

"Jeg troer at erindre det," sagde Otto blidt; "men selv om jeg aldrig havde givet en saadan Forsikring, saa haaber jeg ikke at skulde skuffe Deres Tillid. Hvad har De paa Hjerte, hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste, Margrethe?"

"Åh, Hr. Otto! det er i Noden, man skal kjende sine Venner. Jeg tænkte nok, var der Nogen, der kunde og vilde hjælpe, da maatte det være Dem, derfor tog jeg heller ikke i Betænkning at reise til Dem," tilstod hun. "Gid jeg havde sagt det, men ud maa det jo! De gjætter sagtens,

hvorom Talen kan være, og det forekommer mig endog, som de forudsjagde det Altsammen. Den Rjærsgaard, den Rjærsgaard! fra ham skriver alle Ulykkerne sig. Det er tungt, jeg skal sige det, men sandt er det, at Olrif er meget lettroende, dog — De kan tro mig! — Ietsindiger han ikke, endfige slet. Der er Bexler, Transporter, Disconter og Gud veed hvad alt Sligt hedder; men i Korthed at fortælle: vi ere ulykkelige, grændseløs ulykkelige, hvis De ikke forbarmer Dem over os og redder os enten ved Caution eller Laan — jeg frygter blot for, at De efter Deres Tab ikke har Gyne dertil, Villien, o det veed jeg, den mangler De ikke!"

"Og hvor stor Sum omtrent mener De at behøve, for at komme ud af Forlegenheden?" spurgte Otto temmelig alvorlig.

"O, jeg har hørt Tale om henved to Tusinde. Det er jo rigtignok uhyre mange Penge; men dersom det dog var Dem overkommeligt at laane os dem, vilde vi redelig betale Dem hver Skilling tilbage. — Vorherre hjælper os nok."

"Det kan jeg ikke ligefrem indlade mig paa. Hvilken Sikkerhed kan De desuden stille for Laanet?" sagde Otto i tør Forretningstone.

"Sikkerhed?" gjentog hun modløs. "Ja det har jeg desværre ikke tænkt paa. Men jeg kan da godt indsee, at det ikke kan være anderledes, især efterat De har lidt saa store Tab, skøndt jeg aldrig ret har kunnet faae i mit

Hoved, at De, som er et saa flogt og roligt Menneske, er bleven saa aldeles ruineret, som Statsraaden paastaar."

Otto zitrede, men søgte at skjule sin Sindsbevægelse, idet han bidende koldt sagde: „Ja, at tage det af Hr. Olrik paatænkte større Digterværk i Pant, indseer De vist selv vilde være temmelig mislikt."

Margrethe blusjede af Harmen. „Naar man ikke kan eller vil hjælpe, skulde man dog idetmindste ikke spotte!" udbrod hun, vilde siebliffelig afbryde Forhandlingen og forlade Bærelset.

Otto holdt hende blidt smilende tilbage. „Forlad mig min maaskee utidige Spøg," sagde han med mild Alvor og inderlig Sørgmodighed. „Den evindelige Tale om min Armod — som om Rigdom var vor eneste Fortjeneste — ærgrede mig, og saa lod jeg det gaae ud over den stakkels Digter. Det trøster mig imidlertid, at min uskaan-somme Gentydning forskaffede mig netop den Sikkerhed, jeg ønskede, nemlig et talende Beviis for, at De har sand Kjærlighed til Deres Mand og hans Genius, ligesom De heller ikke synes endnu at have opgivet Haabet om at see ham gjenfødt som Digter, trods alle tidligere Skuffelser. Vil De nu efter denne Erklæring tillade mig at fremsætte Situationen og sige Dem, hvad jeg kan gjøre, eller, rettere, har gjort for Dem. Jeg bad Dem tale ligefrem og oprigtig; det har De neppe saa ganske gjort. To Tusinde kan ikke hjælpe Olrik; jeg antager, De maa vide, at Gjælden er nærmere tre — —"

„Af Gud! ja det er sandt; men jeg vovede ikke — —"

„At have fuld Fortrolighed til mig? — Det var til enhver Tid mindre smukt, men kunde i dette Dieblif have været farligt. Nu vel! Høst min Commisſionair, hvis Adresse jeg ſkal opgive Dem, vil De finde fornævnte Sum opført paa Olriks Navn, og paa Anviſning vil den blive ham udbetalt. Da Renterne ikke ere hævdede i nogle Aar, kan der maaffee ogsaa blive et Par hundrede Daler mere, end han vil faae Brug for i nærværende hans Forlegenhed —“

„Men, Hr. Otto!“ ſaldt Margrethe ham beſtyrtet i Taler: „Er det en Drøm? Hvormed ſkulde vi have gjort os fortjent til en ſaadan Udelmodighed?“

Han vedblev rolig: „Det var let at indſee, at det Kjørsgaardſke Compagniſkab maatte faae et ſaadant Udfald, og Olrik kan tale om Held, at det endda ikke er blevet værre. Jeg kjender den hele Trafik, ſatte itide Pengene ud for ham, iſtedetfor at ſætte dem i Entrepriſen, og ſpeculerede i andre Forretninger. Det er glædeligt, at Capitalen er i god Behold nu da den ventede Cataſtrophe er indtraadt. — Men hør nu et Benneraad, Margrethe! Jeg ynder vel ikke i Almindelighed, at Konerne ſkulle have større Hemmeligheder for deres Mænd, navnlig ikke i vigtige Pengesager; men jeg troer dog i dette Tilfælde at turde anbefale Dem Hemmeligholdelse. Ved Siden af de omhandlede 3000 Daler paa Olriks Navn, har jeg tilladt mig at ſætte andre 3000 paa Deres. Hold det ſkjult for ham, lad dem være Reſerven! — Erfaringen maa have lært Dem, at han, for at bruge Deres egne Ord, er noget lettroende; med Udfigt til denne Hjælpefilde, kunde han

faae mindre Modstandskraft, funde lettere lade sig friste til at fornøye ældre og — som det har viist sig — mislige Contracter. Derfor tie og gjem Summen som en Ben i Nøden, til naar han, som De før beærede med dette Navn, maaskee ikke er mere!"

"Vor Frelser og Velgjører! Kjæreste Otto! De tilintetgjør mig ved deres mageløse Godhed. Hvorfra skal jeg finde Ord til at takke Dem?" udbrod Margrethe overvældet.

"Maa jeg endnu blot tilføie et lille Haab, en Anelse eller hvad De vil betragte det som," vedblev han stedse alvorligere: "At Olrik kun har havt lidt Held med Kjærs-gaards Penge, og at han ligeledes, som det synes, har tilsat det Meste af den lignende Sum, jeg havde haabet paa en snælseligere Maade skulde komme ham til Gode, udelukker ikke Muligheden af, at han kan have desto større Held med Hensyn til det tredie Forsøg — Deres Sum. Stræb derfor hen til, gode Margrethe!" sluttede Otto med Beemod, der bragte hans Stemme til at bæve, „ved kjær- lig Opmuntring og Overbærelse at styrke hans tidligere smukke Forsæt, saa at der efter en urolig, stormfuld Dag endnu kan blive en stjern og rolig Aften. De sidste Solstraaler ere stundom ret velgjørende, og da er Livets Dag dog ikke ganske tabt."

Margrethe formaaede ikke at tilbageholde sin indre Bevægelse. Hun vilde tale, men en Taarestrøm kvalte Ordene.

"Nu vil jeg kalde paa Viggo og lade ham give mig Papir til Udfærdigelse af det Fornødne," sagde Otto og gif ud for at hente Margrethes Broder.

Capitainen studsede ved at see sin Søster i Taarer og Otto med næsten glædestraalende Miner. Men da han nogle Gange havde ladet sit Blik flyve fra den Ene til den Anden, og bemærkede, at der neppe var noget Galt paaferde, fremtog han med lettet Sind de ønskede Skrivematerialier og sagde derpaa med sin sædvanlige Jovialitet til Bennen:

„Jeg vilde gjerne vide, om Du netop nu har Brug for Margrethe som Secretair eller deslige; i modsat Tilfælde ønskede jeg en lille Haandskræfning af hende.“

„Hun er til Din Disposition,“ svarede Otto med et Blik.

„Vel! — Saa gjør mig den Tjeneste, lille Søster, at begive Dig ud i Kjøkkenet til Hr. Jørgen Helsing, for at staae ham bi med gode Raad og Formaninger. Seer J, Børn! man kan ogsaa faae for meget af det Gode. Beef — Karbonade, Karbonade — Beef, turde være saare styrkende for Legemet, men bliver kjedeligt i Længden, og omsider længe man dog efter Afvevling in specie lidt Skee-Mad. Kunde Du derfor ikke, med huusmoderlig Opfindsomhed, af vort velsignede Forraad, der end yderligere kan forstærkes ved formeldte Blodhunds under visse Betingelser meget agtværdige Virksomhed, tillave os et anstændigt Middagsmaaltid til Din Herværelses yderligere Forherligelse?“

„Jeg skal bestræbe mig for at gjøre mit Bedste, paa Feltfod tager man det vel ikke saa nøie,“ forsikrede Fru Olrik med et yndigt Aprilsmil, og begav sig sieblikkelig til Rumlepladsen for Jørgen Helsinges mange gastronomiske Seire.

Otto kastede sig over Papiret og udfærdigede med en øvet Skrivers Fethed det ene Dokument efter det andet, medens Biggo, der havde kastet sig i Rænestolen og lod Piben hvirvle Ringe af Tobaksrøgen, paa en comist Maade søgte med sin venstre Haand at efterligne Bennens raske Sving med Pennen. — Men med eet standsede han i denne sin Dvælselse og gav sig til at lytte.

„Hvad Satan er det?“ udbrod han og slap Piben. „Jeg skulde dog aldrig tro, at Fjenden er i Nærheden? Det plaffer jo, som af en Peloton-Ild i Regnveir.“

Otto lo og sagde: „Du gjorde Dig forleden til af, at Du formedelst Krigslivet i Lydhørighed var bleven en Indianer eller Mohicaner; men jeg mærker, at Du dog endnu er saa god Christen, at Du ikke kan skjælnes Gevær-salver fra den fredelige Møllegværns idylliske Knirken.“

„Hvad er det for en Snak? Hør blot, hvor det skratter derude!“

„Favist! man maler Kaffebonner.“

„Kaffebonner! Plager da Fanden de Menneſker? Er de bindegale? Beed man da ikke, at vi bruge Homœopathi.“

„Har brugt, kjære Biggo, har brugt!“

„Naa ja, for mig gjerne! Vil Du partout slaaes ihjel og dræbe Dig selv, saa vær saa artig, Du ligger paa Din egen Gjerning. Men det vil jeg sige Dig med Forord, at omkommer Du af den brankede Gift her, saa kan jeg ikke give Dig de reglementerede tre Salver; thi jeg maa betragte det som overlagt Selvmord. Jeg tænkte det nok, som først Qvindfolk til Huse, vilde Kaffejædlen snart

følge efter. Imidlertid vil jeg dog forbeholde mig en Sjat; det er længe siden, jeg drak Formiddagscaffé — skal galt være, saa døe vi dog i Compagnisfab.“

For at iværksætte dette ædle Forsæt, begav Moralisten sig ud i Kjøkkenet, hvor han foresandt Oppasseren temmelig nedstemt, fordi han var bleven reduceret til Underkof, og Søsteren i travl Virksomhed. Hans Betænksomhed var dog forsaavidt overflødig, som Margrethe uden dette Binf havde sørget for tilstrækkelige Rationer til dem Alle. Den befrygtede Drik indbragtes, og Otto slugte med inderlig Velbehag den ham rakte Kops Indhold til sidste Draabe, hvorhos han hurtig forlangte en Portion endnu af den første og stærkeste Bryg. Den gaves ham ogsaa, trods Biggos med mange Eder ledsagede Indsigelser.

Fra dette Dieblif foregik en total Forandring med Otto. Han var, som ved et Trylleslag, bleven forvandlet til den fordums livlige og virksomme Mand; han lo, spøgte og var yderst oprømt. „Jeg veed det godt,“ sagde han dog, „en lille Slappelse vil nok følge ovenpaa denne vel høie Stemning; men det har Intet at betyde, nu er jeg alligevel rask og disse Aften ere overflødige.“ Hermed rev han Alt hvad han nylig havde skrevet istykker, og kastede Stumperne med Overgivenhed mod Loftet, saa at de ved Nedfaldet bedækkede Caffeselskabet som Snefog.

Biggo betragtede ham med taus Forundring og ikke uden lønlig Frygt for en Raptus. Men Otto, der retvel fulgte Vennens Tankegang, skyndte sig med at forklare sin Afsærd, idet han sagde: „Imorgen reiser jeg til Staden i

Selskab med Din Søster, hvis hun forresten vil have mig med, saa kan jeg meget kortere og bedre afgjøre disse Forretninger personlig, end ved langt Skriveri."

"Naa ja, det er mig ikke ufjært at blive Dig qvit," svarede Biggo, „naar det kan stee paa en saa skikkelig Maade; thi Du begynder at blive mere og mere fordægtig. Kjendte jeg Dig ikke bedre, skulde jeg fristes til at troe, hele Din lange kjedelige Skranten har været pure Forstillelse. Hvad mener Du, Doctor Funder vil sige, for ikke at tale om den brave Smidt? Det er jo formelig at gjøre Nar ad dem, naar Du, efter først at have udtømt hins Viisdom og dennes ambulante Apothek, gaaer hen og bliver rast paa egen Haand, blot ved at fylle en stakkels Kop Caffe i Dig."

"Naturen er stundom noget lunefuld," gjenmælede Otto. „Det kommer ikke altid an paa Massen og Bægten, som Homöopath Smidt meget rigtig har forklaret os. Hvor ubetydeligt er ikke et Gran Carmin, der dog kan meddele sin rønlige Farve i saa stor Udstrækning? Hvad veier vel det Atom af Muscus, der Nar ud og ind endnu bedøver Mange og kan udbrede sin gennemtrængende Duft i saa stort Rum? Hvor er den Bægtstaa, der kan veie en Ivettydighed, som bringer en ung Pige til at rødme, eller kan bestemme Bægten af en Angst, som snart standser Hjerteslaget, snart driver Blodet til voldsomt at pulsere? Min Constitution er nu engang noget eiendommelig; jeg kan taale Meget, som vilde ryste Andre til Roden og kaste dem paa Sygeleiet, og saa kan igjen en tilsyneladende Ubetydelighed lige-

som lynslaae mig. Men er der Noget, som endnu fyldestgjørende kan forklare os Idiosynkrasi, Hallucinationer og andre saadanne Sjæls- og Legemsfæregenheder eller tildels sygelige Affectioner? Meget muligt, at hvad vi ansee for et Onde, nemlig alle hine Børnesygdomme, som jeg har fortalt ikke at have kjendt til, egentlig ere Velgjerninger af Naturen, der tjene til Legemets Regeneration, ligesom Uveir, Storm og Torden i deres store Almindelighed „rense Luften“, om de end nu og da gjøre Skade. Maa skee nu hos mig en saadan indre Søvn, Slappelse, Læmhed o. s. v. til enkelte Perioder træde istedetfor Børnesygdommenes Raseri, saa at Hvile da gjør samme Virkning paa min Natur, som Eruptioner paa Andres.”

„Jeg troer dog ikke, at Doctor Funder vilde lade denne Forklaring gaa for gylldig,“ bemærkede Biggo. „I ethvert Tilfælde vilde han sætte et stort Spørgsmaalstegn ved Caffens specifikke, hartad vidunderlige Kraft.“

„Hvad det angaaer,“ vedblev Otto, „da er det saa meget mindre noget Mirakel, at Caffe nu netop har kunnet være min Organismes Bækker, som En af vore mest berømte Læger ofte med Held skal have anvendt dette Middel i lethargiske Tilfælde, og vovet at bruge det saa energisk, at det, som man siger, maatte blive til Liv eller Død. Tillige var hos mig tvende Momenter tilstede, som ogsaa maae tages med i Beregningen: For det første havde min Svaghed varet længe nok, til at have culmineret og saaledes let ved et lille Stød kunde bringes til Vendepunktet,

og dernæst maa erindres, at jeg i lang Tid ikke havde nydt Caffe."

"Tør jeg tillade mig at tilføie en tredie, ikke aldeles uvæsentlig Ansjag," sagde Fru Ulrik stjæmtende, "den nemlig, at De sandsynligviis heller ikke i lang Tid har faaet en saa god og usorfalsket Kop Caffe, som den, jeg har havt den Gæ og Fornøielse at tillave Dem."

"Det maa indrømmes," tilstod Otto villig. "Upaatvilelig indeholder hverken Løvetand, Cichorie eller andre saadanne Surrogater den medicinske Iboer, — Cafféin — der, som man paastaar, skal bestaae af Dvælstof, og som ene er istand til at gvaale —"

"Din götheske Trägheit" saldt Biggo ham i Talen.

"Aa ja, hvorfor ikke!" bekræftede Otto og klappede ham leende paa Skulderen. "Men nu nok om Sygdom!"

"Ja, det mener jeg med," erklærede Biggo, "især da det kun gaaer ud paa at raisonnere over min Huusholdning og at give indirekte Sidehug til min forsvarsløse Jørgen, hvorum Margrethe og Du synes at være komne til skjønneste Enighed. I mene, saavidt jeg kan forstaae, at han ikke kan klare en ordentlig Caffe — o, han har kunnet klare ganske anderledes Grums! I sigte mig for Kniberi, for at bruge Menage istedetfor det rene Væsen; slige Epidæfindigheder maa jeg meget have mig frabedt. Afholdenheden er skeet ifølge høiere Ordre fra vedkommende Lægeautoritet, og har Jørgen Helsing brændt Rug eller Vinter istedetfor Mocca, saa er Snyderen undskyldt; thi Intendanturen

kan i sine Leverancer saagu dog ikke tage Hensyn til sine Næser og forvante Gæner."

"Naa, naa Broder! et godt Ord igjen!" udbrød Margrethe. "Jeg for mit Vedkommende skumler virkelig ikke over Din Huusholder, tvertimod har jeg beundret den Orden og Pyntelighed, hvormed Kjøkkenet er holdt. Karrene skinne af Kridt og Trippelse; Fade og Tallerkener staae, ordnede efter Høiden, i Rækker og Geled, som til et stort Feltslag, og da jeg nylig vilde gribe den første den bedste Kop, der stod nærmest ved Haanden, afværgede den styrende General det med de forfærdelige Ord: For Guds Skyld, Frue, tag en anden! Der bliver en blind Nøde, hvis den træder af."

Begge Herrerne loe. — Efter en lille Pause sagde Otto: "Lad os nu, trods al Uenighed, søge at blive enige om Reisen. — Kan og vil De, Margrethe, tage afsted imorgen?"

"I dette Dieblif, om det skulde være," svarede hun rast. "Godt! Det er mig særdeles kjær. Altsaa imorgen bryde vi op fra dette Asyl for Venkab og Broderskab. — Men maa jeg nu ikke i Rolighed overlægge med Dig, Biggo, hvilken Befordring der kan være os hurtigst og behageligst."

"Jeg skal ikke forstyrre denne interessante Raadslagning ved min Nærværelse," fandt Margrethe Anledning til at bemærke. "Nu husker jeg, at jeg har Mad paa Ilden, og iler med at iagttage mine huusmoderlige Pligter." Hermed forlod hun Bennerne og begav sig ud i Kjøkkenet.

„Egentlig er det for en Opgjørelses Skyld, jeg ønskede os alene,“ begyndte Otto med kjendelig Forlegenhed, da hun havde forladt Bærelset. „Siig mig engang, hvor stor er min Gjæld til Dig?“

„Hvad mener Du med det?“ spurgte Biggo forundret.

„Jh naturligviis, hvormeget Doctorerne, Apotheket og de øvrige Udlæg og Udgifter, Du har havt for min Skyld, have andraget under mit desværre kun altfor lange Op- hold her. Nævn mig det i en smuk rund Sum!“

„Skal det være Alvor?“

„Ja, hvorfor ikke?“ —

— „Den Regning er let gjort. Beløbet bliver Summa Summarum en Rigsort eller saa til Jørgen Helsing for Uleilighed med det Styrtebad, Du endelig maa tage inden Du reiser; thi jeg mærker, Du har det ikke saa ganske rigtigt endnu i de øvre Regioner, hvordan det saa seer ud lidt længere nede, for Exempel med Hjertet.“

„Atter et Beviis for, at den Birk'ske Families ærede Medlemmer ere saare pirrelige i Pengesager,“ sagde Otto med et mildt Smil. „Men siig mig dog oprigtig, kjære Ven! er der da mindste Fornærmelse i, at en saakaldet formuende Mand erkjendiger sig om, hvormeget en mindre formuende har udlagt for ham i en snever Bending?“

„Ikke større Fornærmelse, Otto,“ svarede Biggo mørk, „end at der maatte qvitteres med en Kuglevergling, dersom det var enhver Anden end Dig, der var Fornærmeren.“

„Gia! det klinger som en Udfordring, og inden jeg veed af det, har jeg virkelig indviklet mig i en faretruende

Situation," gjenmælede Otto. „Det er nu Altsammen foranlediget derved, at jeg, som ellers ikke kjender til det, man i Almindelighed kalder Undseelighed, bestandig bliver uhyre forknyt eller beteer mig feitet, naar jeg vil spille Borherre. Med tydelige Ord: Sagen er, at jeg for hver af Dine Søskende har udsat et Par tusinde Daler paa Rente; det har jeg, som rimeligt var, ogsaa gjort for Dig. Af de Papirer, jeg før rev i stykker som overflødige, skaaente jeg et, hvad Du maaskee bemærkede. Det ligger stuet ind i Din Pult ved de aflaaede Cigarer, og er en Anviisning paa 3000 Rd., som Du, naar det bedst behager Dig, kan hæve hos min Commissionair. Jeg ønskede ikke, at denne afrundede Sum skulde blive kastet ved det Klatteri af Smaagjæld, jeg antager Du har gjort her, navnlig for min Skyld, eller — ærlig talt — jeg nævnte den Dig saa fornærmende Opgjørelse, for at indlede Gavebrevet. Hvorvidt Introductionen var passende eller ei, bliver en Smagsag; men i alt Fald haaber jeg, den vil være en Dæmper paa usornødne og mig modbydelige Taksigelser."

„Du er en curios Fyr, med hvem der ingen Udkomme er," sagde Biggo rørt og forlegen. „Har jeg da ved nogensomhelst Merite gjort mig fortjent til et saadant Legat? Saavidt jeg kjender Dine patriotiske Følelser, have mine krigeriske Bedrifter, hvorom desuden Blade, Depecher og Telegrammer have bibeholdt en forstøffet Taushed, ikke været medvirkende Motiv."

„Tag denne — for mig rene Ubetydelighed, som

Bryllupsstjænk," vedblev Otto; „og er Du rigtig god, saa ikke et Ord spildt til Indsigelse eller Tak."

„Maa dog et ligesfremt Spørgsmaal være mig tilladt?"

— „Spørg!"

„Vil Du ikke savne denne — i mine Omstændigheder og for min Betragtning uhyre Sum?"

„Nei," svarede Otto med et forsikrende Smil. „Jeg har for Aar og Dag siden skilt den fra Kjernen af min Formue, det er, om Du saa vil, kun en Smule Skal. Forresten veed jeg kun altfor vel, at man ikke kan købe Tilfredshed og sand Livslykke for Penge. Jeg har desto værre altfor tidlig havt flere deraf, end just til Huusbehov, og jeg deler ikke de Folks Anskuelse, der betragte Held som en Fortjeneste. Det er Tilfælde, ikke Fortjeneste, at jeg har arvet en smuk lille Formue; det er Tilfælde og ikke min Fortjeneste, at en redelig, dygtig og heldig Mand har havt mine Capitaler til Forvaltning og været istand til at forsøge dem. Du kan med rolig Samvittighed tage hvad der er Dig tiltænkt, der vil ikke opstaae noget tomt Rum, nogen „blind Rode" i Mammonsgeleddet."

„Det er i Sandhed den behageligste Ubehagelighed, eller den ubehageligste Behagelighed, hvormed jeg i lang Tid er bleven overrasket," tilstod Capitainen, „og da jeg troer, det vil fryde Dit broderlige Hjerte, kan jeg lige saa godt bekjende, at denne uventede Forstærkning har lettet en Steen fra mit dito dito. Nu kan jeg søge Afsked og giste mig, naar jeg vil, og holder jeg en Tale over Bryllupsbordet, skal den Gud fordømme mig gaae ud paa at gjen-

drive de næsten bagtaleriske Ytringer, som Du nys tillod Dig mod Pengenes saliggjørende Magt og — hvis jeg forstod Dig ret — om Din egen Ulykksalighed formedelst deres Besiddelse!"

"Ja gjør Du kun det, især naar jeg ikke er tilstede og kan gjendrive Dig. — Men nu til Befordringsvæsenet? Troer Du at kunne opspørge en magelig Vogn og en paa-
lidelig Kudst, hvormed Margrethe og jeg kunne reise efter Lyst og Bequemmelighed, uden Posthorn og Janfare?"

Biggo forsikrede, at han var saa kjendt med Byens Honoratiøres og Vogneiere, at det vilde være ham en smal Sag at skaffe dem en god og sikker egen Befordring.

Efterat Maaltidet var indtaget, gjorde Capitainen strax Anstalter til at indfri sit Løfte. — Virkelig gif Reisen for sig den næste Morgen. Biggo søgte ved Af-
sæden at skjule sin Sindsbevægelse under humoristiske Bemærkninger over Doctorer, Systemer og Cassens Egenstaber; men det lykkedes ham kun usuldkomment. Han havde en trykkende Anelse om, at det hjertelige Leve! skulde blive et sidste Farvel!

Det var en yderst behagelig Reise for de Tvende. Veiret var smukt, Veien jevn, Vognen beqvem, Sindet let og selv Kjøresvendens gode Humeur og Soliditet bidrog til at holde paa Stemningen. Otto tænkte nu hverken paa at lægge Planer eller paa at realisere grundigt overveiede Beslutninger; han havde kun det Ønske, at forso-

fig med Bertha, og hvad skulde hindre ham i at faae dette Onske opfyldt? — Margrethe var paa sin Side saa tilfreds med det vundne Udbytte af Besøget hos Broderen, at blot Tanken herom bragte hende i Henrykkelse; hendes Haab var ei blot ikke blevet skuffet, men endog opfyldt langt over sin Forventning. Hun kunde opreise den halv fortvivlede Otriks Mod ved pludselig at rive ham ud af al Forlegenhed, og hun havde da ovenikjøbet et Redningsanker i Baghold for kommende Tider. Vel havde det bedrovet hende, hvad hun først nu var kommen til sikker Kundskab om, at Biggo var gjort til Invalid; men den joviale Maade, paa hvilken han bar sit Tab, mildnede betydelig hendes søsterlige Sorg derover. Tillige havde han fortalt hende, at han stod i Begreb med at indgaae en ægtefabelig Forbindelse; hun trøstede sig da ved Tanken om, at nu var vel dog hans Tørst efter Heltebedrifter slukket og havde taget en mindre farlig Flugt.

Da de nærmede sig Staden, faldt det Otto ind, at den tidtomtalte Commissionair — en meget agtet Retsembedsmand — boede udenfor Byen, og han foreslog derfor at gjøre en lille Omvei, for at tage ind til ham og strax faae Sagen i Orden. Margrethe gik naturligviis med Glæde ind paa dette Forslag, der saa ganske stemmede med hendes Interesse. Heldigviis traf de Manden hjemme, og i meget kort Tid afgjortes Forretningen til hendes fuldkomne Tilfredshed for Dieblikkets Larm og med Betryggelse i Henseende til Fremtiden. Otto fandt ogsaa Velighed til, ubemærket af Margrethe, at erkundige sig om Mathildes

Befindende og hendes Forhold i hans Fraværelse. Commissionairen gav ham den Forsikring, at hun i alle Henseender havde det godt, følte sig lykkelig i sin nærværende Stilling, og førte et slittigt, sparsommeligt og høist agtværdigt Liv. Han opgav tillige Otto hendes Bopæl.

Ved Ankomsten til Hovedstaden ytrede Otto, at han ikke ønskede at følge Fru Olrik hverken til hendes eget Hjem, eller til hendes Moders. For Diebliffet følte han sig lige saa lidt stemt til at høre en hjulpen Mands Udgødelser af Taknemmelighed, som han gad været Skive for den Birkffe Families Forundringer over alle Forundringer. Han besluttede derfor at stige af, da de just kjørte igjennem Gaden, hvor Mathilde boede. Tilfældigviis sad hun og spæde ved Vinduet bag et heelt Drangeri af Urtepotter. — Hvor Bertha var at finde, vidste han lige saa lidt nu, som nogenfinde tidligere; han havde dog nu det alvorlige Forsæt, trods alle fordums delicate Hensyn, uden videre at opsjøge hende, hvad han meente maatte være ham en let Sag, naar han havde udhvilet sig noget efter den temmelig anstrengende, om end behagelige Jilreise.

Altsaa tog han paa dette Sted Afsked med Margrethe, efterat have givet Rudffen de behørigte Ordre. — Den unge Kone brød sig overhovedet ikke synderligt om Verdens stive Former, i dette Dieblif, da hun skulde skilles fra en saa ædelmodig Ven og Belgjører, tog hun saa meget mindre i Betragtning at hengive sig til al den frie Inderlighed, der var hende egen, uden at tænke paa Naboer, Gjenboer og Gadens Folk. Afskeden var derfor betydelig „animeret“,

var for Enhver i Forholdet Uindviet paafaldende om og maatte vække Opsigt.

Omsider rev han sig løs og medens Vognen rullede larmende bort, ilede han op til Mathilde, der modtog ham med ikke mindre Hjertelighed.

„Nei, er det ogsaa virkelig Dem selv!“ udbrød hun levende, da han neppe var traadt indenfor Døren. „Naada, hvor De har forandret Dem!“

„Synes Du? Ja jeg har ogsaa været lidt upasselig,“ sagde han muntert og saa sig med synlig Tilfredshed omkring i den lille hyggelige Stue.

„Aa, har De det! Men nu er De dog vel rask? — Ja alt Det, her staaer, er Mit; hvert Stykke er betalt,“ vedblev hun med glad Meddeelsomhed, da hun iagttog det Velbehag, hvormed han betragtede hendes beskedne, men nette Meublement.

„Det glæder mig! — Og Du finder, jeg har forandret mig saa meget; seer jeg da sygelig ud?“ spurgte han og kastede et flygtigt Blik i hendes nye Speil, med bred, forgyldt Ramme.

„Nei, det kan jeg just ikke sige, tvertimod: De har nok tabt Dem noget, seer lidt smægtende ud; men — men —“

„Hvad da?“

„Ja det flæder Dem godt, De er bleven meget smukkere — —“

„Tak! — Naa — Lige for Lige! Det er Du ogsaa bleven; Du tager Dig særdeles vakker ud i disse ordent-

lige Omgivelser. Jeg har allerede med megen Fornøielse hørt, at Du opfører Dig godt og har holdt Dit Ord."

"Her skal De see Sparebøssen!" udbrød hun jublende og raslede med dens Indhold for hans Øren. "Jeg har ikke aabnet den og talt hvad der var i den, siden De reiste; men nu kan De hjælpe mig dermed."

Hun gjorde Mine til at fylde en Kop med Markstykker og Fjersfillinger; men Otto holdt hende smilende tilbage, idet han forsikrede, at han i dette Dieblif hellere vilde sladre lidt med hende, end tælle Penge.

"Naa ja ja da, desto flere bliver der til en anden Gang!" trøstede hun sig. — "Men kan jeg glemme, saa De seer godt ud, og saa fornøiet! Før var der altid saadant et underligt melantrist Træk ved Dem, selv naar De lo; men nu er det reent borte. De maa bestemt have været ved de varme Bade, eller hvad det hedder. O, men De kan aldrig troe, hvor jeg nu er lykkelig, saa lykkelig, som jeg kan blive her paa Jorden, og alt Det skylder jeg ene og alene Dem. — Dog nei," vedblev hun efter et let Suk, "ganske lykkelig er jeg dog egentlig ikke, naar jeg ret betænker."

"Saa! Hvad er der da iveien?" —

"Hvor kan jeg være fuldkommen lykkelig, naar De ikke er det, og De bliver det ikke med mindre De — ja enten De bliver vred eller mild, saa siger jeg Dem det reent ud, det har jeg helligt og dyrt lovet mig selv —"

"Medmindre jeg? Du glemmer, hvad Du vilde sige."

"Ja, medmindre De faaer en Kone."

„Aha! slap det derud? — Men det er ikke saa let at faae en Kone.“

„Hvilken Tale! For Dem staaer jo den hele Verden frit aaben.“

„Det er endda ikke sagt.“

„Ikke det! Er De ikke ung og smuk, er De ikke god og forstandig, og saa ovenikjobet rig? O, De behøver kun at frie, og jeg vil vædde om Alt hvad der er i Sparebøssen (og det er endda ikke saa lidt!), at De strax faaer Ja.“

„Stig ikke det, Mathilde, stig ikke det!“ sagde han halvt stjemtende og trueede ad hende. „Sæt blot, at jeg nu friede til Dig.“

„Ja det var jo ogsaa en Umulighed. Jeg maatte rigtignok sige bestemt Nei!“

„Ha, ha, ha! Der seer Du selv, hvor letfindig Du sætter Din Formue paa Spil. Det var da allerede den første Kurb. — Men hvorfor vilde Du ellers ikke have mig, om jeg maa spørge? Jeg er jo dog baade rig, ung, forstandig og god, samt smuk, som Du behager at sige.“

„Fordi jeg vilde gjøre Dem ulykkelig. De skal jo have en Kone, der kan gjøre Dem alvorlig lykkelig.“

„Altsaa sagtens vel En, der er rigere, forstandigere, bedre og smukkere, end jeg?“

„Nei, det vilde nok noget nær være en Umulighed. Men En, som De kan have Være af, som De ikke behøver at flamme Dem ved.“

„Hvad det angaaer“ — vedblev Otto, hvem denne

Spøg syntes at more, — „da kunde vi jo, hvis vi ellers bleve enige om Partiet, holde os smukt hjemme indenfor vore egne fire Vægge og lade Folk snakke sig hæse udenfor.“

„Byt! Hvorlænge holdt man det ud? De vilde snart tjede Dem ihjel. Naar jeg havde udframmet alle mine Historier og affladret, vilde De nok sige: hold nu Din Mund, lille Gaaß, og kom og lad os gaae i Bisit til de og de store Folk. Og kom jeg da i det fine Selskab — naa, hvor jeg vilde blive ugleseet! I alle Kroge vilde man fnise over Deres slette Valg og ærgre Livet af mig. Nei, førend jeg skulde gjøre Dem den Tort og Sorg, vilde jeg drikke Kaffe med Svovlstikker i, eller kvæle mig ved Kulrøg, saaledes som Pigerne i de Bøger, De ikke kunde lide, jeg tilforn altid læste i. De skal have en Dame, en rigtig Dame til Kone!“

„Men troer Du da ikke, at de rigtige Damer ogsaa kunne have en eller anden Betænkelighed, ligesom Du, om just ikke af samme Natur, naar jeg kom med mit Frieri?“

„Jo, det kan nok være muligt; dog disse vilde vist ikke gjøre det af med sig selv, saaledes som jeg, men nok lade sig tale til Fornuft. Der er idetmindste En, og det just en Perle for dem Alle, om hvem jeg næsten med Visshed tør sige, at hun vilde svare Ja og atter Ja!“

„Ei, ei! Du taler, som Du var meget sikker i Din Sag.“ —

„Det er jeg ogsaa.“ —

„Du gjør mig ganske nysgjerrig efter at kjende denne Ene.“

„Ja, nu maa det frem, enten det saa brister eller bærer. Jeg kjender Deres Hemmelighed, Hr. Otto! Jeg kjender hende, som De holder af. Det er en Pige for Dem, saa deilig, saa god, saa blid som en Engel, og hvis De — —“

Otto begyndte at blive urolig over den stigende Eidenstabelighed, hvormed Mathilde talte: Han afbrød hende med et:

„Men hvem er det da, Du taler om, min Pige?“

„Jh, om hvem Andre skulde det vel være, end om Deres Bertha!“ udbød hun med spørgende Forundring over hans formeentlige Enfoldighed.

Dette dyrebare Navn paa Mathildes Læber gjorde Otto pludselig alvorlig. Han tilsendte hende et mørkt, strengt tilbagevisende Diekast og spurgte derpaa i en vred Tone: „Hvorfra kjender Du ellers den Person, Du nys nævnede?“

„Fra, fra — ja Gud bevares! naar De sætter saadant et fortvivlet Ansigt op, næsten værre end det værste, De havde at møde med førend De reiste, saa giver jeg strax fortabt; jeg kan for Skræk og Angst hverken sandse eller svare. Hvor kan De dog blive saa fornærmet over, at jeg veed, at De elsker og er gjenelsket af — —“

„Jeg er ikke fornærmet,“ afbrød han hende hurtig, for ikke at høre Navnet gjentaget. „Skynd Dig blot med at sige mig, hvorfra Du har Din Kundskab!“

„Fra den gamle Herre med Brevtassen,“ sagde hun med nedslagne Dine.

„Statsraad Rjærsgaard?“ spurgte han hidfig —
— „Jeg troer nok, han hedder saaledes,“ frem-
stammede hun.

„Har jeg da ikke forbudt Dig at tage imod ham, og har Du ikke høit og helligt lovet at flye al tidligere Drangang og slet Selskab?“

„Jo, det er Altshammen sandt; men naar han nu kom herop af sig selv?“

„Saa kunde Du have dreiet Din Dør af. Men Du er en udydig, utaknemmelig Skabning. Hvem veed, hvilke Ubehageligheder denne Din nye Erobring kan have styrtet mig i. Jeg er meget, meget vred paa Dig.“

Mathilde var nærved at græde. Otto gik med store Skridt frem og tilbage i Bærelset og stødte til Alt hvad der uskyldigt kom ham iveien.

Omsider syntes Stormen at lægge sig noget. Hans Fodstifte antog en Penduls jevne Gang, og med en lidt venligere Stemme sagde han, idet han vendte sig halvt om til hende:

„Kom han da saa herop?“

Hun svarede ikke, men lyslede forlegen ved sit Sytøi.

„Er Du nu ovenikjøbet stædig?“ spurgte han barsk og blev staaende foran hende.

„Nei, nei, det maa De slet ikke tro!“ udbrød hun i en bedende Tone. „Men naar De farer saaledes imod mig og skænder uden Grund, saa veed jeg ikke hvad jeg skal svare. Dersom De vilde sætte Dem rolig ned her ved Siden af mig og høre hvorledes det gik til fra først til

sidst, saa skulde De nok komme til at indsee, at De har været urimelig og at jeg med min bedste Billie ikke godt kunde have handlet anderledes."

"Naa, saa fortæl mig det da; jeg skal taalmodig høre paa Dig," sagde han og kastede sig i en Stol ligeover for hende.

"En Dag" — begyndte hun — "vankede den gamle Herre her udenfor og gloede op af Huset, som om han vilde kjøbe det. Til sidst fik han Die paa mig — —"

"Ja det kommer der af at sidde til Parade ved Vinduet," afbrød han hende. "Det er en styg Bane, som Du burde beslitte Dig paa at aflægge."

"Herregud! hvor De medeet er bleven streng. Det er den eneste Fornøielse, jeg under mig. Længer nede i Stuen kan jeg jo ikke see ved mit Arbeide, og Urtepotterne staae desuden klinet tæt for som et Jaloufi," undskyldte hun sig.

"Nu vel da! Hvad saa videre? Da han til sidst fik Die paa Dig, saa kom han naturligtviis ogsaa herop."

"Ja. Men jeg dreiede hurtig Laasen af og slog Skoddet for, saa De kan see, jeg gjorde hvad jeg kunde. Dog da han vedblev at dundre paa, som om der var Ildløs i Huset, var jeg nok nødt til at lukke op, for ikke at faae Skandale, hvad man vel maa vogte sig for i disse Tider, da det ikke er saa rart at finde en god Leilighed. Og — ja saa kom han ind; men jeg skal love for, at han blev modtaget og tildænget med alle de Grovheder, jeg kunde finde paa. Jeg sagde ogsaa, jeg vilde sende Bud

til den gode Mand, De nok veed, udenfor Borten, og han skulde paa Timen sørge for at skaffe mig Huusfred. Alt hvad jeg ramsede op, ansøgte ham dog ikke det Bitterste; han svor paa, at det ikke var mig eller min Person Besøget gif ud paa, jeg skulde blot gjøre ham en lille Tjeneste, da vilde han sørge for min Fremtid. Hertil svarede jeg, at den skulde jeg nok selv sørge for, og saa distede han op med den gamle Historie, at dersom jeg stolede paa Dem, Hr. Otto, saa blev jeg narret; thi De var løbet Deres Bei over Hals og Hoved for Gjæld. Nu kogte det i mig, og jeg bærede ham med adskillige smukke Titler, hvoriblandt Løgnepose ikke blev forglemt. Da han imidlertid slet ikke lod sig bringe i Harnisk (han maa være vant til grov Confect!) men tvertimod blev mere høflig og saa sledst som en Kat — han havde hele Beien sagt „De“ og ikke „Du“ —, saa blev jeg dog lidt nysgjerrig efter at vide hans egentlige Hensigt, og spurgte ham derfor saa mut som muligt, hvori da denne Tjeneste, han ønskede, skulde bestaae. Nu fortalte han mig vidt og bredt, at han interesserede sig for en Dame, som De ogsaa holdt af, men som De — det var hans Ord — havde forladt i stor Nød og Glendighed. Til hende skulde jeg levere et Brev, og hvis jeg kunde udvirke et Svar, der stemmede med hans Ønske, saa, — ja saa vilde han forsørge mig.“

„Du foiede ham naturligtviis deri, bedaaet af Udfigten til en god Forsørgelse?“

„Fy! hvor kan De dog tro saa lavt om mig? Nei, det gjorde Mathilde ikke! Jeg sagde ham reent ud, han

maatte ikke tænke at jeg vilde være hans Koblerske; ønskede han sine Breve besørgede, kunde han jo godt gjøre det selv. Han svarede, at her ikke var Tale om noget Slags Kobleri; han var en gammel Mand, der gik paa Gravens Bred (han saa virkelig ogsaa ganske guul og ynkelig ud), og det var hans ramme Alvor at ville gifte sig med samme Dame, for at han kunde testamentere hende Alt hvad han eiede og havde. Han var — tilføiede han — bleven Uvenner med hende for Deres Skyld, Hr. Otto, og derfor vilde hun nu ikke modtage hverken hans Person eller hans Skrivelser; men naar jeg forestillede hende Sagen fra den rigtige Side og beskrev hende, hvor dumt det var at kaste en saadan Lykke fra sig, saa vilde hun nok, meente han, give efter og falde til Føie. Dette og mere Andet forflarede han mig meget nøie, og da han saa var færdig og ikke havde Mere at fortælle, lukkede jeg Døren op, idet jeg høflig bad ham paffe sig og see vel til, at han ikke glemte sin Brevtaske andrevegne. — Han blev dygtig slau og sjoffede af; — siden har jeg ikke hverken hørt eller seet ham.

„Jeg kan ikke negte, at naar Alt forholder sig saaledes, som Du her har fortalt det, saa kunde Du ikke retvel have handlet stort anderledes. Men hvad saa videre? Historien er sagtens ikke ude endnu.“

„Nei, det er den rigtignok ikke,“ indrømmede Mathilde. „Den smukkeste Deel er tilbage.“

„Saa lad mig da ogsaa høre den,“ sagde han opmuntrende.

„Da jeg havde tænkt nærmere over det Hele,“ vedblev hun, „sandt jeg det rettest at henvende mig til den Dame, som han interesserede sig for og som De holder af, men som jeg ikke tør nævne, uden at De flyver op som en Falkunst Hane, og underrette hende om den gamle Rænkesmeds Planer; thi Fanden kunde gjerne friste ham til at finde en tjenstvilligere Aand, end jeg, til at besørge hans Grinde. Jeg gif da op til hende — o Du min Gud, hvor var hun smuk og god! Hun smilede over min Fortælling og takkede mig fordi jeg havde viist den Filur Winterveien; men derpaa spurgte hun mig, om jeg kjendte Dem. Det kunde jeg ikke ret godt negte; jeg blev sagtens rød op over begge Øren, men jeg tog mig dog strax i det, og svarede, at De havde været meget god imod mig, da Alle havde forstødt mig, og jeg vidste, at De slet ikke var fattig, det var kun et løst Rygte, som den gamle ondskabsfulde Skurk havde udspreidt, for at skade Dem. Derover lod hun til at blive alvorlig og spurgte mig fremdeles, om jeg da ikke vidste, hvorfor De saa pludselig var reist. Jeg gav til Svar, at det vidste jeg ikke, men jeg formodede, det var for Deres Helbreds Skyld, da De paa den senere Tid havde været saa underlig, hvad De jo virkelig ogsaa dengang var. Men hermed var Bekjendtskabet gjort, og siden den lykkelige Dag, taler jeg hver Dag med hende og lærer bestandig noget Nyt og Godt af hende; thi bedre Menneſker, end De og hun findes der ikke Mage til paa hele Jordkloden, det siger jeg Dem lige i Dinene. Hun spør smukkere og flinkere end jeg, og hun gaaer et Par Timer ud om For-

middagen, for at lære Børn i Skolerne; men dog troer jeg, hun lever sparsommeligere end jeg, blot for at kunne dele med Fattige. Det er en stor Hemmelighed, men Dem kan jeg nok sige det, at hun gjør ubeskrivelig meget Godt; hun giver sine Gaver ordentlig efter en Bog, hun besøger de Alleruleste, vaager hos de Syge, og hjælper de Nødlidende i Bei ved at skrive og tale for dem, naar hendes egne Kræfter ikke længer slaae til. Men Gud naade dem, der ikke følge hendes Forskrifter! — naa, jeg siger Tak! hun kan rigtignok flære dem igjennem bedre end nogen Præst. . . ."

Otto, der havde ladet sig vugge i søde Grindringers og salige Forhaabningers Drømme, men dog hørt hvert Ord, sprang op. „Hvor boer hun, Mathilde, hvor boer hun?“ spurgte han heftig.

„Jh! det har jeg vel sagt? Hun boer her ovenover mig paa Qvistværelset,“ svarede Mathilde, ganske forundret over, at han ikke allerede vidste det.

„Her i Huset! Og det har Du ikke strax meddelt mig?“ udbød han og styrtede hen mod Døren. „Troer Du, hun er hjemme nu?“

„Det er hun ganske bestemt,“ forsikrede Mathilde. „Hun pleier altid at lægge sine Nøgler herind, naar hun gaaer ud, og det har hun ikke gjort.“

Mere hørte han ikke, han var inden faa Secunder ved Berthas Dør.

Den var aflaaet indvendig fra. Han bankede paa, og han forstærkede sine Slag; da Døren ikke aabnedes ham.

Mathilde, som stod nedensfor paa Gangen og lyttede, raabte op til ham, at Bertha umulig kunde være gaaet ud. Han fornægtede sine Forsøg, men forgjæves. Angstisveden perlede paa hans Pande, alle de forfærdelige Historier, med og uden Overdrivelser, fra de franske Historier og Dramer om Dvælning ved Kulddamp og deslige Dødsmaader, som hyppig skulde ramme eneboende Sygiger, gennemkrydsede hans Phantasi og bragte ham i en halv forvirret Tilstand. „En Dye, bring i Hast en Dye, at jeg kan sprænge Døren!“ skreg han ned til Mathilde. Men førend hun kunde skaffe ham det forlangte Redskab, havde han stemt sine stærke Skuldre imod Døren, og bragende gav den efter for hans voldsomme Anstrengelser.

Han sprang ind; men, som ramt af et stærkt electrisk Slag, blev han staaende uden at nærme sig Gjenstanden for hans Indbrud. Der stod hun, lænet til Muurpillen, med forslagne Arme, hvid og kold som en Marmorstatue. Var det den vrede, strenge, fortørnede Diana, eller den forstenende Medusa i sin stolte, majestatiske, rædselsfulde Skjønhed? — Efter et frygteligt Minuts Pause, sænkede han Blikket, men hævede det atter, udbredte sine Arme som til en Omfavnelse, men lod dem strax falde som lammede. Han traadte et Skridt tilbage, stod som fastnaglet af hendes gjennemborende Blik og sagde derpaa med monoton dyb Stemme, der bævede af indre Bevægelse:

„Du lukker altsaa Din Dør af for mig, Bertha!“

„Og Du forstaaer alligevel at skaffe Dig Udgang, Otto,“ lod det haanlige Svar.

„Skulde jeg da maaskee respectere en raadden Dørfarm mere, end Dit dyrebare Liv?“ spurgte han heftigere.

„Mit dyrebare Liv!“ gjentog hun bittert. „Siden naar er det begyndt at blive Dig dyrebart? Dog — jeg ønsker ingen unødvendig Ordstrid. — Hvad vil Du, Otto?“

„Jeg kommer, for at gjøre Dig Afbigt, kommer for at —“

„Forjage mig herfra,“ afbrød hun ham, da han traadte et Skridt nærmere. „Det er fuldkommen lykkedes Dig. Din hensynsløse Fremgangsmaade har vistnok vaakt saa tilstrækkelig Opsigt, at jeg ikke kan blive her i Huset. Og nu, da Din Mission — jeg vil ikke sige Din Hensigt — er saa heldig tilendebragt, saa — gaae!“

„Bertha, Bertha! betænk dog, hvad Du siger!“ udbrød han med en Blanding af Forvirring og Fortvivlelse. Den Kulde og faste Rolighed, hvormed hun talte, det Sønderknusende, det Foragtsfulde og dog saa Smeltende, der laa i hendes fortryllende Blik, rovede ham alt Herredømme over Tanker og Tale.

„Dersom Medynk“ — sagde hun efter et Dieblis gjensidig Taushed — „kunde jevne Dig Afsteden, Otto, saa vilde jeg gjerne vedkjende mig, at Du i denne smertelige Time er Gjenstand for min dybeste Medlidenhed.“ —

Dette var formeget. Det var et Sidestød, der satte hans forstyrrede Aandskræfter i en naturligere Bevægelse, saa at han begyndte at kunne ordne sine Tanker til den Beslutning, at fremtvinge en Forklaring. Vel sank han udmattet i en Stol, men han tog dog strax til orde, idet han i en bestemt Tone sagde:

„Din Overbærelse — eller Medynk, som Du siger, — behøver jeg ikke. Jeg skal gaae, naar Du ønsker det; men først skal Du høre mig, høre mit Forsvar; det er Du mig, det er Du Dig selv, det er Du vort Forhold skyldig, hvis det ikke skal løses som en forfærdelig djævelst Begn.“

Med uforandret Holdning svarede hun: „Otto! Du skylder mig ingen Forklaring og jeg vil intet Forsvar høre. Hvad Du end siger i saa Henseende, saa vil det gaae sporstøst forbi mig som en tom Lyd. Jeg kan jo ikke forhindre Dig i, uædelmodig at benytte Dig af Din tilranede Overmagt.“

„Nei, det kan Du ikke, og Du skal høre mig,“ sagde han forbitret.

„Du burde dog vist spare den Uleilighed, thi Du taler for døve Øren. Jeg har“ — vedblev hun — „elsket Dig som Sværmer, elsket Dig som overspændt Drømmer, med min Sjæls hele Fylde, thi jeg har drømt og sværmet med Dig, og — Du fravrister mig Tilstaaelsen — jeg elsker Dig endnu som affindig Fusentast! Hvad kan Du forlange Mere? Hvilke høiere Løsepenge fordrer Du, for at — forlade mig?“

„Affindig! — — Er jeg affindig, Bertha?“ udbrød han og slog sig heftig for Panden. — „Ha! Du har dog maaffee Ret, frygtelig Ret! Affindig er den Mand, der lader sin Elskede sje paa et Tagkammer for det daglige Brød, medens han selv brotlægger sin Flugt med arvede Guldstykker. Saavidt ere vi komne i Realismen! Drømmer

jeg, eller er det ikke Bertha, jeg seer for mig, — den for-
dums Bertha, der dog syntes at forstaae min affindige
Tankegang?"

"Jeg troede at have sagt Dig et undskyldende Trøstens-
ord," vedblev hun, uden at ændse hans Tønderstøben og
rynkede Bryn. "Vil Du hellere have det mindre formil-
dende, skal jeg gjerne ombytte det og sige, at jeg endnu
elsker Dig, fordi jeg ikke kan Andet, elsker Dig som et slet
Menneske — vil Du da gaae?"

"Alt har en Grændse, Bertha! — Grændsen for min
Bærefraft er omtrent overstredet. Du vil ikke høre mig —
velan! saa vil jeg høre Dig. Her sidder jeg, og ved den
evige Styrer af Din og min Skjæbne sværger jeg, at jeg
ikke viger fra Pletten, hvad end maatte komme, førend Du
har meddelt mig, hvilken frygtelig Misforstaaelse jeg skal
tilskrive denne uskyldte folde og haanlige Modtagelse!"

"Er Du saa forblændet, at Du ikke kan sige Dig
det selv?"

"Nei, det formaaer jeg rigtignok ikke med min bedste
Billie. Denne Gunst faaer Du endnu at yde mig; den
er saa ganske i Din egen Interesse: jo hurtigere Du viser
mig den, jo hurtigere bliver Du fri for min forhadte Nær-
værelse."

Efter et Dieblis Betænkning, som for at overlægge,
hvilket Stadium hun skulde tage til Udgangspunkt, sagde
hun, stedse med tilkæmpet isnende Rolighed:

"Du erindrer maaskee, at Du pludselig, uden fjerneste

Anledning fra min Side, forlod mig, efterladende mig et Par intetsigende Linier — — —"

"Kunde jeg retvel handle anderledes, da jeg maatte benytte en Mellemmand? Det var netop herved, mit Forsvar skulde begynde og — —"

"Afbrød mig ikke, Otto! Jeg ønsker hverken at sige Mere eller Mindre, end høist nødvendigt; det vil kun angribe mig og ophidse Dig. Som sagt: Du reiste, lod Intet høre fra Dig i Dage, Uger og Maanedes, ganske som engang tidligere, da Du havde den stakkels Fiskerpige at experimentere med. Du overlod mig til alle Tvivlens og Angstens Qualer, og da Du saa endelig vendte tilbage — i hvis Selskab kom Du da triumpherende her til min Dør? I hendes, som Du engang høit og helligt tilsvor mig var Dig ligegyldig, som Du endog, efter Dit eget Sigende, havde forladt i Uvenskab, fordi hun havde talt fornærmeligt om mig. — Det lader til, Otto, at Du har en ligesaa eiendommelig Maade til at ytre Din Ligegyldighed paa, som Din Kjærlighed. Hele Gaden var Vidne dertil, og det er vanskeligt at sige, hvorledes en Affked skulde være sømmere og inderligere, end den, Du tog med den Dig ligegyldige Fru Olrik — —"

"Men, Bertha — —"

"O, stille, stille, Otto! jeg er strax færdig. — Du løsrev Dig omsider fra den unge letfindige Rones hensynsløse Ligegyldighedsbeviser og ilede op for at frelse mit dyrebare Liv, saaledes som Du nys i et Anfald af Uagtsomhed udtrykte Dig. Ikke et Minut spildte Du,

ikke sandt? Du fik kun lovligt Forsald undervejs. Her nede under mig boer en anden Bekjendt af Dig, som ogsaa er Dig ligegyldig og som Du derfor ogsaa først maatte berolige ved strax at vise Dig for hende efter Din lykkelige Tilbagekomst. Hos denne Pige, hjertensgod som hjertensensfoldig, men med et mere end tvetydigt Rygte, bortspøgte Du halvanden Time, ubekymret om mit dyrebare Liv. Da erindrede Du endelig, at der var en Bertha til et Sted i Verden, en Bertha, hvis Liv — for at jeg atter skal gjen tage Dine galante Ord — var Dig dyrebart. Rjed af at gantes med Mathilde, higede Din urolige Sjæl efter Forandring, Du styrtede herop, brød med voldsom Haand ind i min fredelige Bopæl og tvinger mig ved Skandalen til at forlade et Sted, der var mig kjær, fordi jeg her, gennem Taarer og Kampe, havde søgt og troede at have fundet — Resignation!”

Da hun havde udtalt, holdt Otto den ene Haand for Panden, den anden for Brystet, reiste derpaa Hovedet stolt iveiret og udbrod med en eiendommelig Freidighed:

„Det lyder jo forfærdeligt! Men er det Alt, Bertha, er det Din hele Anklage, saa behøver jeg tilvisse ikke selv at forsvare mig, saa meget mindre, som den Tid synes forbi, da jeg endnu stod til Troende. Men gaae engang til Birks, naar Biggo kommer tilbage, hvad nok snart skeer, og han vil sige Dig, hvorfor jeg hurtig reiste, hvorledes jeg blev syg hos ham og hvorfor jeg ingen Underretning kunde give Dig. Spørg dernæst hans Søster, Fru Ulrik, hvad der foranledigede, at jeg reiste med hende, hvorfor

Afskeden — jeg indrømmer det — var saa lidensffabelig, men — hvis Du selv har iagttaget den — dog nok ikke aldeles gjensidig havde den Charakter af Omhed, Du tillægger den, — spørg hende, og hun vil klart oplyse Dig om vort hele Forhold, der ikke har kunnet være ustyldigere imellem Søster og Broder. Og endelig: vil Du vide, hvorfor jeg ikke siebliffelig kom herop til Dig, saa har Du behørig Oplysning endnu nærmere, tael med Mathilde, og hun vil mere end gjerne fortælle Dig Ord til andet vor hele Underhandling; hun vil blandt Andet meddele Dig, at jeg ikke havde fjerneste Anelse om, at Du boede her, lige saa lidt som jeg nogensinde, fra det Dieblif, Du tog fra Birks, har kjendt Dit Opholdssted — hvad enten nu denne Uvidenhed betragtes som Letfindighed eller som sygelig Delicatesse. Ja, hun vil ukunstlet berette, at i samme Sekund, jeg erfarede, at Du var her, styrtede jeg ogsaa op til Dig som en — en Boldsmand.”

Da Bertha estertænkjom taug ved denne Udtalelse, vedblev han med ubeskrivelig Beemod:

„Jeg veed ikke, om Det, jeg her har antydet, er gaaet sporløst forbi Dig som en tom Lyd; men jeg veed, Bertha, ja nu veed jeg det, at Du ikke i et vist Punkt er et Atom bedre end Dit Kjon i Almindelighed, at Du hverken har Tro eller Tillid, lige saa lidt som jeg, desværre! har havt det i fuld Udstrækning. Og saaledes ere vi da for denne Deel af vor Kjærligheds Opgjørelse saa temmelig qvit.”

Bertha var selvfølkelig ikke bleven sin Beslutning tro. De Ord, han med mandig Alvor, men dog med sin

bløde Stemmes hele indtrængende og overbevisende Kraft havde talt, naaede ikke blot hendes Dren, men havde ogsaa fundet Vej til hendes Hjerter. Uden at have noget tydeligt Begreb om en Afsærd, der vistnok havde Stinnet imod sig, var der dog en Stemme i hendes Indre, der tog Parti for den Mand, hun havde erklæret at elske og ville elske i al Evighed som han var.

Overvældet af modsatte Følelser, træet af Kampen med saa voldsomme Lidenskaber, lod hun de forslagte Arme synke og lænede sig udmattet paa Sjæl og Legeme til den nærmeste Væg.

Otto havde imidlertid reist sig. Han gik nogle Gange frem og tilbage i den snevre Stue, en stor Beslutning kjæmpede hos ham og vandt Seir.

Han standsede sin Gang, vendte sig mod Bertha, lagde sine Hænder blidt paa hendes Skuldre og trykkede et brændende Kys paa hendes kolde Pande.

Et ligesom forklaret Smil hvilede over hans Ansigt. Han tog Plads paa en nærstaaende Stol, trak hende ned paa sit Skjød, omslyngede hende med den ene Haand og holdt hendes Hænder indesluttede i den anden. Med taus Hengivenhed, som aldeles villieløs, gjorde Bertha ingen Modstand. Bleg som en Villie, yndig som den, sad hun med sænket Blik, medens Hjerter bankede mod Hjerter.

Han hævede hendes Hoved, han bortkysede den blændende Taare af hendes skjønne Dine og Blik mødte Blik i uendelig, altforglemmende Kjærlighed. — Da sagde han rolig, men sorgmodig, med hele sin blide Stemmes ind-

trængende Belskang: „Bertha! en Sværmer er jeg, det veed jeg; at jeg tillige er affindig og slet, har Du troet — vi formaae ikke selv at forklare os, hvi vi da elske hinanden. Det er muligt, at hvis jeg kunde elske Dig mindre, jeg da først vilde elske Dig mere, eller som Du burde elstes; men — det er nu engang ikke anderledes, og det er vel bedst, som det er. Vi maae stilles, for at kunne samles evig! Jeg har ved Dig havt en Forsmag paa Livets høieste Lykke, hvorfor skulde jeg tomme Bageret til Bunden? Jeg vil og kan ikke overleve Lykken. Dig har tidlig uskyldt Armod hævet, mig har tidlig usortjent Rigdom nedtrykt; den har gjort mig stolt og hensynløs, netop idet den ydmygede mig dybest. Jeg tilstaaer det gjerne, Frastigelsen koster; men den lader mig haabe en Løn, som Ord ikke kunne udtrykke. En Fred, en Salighed, jeg i mine lykeligste Diebliske, hvoraf Din Kjærlighed stjænkede mig saa mange og saa dyrebare, dog aldrig tilfulde har følt, gennemstrømmer mig og hæver mig over Alt hvad Jorden kan give eller tage. — Hører Du mig, Bertha, hører Du Sværmeren saaledes, som Du tilhører den Affindige og Slette, saa lyt til, hvad Otto nu har at sige Dig. Om tre Dage forlader jeg dette Land, forlader det for aldrig at vende tilbage; jeg troer at have fundet et Middel, som umuliggjør mig det, hvis den faste Billie, det bestemte Forsæt dog skulde give efter for menneskelig Svaghed, og Længsel ikke føle sig syldestgjort ved Grindringen. Jeg veed nu, jeg trygt kan forlade Dig; thi Du vil ikke seig forlade det skjønne Kald, Du har valgt Dig, selv om Du

kom til at høre Utafnemmelighed, hvor Du saaede Belgjerninger. Og hvad ædlere Maal kan man stræbe til, end at afvende Brødres og Søstres Ulykke, naar man har tabt Troet paa sin egen Lykke? — Kun endnu Et, da skal jeg stille gaa, som jeg stoiende kom! Vil Du, naar jeg til denne Tid om tre Dage atter kommer hid, have Din Doraaben for mig? Vil Du med den fordums Hengivenhed høre, hvad jeg har at sige Dig til Afsked, og tør Du, ligeledes med den gamle tillidsfulde Føielighed, love mig at opfylde min sidste Bøn?"

Bertha prøvede paa at ville svare; men i samme Dieblif bankede det paa Døren og Mathilde viste sig paa Tærstelen. Forlegen blev hun staaende og betragtede Gruppen med en Blanding af Glæde og Overraskelse.

„O, De maa ikke blive vred!“ udbrød hun lidt forknøt. „Seg forstyrrer dem vist. Men jeg var nærved at døe af Angst dernede. Gud ske Lov og Tak, at der Intet er iveien og — —“

„Kom kun nærmere, min Pige!“ sagde Otto, idet han sagtelig stilte sig ved sin søde Byrde og stod op for at give Mathilde Haanden og drage hende ind i Bærelset. — „Du kommer just tilpas,“ vedblev han veemodig skjæmtende: „nu gaaer jeg, bliv Du da en Stund hos hende, hvis Navn Du for ikke maatte nævne uden at gøre mig opfarende. Fortæl hende, hvad vi talte om, da jeg var hos Dig — det er rigtignok at begynde Forsvaret med Slutningen! — men sig hende dog Alt og meddeel hende kun alt det Slemme, Du veed om mig.“

Han gif og overlod Mathilde at modtage og aflede de første Udbrud af Berthas indre Bevægelse, der nu gav sig Luft i en Strøm af velgjørende lindrende Taarer.

„En fjendtlig Stjerne vildnede hans Veie —

— — — — —
 Da gif han taus, og bleg, og bøiet ned af Harm
 Med fæle Ro den sidste Kalk at tømme
 Dg støde Dolken i sin egen Barm.“

Saaledes skildrer en af vore — desværre ikke noksom paaagtede! — ældre Digtere en Selvmorder. Der kan neppe findes et mere gribende Udtryk, end „fæle Ro“, til at betegne den rystende Sindrigheid og kolde Beregning, det tilsyneladende overmenneskelige rolige Overlæg, hvormed saa mangen ulykkelig Bildfarende, der seer sig forraadt af Venstreb og troer sig forladt af Haabet, aflaster Broen imellem Liv og Død, og styrter sig med fuld og klar Bevidsthed i det Favntag, for hvilket de fleste gysse tilbage med Rædsel.

Men det var ikke med denne fæle Ro, at Otto forberedte sig til dette store, uberegnelige Skridt. Ei drev ham frænklet Stolthed, eller trykkende Næringsjorg, eller utaalelige legemlige Videlser, eller bitter Anger og Nag, eller overhovedet nogensomhelst af de almindelige Aarsager, man pleier at nævne som Selvmords Motiv, til at overføre Livstraaden. En eneste egoistisk Bevæggrund, en faustisk — om vi maae betjene os af dette Udtryk —

kunde maaskee anføres som medvirkende. Han havde nydt Alt, hvad Menneſket omtrent kan nyde, efter den Maaleſtök, han ſelv havde aſtuffet for Nydelſernes Grændſer. Han havde læſt, ſtudert og gjort ſig beſjendt med Alt, hvad der var Interesſe værd; Intet var ham fremmed, han havde et Overblik over det Vigtigſte og Væſentligſte af menneſkelige Opfindelſer og Opdagelſer: det var derfor tænkſeligt, at han kunde længes og hige efter en anden, en mulig bedre og høiere Tilværelſe, hvor Aandens Trang fuldkomnere kunde tilfredſtilles, naar den var frigjort fra de jordiske Baand. Dog en ſaadan utidig Videbegjærlighed var ikke tilſtede hos Otto, hvormeget han end i Stilhed havde ſøgt efter Tingenes Sammenhæng, hvor alvorligt han end havde grublet, for at udgrunde det for os Dødelige endnu Uudgrundelige. Han ſølte ſig, ſaaledes ſom han nylig havde udtalt, ſaa lykkelig, ſom han efter ſin Opfatning antog at kunne blive. Han vilde ikke overleve denne — være ſig nu virkelige eller indbildte — Lykke, vilde ikke have den neddraget i Hverdagslivets og Reflectionens udjævrende Sphære, der i bedſte Tilfælde — ſaa meente han — kun kunde yde ham en gemytlig, borgerlig Tilfredſhed, iſtedetſfor hvad han nu beſad: en glimrende, ſtraalende Lykke, en Sol i Zenith, der ikke havde culmineret. Han vilde dø med ſin Kjærlighed, ikke leve for den.

I denne forunderlige Henrykkelſes Ruus ordnede han da Alt til den ſtore Afreiſe; og den Sindets Munterhed, den Aandens Klarhed, hvor det gjaldt Forretninger, maatte

have skuffet den mest skarpsindige Jagttager. Intet Die-
blis forlod denne lyse Stemning ham, ingen rædsom Drøm
skræmmede ham fra det Gistbæger, der smilede ham imøde;
det var ikke den dødsdømte forvorne Forbryders frække
Trods, bag hvilken Dødsfrygten skal skjules, men dog som
oftest skimter igjennem; det var den faste Overbeviisning
om det fattede Forsæts fuldkomne Rigtighed, der bar ham
op over den for almindelige Mennesker saa naturlige
Dødsangst.

Han gik til tidtomtalte Commissionair udenfor Por-
ten. Med beundringsværdig Snildhed forstod han endog
at lede denne Mand paa Bildspor, skøndt han i mange
Aar nøie havde kjendt Otto og ikke var vant til at see
ham saa oprømt. Alle Forsigtighedsregler bleve med største
Nøiagtighed drøftede og dernæst tagne, for, saavidt menne-
skelig Forudseenhed strækker, at sikre Enhver, som Otto
troede at skyldte Forpligtelser, imod Tab, naar han skulde
omkomme ved — som han sagde — en noget farlig Under-
søgelse, han havde foresat sig at gjøre i et eller andet af
Udlandets Bjergværker. Da Commissionairen kjendte Ottos
uovervindelige Lyst til at experimentere, prøve og undersøge,
hvad der tilfældig havde vaakt hans Interessse, selv om
Sligt var forbundet med alvorlig Fare, — saa sandt han
aldeles intet Usædvanligt i denne nye Reise, saa kort efter
en endt, lige saa lidt som han anede nogen dybere Hen-
sigst med de alvorlige Anstalter, der bleve trufne i Henseende
til hans Formuesanliggender. Han indskrænkede sig til at
give den unge Mand en Hoben Formaning om at være

forsigtig, og ikke altfor dumdriftig trodse Misser, Trolde, Kobolter og andre Bjergspøgelse, imod hvilke hverken Davy's Sikkerhedslampe eller noget Forbund med Rubezahl kunde hjælpe.

Hvad Otto havde tiltænkt den Birk'ske Familie, var allerede bragt i Orden; Mathilde var heller ikke bleven forglemt, lige saa lidt som nogen af de unge Studerende, hvis Veiledere og Belgjører han tidligere havde været. — En meget betydelig Capital, ja den egentlige Formue var endnu tilovers, og denne blev med en om mulig endnu omhyggeligere Forsigtighed udsat saa sikkert, at den Rente-hævende var fuldkommen betrygget, hvad enten Otto levede eller døde. Hvem dette skulde være, forbeholdt han sig nærmere at bestemme ved Afreisen, ligesom denne Ubekjendte gaves Ret til, under saare simple Betingelser, at hæve af selve Capitalen efter Godtbefindende.

For sig selv — til Reisen — beholdt han kun en yderst ringe Sum, der dog bragte Commissionairen til at studse lidt. Men Otto bemærkede muntert, at han var tjed af at reise som Greve, nu vilde han til en Forandring prøve det som Proletarier; han havde beregnet hele Farten ud og hjem, skulde han — hvad han betvivlede — behøve Mere, kunde han jo skrive efter Ressourcer.

Dermed lod Manden sig berolige og stiltes venlig fra ham, uden fjerneste Mistanke om Bihensigter.

Otto mødte ogsaa, Dagen efter at have talt med Bertha, Lægen Ludvig Birk, der glædede sig over Bønnens friske og fornøiede Udseende. Selv lod han til

at være noget forstemt, og med Deeltagelse spurgte Otto ham om Aarsagen.

„Jeg har“ — svarede Ludvig — „nylig faaet en sørgelig Bekræftelse paa, at Shakspeare har Ret, naar han lader Hamlet sige: „Man kan smile evigt Smil og være dog en Skurk.““

„Har Du nogensinde tvivlet derom?“ spurgte Otto forundret, men oprømt.

„Vel ikke i Henseende til Levende; thi hos visse Folk kan det søde Smil ved Banens Magt let blive til daglig Masse; men Døden — Døden skulde dog vel tale Sandhed.“

„Hvem har den da paaløst? Er det en bekjendt Størrelse, kjære Ven?“

„Hvem Anden, end den Kjeltring Kjærsgaard!“

— „Hvad! er han himlet?“

„Ja endelig! — Han døde igaar Eftermiddag. Han kom hjem efter en Spadseretur, havde staaet for længe stille paa et Gadehjørne, for at speide efter en eller anden Skjønhed, hvad jo var en af hans kjære Baner, forkjølede sig, havde derhos ærgret sig, fastede sig paa Sophaen, og sov roligt og blidt ind, for aldrig at vaagne mere. Der ligger han, den Usling, smilende, som jeg siger, og det bedste Menneſte under Solen kunde ikke have mildere, frommere Afsyn, end dette samvittighedsløse Afskum — — —“

„Du saa saae underlig stift paa mig, Ludvig; Du skulde dog vel aldrig tro, at jeg har staaet ham ihjel, eller idetmindste ærgret ham ind i Evigheden igaar?“ sagde Otto leende, men dog med nogen indre Bevægelse.

„Saa havde Du i alt Fald en Fortjeneste mere, Du min og min Families ædelmodige Belgjører,” forstikrede Pægen. — „Men naar jeg saae lidt skarper paa Dig nys, da var det fordi jeg syntes at bemærke en lille nerveus Trækning fra Din Tinding ned over Diet, idet jeg sagde, han døde igaar Eftermiddag; dog — det har sagtens været en Skygge, thi Du har aldrig seet friskere og livligere ud, end netop idag. — Forresten er det mig en Smule Trøst — for at vi skal vende tilbage til Kjærsgaard, — at jeg skal skrive hans Dødsattest. Gid jeg havde kunnet gjøre det for længe siden.”

„Ei, hvor Du er haard idag! — Men sig mig engang, troer Du, St. Peder ogsaa lader sig narre af det fromt smilende Ansigt?”

„Jeg er næsten bange for det. Kjærsgaard var en altfor durkbreven Mester i Forstillelseskunsten til ikke at kunne stilke selv Himlens Portner Blaar i Dinene. — Blot jeg ikke gaaer hen og skriver „Skuespiller” istedetfor „Statsraad” paa Attesten!”

„Veed Du, hvem der skal arve ham?”

„Ja. Naturligviis Skifteretten. Det er et complet Fallitbo. Han eier Intet, end ikke det lille Sted ved „Aahvile” var tilsidst hans uden af Ravn. Alfens Fruentimmer, Mafsepæ med visse Blade og uheldige Speculationer — fordi han igrunden var en Dødsmer — havde forlængst ruineret ham i Bund og Grund, saa at han kun holdt sig oppe paa Pumperne og gav den fine Mand til det Sidste, hvor man ikke kjendte Forholdene bedre. —

Men hvor skal Du egentlig hen? Følg hjem med og lad os faae en lun Passtiar om gamle Tider!"

"Tak! Det maa jeg have tilgode. Jeg har noget travlt i disse Dage. Gils dem Alle derhjemme paa det Hjerteligste."

Hermed tryffede han Ludvigs Haand og Bennerne skiltes.

Da alle tænkelige Anliggender vare bragte i Orden, kjøbte Otto den tredie Dags Morgen en god, sikker Pistol, og gik om Formiddagen ud paa Marken ligeoverfor „Aahvile", hvor han prøvede den, for at overbevise sig om, at han var i Besiddelse af et fuldkommen paalideligt Vaaben. Om Eftermiddagen begav han sig nøie til den fastsatte Tid op til Bertha, og Døren stod ham aaben. Han bar en Portefeuille under Armen og var noget nær reiseklædt. Over hele hans Væsen var udbredt en mild ungdommelig Munterhed, parret med en karakterfast Mandes Bestemthed, naar det gjælder alvorlige Forretninger. Bertha var ikke alene, Mathilde sad hos hende; men ved Ottos Komme reiste hun sig strax, og forlod stille og sørgmodig Børrelset.

„Du har lovet mig, Bertha," begyndte han, idet han tog Plads og trak hende ned ved sin Side, „at opfylde min sidste Bøn; idetmindste har jeg nogen Ret til at tage Din Tausked sidst for Samtykke. Her overantvorder jeg Dig en Mappe, som Arv og Gie. Vil Du uden Indsigelse tage imod dens Indhold, efterat jeg har gjort Dig bekendt med, i hvilken Hensigt jeg nu for første Gang i

vort Bekjendtskab tillader mig at byde Dig Noget, der har Lighed med Gave eller Foræring?"

Med dæmpet Stemme og qvalt Graad sagde Bertha: „Du var jo ellers stedse saa skaansom god, Otto; hvor kan Du da nu, rolig og fattet, som Du er eller dog synes at være, ligeoverfor mig, hvis Hjerte er bristesfærdigt af Angst, hvis Sind, hvis Tanker ere forvirrede af qvalfulde Lidenstaber, der berøve mig al Magt over Villien, al Raadighed over Fornuft og Estertanke, — hvor kan Du ville afstvinge mig en Indrømmelse eller Opfyldelse, Du dog veed, jeg ubetinget vilde love Dig, men som jo kunde være af en saadan Bessaffenhed, at jeg evig maatte angre min Svagthed?"

„Det skal Du ikke, Bertha, det skal Du ikke!" udbrød han fortrøstningsfuld og forsikrende. „Men Du har alligevel Ret, og jeg vil jo heller ikke hverken overliste eller overtale, men søge at overbevise Dig. Vil Du blot taalmodig høre, hvad jeg har at meddele Dig uden Sværmeri, saa koldt, saa roligt og forstandigt, som det i min nærværende lykkelige Stemning er mig muligt at tydeliggjøre Noget, der for min Betragtning og i Sammenligning med dette hellige Dieblif er en reen Ubetydelighed, jeg hellere undgik at nævne, dersom jeg for de kommende Dage turde."

„Det vil jeg, Otto! Tael kun Du, jeg skal stille lytte til Dine Ord," svarede hun sørgmodig. „Men" — vedblev hun — „kan Du dog ikke først sige mig, hvi Du just kalder denne saa pinlige Stund lykkelig?"

„Og er det da ikke Lykke, Du min dyrebare, høit-
 elskede Bertha, at vide sig elsket ubetinget og i al Evighed!“
 sagde han henrykt. „Har jeg dog ikke af Dine egne Læber,
 midt i de tunge Ord, Du ellers lod falde, hørt den Alt
 overstraalende klare Tilstaaelse, at Du elsker mig, elsker mig
 evig, elsker mig som jeg var, er og vorder, elsker mig med
 alle mine Feil og Bildfarelser, med mine Svagheder og
 min Overspændthed, mine letsindige Videnskaber og min
 Affindighed! Hvad Mere skulde jeg ønske? Hvad høiere
 Lykke troer Du at et Menneskehjerte, som mit, kunde bære,
 uden at knuses under Vægten af sin egen Salighed?“

„Al, Otto, nu sværmer Du vist igjen!“ sukkede hun
 og trykkede hans Haand til sit Hjerte. — „Lad mig nu
 høre Dine Meddelelser.“

„Da jeg“ — begyndte han med noget nedstemt Tone
 — „for tre Dage siden kom hertil, var det med den faste
 Beslutning, ved Hjælp af Alt hvad Beltalenhed og Over-
 talelse have at byde over, at beseire enhver Indvending
 fra Din Side imod den lovlige Forbindelse, der i daglig
 Tale betegnes med Ordet Ægteskab. Mit Livs Lykke-
 stjerner sørgede — Himlen være takket! — for at en Mand
 med en Glæde kastedes imellem Forsæt og Udførelse. Jeg
 indsaar itide min Bildfarelse, indsaar, hvornær jeg var
 ved at forstjertse min evige Fryd, min udtømmelige Salig-
 hed, for at erhverve mig saa Mars tvivlsomme borgerlige
 Tilfredshed. Havde denne Forhindring, hvor smertelig den
 end var i Diebliffet, ikke forstyrret min Plan, da vare vi
 blevne Mand og Kone. I saa Fald vilde jeg selvfølgelig

have handlet som andre fornuftige Borgere, der giste sig, jeg vilde have opsat et saakaldet reciprokt Testamente, hvorved den Længstlevende kommer til at arve hele Boet, og efter ganske saa Mars Forløb var Du, som min respective Enke — — —“

„Tilgiv,“ — afbrød hun ham med et let Smil — „at jeg forstyrrer Dig midt i Din Fremstilling af den tvivlsomme borgerlige Tilfredshed, som vilde være kommen istand, hvis den Forhindring, hvortil Du sigter, ikke havde været, idet jeg gjør Dig det temmelig naturlige Spørgsmaal, hvorfra Du egentlig veed, at jeg saa snart skulde blive Enke?“

„Hvorfra jeg veed det!“ gjentog han langsomt. „Ih, fra mine Anelser. — Jeg har ikke, da den Deel af Sagen dog vel maa betragtes som afsluttet, dvælet ved, hvorledes jeg vilde vinde Dig for min Beslutning, hvorledes jeg vilde gaae ind paa alle mulige Betingelser, hvad enten Du vilde blive her i Staden og vi skulde føre et stort Huus med Selskaber og Tilbehør, eller vi skulde boe paa Landet og føre et roligt, idyllisk Liv; jeg vilde, efter Dit Onske og Behag, opslaae vort Paulun ved Rhinen eller ved Dovrefjeld, vilde drage med Dig over Verdenshavet, eller forblive her paa denne Øvist — kort sagt: jeg vilde sœie og bœie mig ganske efter Din Villie, var jeg kun, hvor Du fandt det godt at være. Dette har jeg rigtignok sprunget over, som Noget, der faldt af sig selv; og saaledes synes jeg da ogsaa, jeg har idetmindste antydende klart nok for at kunne fattes af Dig sagt, at et virkeligt

Samliv med Dig paa Uger, Maaneder og Aar maatte indvirke paa mig som altformegen Livslust paa Sangfugle under Glasfloffen — de synge sig jo jublende ihjel."

"Jeg kan ikke, saa gjerne jeg end vilde, ganske følge Din høie Flugt, Otto," sagde hun blidt; „men det synes mig, at den Henrykkelsestilstand, som Du nu mener skulde overflære Din Livsraad, ingenlunde stemmer med Det, Du nys, næsten med Haan, betegnede som tvivlsom borgerlig Tilfredshed. — Dog, vi fjerne os fra Hovedsagen! Lad mig da kun, ifølge Dine Forudsætningers Rigtighed, en Stund betragte mig som Din respective Enke."

"Nu vel! Som saadan vilde Du, efter vort lovformelige Testamente, blive eneste Arving til min Formue. Du vilde, med eet Ord, komme i Besiddelse af det Hele. Men nu har denne Eventualitet ikke fundet Sted, vi ere ikke blevne Mand og Kone, og Du bliver selvfølgelig ikke min Enke. — Kan Du forstaae det, Bertha?"

"Meget vel," svarede hun, opmuntret ved den spøgende Tone, hvori han fremsatte denne ikke meget indviklede Casus: „Vi faae ikke Brug for det gjensidige Testamente og kunde have sparet Pengene til det stemplede Papir."

"Fuldkommen rigtig, og det er mig kjær at høre, at Du følger mig," sagde Otto. „Altsaa," vedblev han, „vil det ogsaa være indlysende, at Du maa nøies med min halve Eiendom, medens Du uden Bielsesattesten har mit hele Hjerte, — det er denne Halvdeel, jeg bringer Dig her i Mappen."

Med disse Ord overgav han hende den medbragte Portefeuille.

Da Bertha, uden at tage den, tøvede med Gjenmæle, vedblev Otto, stedse bestræbende sig for at skjule Elskerens Omhed under Forretningsmandens roligere Tone: „Du vil maaskee ved første Diekast forfærdes over disse døde Papiers store Værdi, og jeg vil derfor lige saa godt strax sige Dig, at Du fra det Dieblif, Du erklærer Dig villig til at modtage Mappens Indhold, vil være Eier af en ikke ubetydelig Formue, og Pengemændene vilde maaskee vurdere Dig som velhavende. Men idet jeg nu ret strax vil affordre Dig et afgjørende Ja eller Nei, maa det være mig tilladt først at henkaste et Par Vink med Hensyn til Anvendelsen, idet jeg dog forudstikker den udtrykkelige Bemærkning, at de ikke skulle være nogen fast Rettesnor, thi Du har i alle Henseender fri Raadighed og er ikke bunden ved nogen Betingelse. Hører Du mig, Bertha?”

Hun nikkede bekræftende med et veemodigt Smil og trykkede hans Haand med større Jnderlighed. Hun lod til at ville svare; men han bad om at maatte fremsætte Forslaget i sin hele Udstrækning, førend hun gjorde Indsigelser eller afgav nogen Betænkning.

Han tog derfor atter tilorde, idet han sagde:

„Ikke blot ved Mathildes Aabenmundethed har jeg erfaret, at Du efter Dine ringe Vilkaar og svage Evner gjør meget Godt i Stilhed og gjør det tillige (hvad jeg aldrig har lært eller vilde kunne lære) paa en fornustig Maade; men jeg har ogsaa selv — tilgiv mig dette mit eneste

Spioneri i vort Forhold! — i disse Dage havt Leilighed til at efterspore Dine Beie og overbevise mig om, at Du som en sand, velgjørende Penia har strøet Roser med Skillinger, hvor jeg som en plump anmassende Plutus vilde have bragt Torne med Dalere. — Ved de Midler, hvoraf Du i Fremtiden — som jeg ønsker og haaber — nu kommer i Besiddelse, vil Du kunne fortsætte Dit menneskekjærlige Værk efter en større Maalestok, Du vil kunne fremkalde og fremme Formaaler, Du hidtil sukkende maatte opgive som overstigende de Kræfter, der stode til Din Raadighed. Og endelig — for at jeg ogsaa skal tage Dette med —: Du vil for Dit eget Bedkommende kunne føre et sorgfrit og uafhængigt Liv, saa at Du uden at lues af egne Bekymringer for det daglige Brød, kan vie Andres Sorg og Kummer Dine bedste Tanker. Gid det være Dig Erstatning for tidligere Affavn!... Jeg har hørt, at „Nahvile“ i den senere Tid er tilsalgs. Det er et godt, sundt Sted, det ligger smukt og roligt, nær nok ved og fjernt nok fra Hovedstaden, og jeg antager, Du endnu nærer en vis Godhed for Omegnen. Har Du Lyst til det, saa kjøb det, og indret Dig der saa bekvemt og behageligt som muligt. Foretrækker Du at blive i Staden, saa staaer dette Dig, som sagt, ogsaa frit for — Din gode Genius følge Dig overalt! — Udenfor Byen boer en Mand, paa hvis Dygtighed og Retfærdighed jeg i mange Aar har havt Prove, til ham kan Du trygt henvende Dig i alle vigtige Affairer, han vil ogsaa ordne hint Kjøb for Dig, hvis Du forresten skjøtter om Stedet;

Du vil finde hans Adresse her i Mappen, tilligemed andre fornødne Antegnelser. — At anbefale Mathilde til Din vedvarende Godhed, behøver jeg vel neppe — — see, nu troer jeg, at have sagt Dig Alt saavidt muligt, og nu spørger jeg med rolig Hengivenhed, om Du vil modtage Arven eller ikke."

En Skjælven gennemfoer ham, han blev bleg, knælede for hendes Fødder og lagde sit Hoved i hendes Skjød.

Efter et Dieblisk Forløb havde han fattet sig. Han hævede sit Ansyn, betragtede hende med usigelig Kjærlighed og ventede i ængstelig Spænding hendes Svar.

"Dersom Du, min evigelskede Otto," lod det, "et Dieblisk formaaede at sætte Dig i mit Sted, Du vilde da sikkert føle, i hvilken pinlig Stilling et saa uventet Tilbud, en saa ansvarsfuld Overdragelse har bragt mig, og hvor vonsteligt et afgjørende Svar maa være mig. Ikke frygter jeg for (dertil kjender jeg Dig og Du mig for godt), at Du, hvis jeg ubetinget modtog Dine Summer, hvorom blot Tanken trykker mig til Jorden, skulde nære Skygge af Mistanke om Egennytte hos mig, og heller ikke kan jeg paa den anden Side indsee, hvad uheldig Følge det kunde have, dersom jeg gav et lige saa ubetinget Afslag. Men den Punktlighed, hvormed Du har fremsat det Hele, tyder paa, at Du modent har overveiet Din Beslutning, at det ingen Overilelse er, at Du har tænkt for mig idet Du har tænkt paa mig; og derfor kan jeg ogsaa med hengiven Tryghed, uden Frygt for Mistkjendelse og Bihensyn, give Dig Tilsvaer."

„Det er netop saaledes, at jeg ønskede det,“ bemærkede han sagte, stedse i mere spændt Forventning.

„Kun ønskede jeg at vide Din Bestemmelse,“ tilføjede hun, „for det Tilfælde, jeg sagde Nei. Hvad agter Du da at gøre?“

„Da vilde jeg,“ svarede han rask og afgjørende, „overgive det Altsammen til Kirker og Skoler, til Asyl og Stiftelser i Flæng og Spræng; thi“ — her saa han med en flygtig Gysen paa Uhrret — „Tiden flyver fra mig, jeg begynder at kunne tælle Minuterne til Afreisen, skete den ikke nu — til mit Held, skete den aldrig — til min Undergang! Jeg maa herfra, Bertha! Det er farligt for mig at dvæle her, og jeg er nu lige saa lidt skiftet til at dele dette Mammon ligeligt som sande Belgjerninger, som jeg kan eller vil slæbe det med mig som en Byrde.“

„Belan da, Otto!“ udbrød hun besluttet: „Jeg modtager det, — modtager det som betroet Guds; og — vil Gud — haaber jeg, her og hijsset at kunne aflægge Regnskab for Anvendelsen, hvad enten der er Noget eller Meget, i Kjærlighedens Aand, saaledes som jeg i Tillidens sættes til Børge derover.“

„Gud velsigne Dig for denne eneste rigtige Beslutning!“ jublede han henrykt og knugede hende i sin Favn.

Hun hvilede ved hans Bryst. Blif søgte Blif, Læber undveg ikke Læber. Det var en lang, lang Omarmelse — det var den sidste!

Han rev sig løs, han holdt hende en Stund udfra sig, ligesom for at opfange hendes Billede og indpræge sig

de kjære Træk for evig. „Troer Du paa et Gjensyn, Bertha?“ hviskede han endnu.

„Ja, ja, Otto! uden dette vilde jeg fortvivle,“ sagde hun og skjælvede i hans Arme.

„Saa vilde vi ogsaa gjensees!“ var hans faste Overbeviisning, idet han hævede det straalende Blik. Og nu led det tunge, men for den over al Tvivl seirende Troende dog saa fortrostningsfulde Farvel.

Han styrtede ud. — Nede paa Trappen mødte han Mathilde. Han trykkede venlig hendes Haand til Afsked, idet han bød hende gaae op til Bertha og forblive hos hende idag, saalænge hun ønskede hendes Selskab.

Otto vilde ikke vække Opsigt, vilde ikke ved at ende sit Liv her kjøbe sig en Hvileplads i sit Fædrelands Muld. Det kunde mulig bringe Forvirring i hans trusne Anordninger, og vilde upaatvivlelig bedrøve dem, der oprigtig elskede ham, men dog ikke forstode ham. Han vilde paa en Maade forsvinde fra Jorden, som Floden, der taber sig i Sandet. —

Paa sine Reiser havde han fundet en smuk Bjergeegn. Didhen vilde han drage. Han havde engang tilbragt en Dag der i stille Betragtninger over Livet, Døden og Uforfrænkkeligheden. Belgjørende havde det eensomme Op- hold i en ophøiet Naturomgivelse indvirket paa ham. Der vilde han tilbringe Livets Aften og see Dagen vige, for at døe med den sidste Solstraale.

Ikke lang Tid derefter, erholdt hiin Mand, Commissionairen udenfor Porten et Brev, af følgende Indhold:

„De havde Ret, kjære Ven! Robolten greb mig dog; men — Ingen kan undgaae sin Skjæbne! Paa mit bestemte Spørgsmaal: Naar? har Vægen givet mig det lige saa bestemte Svar: Inden femten à tyve Minuter. Saaledes er der ikke meget Sand tilbage i det øverste Glas, og Talen kan ikke være om at vende det. Forøvrigt er det slet ikke saa forfærdeligt at døe, som man forestiller sig, skjøndt det er en Overgang, man ikke retvel lærer af Vanen, ihvorvel Sønnen tidnok burde have lært os det. — Hav altsaa den Godhed, at fuldbyrde de foreløbig trufne Bestemmelser i Et og Alt efter vor Aftale. — Tak for Deres ædle Vensteb. Farvel!

Otto!”

Underneden var med en fremmed Haand og paa Tydsk skrevet:

„Et godt Kvarteer efter Medskrivelsen af Ovenstaaende, er Hr. Otto blidt indslumret.”

Navnet — Vægens — var, paa mange Vægers mindre heldige Maneer, skrevet i saa kunstige Slynngninger og forvirrende Sving, at end ikke Commissionairen var istand til at dechiffere det, hvor øvet han end var i at opløse alffens Haandskrifter.

*

*

*

Nogle Aar vare henrundne. — Familien Birk havde udvidet sig, idet Capitainen, efter en ærefuld Afsked, var bleven gift med sin Amalie, ligesom Vægen havde fundet

en kjærlig Livsledsagerinde. Den tidligere Enighed og det venstabelige Sammenhold fandt endnu stedse Sted, vistnok ikke formedelst de forskjellige Personers Lighed i Ansuelser (vel snarere trods denne!), men nærmest paa Grund af det efter Faderen nedarvede godmodige Naturel. Selv Olrik, der nu havde faaet Hold paa Livet og indtaget Ballast i den Snelle, der aldrig manglede friskt Vind i Seilene, havde sluttet sig inderligere til Familien og var velset af Alle. — Der havde været ligesom Held ved Ottos ædelmodige Gaver. Ingen af samtlige Familienlemmer sukkede under Næringsforger, eller følte mere end let forbigaaende Tidens Tryk, og jevn Tilfredshed var udbredt over den hele Kreds. Fru Birk havde rigtignok opgivet sin tidligere Virksomhed, men dermed ikke Virkelysten. Den værdige Matrone betragtedes endnu med Ærbødighed som Familiens Overhoved og var dens smukkeste Tilknytningspunkt. Hun havde blandt Andet foranstaltet smaa Sammenkomster. I detmindste een Gang om Ugen vare alle hendes Børn, med deres respective Ægtehalvdeel, samlede hos hende. Ludvig udeblev ikke; thi han havde opgivet sin Stilling som Militairlæge og erhvervet sig tilstrækkelig privat Pragis, han kunde derfor næsten altid være tilstede ved bemeldte Fællesmøder. Viggo havde ved Magestifte erholdt en lille Landeiendom nær nok Byen, for ved Hjælp af Nutidens hurtige og bequemme Befordringsmidler at kunne være stadig Gjæst ved hiin Leilighed, medhavende sin Hustru, der i dobbelt Forstand var hans høire Haand. — Ved slige Familie-Soireer var Olrik gjerne Sjælen;

han var uudtømmelig i at finde paa Noget til selskabelig Underholdning, naar de almindelige Forespørgsler og Meddelelser om hvad Særligt Enhver havde oplevet i Ugens Løb vare udveglede og det skortede paa Stof.

Foraars Jevndøgn var forbi; April begyndt — Dage blev længere og Aftenerne kortere; men man samlede endnu. — Paa en saadan Aften udeblev Olrik usædvanlig længe, man havde allerede for lang Tid siden tændt Lampen og endnu kom han ikke. „Han vil glimre ved sin Fraværelse,“ brummede Capitainen. Endelig indfandt han sig; men det muntre Emil, hvormed han ellers hilste ved sin Indtræden og bragte Liv i Forsamlingen, fulgte ham ikke. En eiendommelig Sørgmodighed, en hos ham sjelden Alvor var kjendelig synlig.

„Der er da ikke tilstødt Dig Noget, Svoger?“ spurgte Capitainen, idet han trohjertet rystede hans Haand med sin venstre.

„Nei, det kan jeg just ikke sige,“ svarede Olrik; „men jeg har nylig endt et lille Arbejde, og det bringer mig altid i en underlig alvorlig Stemning.“

„Ho, ho!“ udbød Capitainen drillende: „Nu skal man see, Du omsider har fuldført det store Digterværk, hvorom Du har fortalt os, at Du, for at vinde Dium til dets Udarbeidelse, engang forskrev Dig til Fanden — eller, hvad jeg vilde sige, til Kjærsgaard. Jeg seer skarpt, Svoger, det lærer man i Krigen; jeg tør vædde min Brune mod hvilkensomhelst Hellemissje, at Du har et Fragment

af Dit Opus i Tæstet til vor behagelige Underholdning. See fun!"

Med disse Ord traf Biggo virkelig en lille Rulle Papir frem af Olrifs Frakkelomme.

"Regeringen har viselig forstaaet at paaskjønne dette i Felten erhvervede Opdagelsestalent," bemærkede Olrif, "idet den jo pleier at besætte fede Toldembeder med vel-fortjente affledigede Militaire. — Imidlertid er det intet Digterværk eller Brudstykke af et saadant," vedblev han, idet han tog Papirerne og glattede dem ud; "det er kun en beskedet Rejsefærd, nogle Optegnelser fra min Udflugt for et Par Aar siden, hvilke jeg netop idag har fundet Anledning til at ordne og sætte i Stil. Hvis ikke Andet staaer paa Dagsordenen, ønsker jeg nok nu at forelæse Eder dem."

"Duverturen spaaer just ikke noget lystigt Drama," sagde Ludvig; "men selv det Tragiske har jo sine opløstende Sider, og Helten kan ofte smile og juble i sin Undergang. Jeg giver min Stemme."

"Skal vi endelig græde, saa græde vi dog i smukt Compagni," meente Capitainen. "Jeg stemmer med Ludvig."

"Og Damerne?" spurgte Olrif.

"For dem tør jeg svare," tog Fru Birk Ordet: "det Rørende har næsten altid det blide Kjønns Sympathi."

"Genstemmig antaget. Begynd fun Du, Olrif!" udbød Biggo. "Jeg vil placere mig ligeover for Dig; thi Du seer hele Tiden saa bønlig bestikkende paa mig, som om Du vilde fikre Dig en velvillig Recensent. Her-

ved kommer ogsaa Doctor Ludvig Damerne nærmere, for det Tilfælde, at Du har digtet altfor dybt fra Lacrymatoriet."

"Maa jeg dog gjøre opmærksom paa," sagde Forelæseren, stedse alvorlig, "at det ikke er noget Digt, men, som allerede nævnt, en Reise-Grindring, for hvilken jeg dog udbeder mig en særlig Opmærksomhed."

"Kald det i Guds Navn, hvad Du vil, men begynd blot," gjenmælede Biggo. "Det blide Kjon, som Fru Mama nys saa heldig udtrykte sig, har vistnok en Engels Taalmodighed; men Englene have desværre — Binger!"

Olrik fulgte Binket. Han udsoldede sit Manuscript og begyndte:

„Den sidste Solstraale.“

Et høilydt Af! undslap Margrethe og afbrød Foredraget.

"Det var forbandet tidlig!" udbrød Capitainen. "De Digtere, de Digtere! Ved den blotte Titel forstaae de allerde at bringe det blide Kjon nær den Tilstand, vi Lægfolk falde at daane, jeg veed ikke, hvad Doctorerne kalde det. — Hvad feiler Dig, Søster?"

"Kun en Ideeforbindelse!" fremstammede Fru Olrik. — "Nu er det forbi — det var barnagtigt! Blev kun ved, Olrik!"

Hvad enten denne pludselige Afbrydelse, hvad eller Navnet paa Skizzen ogsaa havde vaakt slumrende Grindringer til levende Forestillinger hos de Andre, nok er det: nu først indfandt sig den Stemning, Olrik syntes at have ønsket hos sine Tilhørere, og hvilken den joviale Capitains

Indfald og Udfald forgjæves søgte at gjøre mindre spændende.

„Jeg kunde maaſkee,“ ſagde Ulrik, „med lige ſaa megen Føie kalde mine Meddelelſer „Dobbelt Liv“, naar de dog ſkulle have et Navn; men en ſaadan, noget anmaaſſende Titel kunde let blive miſforſtaaet, behøvede Forflaring og vilde overhovedet ſtemme Fordringerne høiere, end fornødent. Lad det altsaa blive ved „den ſidſte Solſtraale“, det er nokſom betegnende, og paa denne Baſis vil jeg da med Ederſ gunſtige Tilladelse begynde paany:

I en af Wiens mange, jeg troer 34, Forſtæder tiltraf en ellers ikke tidligere meget ſøgt Beværtningshave i Nærheden af et Decani ſig en ualmindelig Opmærkſomhed. — Man fortalte mig, at der viſſe Aftener om Ugen blev givet en Muſik, hvis Mage jeg neppe nogensinde havde hørt. Det var nu hverken af et Strauſſiſt eller Lanners vel ſammenſpillede Orcheſter, ikke af nogen bøhmſt eller ungariſt Muſikbande, ei engang af Tyrolerjodlere eller godt drefſerede Bjergſpillemand fra Harzen; men kun to, tiſſyneladende fordringsløſe og beſtedne Muſikere, hvoraf den Ene ſpillede Harpe, den Anden blæſte Fløite. Der blev ſagt, at hvad den Førſte angik, da tracterede han viſtnok ſit vanſkelige Inſtrument med upaaklagelig Færdighed; men i Almindelighed indſtrængede dog hans Spil ſig til at accompagnere den Anden, Fløiteblæſeren nemlig. Denne var det egentlig, der vakte Opſigt og trak Folk til Haven, lige ſaa meget ved den forbauſende Virtuofitet, hvormed

han behandlede den høist ufuldkomne lille Fløite, paa hvilken han blæste, som især og fornemmelig ved sine geniale Compositioner. — Han havde et ordentligt Program, der angav uden Svulst, men i velvalgte Udtryk Indholdet af de Stykker, der vilde blive givne, og hvad han da præsterede var som oftest hele Tonemalerier, idet han snart udtrykte en historisk Begivenhed, snart henledede Tanken paa oploftende Naturscener og snart valgte Optrin af Folkelivet til Thema. Kort sagt, han havde i bedste Betydning til-egnet sig den Kunst: at male med Toner. Det Mærkværdigste var, at disse Musiknumre, — stundom rørende og gribende, stundom naive og barocke, men altid forstaaelige og tiltalende, — udførtes ene ved Hjælp af den venstre Haands smidige Fingre; thi Kunstneren manglede — den høire Haand.

Frisket ved disse og flere andre, endnu mere utrolige, Referater, begav jeg mig en Aften til bemeldte Have, idet jeg var overbevist om, at der her, som sædvanlig, fandt betydelige Overdrivelser Sted. Men jeg skal ikke negte, min Tvivl blev grundig hævet, og den mest overspændte Forventning, hvis jeg havde medbragt en saadan, blev langt overtruffet. Hvad Harpespilleren angaaer, da var han, omtrent saaledes som der var bleven mig sagt, upaaklagelig som Medhjælper, thi han fordærvede Intet; men jeg bemærkede dog, at han stundom, ligesom revet med af den Andens phantastiske og følelsesfulde Flugt, kunde hæve sig over det Almindelige og overraske ved en eller anden smuk selvstændig Tanke, uden just at dominere eller skade

det tilsigtede Indtryk ved utidig Anmættelse. — Fløiteblæseren vilde have været en høj, kraftig Skikkelse, dersom Manden saa at sige havde udfoldet sig, men han sad temmelig sammenbøiet og tilbager trukket i sig selv. Hans Dragt var tarvelig, dog i alle Henseender anstændig, og nærmede sig en Munks i Simpelhed. Den Deel af hans Ansigt, man kunde see, formedelst et stort, sort Skæg, var saare blegt; men Mildhed og Hjertensgodhed lyste ud af hans smukke, sjælsfulde Dine. At beskrive det Instrument, han med saa stort Mesterstab tracterede ene ved Hjælp af sin venstre Haand, er noget vanskeligt. Det var ingen almindelig Fløite, der holdes paastraa for Munden, og heller ingen Clarinet, skjøndt det havde en saadan Snabel og han holdt det lige hen for sig; dog var det meget mindre, og jeg maa nærmest ligne det ved en saakaldet Flageolet, men uden dennes som oftest flærende Tone. Det var forsynet med mange Klapper, der paa en eiendommelig Maade aabnede og dækkede flere meget smaa Huller tæt ved hinanden, ligesom det havde forskjellige fine mechaniske Indretninger af en sælsom Construction, formodentlig for at bøde paa det Antal Fingre, som manglede til ellers at behandle dette lille zarte Instrument, der trods sit ringe Omfang syntes at indslutte alle skønne Sangfugles hele Tonerigdom. — Da han begyndte at spille, glemte jeg snart Kunstneren for hans Kunst: Hans Tone var overordentlig blød, hans Triller og Lob vare correcte og egale som en Spillebaases, alle hans Coloraturer smagsfuldt anbragte og sikre til mindste Nuance. En mærkelig Effect

gjorde dog især hans Dobbeltgreb; han formaaede nemlig at intonere to Toner paa eengang, og ihvorvel et fint Spottesmil, ligesom før selv at ironisere over dette Kunststykke, undslap ham hvergang han havde udført det, saa undlod det dog aldrig at fremkalde stormende Bisald fra Kjendere af Blæseinstrumenters indskrænkede Egenheder og — — —

„Men hvad gaaer der af Dig, Biggo?“ afbrød Olrif sig selv. „Du har længe vugget Dig urolig i Stolen, og nu knurrer Du, som om Du vilde opponere, hvis Du ikke generede Dig for at standse mig i Dplæsningen. Jeg vil hellere gøre en Pause, for at Du kan faae Leilighed til at give Dit beflemt Hjerte Lust.“

„Mange Tak!“ sagde Capitainen. „Ja seer Du, gode Ven, jeg veed ret godt, der eksisterer Noget, som I kalde *licentia poetica*, og den skal gjerne indrømmes Eder. Men med al Respect for denne og enhver anden *licentia*, skal der min Salighed (om Forladelse!) dog ogsaa være Fornuft og Sandhed i Eventyret. Jeg har læst, at Aladdin, blot ved at gnide paa en gammel Lampe, kunde i en eneste Nat opføre et Palads af Rubiner, med Binduer af Saphirer og Taget af Guld; men jeg har ogsaa læst, at hvormeget han end vilde skure, kunde han dog ikke skaffe sin Kone et Noc-Veg til at hænge under Loftet. Og hvorfor? Fordi det var imod Naturens Lov, som selv Vorherre ikke kan eller ialtsald ikke vil rokke. Hvad en Ambidexter omtrent kan præstere, har jeg havt tilstrækkelig Leilighed til personlig at overbevise mig om, idet jeg med

stor Vanskelighed og Besvær, samt ved Hjælp af Smidts calligraphiske Forfrister har lært til Nød at fradse nogle Linier op med venstre Haand. Du maa derfor gjerne lade Din Wiener-Virtuos fingerere saa mange Trimulanter og Hundekunster, som Du vil, med Reiten; men lader Du ham blæse to Toner paa cengang, saa siger jeg stop! om han saa havde havt en Haand flere, end andre Fløite-spillere pleie at have, og ikke været defect, som jeg; thi det strider imod Naturen at fløite eller synge Primo og Secund paa samme Tid."

"Jeg maa takke Dig, fordi Din Bemærkning vidner om, at Du har fulgt mit Foredrag med Opmærksomhed," svarede Olrik. "Men hvad Indvendingen angaaer, da kan jeg oplyse Dig om, at nyere afstufte Lærebøger godtgjøre, at visse Enkeltoner i Orgelpiber og de Instrumenter, som kunne lignedes dermed, egentlig indeholde flere Toner i sig, og med Hensyn til Fløiten kommer det derfor kun an paa Ansatsen eller Embouchuren at fremkalde Dobbeltheden. Paa Baldhornet kan man med Lethed frembringe to Toner, ja til Nød tre. Leilighedsviis skal jeg tydeligere forklare Dig Sagen, her maa jeg — i Betragtning af Damernes bekendte Ulyst til Noters Indblanding i Fortællinger — indskrænke mig til at anføre, at hiin Mands virkelig fortrinlige Udførelse af dette Kunstgreb ingenlunde er noget enestaaende Exempel, ligesom han da heller ikke udgav det for en original Opfindelse af ham selv. Meget mere vil det lidt længer hen i min Skizze blive antydet, hvad der

bragte ham paa denne Tanke, ligesom Du, kjære Biggo, ved samme Velighed vil i Forbigaaende blive berørt."

"Det var som Pokker!" udbød Capitainen, og lovede ved sig selv, nu at være end yderligere agtpaagivende som Tilhører. — "Saa vil jeg da lade Dobbeltgrebene lyde indtilvidere og boie mig for de mægtige Autoriteter, idet jeg beder Selskabet om Undskyldning for Afbrydelsen. — Bliv kun trostig ved, Svoger! Du slap ved Virtuositeten."

"Rigtig, og nu maa jeg tale om Genialiteten!" begyndte Drif paany, seende i sine Optegnelser.

Den første Aften, jeg besøgte Haven, lod hans Program: „Et Liv“, og Indholdet specificeredes at være: „Buggesang — Drengelæg — Skolegang — Erotik — Krigerlyst — Huusfaderen — Alderdomssvagbed — Bedste-papa — Døden — Seirshymne.“ I hvert af disse Af-snit vare indflettede Themata, som tydelig nok betegnede det Stadium af Livet, der behandledes, og det Hele havde en sand kunstnerisk Afrunding. Man vilde, troer jeg, ogsaa uden Anviisningen, have forstaaet Tonestykkets Indhold, ei blot af de ligesom henfæstede Fragmenter af Buggeviser, Elskovssange, Krigermarcher o. s. v.; men ogsaa af den Stemning og Følelse, der udgik fra Compositionens indre Væsen. Formodentlig for at tilfredsstille de mere til „Gemytlighed“, end til Alvor stemte Wienerne, sluttede han ikke Rumret med en Choral og Gravtoner; men lod disse paa en høist genial Maade glide over i den nævnte Seirshymne. Dennes Indtryk var overordentligt; det var en sand Evighedens Morgenduft efter den

bitre jordiske Nat. Jeg overdriver ikke, naar jeg vover at sige, at de Fleste af Tilhørerne sølte sig dybere greben af disse simple Instrumenters svage Forsøg paa at antyde Opstandelsens Fryd, end de maaskee nogensinde vare blevne ved det stormægtige Orgels og de rungende Dommedagsbasuners Brusen og Bulder i et Dratorium. — Rigelige Gaver strømmede ind i den ved de Musicerende staaende Bøsse, der forresten var forsynet med Hængelaas.

Om Kunstneren sølte sig anstrengt, eller det var klog Beregning, veed jeg ikke; men han brød tidlig op og sneg sig bort, uden at jeg kunde opdage, hvorhen han begav sig.

Den Interesse, jeg sølte for ham, var imidlertid for stor, til at jeg ikke skulde søge nærmere Oplysning, og jeg valgte da den Udvei, som var ved Haanden, idet jeg henvendte mig til den Opvarter, der syntes mig mest meddeelsom og som havde haft Noget med ham at bestille. Men hvad jeg her erfarede, indskrænkede sig til, at Kunstneren var kommen hertil uden at Nogen vidste hvorfra, — at han havde Tilhold i det nærliggende Decani og lod til at være en god Ven af Decanen, — at hans Indtægter her om Aftenen kom Decanetet tilgode, imedens han selv bestred sine tarvelige Fornødenheder ved en Urtehandel, — samt endelig, at han neppe var Medlem af nogen Munkesorden eller overhovedet nogen geistlig Stiftelse. Opvarteren havde rigtignok hørt af Udskillige, — men turde ikke indstaae for Sandheden, — at han havde dræbt sin Modpart i den Duel, der skilte ham selv ved en Haand, og at han derfor maatte flygte fra Norge, Sverige eller andet saa-

dant nordist Land, hvor endnu forældede, bornerte Ansættelser om slige Gressjager herskede. — Mere kunde jeg ikke faae ud af min Hjemmelsmand.

Den næste Aften, da der musiceredes i Haven, var jeg paa Pletten. Dennegang var bebudet: „Touristen, en Reise gjennem Europa“. Ligesom i det forrige Stykke, var her med Aand og Omsigt valgt Stropher af forskjellige National- og Folkesange; men det var ikke et broget, fjedeligt Potpourri, eller et meningsløst Skelet uden Form og Sammenhæng. Enkelte Brudstykker af bekjendte Melodier syntes visnok kun indvævede for at fængsle den store Høbs Opmærksomhed; men Enhver, der havde Kjendskab til og Sands for Nationaliteternes Eiendommeligheder, vilde dog uden disse grovere Antydninger have vidst, i hvilket Land den fingerte Reisende tumlede sig, saa klart var Folkets Charakteristisk opfattet og gjengivet. Det forekom mig dog, som det skandinaviske Parti af Foredraget, og da nærmest vort Fædreland, var behandlet særligt con amore, idetmindste fyldte det mig med usigeligt Veemod og vakte brændende Hjemvee hos mig. Jeg kunde ikke løsrive mig fra den Tanke, at jeg ei blot havde en Nordboer, men ogsaa en Danst for mig.

Endnu ivrigere end sidst, fortsatte jeg mine Bestræbelser, for paa en eller anden Maade at nærme mig min formeentlige Landsmand. Men det syntes næsten, som han paa sin Side ogsaa havde lagt Mærke til mig, hvor lidet deeltagende han end lod til at være for hvad der foregik rundt omkring ham, selv naar høiere Standspersoner ind-

sandt sig og ydede klæffeligere Gaver end sædvanlig i Bøssen; thi synlig undreg han mit speidende Blik, og naar Musiken ophørte ligesom forsvandt han i Havens mørkeste Partier.

Den tredie Aften var jeg ulige heldigere. Jeg traf paa en snaskjom Havekarl, og han fortalte mig, at den blege Fløitespiller sædvanligviis hver Morgen ganske tidlig samlede Urter og Rødder paa en Høi i Omegnen, hvilken han nøiagtig nok beskrev mig. Næste Dags Eftermiddag begav jeg mig til Stedet og tog Terrainet i Diesyn, for at sikre mig en saadan Tilgang, at Manden, naar han kom, ikke retvel skulde kunne undvige mig, dersom det, som jeg formodede, virkelig var hans Hensigt at skjule sig for mig. Min Attraa efter at gjøre hans Bekjendtskab var stegen til den Grad, at jeg tilfidesatte ethvert Hensyn til Bæstedenhed og Skaansel, kun Forsigtighed lovede jeg mig selv at iagttage ved min Overrasselseplan, om jeg end flere Gange skulde gjøre et forgjæves Forsøg.

Men det lykkedes mig allerede den første Morgen. Vi treen hinanden saaledes imøde paa Høien, at han umulig kunde undgaae mig, og med den brugbare Arm fuld af Planter, var han ude af Stand til at skjule den mest udprægede Deel af Ansigtet i Skappen, hvad han tidligere ret behændig havde gjort. I fuld Dagsbelysning saae jeg de mig usorglemmelige, om end nu noget af Ar og Lidelser surede, men dog altid ædle og smukke Træk af — Otto!

„Otto! Otto?“ lød det med Tvivl, Forbauselse og

Overraskelse i Familiekretsen. „Det er ikke muligt!“ — „Han er død for flere Aar siden!“ — „Han vilde have ladet høre fra sig.“ — „Det er at drive den poetiske Frihed alt for vidt“ o. s. v. o. s. v., saaledes faldt Udbruddene Slag i Slag.

„Jeg turde ikke retvel spænde Eders Opmærksomhed høiere,“ sagde Olrik, „og jeg siger Eder derfor her paa dette Sted i min Skizze, at det var ham, at det var Otto selv. Det er ingen digterisk Fiction, men den sande Virkelighed — sørgelig eller trøstende, Alt efter som Enhver af Eder vil tage det! — Allerede den første Aften, da jeg saae ham, var det mig som et Aandesyn. Righeden med vor ædle Ven var for stor, til at den kunde skjules under Skjæg og Munkehætte; jeg havde den Anelse, der ikke lod sig bortjage, at det maatte være ham, og Anelsen blev til Visshed. Vel hed det sig i sin Tid, at han paa en Excursion med Kirwan i det østerrigiske Friaul var omkommen ved Uforsigtighed i en Qvilsølvmine; men denne Fabel har jeg aldrig rigtig troet paa, uagtet jeg kjendte Ottos forvovne Lyst til farlige Naturforskerudflugter.“

Spørgsmaal frydsjede nu Spørgsmaal, og Olrik havde Banfelighed nok med at undvige dem, for rolig at kunne fortsætte sine Meddelelser efter sine nedskrevne Optegnelser. Efter en Pause vedblev han saaledes:

Da vi stode Ansigt til Ansigt, udbrød Otto med dyb, alvorlig Røst, næsten barsk og truende, som det forekom mig: „Olrik! Ven! Vandsmand! eller hvad jeg skal kalde Dig! Troer Du at skylde mig mindste Erkjendtlighed, eller

har Du Gnist af menneskelig Følelse i Dit Bryst, da sværg ved Alt hvad Dig kjært er — og sagtens har Du vel noget Saadant, — at Du under alle Omstændigheder og Fristelser vil betragte min Herværelse og Mødet med mig som en Drøm, at Du vil lade mig være død for Verden og Alle, indtil jeg virkelig er det ogsaa for Dig!”

„Otto! — gjenmælede jeg med Fasthed: — Jeg veed det, vi have aldrig sympathiseret; men i dette Dieblif, under disse Forhold, kan der ikke være Tale om tidligere, tildels smaalige Misstemninger og gjensidige Misfjendelser. Jeg skylder Din Udelmodighed Meget, ja Alt; skylder den ikke blot et anstændigt Udkomme, men ogsaa at jeg er bleven, som jeg tør troe, et bedre og derved lykkeligere Menneſte. Jeg vil ikke — fordi jeg ikke kan gennemføre det — ſige: Giv mig Fløiten, den tilkommer mig, ikke Dig, og tag Du Hjemvandringſtaven og dermed Dine Belgjærninger tilbage; men jeg kan ſige, hvad jeg mener at kunne ſætte igjennem: Følg mig, deel med mig, hvad jeg har, hvad jeg kan erhverve, det er Dit, og und mig den Glæde at kunne afbetale paa min evige Gjæld, ved at have udrevet Dig fra denne Din Fornedrelſe!”

„Fornedrelſe!” gjentog han med ſit gamle blide Smil, efter rolig at have hørt mig. „Hvor Du dog tager feil! Du føler Dig jo ligesom nedtrykket ved at være — hvad Du i Grunden ikke er — i min Gjæld. Kan Du da ikke indſee, at jeg netop i hvad Du betragter ſom en Fornedringſtilſtand maa befinde mig ubefſkrivelig vel og let, idet jeg nu kun ſkylder mig ſelv Alt? En ſaadan Fordom, at

det skulde være hæderligere for en Virtuos, hvis jeg kunde gjøre Fordring paa at være en saadan, at stille sig frem i en glimrende Concertsal, end i en offentlig Have under Guds frie Himmel, har jeg ikke Lyst til at gjendrive. Indtægten kommer desuden Syge og Ulykkelige til Gode, og min Smule Handel, som giver mig det Lidet jeg behøver til Livets Ophold, sætter mig endog i Rang med Eders Apothekere, hvis Bedrift jo ikke betragtes som fornedrende. Skriver eller digter Du selv da blot for Grever og Baroner? Eller er det Dig ene om at gjøre at faae Dine Tanker betalte med Kongens Mynt? Meget mere er jeg overbevist om — thi jeg har den Mening, at Du ingenfinde er bleven eller nogenfinde kan blive den evige Poesi aldeles utro, — at Du helst vilde digte, for at digte, og, som Jean Jacques Rousseau, affrive Noder for at leve, hvis det i vore Tider gif an, at leve et sandt Liv."

Saaledes vedblev han at affærdige alle mine Forestillinger og Bønner med Argumenter, hentede fra hans egne Anskuelser om Livslykke og vort Tilværs Bestemmelse; og skjøndt jeg ingenlunde ubetinget kunde eller vilde anerkjende deres absolute Rigtighed, formaaede jeg dog kun svagt at modsig dem, fordi de hentede deres Styrke fra hans egen faste Overbeviisning, og fordi han syntes tilfreds i denne Stilling, havde Sindero, ja viste tydelige Spor af indre Fryd. Ikke destomindre forsamte jeg intet Middel, som Venskab, Erkjendtlighed og inderlig Deeltagelse kunde indskyde mig, for at overtale ham til at

vende tilbage til Livet og gjenopblomstre som Lem af vor Familie. Men han var i dette Punkt ubøielig, og afbrød mig tilsidst med den Ytring: „Forholdene forbyde mig at give Grunde; skal jeg da nedværdige os Begge ved at værge for min herværende Ro med forslidte Phraser?“

Da jeg havde opgivet Haabet om at rokke en saa fast Beslutning, udtalte jeg Ønsket om at erfare, hvorledes han da egentlig var bragt i den besynderlige Situation, jeg her havde gjensundet ham i. Efter et Dieblisk Betænkning, udbød han rast: „Ja, det vil jeg sige Dig! Ikke for at tilfredsstille en vistnok meget undskyldelig Nysgjerrighed; men fordi jeg troer, at dette Afsnit af mit tilsyneladende extravagante Liv mulig kan tjene Dig til Eftertanke.“

Vi havde taget Plads paa Høien. Han bød mig en Slurk let Biin af sit medhavende lille Forraad og begyndte da sine Meddelelser:

„Jeg var paa min sidste Udflugt vandret imellem Bjergene, for fra et ophøiet Standpunkt endnu engang at overflue den herlige Jord og tage Afsked med Livet. Spørger Du mig, hvad der kunde bevæge mig til et saa dumdrigt Skridt, maa jeg blive Dig Svaret skyldig; Du vilde dog ikke forstaae mig, ialtfald ikke anerkjende Grundaarsagens Gyldighed. Lad det altsaa være nok: jeg stod paa Bjergets Tinde, som paa min jordiske Lykkes Toppunkt, og saae derfra ud over Egnen under mine Fødder. Det var en taaget Dag, Solen kunde ikke bryde igjennem de tunge Skymasser; men for mig var det lyst og klart og

livligt, jeg smilede Døden imøde, mig var den netop Livet. Jeg følte mig stolt, som min Tilværelses Herre og Behersker; jeg havde Tilintetgørelsesmidlet, den skarpladte Pistol, i min Haand og havde blottet Brystet for det dræbende Bly. Saaledes stod jeg, rolig ventende paa det Dieblif, Solen skulde skjule sig under Horizonten, saaledes som nu bag Skyerne. Hældet ud over Skranten vilde jeg da trykke løs, rulle ned i den forbirislende Bjergstrøm, skylles bort af denne og være forsvunden af de Levendes Tal, gjemt og glemt i en eller anden Klostgrav, som Jephthas Datter, der ogsaa sporløst forsvandt i Bjergene — Offer for hvad den beregnende Kløgt nu kalder Daarskab! — — — Forinden havde jeg opgjort mit Regnskab og ordnet mine Sager i Hjemmet; jeg havde forberedt Bedkommende paa Muligheden af en brat Død; ja, jeg havde endog nedladt mig til at begaae et Falsum, idet jeg Dagen forinden havde skrevet et Slags Afskedsbrev og med fordreiet Haandskrift i en Esterskrift tilføjet en ubefjendt Væges Erklæring om min Død."

"Tiden nærmede sig — Egnen dernede var allerede indhyslet i Mørke, hist og her flimrede de i Landsbyerne tændte Lys gennem Taagen, som matte Stjerner. Jeg rykkede nærmere mod Afgrundens Rand. En let Gysen gjennemsoer mig — det var Døden, der gik over min Grav! Skulde jeg dog alligevel nære Frygt for Afskedstimen? Nei, det var Astenkulden, der gjennemisnede mig, jeg havde blottet mig for tidlig for dens Indvirkning. Saaledes dømte jeg, men jeg følte mig ikke længer saa

vel, saa frist og freidig som tidligere. Imidlertid var mit Forsæt uroffeligt, og med fuldkommen Fasthed. Jeg et speidende Blik omkring mig, for at see Dagslyset svinde fra nære og fjerne Bjergtoppe. Men see! — de glødede i Purpurglands. Solen gjennembrød for Nedgangen sei-
rende Taagen, — den spredte sig pludselig, og den sidste Solstraale faldt paa mit Bryst, opvarmede mit Hjerte, op-
lyste min Forstand!"

"Ja, Ven og Landsmand! efter en stormfuld Dag kan Aftenen være blid og stille, og var det end tungt og taa-
get til den ellefte Time, formaaer dog den sidste Sol-
straale endnu at virke lysende, varmende og velgjørende...
Jeg sank ned — ikke i den skumle Afgrund, — men paa
mine Knæ i Straalebadet og takkede det evige Forsyn, Li-
vets, Dødens og Gjenopstandelsens vældige Herre, der
havde frelst min udødelige Sjæl ved sin milde Sol, saa-
ledes som engang den Troen forfølgende Saulus ved sin
varselende Torden."

"Men mørk, som Dalen under mig, maatte vel nu
Fremtiden ligge for mig? Nei, dristig fordrede jeg den ud
til Kamp. Kun maadelig havde jeg skilt mig ved min
Rolle som den rige Mand — den var udspillet. Jeg
kunde begynde et nyt Liv, uden Frygt og Bæven for
Kamelen og Naaleoiet. Jeg eiede Intet, ikke en Hvid —
Alt havde jeg bortskjænket. Men jeg havde Mod og
kraftig Villie, jeg havde Helbred, Kundskaber, sunde og
friske Lemmer. Uvilkaarlig kom jeg til at tænke paa en
af mine fjerne Venner (det var paa Dig, Biggo!). En

besynderlig Stolthed, maaskee Djævlén, der altid er fristende nær, naar Himlen er isærd med at gjenvinde en Synder, tilhviistede mig: denne Mand har mistet et af de vigtigste Redskaber paa „Grens Mark“ og dog lært at behjælpe sig, ligesom han bærer Tabet med Munterhed; det maa Du ogsaa kunne, dersom Du vil fortjene at leve. Dertil kom min usalige Lyst til at experimentere, der forledte mig til den Tankegang: Mon Du ikke snart vil flamme Dig over Din Feighed? Vil Du ikke engang være svag nok til at tvivle om, hvorvidt det var sand Anger ved Naaden fra oven, der holdt Dig tilbage, og ikke meget mere ussel Frygt for Dødsøieblikkets Smerte? Velan, viis Dig selv, at Du har Mod og Mandshjerte til at taale legemlige Lidelser! — Endelig maaskee var det ogsaa en religiøs Ertase, en i min Stemning let forklarlig Begrebsforvirring, der bragte mig til bogstavelig at tage Skriftens Ord forfængelig: „Dersom Din Haand eller Fod forarger Dig, da hug den af og kast den fra Dig.“ Jeg har aldrig ret kunnet klare dette for mig; men Nok er det: jeg greb Mordvaabnet i den venstre Haand, holdt den høire — forargende — Haand over Munden og trykkede af. — Efterat have forbundet mig med et Tørklæde, saa godt det lod sig gjøre, vandrede jeg med det knuste Lem ned til nærmeste By, for at komme under Lægebehandling. Et Paaskud om Jagtuforsigtighed ved Ladning var let fundet, jeg omtalte ingen Pistol, men en Flint; blev troet, og befrygtede ingen videre Følger, end et Tab, jeg jo netop ønskede mig. Imidlertid kunde jeg ikke undgaae en heftig

Saarfeber, og denne traf en anden langvarigere Feber efter sig. Da jeg efter en Tidlangs lethargiske Tilstand vaagnede til klar Bevidsthed, befandt jeg mig paa et fremmed Sted. Det var histovre i Decaniet, hvis Have stöder op til den Have, hvor Du traf mig. Jeg erklærede strax, at jeg Intet eiede; havde man gjort Regning paa Bederlag for Cur og Pleie — sagde jeg, — saa blev man stuffet, og man gjorde derfor vist bedst i, snarest mulig, at vise mig bort som en Uformuende. — Mildt afbrød man min aabne Tilstaaelse med den Forsikring, at den Bolig, hvori jeg befandt mig, var en veldædig, om end ingenlunde velhavende Stiftelse, der blandt andre Anstalter ogsaa havde et Hospital for Fremmede, hvor saa mange Syge, man kunde rumme, optoges og forpleiedes, uden Hensyn til Religion, Stand eller Formue. Det forekom mig endog, at man efter min Erklæring om Armod behandlede mig med om mulig endnu større Venlighed og Omhu. — Det varede længe, inden jeg kom til Kræfter, og jeg havde saaledes Tid nok til at lægge Fremtidsplaner. — Jeg bemærkede snart, at de gode Menneſters medicinſke Forraad i Henseende til helbredende Planteſtoffer var betydelig mangelfuldt. Da faldt det mig ind, at Ludvig Virl engang bebreidede mig, at jeg ødslede min Tid, fordi jeg havde kastet mig over Botanik og navnlig studerede Giftplanternes Egenſkab. Mine Kundſkaber og indvundne Erfaringer kom mig dog nu til stor Nytte. Jeg havde lært at udtrække Lægedom af viſſe ſaakaldte Giftplanter, og her i Egnen vore adſkillige ſaadanne. Saaſnart jeg kunde

gaae ud, begav jeg mig altsaa til Høien, samlede Urter og Rødder, og var istand til, ikke blot at forsyne Barmhjer-
 tigheds Anstalten, der saa uegennyttigt havde optaget mig,
 men ogsaa at levere et betydeligt Quantum til Keiserstadens
 Forbrug. Herved havde jeg aabnet mig en tilstræffelig
 Indtægtskilde til egne Fornødenheders Tilfredsstillelse. Men
 det var mig ikke nok, at benytte Livets sidste Solstraale
 til eget Ophold, jeg ønskede ogsaa at gjøre Noget for det
 Alst, hvis Menneskekjærlighed jeg skyldte saa Meget. —
 Iblandt de Bøger og Skrifter, som de gode Brødre og
 navnlig Decanen, der var bleven min Ven uden at være
 min Fortrolige, forskaffede mig til min Udspreddelse, var
 ogsaa en poetisk Anthologie eller et Udvalg af tydske
 Digteres Arbejder med korte Biographier. Ved at blad-
 re heri, stødte jeg paa et lille lyrisk Digt, affattet i en sær-
 deles smuk Versmaade. Herved stod den Anmærkning:
 Denne er opfundet af Vogel, Vogl eller Vogt, — eller et
 lignende Navn, jeg kunde ikke læse det, thi det var blevet
 makuleret, — der mistede sin høire Haand i en Duel og
 da lærte sig til at spille Fløite saaledes, at han kunde
 blæse to Toner paa eengang. Det maa Du vel ogsaa
 kunne lære, tænkte jeg, og kjøbte af en gennemreisende
 italiensk Instrumentmager en lille, godt forarbejdet Fløite
 eller Flagolet, der lod sig let spille og havde en særdeles
 smuk Tone. Ved Hjælp af Boringer i simple Fløiter af
 lignende Construction, kom jeg efter en Deel Hjælpemidler,
 navnlig ved at anbringe forskjellige fine Huller tæt ved
 hinanden, og anvendte det Udfundne paa Hovedinstru-

mentet. En duelig Mechaniker indrettede mig en beqvem Mechanisme ifølge mine Ideer, og saaledes kom jeg da, efter mangfoldige taalmodige Forsøg, i Besiddelse af den lille Tingest, med hvilken jeg har været saa heldig — formentlig fordi det var Gudsfolk noget Nytt — at vække Opsigt. Her paa Høien, naar jeg var færdig med min Arteindsamling, havde jeg Tid nok tilovers til at øve mig, og det gjorde jeg med en saadan Iver og Ufortrødenhed, at jeg snart opnaaede temmelig Færdighed i at behandle og beherske Fløiten. Alt jeg har nogle Musikkundskaber, veed Du — og saaledes lykkedes det mig da, idet Wienerne, som vel alle andre Folk, have Lyst til det Usædvanlige og vare kjede af de evige Balser og Quadriller, fandt Smag i mine Præstationer, at forskaffe hiin Stiftelse en efter Omstændighederne ret betydelig Indtægt. Jeg selv fandt derved Leilighed til at gjøre et Slags Bod, uagtet jeg snarere kan betragte min Erhvervsmaade som en ufortjent Belønning, saasom jeg ved den er sat i en selvstændig og uafhængig Stilling uden at eie Noget uden mig selv, hvem jeg ene nu skylder hvad Fuglene under Himlen faae uden at saae, høste og samle i Lade, og hvad Markens Lillier have omsonst."

"Nu har jeg vel fortalt Dig Alt, hvad Du kan have nogen Interessé af at vide" — vedblev Otto efter et Betækningsophold — "og jeg beder Dig om Undskyldning og Himlen om Forladelse, dersom nogen Pral mig uwitterlig skulde have indsneget sig i min Beretning. Men jeg maa gjentagende advare Dig imod at bryde Dit

Ord. Det fjerneste Forsøg fra Din eller Dines Side paa at vinde mig tilbage for Samfundet, som Du kalder det, vil gjøre Dig eller dem til min Morder; derom kan Du være overbevist."

Jeg foreslog ham dog endnu, som en Mellemvei og et mæglende Forsøg, om vi da ikke foreløbig skulde correspondere med hinanden under fingerede Navne. Men ogsaa denne Forbindelse med os og sin Fortid afflog han med Bestemthed. Han havde strax paa det Indstændigste bedet mig om ikke at berøre Noget eller Noget fra Fædrelandet. Kun erkjendte han sig med Deeltagelse om, hvorledes Enhver af os havde det, og da jeg havde meddelt ham dette, erklærede han, at saaledes som han nu havde faaet et Billede af os, vilde han stedse forestille sig os og tænke paa os med dette Indtryk.

Det lykkedes ogsaa mig i den korte Tid, jeg opholdt mig i Wien, at vinde den menneskevenlige Decans Godhed. Hemmelig lovede han mig at underrette mig om Ottos Død, hvis denne, hvad man i Stilhed formodede, ikke lod vente for mange Aar paa sig. Nu er jeg løst fra mit Tausheds Løfte — Efterretningen er indtruffet, idet Decanen tilmelder mig, at Otto blidt og rolig, med fuld og klar Bevidsthed, i Tro, i Haab og i Kjærlighed er indslumret, elsket og savnet af Mange. Han hviler i Fred paa Decaniets smukke Kirkegaard.

Her holdt Olrik inde og samlede langsomt sine Op-
tegnelser sammen. — Dybt bevæget sad Kredsens længe

hensunken i taus Bedrøvelse ved Tanken om den tabte Ven. Kun Jette undslap et lydeligt Suk; hun betragtede med søsterlig Deestagelse Fru Ulrik og tænkte i sit stille Sind: „Stakkels Margrethe! Du har ene Nøglen til Hemmeligheden, Du lider dobbelt; thi for Dig leed Otto!“ — Jette kunde aldrig komme ud over denne rodfæstede Indbildning.

Omsider brød Ulrik Tausheden, idet han sagde: „Har end min Fortælling bedrøvet Eder, saa lad det dog være en Trøst for os, at vor hensjovede Vens Liv ikke endte som en skærende Septime, men som en mild, forsonende, harmonisk opløst Afford — om det end var en Molafford! — Vi kunne tænke paa ham med Bæmhed, ikke med Smerte. — Mulig kunde jeg gjøre mig den Bebreidelse, at jeg ikke søgte at bevise ham det efter min Mening mindre Vogisse i hans Tankeretning, naar han antog ene at skylde sit eget Jeg den nye Tilværelse og Virken, han vistnok consequent gennemførte; thi de Kundskaber, hvormed han erhvervede sig den paaberaabte Uafhængighed af Penge, vare dog fulgte ham fra en tidligere Periode og da ikke indsamlede uden Penge, ligesom hans mærkelige Genialitet som Kunstner netop var en Følge af hans høie Dannelse. Men jeg vovede ikke at fremsætte denne Paa-stand, hvor nær den end laa; thi hvor let kunde ikke han (hvem vi ikke kunne sige fri for Hang til Sværmeri) faae ifinde, ogsaa at kaste al Intelligens overbord som noget Ufornødent, lig Diogenes Træbæger, og udfinde en anden,

endnu mere phantastisk og fortviblet Syssels, for at opholde det selvstændige Liv!"

"Dog — skulde vi nu ikke gjøre et Forsøg paa at komme i en mindre trist Stemning for den Tid, der er tilbage af vor nærværende Sammenkomst?" spurgte Olrik efter en lille Pause. — "Foraaret er kommet, den Tid nærmer sig, da man gjør Udflugter; sagtens ville vi, som sædvanlig, ligge lidt paa Landet i Nar. Hvor skal det være?"

Da endnu Ingen syntes at have Lust eller Mod til at tage Ordet, vedblev Olrik:

"For mit Vedkommende har jeg havt Nof af Strandveien og jeg troer, Margrethe heller ingen Forskjærlighed længer nærer for den Egn. Jeg foretrækker Vester paa."

"Mig er det ligegyldigt," sagde endelig Ludvig, "om det bliver Øst eller Vest, eller ude af Nørrefanten, naar det kun ikke er for langt fra Byen og mine Patienter."

"Jeg stemmer ubetinget for den Himmelegn, hvor Solen pleier at gaae ned, om ikke for Andet, saa dog for den sidste Solstraales Skyld," erklærede Capitainen. "Man har engang i min Fraværelse profaneret min Brune, ved at lade den hente Grus fra Strandveien, og siden da er det stolte Væst blevet stædig og gaaer saare nødig i den Retning. Dens Kompasnaal peger uden Misvillening mod Vest."

"Belan! Tilfældet synes at være vort fælles Onstegunstig," udbrød Olrik og henvendte da Talen til Biggo: "Din i Felten stærpede Sands, som opdagede mine Manu-

scripter, synes dog ikke endnu at have nogen Anelse om et andet Papir, som jeg bærer hos mig. See her!"

Med disse Ord fremtog han et Dokument af sin Brystflomme.

"Det er," fortsatte han i en mindre spøgende Tone, "ligesom vor evig uforglemmelige Ven og Belgjører ogsaa efter sin Død endnu har Tanker for os. Ved dette Dokument tilskjoder en ubekjendt Belynder den Virk'ste Familie Stedet „Aahvile" til Brug og Beboelse for Livstid."

Et Udbrud af Forundring, Glæde og Overraskelse lød i Selskabet.

Men Olrik tilføiede: „De betydelige Jorder ere rigtignok fraskilte Eiendommen ved et usædvanligt, fordeelagtigt Salg — —"

"Holdt!" afbrød Capitainen ham. „Staaer der ikke i Papiret, om Fordelen er paa Kjøberens eller Sælgerens Side?"

"Nei," svarede Olrik, idet han gjennemløb en Skrivelse, der som Bilag var vedlagt Skjødet.

"Ho, ho! det troer jeg saa Skam nok!" udbød Spørgeren. „For jeg har kjøbt dem, da jeg saae mit Snit til en god Handel. De ligge bekvemt for mig, stode op til mit Lodskjel, ere af ypperlig Bonitet og forresten det Tredobbelte værd imellem Brødre."

"Men Haven, den store, prægtige Have er forbleven ved Stedet," bemærkede Olrik. „Dog" — vedblev han og hans Stemme hævede — „een Betingelse gøres der os."

„Lad høre!"

„Man beder os at skaae den store Hylb og frede om Træet, samt om muligt ikke at foretage nogen Forandring ved et nærmere betegnet Indhug i Beplantningen ved Aaen — —“

„O, det er de Steder, hvor Otto helst sad og læste, da han var lam!“ udbød Margrethe og formaaede ikke længer at tilbageholde sine Taarer.

„Og hvor han maafee“ — lagde den alvorlige Ludvig til — „allerede har grublet over den svære Kunst, at fremme Andres Lykke, naar vi begynde at tvivle om vor egen!“

Ende.

„Ich bin ein armer Mann, ich habe keine
andere Einkünfte, als die, die ich von
meiner Arbeit bekomme.“

„Du bist ein armer Mann, ich habe
keine andere Einkünfte, als die, die ich
von meiner Arbeit bekomme.“

„Ich bin ein armer Mann, ich habe
keine andere Einkünfte, als die, die ich
von meiner Arbeit bekomme.“

„Du bist ein armer Mann, ich habe
keine andere Einkünfte, als die, die ich
von meiner Arbeit bekomme.“

„Ich bin ein armer Mann, ich habe
keine andere Einkünfte, als die, die ich
von meiner Arbeit bekomme.“

